

**ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΤΜΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ**

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΣΑΜΑΔΙΑ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΑΠΟΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΗΜΕΝΕΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΟΔΗΓΟΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2020

Τόπος: Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Κόνιτσας (χώρος γραφείων)
Ημερομηνία: 15 - 10 - 2017
Ώρα: 14:30μ.μ. – 15 :00μ.μ.
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης: 25 λεπτά
Συνέντευξη: 1 ^η

<p>Γεωργία: Καλησπέρα σας. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Λοιπόν, θα ξεκινήσουμε με κάποιες ερωτήσεις βιογραφικού περιεχομένου. Θα ήθελα να μου απαντήσετε. Πότε και πού γεννηθήκατε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ευχαρίστησή μου. Μάλιστα. Γεννήθηκα στη Χίο, το 1980.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Πώς ήταν η παιδική σας ηλικία εκεί;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Δεν έμεινα εκεί πολύ καιρό. Μετακομίσαμε στην Αθήνα, όπου και παρέμεινα μέχρι πριν δύο χρόνια. Ήταν λίγο τραυματική η παιδική μου εμπειρία, αλλά, αντεπεξήλθα, μεγαλώνοντας.</p>
<p>Γεωργία: Θα θέλατε να μου πείτε γιατί, τη χαρακτηρίζετε «τραυματική»;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Οι γονείς μου είχαν χωρίσει, από πολύ μικρή ηλικία που 'μουν εγώ στα δύομισή. Και έτσι αναγκαζόμουν να έχω δύο ρόλους. Αλλιώς, να είμαι με τη μητέρα μου και αλλιώς, να είμαι με τον πατέρα μου όταν βρισκόμασταν.</p>
<p>Γεωργία: Στη Χίο ζούσατε με τη μαμά σας ή τον μπαμπά σας;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Και με τους δύο και μετά μετακομίσαμε στην Αθήνα όταν ήμουν τριών μηνών. Ήταν ναυτικοί και οι δύο εκείνο τον καιρό. Ήταν ο πατέρας μου και είχε πάρει και τη μητέρα μου μαζί.</p>
<p>Γεωργία: Πού ταξίδευαν;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Με γκαζάδικο. Ταξίδευαν σε όλη την ήπειρο.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Οι γονείς σας είναι από τη Χίο;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ο πατέρας μου κρατάει από τη Σμύρνη. Γεννήθηκε Χίο. Και η μητέρα μου είναι από την Πρέβεζα και τα Γιάννενα.</p>
<p>Γεωργία: Τι δουλειά έκαναν; Ήταν ναυτικοί;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Η μητέρα μου για ένα χρόνο. Ήταν 21 χρονών, φανταστείτε. Αργότερα, ασχολήθηκε με εργοστάσια, έγινε γαζώτρια. Και για τα τελευταία 20 χρόνια, πριν πάρει σύνταξη, γιατί, έχει πάρει εδώ και δύο χρόνια, ήταν σε ξενοδοχείο καμαριέρα.</p>

	<p>Της Αθήνας, μεγάλο. Ο πατέρας μου ήταν ναυτικός. Και όταν έφυγε από το ναυτικό, ασχολήθηκε με μαγαζιά, διάφορα μαγαζιά.</p>
<p>Γεωργία: Να κάνω μία ερώτηση. Στην Αθήνα, μετακομίσατε σε τι ηλικία; Από τότε, οι σχέσεις σας με τη Χίο;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εγώ ήμουν 3 μηνών. Μέχρι και πριν από 10 χρόνια είχα καλές σχέσεις, όπως και μικρή πήγαινα κάθε καλοκαίρι και έμενα με τον παππού και τη γιαγιά. Απλά, τα τελευταία χρόνια έχω αποποιηθεί και το σόι και την κληρονομιά που είχα.</p>
<p>Γεωργία: Πήγατε σχολείο; Μέχρι τι τάξη; Σπουδάσατε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Βεβαίως. Στα 17 τελείωσα το Τεχνικό Λύκειο, βοηθός Βρεφοκόμου – Παιδοκόμου. Στην Αθήνα. Στους Αμπελόκηπους.</p>
<p>Γεωργία: Γιατί, επιλέξατε το συγκεκριμένο επάγγελμα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Μου αρέσουν πάρα πολύ τα παιδιά και ήθελα να προσφέρω ό,τι μπορώ, όση αγάπη έχω και φροντίδα στα παιδιά. Και έτσι αποφάσισα να το σπουδάσω για να έχω περισσότερες γνώσεις για να το κάνω αυτό.</p>
<p>Γεωργία: Σπουδάσατε στην Αθήνα. Εξασκήσατε αμέσως το επάγγελμα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Έκανα δύο χρόνια στον παιδικό σταθμό του μαιευτηρίου Έλενα και αργότερα, δούλεψα σε διάφορες οικογένειες.</p>
<p>Γεωργία: Στην Κόνιτσα, πώς βρεθήκατε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Στην Κόνιτσα, πώς βρέθηκα; Μετά από αποτυχημένη προσπάθεια να ανοίξουμε μαγαζί με συγγενικό πρόσωπο, διαλύθηκε κάποια στιγμή η σχέση μας και η συνεργασία μας και εγώ μετά, ήρθα στην Κόνιτσα γιατί εδώ είχα δικό μου σπίτι.</p>
<p>Γεωργία: Το σπίτι ήταν της μητέρας ή του μπαμπά;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Η μητέρα μου είναι αποδω. Η μητέρα μου έχει φτιάξει ένα μικρό σπίτι και έτσι ήρθα και έμεινα εδώ.</p>
<p>Γεωργία: Μένετε μέσα στην Κόνιτσα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Μένω σ' ένα χωριό απέναντι από την Κόνιτσα, είναι 5 χιλιόμετρα.</p>
<p>Γεωργία: Πριν από πόσα χρόνια ήρθατε; Περιστασιακά, ερχόσασταν; Τι είδους σχέσεις είχατε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Πριν από 2 χρόνια. Και είμαι μόνιμα εδώ. Ναι, βέβαια. Είχα τη γιαγιά μου εδώ, ζούσε. Απλά, πριν από 3 χρόνια πέθανε, αλλά, ερχόμασταν συχνά πυκνά.</p>
<p>Γεωργία: Με το συγκεκριμένο Κέντρο;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εδώ, παλιότερα ήταν το 65, πρόεδρος –</p>

Με τη συγκεκριμένη δομή; Είχατε κάποιου είδους σχέση προτού ξεκινήσετε να εργάζεστε εδώ;	διευθυντής ο θεός μου. Θεός της μητέρας μου. Και γνώριζα ότι τα επόμενα χρόνια ήταν και παιδικής μέριμνας αρρένων κυρίως.
Γεωργία: Τα παιδιά, τα οποία φιλοξενούνταν στη συγκεκριμένη δομή, από πού ήταν;	Συνομιλήτρια: Τα παιδιά ήταν από διάφορα μέρη της Ελλάδος, μπορεί να 'ταν και από άλλες χώρες και ήταν παιδιά που 'χαν προβληματικές οικογένειες και σχέση με την οικογένειά τους και ήταν εισαγγελική παραγγελία είτε τα πήγαιναν οι ίδιοι οι γονείς είτε τα 'φερναν εδώ. Εδώ ήμασταν αρρένων και στα Γιάννενα ήταν των θηλέων. Το Βελισάριο.
Γεωργία: Ποιες ανάγκες κάλυπτε η συγκεκριμένη δομή;	Συνομιλήτρια: 'Μέναν μέσα. Τρώγαν' μέσα. Σπουδάζανε διάφορες τέχνες. Είτε αυτό ήταν ξυλογλυπτική είτε ήταν ραπτική – κοπτική, διάφορα που κάνανε τέχνες. 'Εχουν αποφοιτήσει πολλοί ξυλουργοί αποδώ. Από τότε που γίναμε κέντρο μεταναστών, έχουν σταματήσει όλες οι λειτουργίες.
Γεωργία: Από πότε έχουν σταματήσει;	Συνομιλήτρια: Είναι γύρω στα 2 χρόνια.
Γεωργία: 'Αρα, τώρα, μου δίνετε το βήμα να μπω λίγο στο σήμερα. Από το Μάρτιο του 2016, δηλαδή, τώρα κλείνουμε περίπου 2 χρόνια, όπως είπατε και εσείς, φιλοξενούνται οικογένειες βασικά, άτομα «προσφυγικής» προέλευσης.	Συνομιλήτρια: Στην αρχή, βέβαια, είχαν έρθει και ασυνόδευτοι, ανήλικα. Τα οποία, τα περισσότερα ήταν από τη Συρία. Και οικογένειες.
Γεωργία: Τα ασυνόδευτα παιδιά παραμένουν στη συγκεκριμένη δομή;	Συνομιλήτρια: 'Όχι. Αυτή τη στιγμή έχουν μείνει μόνο οικογένειες.
Γεωργία: Εσείς από πότε εργάζεστε στο Κέντρο;	Συνομιλήτρια: Εγώ είμαι εδώ από τον Απρίλιο του 17.
Γεωργία: 'Αρα, είστε ουσιαστικά τώρα, 5 μήνες.	Συνομιλήτρια: 6
Γεωργία: Η επόμενη ερώτηση είναι... 6 μήνες είναι περίπου μισός χρόνος. 'Εχετε «αποκομίσει» κάποιου είδους εμπειρία μέσω αυτής της εργασίας σας. Πώς είναι η εργασία σας εδώ; Δηλαδή, θέλω να πω τι ακριβώς κάνετε;	Συνομιλήτρια: Εγώ εδώ επιβλέπω τα παιδιά, όταν είναι έξω από τα δωμάτιά τους στους κοινόχρηστους χώρους και στην αυλή μας.
Γεωργία: Το καθήκον σας, ουσιαστικά, είναι ...	Συνομιλήτρια: Επιμελήτρια παιδιών.

<p>Γεωργία: Με ποιόν τρόπο; Δηλαδή, τα καθήκοντά σας άπτονται στην προσοχή και την ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Στην προσοχή και την ενδοοικογενειακή ηρεμία. Αν δω κάποιο παιδάκι που 'χει πρόβλημα και αντιδράει κάπως, να μπω μέσα στην οικογένεια και να ζητήσω το λόγο.</p>
<p>Γεωργία: Έχει συμβεί κάποιο περιστατικό, το οποίο σας δημιούργησε συναισθήματα αρνητικά; ... Θα ξεκινήσω από το αρνητικό και θα πάμε στο θετικό ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Η νοοτροπία, λίγο των αντρών. Επειδή, είναι και μουσουλμάνοι και έχουν σαν κατώτερο ον τη γυναίκα. Ειδικά, στις έφηβες κόρες τους φέρνονται λίγο άσχημα. Τα έχουν λίγο εγκλωβισμένα, δεν έχουν βήμα να κάνουν τίποτα. Δεν τις αφήνουν να βγαίνουν μόνες τους ούτε να πάνε σχολείο ούτε τίποτα. Το πιο ακραίο για 'μένα είναι που δε τα αφήνουν να πάνε σχολείο και έτσι να συνηθίσουν, να μάθουν να κινούνται μέσα σε μία κοινωνία γιατί, δε θα είναι πλέον εκεί που γεννηθήκανε. Απλά, και εδώ να μη μείνουν, θα πάνε σε μία χώρα του εξωτερικού. Και έτσι δε θα μπορούν να επιβιώσουν. Εκτός αν τις έχουν μαντρωμένες όλη την ώρα.</p>
<p>Γεωργία: Εδώ, δηλαδή, παρατηρείται αυτή η νοοτροπία;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, έχουμε αυτό το φαινόμενο. Οι έφηβες μένουν μέσα στα δωμάτιά τους και δε βγαίνουν χωρίς συνοδεία. Δηλαδή, και από μικρότερο αδερφό μπορεί να συνοδευτεί για να βγει έξω. Μόνη της ποτέ.</p>
<p>Γεωργία: Έχετε δει και κάποιου είδους αντίδραση από κάποιον γονιό εις βάρος τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Υπάρχει ένας ακραίος που έχω στο μυαλό μου, ο οποίος επειδή, είναι λίγο ατίθασα τα παιδιά του, τα αγόρια έχει προβεί και σε ακραίες αντιμετώπισεις. Δε μου επιτρέπεται να ανακαλύψω ακριβώς τον τρόπο, με τον οποίον έχει χειριστεί μια υπόθεση με τους γιους του αλλά, ήταν τελείως ακραίο.</p>
<p>Γεωργία: Σε γενικές γραμμές, όμως, οι άνθρωποι που φιλοξενούνται εδώ, πώς λειτουργούν; Δηλαδή, θέλω να πω. Εσείς βρίσκετε κοινά, διαφορές;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Και οι ίδιοι, παρόλο που είναι από το ίδιο μέρος λειτουργούν σαν οικογένειες. Δηλαδή, έχουν χωριστεί. Κάποιοι δε μιλάνε με κάποιους. Έχουν δημιουργήσει ενδοομαδικές ... δε ξέρω πώς να το πω... υπάρχουν άτομα που δε μιλάνε καθόλου μεταξύ τους. Υπάρχουν άλλοι που μιλάνε μέσω αλλουνού. Δεν είναι όλοι μαζί.</p>

	<p>Δεν είναι ενωμένοι Χωρίζονται. Σε φαμίλιες.</p>
<p>Γεωργία: Αυτό θεωρείτε ότι μπορεί να οφείλεται και στον τρόπο με τον οποίον έχουν χωριστεί στα δωμάτια;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι, είναι καθαρά προσωπικός ο λόγος. Γιατί, δεν είναι όλοι οι άνθρωποι ίδιοι. Με κάποιους θα ταιριάξεις, με κάποιους δε θα ταιριάξεις. Υπάρχουν πολύ δυνατοί χαρακτήρες, υπάρχουν όμως και αδύναμοι χαρακτήρες. Οι αδύναμοι χαρακτήρες μένουν πίσω, οι δυνατοί επιβιώνουνε.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, ας πάμε σε κάτι θετικό... Κάτι που έχετε βιώσει μαζί τους και έχετε περάσει όμορφα.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όταν κάνουμε εκδηλώσεις με τα παιδιά και παίζουμε μαζί, είναι υπέροχα. Μοιραζόμαστε τα πάντα.</p>
<p>Γεωργία: Ας πάμε λίγο στο κομμάτι των σχέσεων. Είστε ένα άτομο, το οποίο, καθημερινά βρίσκεται στη δομή. Συναναστρέφεστε μαζί τους. Τι είδους σχέσεις έχετε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εγώ διατηρώ πολύ καλές σχέσεις με όλους. Και με κάποιους που μου το έχουν επιτρέψει, έχω και φιλικές σχέσεις. Είναι δεκτικοί, έτσι και αλλιώς, στο στιγμήποτε. Δε θα κοιτάξω θρησκεία, δε θα κοιτάξω από πού ο άλλος ήρθε ή δεν ήρθε. Απλά, κάποιοι άνθρωποι έρχονται πιο κοντά μου. Μιλάμε, τους βοηθάω και όπου μπορώ, χώνομαι.</p>
<p>Γεωργία: Κάνετε πράγματα μαζί τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Βεβαίως. Τους βοηθάω κάποιες φορές να διαλέξουνε ρούχα. Τους βοηθάω που μπορούν να πάνε και να περάσουν όμορφα. Γιατί, κάποιες τις βοήθησα και πήγαιναν μαζί με δικές μας γυναίκες στην Κόνιτσα, στο γυμναστήριο και αυτή τη στιγμή, αθλούνται. Άρα, κατάφερα να ενώσω δύο διαφορετικών ειδών γυναίκες και να είναι μαζί χωρίς κανένα πρόβλημα.</p>
<p>Γεωργία: Εκτός από την ώρα που βρίσκεστε ως εργαζόμενη στο συγκεκριμένο χώρο, εμπλέκεστε στην καθημερινότητά τους εκτός του ωραρίου σας;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Επειδή, ο τόπος είναι μικρός, η Κόνιτσα όταν κατεβαίνω για ψώνια ή κυκλοφορώ στην Κόνιτσα θα πετύχω πάρα πολλά άτομα από το camp. Και έτσι έχουμε και συναναστροφή και έξω από το camp.</p>
<p>Γεωργία: Πώς θεωρείτε ότι η τοπική κοινότητα αντιλαμβάνεται την παρουσία των «προσφύγων» εδώ;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Δε θα τους βάλω όλους σε μία ομάδα. Να τους χαρακτηρίσω. Αλλά, είναι κάποιοι που είναι πιο</p>

	<p>ανοιχτόμυαλοι και δεν έχουν κανένα πρόβλημα με οποιονδήποτε έρχεται στην Κόνιτσα είτε σαν να δει τα αξιοθέατα είτε τώρα και με τους «πρόσφυγες».</p> <p>Είναι κάποιιοι που αντιδράσανε γιατί, φοβόντουσαν πράγματα και είναι κάποιιοι άλλοι που το έχουν δεχτεί και δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα.</p> <p>Και συναναστρέφονται και αυτοί με τους «πρόσφυγες».</p> <p>Άλλοι έχουν συναλλαγές, έχουν μαγαζιά, άλλοι διώχνουν τα παιδιά και τις γυναίκες. Υπάρχει μία σύμπνοια.</p>
<p>Γεωργία: Θα μπορούσατε να μου εξηγήσετε αυτό που είπατε το ότι «φοβόντουσαν πράγματα»;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Καλώς ή κακώς, οι άνθρωποι αυτοί έρχονται από μία πολεμοχαρή χώρα. Κάποιοι έχουν τραυματικές εμπειρίες, κάποιιοι άλλοι δεν έχουν.</p> <p>Είναι στον άνθρωπο το πως θα αντιδράσει σε μία παρατήρηση.</p> <p>Μπορεί να αντιδράσει άσχημα.</p> <p>Ή αν κάποιος κουβαλούσε μία ασθένεια. Γιατί, δε ξέρουμε εκεί που ήτανε πως ζούσανε.</p> <p>Και αν μαζί τους κουβάλησαν εκτός από τα έθιμά τους, τη δική τους ψυχολογία, τα πράγματα που τους πονάνε και κάποιες αρρώστιες.</p> <p>Το μεγαλύτερο κομμάτι ήταν οι αρρώστιες. Και ήταν επιφυλακτικοί όλοι οι άνθρωποι εδώ.</p> <p>Με τις δικές μας ενέργειες και κάποιων άλλων ανθρώπων εδώ στο Κέντρο, ο καθένας στην ειδικότητά του, έχουμε ελέγξει και ελέγχουμε κάθε τόσο όλους τους οικότροφους με εξετάσεις και τα απαραίτητα.</p>
<p>Γεωργία: Άρα, ουσιαστικά το ένα κομμάτι ήταν η επικινδυνότητα των ασθενειών ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Των ασθενειών, κυρίως.</p> <p>Αλλά, και αυτό το φιλοπόλεμο που είχανε το τραυματικό μέσα τους.</p> <p>Έβλεπε μία άσχημη φάτσα και σκεφτόταν η τοπική κοινότητα ότι αυτός ήταν επικίνδυνος.</p> <p>Μπορεί και να μην ήταν.</p> <p>Και να έβλεπες ένα χαμογελαστό άνθρωπο που να 'ταν πιο επικίνδυνος από τον άλλον.</p>
<p>Γεωργία: Το κομμάτι της θρησκείας ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αυτό δε μας είχε δημιουργήσει κανένα πρόβλημα.</p> <p>Αυτοί σέβονται τη δική μας θρησκεία, εμείς σεβόμαστε τη δική τους.</p>

	<p>Όπως κάνανε το ραμαζάνι και ήταν 40 μέρες. Όπως κάναμε και εμείς το Πάσχα. Μπορεί να είναι λίγο πιο τυπικοί σε κάποια πράγματα, μπορεί και όχι όμως. Να φαίνονται ότι είναι τυπικοί. Ούτε τους ενοχλούμε. Τους βοηθάμε κιόλας. Τότε, μαγειρεύαμε κιόλας γι' αυτούς. Τώρα, πια μαγειρεύουν μόνοι τους. Ό,τι μας λέγανε, τους κάναμε.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, έχετε παρατηρήσει συναναστροφές των «προσφύγων» που φιλοξενούνται εδώ με ανθρώπους της τοπικής κοινότητας;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Σαν παράδειγμα θα σας θέσω. Μία κοπέλα, η οποία φιλοξενούταν εδώ, η οποία έχει και παιδάκι, είναι χωρισμένη σύναψε σχέση με ένα παλικάρι από την Κόνιτσα και έχουν παντρευτεί και έχουν κάνει και ένα παιδάκι. Αυτό είναι ένα παράδειγμα. Αλλά, κάθε μέρα στην αγορά που βγαίνουν οι γυναίκες να ψωνίσουν με τα παιδιά έχουν δημιουργήσει κάποιες σχέσεις. Άλλοι πιο τυπικές, άλλοι πιο ένθερμες.</p>
<p>Γεωργία: Οι «πρόσφυγες» που φιλοξενούνται εδώ θέλουν να μείνουν ή να φύγουν;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Οι περισσότεροι θέλουν να φύγουν. Πιστεύουν σε μία καλύτερη πατρίδα εκτός Ελλάδας. Δεν έχει κάτι να τους προσφέρει εδώ. Απ' ότι έχω καταλάβει, οι περισσότεροι θέλουν να φύγουν στη Γερμανία, οπουδήποτε αλλού, εκτός αποδώ. Την Ελλάδα, τη βλέπουν σαν πέρασμα.</p>
<p>Γεωργία: Ουσιαστικά, εδώ στη δομή, έχει κάποιος πει ότι εγώ θέλω να μείνω γιατί, εδώ θα χτίσω μια καινούργια ζωή.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ακριβώς, έτσι όχι. Οι περισσότεροι θέλουν να φύγουν. Αλλά, οικογένειες που έχουν έρθει μετά τη συνθήκη, τη τελευταία που υπογράφηκε, δηλαδή, μετά τις 26-28 Μαρτίου, δε μπορούν να πάνε πουθενά. Και είναι αναγκασμένοι να μείνουν εδώ ή να γυρίσουν πίσω στη χώρα τους. Αυτοί λογικά για 'μένα θα πρέπει να θέλουν, έχουν εκφράσει ότι θέλουν να μάθουν ελληνικά και αναγκαστικά, θέλοντας και μη θα μείνουν στην Ελλάδα. Αλλιώς, θα πρέπει να επαναπατριστούν.</p>
<p>Γεωργία: Αναφέρατε λίγο την εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας. Αυτό θεωρείτε ότι θα τους βοηθήσει;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Θα τους βοηθήσει να ενταχθούν πιο γρήγορα στην κοινωνία. Άμα μπορούν και μιλάνε και καταλαβαίνουν. Δε θα νιώθουν ξένοι, δε θα νιώθουν παραγκωνισμένοι.</p>

	<p>Δε θα τους μιλάει ο άλλος και δε θα ξέρουν τι τους λέει. Από την άλλη μεριά, είμαστε εμείς που δε ξέρουμε αραβικά και έχουμε μία αντιπαλότητα, αλλά, θα μάθουμε εμείς αραβικά, θα μάθουν αυτοί ελληνικά. Θα τα βρίσκουμε στη μέση.</p>
<p>Γεωργία: Μέχρι στιγμής έχουν γίνει προσπάθειες για την «ένταξη» τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Για αυτούς που θέλουν να μείνουν εδώ; Πηγαίνουν κανονικά σχολείο, το Δημοτικό. Υπάρχουν κάποια νήπια που τους μαθαίνουν κάποιες λέξεις. Αυτοί που είναι στην εφηβεία, που είναι Γυμνάσιο – Λύκειο, λίγο δυσκολεύονται. Και αν αφήσουν κάποια παιδιά, θα είναι τα αγόρια. Τα κορίτσια, δε τα αφήνουνε και δεν έχουν πάει καμία τάξη. Ούτε μία μέρα. Είναι αυτό που λέγαμε πριν ότι λειτουργούν κάπως λόγω θρησκείας, οι άντρες ενάντια των γυναικών. Δε θέλουν να είναι μορφωμένες.</p>
<p>Γεωργία: Οι ενήλικες; Έχετε δει κάποια κινητοποίηση στην αγορά εργασίας της Κόνιτσας;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι, οι ενήλικες θέλουν μόνο να περάσει ο καιρός να φύγουνε. Μιλάμε με πραγματικά στοιχεία.</p>
<p>Γεωργία: Ο τρόπος με τον οποίον αποδέχονται τις υπηρεσίες σας εδώ, ποιος είναι; Ποιες είναι οι αντιδράσεις τους όταν εσείς πάτε και τους βοηθάτε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Θέλοντας και μη, υπάρχουν στιγμές που χρειάζονται πραγματική βοήθεια, άλλα είναι πιο επιφανειακά τα προβλήματά τους. Με κάθε τρόπο, η καθεμία με την ειδικότητά της εδώ που είμαστε, τα λύνουμε.</p>
<p>Γεωργία: Πώς χωρίζεται ο χώρος στο camp; Υπάρχουν χώροι, οι οποίοι είναι για γυναίκες και άλλοι για τους άνδρες;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αυτή τη στιγμή, η κάθε οικογένεια έχει το δικό της δωμάτιο. Οι γυναίκες έχουν τα δικά τους μπάνια και οι άνδρες τα δικά τους. Τα παιδιά πάνε σχεδόν παντού. Υπάρχει χώρος, ο οποίος ετοιμάζεται για να είναι μέρος, στο οποίο θα συναθροίζονται όλοι μαζί είτε οικογένειες είτε μόνο οι άνδρες. Αλλά, από την προσπάθειά μας, έχουμε πει ότι θέλουμε να πηγαίνουν και οι γυναίκες. Βέβαια, είναι περισσότερο για τους άνδρες. Θα υπάρχει μία τηλεόραση, θα υπάρχει χώρος όπου θα κάθονται και ευελπιστούμε να πηγαίνουν οικογένειες να κάθονται, όχι μόνο οι άνδρες. Τώρα, για τις γυναίκες, χώρος δικός τους δεν υπάρχει. Πιστεύω αργότερα να υπάρξει</p>

	και αυτό.
Γεωργία: Ο χώρος αυτός που θα γίνει;	Συνομιλήτρια: Είναι εντός του camp, σε ένα συγκεκριμένο μέρος.
Γεωργία: Έχω παρατηρήσει ότι υπάρχουν και κουζίνες. Για ποιο λόγο έχουν τοποθετηθεί εκεί;	Συνομιλήτρια: Παλιότερα, μαγειρεύαμε εδώ για τους «πρόσφυγες», αλλά, μετά το τελευταίο ραμαζάνι αποφασίστηκε ότι είναι καλό η κάθε οικογένεια να μαγειρεύει μόνη της για να μπορούν να τρέφονται με αυτά που θέλουνε. Γιατί, δε τους άρεσαν όλα σε όλους. Και έτσι, προβλέφθηκε ένα επίδομα που παίρνουνε για κάθε άτομο και έτσι, μαγειρεύουν πλέον σ' αυτές τις κουζίνες, οι οποίες είναι στημένες για όλες τις οικογένειες. Και μόνοι τους μοιράζουν τις ώρες και το πότε θα χρησιμοποιηθούνε.
Γεωργία: Ποιος το αποφάσισε;	Συνομιλήτρια: Αυτό ήταν σε συνεργασία με το Διευθυντή του Κέντρου και μιας ΜΚΟ. Γιατί, έπρεπε να χρηματοδοτηθεί.
Γεωργία: Είχαν θέσει οι «πρόσφυγες» αίτημα γι' αυτή την επιλογή; Υπήρχαν εγκαταστάσεις.	Συνομιλήτρια: Οι εγκαταστάσεις είναι πολύ μεγάλες για μεγάλο αριθμό ατόμων. Όταν υπήρχε το Κέντρο Παιδικής Μέριμνας, μαγειρεύαν εδώ, με μόνιμες θέσεις για τα παιδιά που φιλοξενούνταν. Αργότερα, χρησιμοποιηθήκανε για τους «πρόσφυγες», αλλά, επειδή ήταν ένα δύσκολο κομμάτι να τους πιάσεις όλους σ' αυτά που θέλανε να φάνε και επειδή, δε θέλαμε να πηγαίνουν χαμένες μεγάλες ποσότητες και δε μας άρεσε αυτό, αποφασίσαμε να το κάνουμε έτσι. Να υπάρχουν κουζίνες, να υπάρχουν τα φουρνάκια, να μαγειρεύει ο καθένας ξεχωριστά, να 'χει ο καθένας τις οικοσυσκευές του από κατσαρόλες, κουτάλες, τηγάνια, ταψιά, οτιδήποτε χρειάζονται για να μπορούν να μαγειρέψουν και να αποκτήσουν ανεξαρτησία πάνω σ' αυτό το κομμάτι.
Γεωργία: Θεωρείτε ότι αυτό είναι ένα σημαντικό βήμα για τον τρόπο με τον οποίον συμπεριφέρονται εδώ;	Συνομιλήτρια: Νομίζω ότι τους αρέσει περισσότερο. Γιατί, τρώνε αυτά που θέλουνε και έχουν και την ελευθερία να μαγειρέψουν όποτε θέλουνε. Γιατί, πριν ήταν πάγιες οι ώρες που θα τρώγανε.
Γεωργία:	Συνομιλήτρια:

<p>Έχετε παρατηρήσει τι κάνουν στην καθημερινότητά τους;</p>	<p>Κοιτάχτε να δείτε. Επειδή, συνήθως ξενυχτάνε λίγο πιο πολύ, υπάρχει μια μεγαλύτερη ελευθερία τη νύχτα, αργούν να ξυπνήσουν το πρωί. Βέβαια, τα παιδιά είναι λίγο πιο τυπικά. Θα κοιμηθούν πιο νωρίς, θα ξυπνήσουν πιο νωρίς. Αλλά, οι έφηβοι και οι 15 άνω, έχουν ένα πρόβλημα με το ωράριο. Αλλά, είναι μια χαρά γι' αυτούς και αφού είναι μια χαρά γι' αυτούς γιατί, να είναι πρόβλημα για 'μας; Ο καθένας ακολουθεί την καθημερινότητά του, όπως νομίζει. Άλλοι άνθρωποι σηκώνονται από τις 8 η ώρα το πρωί, άλλοι σηκώνονται στις 12. Εμείς δεν έχουμε κανένα θέμα.</p>
<p>Γεωργία: Υπάρχει συγκεκριμένο πρόγραμμα ωρών εξόδου και εισόδου; Υπάρχει φύλακας;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι, έτσι, όπως το θέτετε. Απλά, για τα παιδιά υπάρχουν οι ώρες που θα πάνε στο νηπιαγωγείο, στην ενισχυτική διδασκαλία, στο σχολείο. Είναι πάγιες οι ώρες αυτές. Υπάρχει, ναι. Λίγο πολύ όλοι μας τους φύλακες κάνουμε εδώ.</p>
<p>Γεωργία: Γιατί, επιλέξατε να 'ρθείτε σ' αυτό το Κέντρο;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όταν έκανα την αίτησή μου για να πάρω αυτή τη θέση, την επιμελήτρια παιδιών θεώρησα ότι θα μπορέσω να βοηθήσω σε κάποιες καταστάσεις ή να γλιτώσω κάποιες καταστάσεις. Και ήταν ένα κίνητρο αυτό για 'μένα πολύ μεγάλο. Επειδή, έχω υπάρξει παιδί, το οποίο έχει κακοποιηθεί με κάποιο τρόπο, δε μπορώ να τον αναλύσω, είμαι πολύ ευαίσθητη σε θέματα που 'χουν να κάνουν με παιδιά. Και επειδή αυτοί οι άνθρωποι που 'ναι εδώ, έχουν περάσει πάρα πολύ δύσκολα, κάποιες φορές ξεσπάνε στα παιδιά. Καλώς ή κακώς. Από κι και πέρα εγώ νόμιζα ότι μπορώ να βοηθήσω, να επιβλέπω τις κινήσεις των παιδιών, να παρατηρώ αν κάποιο έχει πρόβλημα και αν υπάρξει πρόβλημα και κακή συμπεριφορά στο παιδί, να το ψάξω μέσα στην οικογένεια. Αυτό ήταν ένα μεγάλο κίνητρο για εμένα. Να γλιτώσω ένα παιδί από μία κακοποίηση.</p>
<p>Γεωργία: Ευχαριστώ πάρα πολύ για το χρόνο σας.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εγώ ευχαριστώ που σας βοηθάω.</p>

Τόπος: Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Κόνιτσας (χώρος σαλονιού υποδοχής)
Ημερομηνία: 15-10-2017
Ώρα: 16:25μ.μ.-17:02μ.μ.
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης : 37 λεπτά και 14 δευτερόλεπτα
Συνέντευξη: 2 ^η

<p>Γεωργία: Καλησπέρα σας. Σας ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Θα ήθελα, λοιπόν, να ξεκινήσουμε με βιογραφικά στοιχεία. Πότε και πού γεννηθήκατε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Γεννήθηκα στα Γιάννενα, τον Μάιο του 1960, έτσι είμαι 58 χρονών. Λέγομαι (αναφέρει το ονοματεπώνυμό της). Είμαι κοινωνική λειτουργός. Εργάζομαι στη δομή είκοσι χρόνια. Με αλλοδαπούς υπάρχει κάποια σχέση από το 2008 και μετά. Με ανήλικους αλλοδαπούς. Και τώρα τελευταία, τον τελευταίο ενάμιση χρόνο, με οικογένειες προσφύγων. Ως επί το πλείστον, από τη Συρία.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Λοιπόν, να ξεκινήσουμε λίγο από την παιδική σας ηλικία. Η παιδική σας ηλικία, πώς ήταν; Δηλαδή, ζούσατε στην Κόνιτσα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ζούσα στην Κόνιτσα. Ναι, μεγάλωσα, πήγαινα σχολείο. Σε μία Κόνιτσα, βέβαια, η οποία είχε άλλες προοπτικές, άλλη μορφή. Έτσι, τώρα μιλάμε εδώ και σαράντα οχτώ χρόνια. Δέκα χρονών που θυμάμαι τον εαυτό μου. Υπήρχε περισσότερος πληθυσμός. Και στην Κόνιτσα, υπήρχαν περισσότερες δημόσιες υπηρεσίες. Υπήρχε πολύ μεγαλύτερος αριθμός παιδιών, που φοιτούσε στα Δημοτικά, στο Γυμνάσιο, στο Λύκειο. Γενικά, υπήρχε και μια άλλου είδους οικονομική δραστηριότητα, θα λέγαμε. Και η αγροτική δραστηριότητα σε άλλο επίπεδο. Υπήρχε, τι άλλο να σας πω; Κτηνοτροφία, περισσότερη. Τα χωριά είχαν πιο πολύ πληθυσμό. Δηλαδή, υπήρχε μία ζωντανία πληθυσμιακή, η οποία βέβαια από πίσω της κρύβει την οικονομική δραστηριότητα για να είναι αυτή η κατάσταση. Τώρα, με την πάροδο των χρόνων δηλαδή, αν συγκρίνω εγώ την κατάσταση που υπάρχει σήμερα και τότε, βλέπω μία φθορά. Μία παρακμή. Στην επαρχία της Κόνιτσας, έτσι; Διότι, οι νέοι θέλουν, στράφηκαν όλοι στην</p>

	<p>«πανεπιστημιακή» ξέρω, 'γω μόρφωση κλπ, 'φύγαν από την Κόνιτσα.</p> <p>Η αστή φυλή, η οποία ανθούσε τη δεκαετία του 70' και του 80' γέμισε την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη.</p> <p>Με αποτέλεσμα, η επαρχία σιγά σιγά να αρχίζει να 'δειάζει.</p> <p>Οι ηλικίες που υπήρχαν τότε, έχουν φυσικά γεράσει. Έτσι;</p> <p>Οπότε, τι περιμένετε τώρα να υπάρχουν στα χωριά και στην Κόνιτσα, ειδικά;</p> <p>Μεγαλύτερη ηλικία, η τρίτη ηλικία.</p> <p>Η τρίτη ηλικία.</p> <p>Λίγο κρατιέται η Κόνιτσα, ακόμη.</p> <p>Και αυτό το στοιχείο που κρατάει την Κόνιτσα είναι το δημόσιο, δηλαδή, υπάρχει ένα μεγάλο ποσοστό δημόσιοι υπάλληλοι, έτσι;</p> <p>Ο στρατός, ξέρω εγώ, δάσκαλοι, η αστυνομία, η εφορία, τι άλλο;</p> <p>Οι τράπεζες κλπ, οι δύο τράπεζες που είναι.</p> <p>Θέλετε η υπογεννητικότητα, θέλετε όλα αυτά τα στοιχεία, έχει λιγοστέψει ο αριθμός των παιδιών, πάρα πολύ.</p> <p>Βέβαια, υπήρχε μία, θα λέγαμε εισροή, έτσι, του αλβανικού στοιχείου μετά τη δεκαετία του 90'.</p> <p>Αυτό έδωσε κάποια ζωντάνια στα σχολεία.</p> <p>Και στην κοινότητα.</p> <p>Όταν υπήρχε ακόμη στην Ελλάδα, η προοπτική, ας πούμε της οικονομικής θα λέγαμε, έτσι, ανάπτυξης όσον αφορά την οικοδομή κλπ.</p> <p>Δηλαδή, υπήρχαν οικογένειες από μέσα από την Αλβανία που ήρθαν, εγκαταστάθηκαν, είχαν δουλειές εδώ.</p> <p>Οι οποίοι τώρα βέβαια έχουν λιγοστέψει πάρα πολύ ή έχουν φύγει πάλι. Έτσι;</p> <p>Όλα αυτά έδωσαν μία ζωντάνια, ας πούμε.</p> <p>Και εδώ, η δομή που δούλευα εγώ, όταν ήρθα, είχε πενήντα Αλβανούς, ανήλικους Αλβανούς, έτσι.</p> <p>Πολύ λιγότερους Έλληνες και πενήντα Αλβανούς.</p> <p>Από μέσα, από τα γύρω χωριά, τη γύρω περιοχή.</p> <p>Δηλαδή, υπήρχε στοιχείο, ας πούμε, θα λέγαμε από Αλβανία και από Βόρειο Ήπειρο.</p> <p>Υπήρχε που έδινε μία ζωντάνια.</p> <p>Τώρα, και αυτό το στοιχείο άρχισε να εκλείπει.</p> <p>Και από σχολεία και από παντού.</p>
--	---

	<p>Λόγω οικονομικής κρίσης. Δε βρίσκουν δουλειές. Οι οικογένειες. Καταλάβατε. Ούτε στην οικοδομή.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς στη δομή πότε ήρθατε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εγώ ήρθα το 97. Ναι, πριν είκοσι χρόνια.</p>
<p>Γεωργία: Τότε ποιο ήταν το καθήκον σας; Δηλαδή, θέλω να πω ως τι ήρθατε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ήρθα σαν κοινωνική λειτουργός εδώ. Εδώ, στα ανήλικα έτσι; Καταλαβαίνετε τώρα, ποιος είναι ο ρόλος μας. Να υποστηρίξουμε τα παιδιά, τα οποία έχουν προβλήματα κλπ, οικογενειακά, όλα αυτά. Να μπορέσουμε να τα εντάξουμε σε ομάδες, να τα κοινωνικοποιήσουμε. Να τα εισάγουμε σε έναν άλλο τρόπο επιπέδου πολιτισμού γιατί, όσο να 'ναι μέσα στη Βόρεια Ήπειρο δεν είχαν πολλές προσλαμβάνουσες θα λέγαμε. Έτσι; Να τα εντάξουμε στις δημόσιες οργανώσεις εδώ, στις διάφορες δομές, βιβλιοθήκες, αθλητικές δραστηριότητες κλπ. Όλη αυτή η προσπάθεια. Και στο σχολείο, όποια ήθελαν μπορούσαν να πάνε. Αυτή ήταν η κατεξοχήν δηλαδή, δράση από τότε. Από τότε. Υποστήριξη των παιδιών.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, τα περισσότερα παιδιά, τα οποία φιλοξενούνταν εδώ ήταν από την Αλβανία;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, σας είπα πρόλαβα πενήντα παιδιά από την Αλβανία. Τα οποία πολλά ήξεραν ελληνικά. Βέβαια, γιατί ήταν μέσα από τη Βόρεια Ήπειρο. Είχαν σα μητρική γλώσσα την ελληνική. Αλλά, εντάξει τα περισσότερα ήξεραν και αλβανικά. Έτσι; Και ελληνικά λίγα. Είπαμε, τα ελληνικά. Και αυτά που 'ξεραν ελληνικά, πήγαιναν και σχολείο. Εδώ, αυτό το ίδρυμα είχε τρία εργαστήρια, δεν ξέρω αν το έχετε πληροφορηθεί. Έτσι, είχε, τη ξυλογλυπτική, το ξυλουργείο, το ραφείο. Και αυτά τα παιδιά, εντασσόνταν για τρία χρόνια στα εργαστήρια, μάθαιναν μία τέχνη</p>

	<p>και με την αποφοίτηση μπορούσαν να βγουν στην αγορά εργασίας σαν προσωπικό θα λέγαμε βοηθητικό, ας πούμε.</p> <p>Γιατί, το επίπεδο αυτό που λέμε εδώ της εκπαίδευσης δεν ήταν αναγνωρισμένο. Δηλαδή, δεν υπήρχε κάποια διαβάθμιση. Το να είναι αναγνωρισμένο το επίπεδο εκπαίδευσης.</p> <p>Ήταν δηλαδή παιδιά, τα οποία τέλειωναν το σχολείο το αλβανικό, το οκτατάξιο, δεν ξέρω τι ήταν τελικά και συνέχιζαν εδώ. Αλλά, δεν είχε αναγνωριστεί η ταυτότητα των σπουδών.</p> <p>Δηλαδή, ήταν μία πιστοποίηση, ας πούμε ότι τέλειωσα αυτό το εργαστήριο, δεν είχε αναγνωριστεί ποτέ σε επίπεδο, πως να σας πω, παιδείας, δηλαδή, ήταν πρόνοιας. Της πρόνοιας.</p> <p>Ήταν μία κατάρτιση θα λέγαμε. Ούτε καν στου τύπου του ΙΕΚ. Μία κατάρτιση έτσι. Μετέωρη δηλαδή.</p> <p>Ωστόσο, τα παλιά τα παιδιά εδώ πέρα έχουν βγει και καλοί δάσκαλοι. Έτσι; Δάσκαλοι.</p> <p>Συγγνώμη, καλοί τεχνίτες που δούλευαν σε μεγάλες βιοτεχνίες στα Γιάννενα. Να σας πω κάποια ονόματα. Σαπέτας, Παπάς, ξέρω 'γω, Σεντούκας και όλα αυτά.</p> <p>Ονόματα στα Γιάννενα γνωστά τα οποία είχαν μαθητές από 'δω.</p> <p>Δηλαδή, βγαίνουν καλοί τεχνίτες από 'δω πέρα.</p> <p>Και αυτό το Κέντρο, εδώ το ίδρυμα, τα εθνικά ορφανοτροφεία, από το 1926 λειτουργούν έτσι, για φαντάσου τώρα είχανε το όνομα και τη φήμη ότι παράγουν καλά πράγματα, καλά έργα κλπ και υπήρχαν παραγγελίες εδώ μέσα από την έξω κοινότητα και υπήρχε ένα έσοδο για τα ιδρύματα. Δηλαδή, δούλευαν τα παιδιά έπιπλα για την κοινότητα, για παιδικούς σταθμούς, 'κάναν καρεκλάκια, 'κάναν τραπεζάκια και είχανε έσοδο.</p> <p>Δηλαδή, είχε πώς να στο πω ταυτότητα. Και ήταν το μοναδικό στην Ελλάδα. Δεν υπήρχε άλλο τέτοιο ίδρυμα. Ιδρύθηκε το 1926. Οργανισμός Εθνικών Ορφανοτροφείων.</p> <p>Μετά τον Α' ή πριν το Α' παγκόσμιο πόλεμο. Κάπου εκεί.</p>
--	---

	<p>Πάντως η ανάγκη των πολέμων, ξέρεις τώρα.</p> <p>Λόγω, ορφανών κλπ.</p> <p>Μετά, σιγά σιγά βέβαια, τα οικογενειακά προβλήματα, η απορία, τα άπορα τα παιδιά ερχόταν.</p> <p>Τότε, δηλαδή, καταλαβαίνετε, μιλάμε δεκαετίες 40-50, τι περιμένεις από την Ελλάδα.</p> <p>Όλα τα άπορα ερχόταν εδώ.</p> <p>Και έχουν περάσει πάρα πολλά παιδιά από εδώ.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, ο πληθυσμός ήταν από την Αλβανία...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι, παλιά ήτανε Έλληνες. Μιλάμε υπήρχαν και ελληνόπαιδα εδώ μέσα. Και ενενήντα ελληνόπαιδα και ογδόντα ελληνόπαιδα. Αυτό άρχισε μετά το 92, το 93. Μέχρι τότε υπήρχαν Έλληνες. Όχι, δεν υπήρχαν και Έλληνες. Αλλά, ήταν πολύ λίγοι, σε σχέση δηλαδή, ας πούμε τον πληθυσμό, τον αλβανικό, παιδιών θα λέγαμε. Μπορεί να ήταν πενήντα παιδιά, θα ήταν δυο, τρία, τέσσερα, ελληνάκια, καταλάβατε; Γιατί, σμίκρυνε το ελληνικό στοιχείο; Γιατί, υπάρχει και μία διαφήμιση μέσα. Το θεωρούσαν σχολείο. Οπότε, πάμε εκεί. Να σπουδάσουμε, να τελειώσουμε τέχνη, με αυτή την έννοια. Και τα ελληνάκια ας πούμε που τόσο πολύ δεν είχανε εκτίμηση, ξέρω 'γω στις τέχνες, πως να σας το πω, οπότε, κρατήθηκε ένα στοιχείο πιο πολύ του ιδρύματος δηλαδή, με την έννοια το βοηθώ το παιδί που έχει πρόβλημα στην οικογένεια. Καταλάβατε. Με αυτή την έννοια. Αλλά, το παιδί από την Αλβανία ερχόταν κανονικά για να μάθει τέχνη. Δεν υπήρχαν προβλήματα οικογενειακά εκεί. Τα παιδάκια ήταν μια χαρά, φυσιολογικά. Τα προβληματικά ήταν οι Έλληνες. Καταλαβαίνετε. Δηλαδή, με τέτοια στοιχεία. Προνοιακά περιστατικά καθαρά.</p>
<p>Γεωργία: Μέχρι τότε λειτούργησαν αυτά τα εργαστήρια;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αυτά τα εργαστήρια λειτούργησαν μέχρι που μετατράπηκε σε δομή φιλοξενίας προσφύγων.</p>

	<p>Αλλά, άρχισαν σιγά σιγά να φθίνουν γιατί, όταν ήρθαν οι αλλοδαποί από τ' Αφγανιστάν, λιγότερο Πακιστάν κλπ, ήταν μερικά τα οποία έδειχναν ενδιαφέρον και εδώ στο ξυλουργείο, αλλά, αυτά πάλι 'μπαίνουν στη διαδικασία να φεύγουν στην Ευρώπη.</p> <p>Ήταν ανοιχτά τα σύνορα ας πούμε. Και είχε γίνει εδώ ένα κέντρο διερχομένων, θα το λέγαμε πιο πολύ.</p> <p>Δηλαδή, λίγα ήταν εκείνα τα παιδιά τα οποία θα 'μέναν μόνιμα εδώ. Για χρόνια.</p> <p>Ας πούμε έχουμε έναν, δεν ξέρω αν τον ξέρετε, το Χασανί, αυτός ήταν πρώτο που ήρθε από τα παιδιά του 2008, έμαθε τα ελληνικά, μια χαρά κλπ, έκατσε εδώ τόσα χρόνια.</p> <p>Το παιδί τώρα εργάζεται στα Γιάννενα, σε ΜΚΟ, βοηθώντας συμπατριώτες του. Έτσι; Αλλά, παλιά ήταν το στοιχείο το δυνατό το να κάθονται τα παιδιά να μαθαίνουν τέχνη, να κινηθεί.</p> <p>Τώρα, να μου πείτε, άλλαξαν και οι οικονομικές συνθήκες;</p> <p>Άλλαξαν και οι ανάγκες;</p> <p>Η ζήτηση της οικονομίας πάνω σ' αυτό το τομέα;</p> <p>Δηλαδή, τα εργοστάσια, το έτοιμο έπιπλο, περιθωριοποιήθηκαν λίγο τα παραδοσιακά, τα χειροποίητα και όλα αυτά. Δηλαδή, μερικές τέχνες περιθωριοποιήθηκαν, τότε. Εγώ πιστεύω τώρα όμως.</p> <p>Δηλαδή, το ραφείο, το να καθίσει ο άλλος να μάθει ραπτική κλπ, δεν είναι τόσο υποτιμητικό.</p> <p>Νομίζω ότι στην εποχή μας αρχίζει και έχει άνθηση αυτό το πράγμα, αν το σκεφτούμε με τέτοια οπτική δηλαδή, να δώσουμε κάποια άλλη προοπτική, ας πούμε στα εργαστήρια.</p> <p>Ή ξυλογλυπτική, που είναι μία τέχνη φοβερή.</p> <p>Δεν ξέρω, βλέπετε, μερικά από τα ξυλόγλυπτα και άλλα που θα σας δείξω κλπ, το σκάκι δεν είναι εδώ, όλα αυτά, τα λένε παλιά.</p> <p>Αλλά, είναι τέχνες. Τέχνες.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Άρα, ουσιαστικά, σταματήσαν τα εργαστήρια πριν δύο χρόνια. Τώρα, λειτουργούνε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι. Τυπικά. Τώρα, δε λειτουργούνε. Έχουν μαζευτεί, καλά, έχει παραχωρηθεί</p>

	<p>εδώ στο Δήμο, η αίθουσα για ωδείο, που ήταν το ξυλουργείο. Αυτή η αίθουσα η μεγάλη αν έχετε δει. Στο ραφείο έχει γίνει νηπιαγωγείο για τα παιδάκια. Τα ανήλικα των προσφύγων. Γενικώς, έχουν μαζευτεί σε κάποια γωνία τα μηχανήματα. Υπήρχαν και μηχανήματα, έτσι; Έστω, κάποιας τεχνολογίας που ήταν ας πούμε. Μόνο υπήρχαν τα μηχανήματα. Αυτά τώρα έχουν ακινητοποιηθεί, θα λέγαμε. Σε αχρηστία ή σε αναμονή. Σε αναμονή.</p>
<p>Γεωργία: Σήμερα, τα καθήκοντά σας; Ποια είναι στη συγκεκριμένη δομή;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι. Τα καθήκοντά μου, είναι. Το πρώτο πρόβλημα είναι η γλώσσα. Έτσι; Έχουμε πρόσφυγες από τη Συρία. Βέβαια, εμείς προσπαθούμε όσοι ξέρουν αγγλικά αλλά, και με τη γλώσσα την ανθρώπινη, θα λέγαμε, τους συμπαρασταθήκαμε μέχρι εκεί που δεν πήγαινε ας πούμε. Τους αγκαλιάσαμε τους ανθρώπους και ίσως και γι' αυτό, η Κόνιτσα να θεωρείται μία «πιλοτική», επιτυχημένη. Διότι, όλοι οι υπάλληλοι συμπεριφερθήκαμε με τον καλύτερο τρόπο και η κοινωνία έξω. Σ' αυτές τις οικογένειες. Τους αγκαλιάσαμε, ξέρω 'γω, σα νησίδα, πηγαίναμε στα δωμάτιά τους, να πιούμε τον καφέ, να πούμε το καλαμπούρι μας, έστω και με νοήματα και με όλα αυτά. Τα παιδάκια, εγώ, θα έκανα κάποιο παιχνίδι. Ξέρω 'γω, ομαδικό, έξω στην αυλή και όλα αυτά. Ε ό,τι μπορούμε, ό,τι μπορούμε. Φύλαξη στο κτίριο, τους ανθρώπους όλο το 24ώρο. Είμαστε και νυχτερινές βάρδιες. Θα λέγαμε ψυχοσυναισθηματική υποστήριξη με όποιον τρόπο μπορούμε; Έτσι; Γιατί, έχουμε αντιμετωπίσει περιστατικά και να κλαίνε οι γυναίκες και να τους κάνουμε ένα καφεδάκι, να τις παρηγορούμε. Και παιδάκια να κλαίνε. Και απογοητεύσεις. Και καταθλίψεις ξέρω 'γω. Όλα αυτά τα 'χουμε δει.</p>

	<p>Ο πρώτος καιρός της προσαρμογής ήταν πραγματικά δύσκολος γι' αυτούς. Αλλά, εντάξει βρήκανε ανταπόκριση. Βρήκαν καλή φιλοξενία. Και έτσι μπόρεσαν και στάθηκαν αυτοί. Οι άνθρωποι. Είναι λίγο περισσότερο θα λέγαμε.</p>
<p>Γεωργία: Θεωρείτε ότι ο χώρος της συγκεκριμένης δομής διευκολύνει την καθημερινότητά τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ως ένα βαθμό. Ως ένα βαθμό. Γιατί, εδώ από κάτω είναι οι κουζίνες τους κλπ. Αν υπήρχε κάποια άλλη διαμόρφωση του στυλ να ήταν διαμερίσματα ξέρω 'γω, κάθε οικογένεια να είχε την κουζινούλα ή την τουαλέτα, θα ήταν τελείως διαφορετική η όλη ας πούμε κατάσταση. Αλλά, εντάξει. Αναγκαίο. Αναγκαία η υπάρχουσα κατάσταση. Σίγουρα, τώρα, όταν ακούγαμε ότι μένουν σε σκηνές, έτσι; 'Η ότι μένουν δεν ξέρω και 'γω εκεί στα νησιά, ότι μένουν στριμωγμένοι πάρα πολλά άτομα σε ένα χώρο, σίγουρα, εδώ είναι ένα ξενοδοχείο θα λέγαμε πέντε αστέρων. Γι' αυτούς. Έτσι, δεν είναι; Έχουν το δωμάτιό τους, έχουν το ζεστό νερό, έχουν τη θέρμανσή τους, έχουν την κουζίνα τους. Εκείνο που προσπαθούμε τώρα είναι να τους κάνουμε μία αίθουσα ψυχαγωγίας, να βάλουν κάποια τηλεόραση μέσα κλπ. Έχουν. Ύστερα, εγώ πιστεύω ότι το ότι ήταν οικογένειες από συγκεκριμένη χώρα προέλευσης, πρόσφυγες όλοι κλπ, ότι έχουν συνδεθεί και μεταξύ τους, δηλαδή, αυτό παίζει ρόλο ας πούμε, κάνουν τις παρέες τους κλπ, αυτό το πράγμα λειτούργησε για τη ζωή τους θετικά πιστεύω. Δηλαδή, σε στυλ οικογενειοκρατικό. Μια έννοια ευρύτερη ας πούμε ενός κύματος. Δηλαδή, δεν ξέρω αν με καταλαβαίνεις τώρα. Όχι, απρόσωπο. Δηλαδή, δεν υπήρχε κάτι απρόσωπο. Και εμείς μ' αυτούς και αυτοί μεταξύ τους. Υπήρχε δεσμός. Συναισθηματικός. Και μεταξύ τους και μεταξύ ημών και υμών. Αυτό.</p>

<p>Γεωργία: Επίσης, το γεγονός το ότι η τοποθεσία του συγκεκριμένου «camp», κέντρου, βρίσκεται στην κεντρική ... μέσα στο κέντρο ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Μέσα στο κέντρο της κωμόπολης, θα λέγαμε. Και αυτό παίζει ρόλο. Στην πλατεία 'βγαίνουν κλπ. Εκδηλώσεις έχουν παρακολουθήσει, πολιτιστικές, το καλοκαίρι, σωρηδόν κλπ. 'Έχουν γνωριστεί μ' αρκετούς. Εδώ από την κοινότητα έξω. Μιλάνε. 'Όσο μπορούν να μιλάνε. Συνενοούνται. Κάνουν τα ψωνάκια τους, όλα αυτά. 'Όλα αυτά παίζουν κάποιο ρόλο. 'Όλα αυτά σίγουρα. Δεν ήταν απομονωμένοι. Και ούτε πιστεύω ότι εδώ η τοπική κοινωνία της Κόνιτσας τους αντιμετώπισε σαν ... , ίσα ίσα τους αγκάλιασε φοβερά, τους υποστήριξε πάρα πολύ και εθελοντικές οργανώσεις από Γιάννενα και εδώ οι ντόπιοι ας πούμε. Τους αγκάλιασε η κοινωνία πάρα πολύ. Τους υποστήριξε ό,τι βοήθεια θέλανε και όλα αυτά. Πιστεύω ότι λειτούργησε θετικά. Με τη ψυχολογία τους όλο αυτό το πράγμα.</p>
<p>Γεωργία: Και από την πλευρά των προσφύγων, αλλά, και από την πλευρά της τοπικής κοινότητας. Το γεγονός του ότι υπάρχουν άνθρωποι που βρίσκονται σε μία κατάσταση που μπορείς και τους βοηθάς, αυτό δε σημαίνει ότι και ο εαυτός σου μετατρέπεται σε ένα καλύτερο άνθρωπο...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, ναι. Η αλληλεγγύη.</p>
<p>Γεωργία: Για ποιο λόγο, δηλαδή, θα υπήρχε περίπτωση να υπάρξουν αντιδράσεις τη στιγμή που θα φιλοξενούνταν σε μία δομή, η οποία ιστορικά ήταν μία δομή φιλοξενίας «άλλων» παιδιών;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι. Δε νομίζω ότι υπήρχε περίπτωση. Η πλειονότητα, βασικά, κάποιες μειοψηφίες, ακούγονται κάποιες φωνές και ξέρουμε ποιες είναι αυτές. Οι οποίες δε μπόρεσαν να επικρατήσουν καθόλου. Διαψεύστηκαν. Και εδώ με το που ήρθαν ας πούμε, γράφτηκαν διάφορα ψέματα στο διαδίκτυο και όλα αυτά. Από συγκεκριμένες ομάδες, τις ξέρουμε πολύ καλά.</p>

	<p>Δεν επικράτησαν, έσβησαν. Γενικώς, η ατμόσφαιρα είναι ότι εγκλιματίστηκαν οι άνθρωποι και υποστηρίχθηκαν πάρα πολύ. Πάρα πολύ, σε βαθμό που τι να σας πω, πούπουλα. (για τις φωνές) Πολιτικές, κατάλαβες. Οι γνωστές.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Γενικότερα, οι πρόσφυγες, οι άνθρωποι που φιλοξενούνται εδώ θέλουν να μείνουν;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αυτό να σας πω, δεν το 'χω προσλάβει απ' αυτούς. Δηλαδή, αυτοί αισθάνομαι ότι ζουν με την ελπίδα ότι κάποτε θα πάνε στην Ευρώπη. Μερικοί, επειδή, έχουν συνδεθεί, αγαπούν την Ελλάδα και θα 'θελαν να μείνουν. Εκείνο το οποίο τους αγκυλώνει είναι το οικονομικό θέμα. Δηλαδή, αν έβρισκαν μια δουλειά, θα 'θελαν να μείνουν. Τώρα, απ' αυτούς που σας μιλάω είναι Νορβηγία ή Εσθονία, έχουν φύγει. Αλλά, αγάπησαν τόσο πολύ τον τόπο και την Ελλάδα, που θα 'θελαν να μείνουν με αυτή την προϋπόθεση. Το αν υπήρχαν οικονομικές βάσεις. Δηλαδή, να βρύνε να μείνουν. Δεν είχαν κανένα πρόβλημα. Να φύγουν. Το ότι θέλουν να φύγουν είναι αυτό. Δηλαδή, αν η Ελλάδα ήταν μία οικονομική δύναμη που να τους πρόσφερε ας πούμε δυνατότητες, δεν θα είχαν πρόβλημα να φύγουν στην Ευρώπη. Καταλάβετε; Εγώ έτσι πιστεύω.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, γίνονται κινήσεις του τύπου, απασχολούνε εργασιακά πρόσφυγες στην Κόνιτσα, σήμερα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Για αυτούς που είναι εδώ, δε ξέρω. Αλλά, οι παλιότεροι, οι οποίοι ήταν δύο τρία άτομα, πολύ καλά, έτσι, από τους πρόσφυγες, τους 'παίρναν σε δουλειά, σε δουλειές εποχιακές, εργατικές, για το σπίτι, στα χωράφια, τους απασχολούσαν. Φύγαν αυτοί.</p>
<p>Γεωργία: Σήμερα, παρατηρείται κάτι τέτοιο;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τώρα, όχι. Αυτούς εδώ όχι. Όχι.</p>
<p>Γεωργία: Πού θεωρείτε ότι οφείλεται αυτό;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αυτό οφείλεται ίσως στο ότι αναμένουν αυτοί να φύγουν;</p>

	<p>Και κάνουν υπομονή ας πούμε; Να περάσει ο καιρός να φύγουμε; Δηλαδή, δε ξέρω αν περνάει στο μυαλό τους πίσω, αυτό δε μπόρεσα να το καταλάβω. Το ότι μπορεί και να μείνουν. Νομίζω ότι θα αργήσει, κάποτε θα φύγουν.</p>
<p>Γεωργία: Έχετε παρατηρήσει την καθημερινότητά τους; Δηλαδή, τι κάνουν;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, είναι ένα πρόβλημα αυτό. Δεν έχουν ν' απασχοληθούν. Αυτό είναι πρόβλημα. Έχουν, ευτυχώς, το μαγείρεμα είναι κάποια απασχόληση. Κατεβαίνουν στα Γιάννενα τρεις φορές την εβδομάδα και αυτό είναι πολύ σημαντικό. Κάνουν τα ψώνια τους, αλλά, εντάξει, εργασιακή ζωή δεν υπάρχει. Είναι πληκτικά γι' αυτούς. Τι θα κάνουν; Δεν κάνουν τίποτα. Στην ουσία, δεν κάνουν τίποτα. Τίποτα.</p>
<p>Γεωργία: Υπάρχει, ας πούμε, η κοινότητα, οι πολιτικοί αυτού του τόπου, έχουν δείξει κάποιο ενδιαφέρον στο κομμάτι αυτό; Της εμπλοκής των «προσφύγων» στην οικονομία της Κόνιτσας; Αν υπάρχει αυτό σαν ιδέα, δηλαδή; Γιατί, πολλά ας πούμε προγράμματα ενταξιακά ξεκινούσαν από την αγορά εργασίας.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Δεν υπάρχουν επίσημες κινήσεις. Δηλαδή, βγαίνει το τάδε πρόγραμμα, ο τάδε επιχειρηματίας που ανοίγει την επιχείρηση κλπ και χρειάζεται συγκεκριμένο κόσμο. Τώρα, σε άτυπες δουλειές, ευκαιριακές, εποχιακές μπορούν να τους απασχολούν. Δηλαδή, εγώ πιστεύω ότι δουλεύουν στα χωράφια και από εδώ. Αλλά, δεν υπάρχει κάτι επίσημο. Κάτι που να ενημερωθούν, κάτι που να ενδιαφερθούν, κάτι. Δεν υπάρχει κάτι τέτοιο. Το πρόβλημα της ανεργίας που είναι και για τους ίδιους τους αυτόχθονες, καταλαβαίνετε τώρα πως πάει. Πως πάει η κατάσταση. Μακάρι, να αλλάξει η κατάσταση και όσοι από αυτούς θέλουν, να βρουν μία διέξοδο. Όσοι θα μείνουν, τέλος πάντων. Φαντάζομαι κάποιος αριθμός θα μείνει στην Ελλάδα. Δεν μπορούν να φύγουν όλοι. Δηλαδή, να δοθούν τέτοια κίνητρα και να μπορέσουν να βρουν κάποια απασχόληση. Έστω, θα λέγαμε και «οκτάμηνο», όπως είναι στους Έλληνες. Έστω και μερικής απασχόλησης που λέμε. Μακάρι, να δοθούν τέτοιες δυνατότητες. Να γίνουν τέτοιες κινήσεις, δε ξέρω, από</p>

	<p>ποιον φορέα και τι. Να τους δοθεί απασχόληση.</p>
<p>Γεωργία: Με ποιους τρόπους θεωρείτε ότι ΟΚ, τους προσφέρεται μία θέση εργασίας, αυτοί τι πρέπει, τι θα ήταν καλό να έχουνε πριν πάνε να εργαστούν; Γιατί, ουσιαστικά πρόκειται και για πληθυσμούς, οι οποίοι είχανε μακροχρόνιο πόλεμο, πολλοί είναι αναλφάβητοι, δεν ξέρω για την Κόνιτσα, θα μου πείτε εσείς. Λίγο, γιατί, παίζει πολύ μεγάλο ρόλο και το ταξικό κομμάτι σ' αυτό.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εγώ θεωρώ ότι τουλάχιστον αυτοί που ήταν εδώ πέρα, πρέπει να προερχόταν από μεσαία τάξη. Από μεσαία στρώματα, δηλαδή. Δηλαδή, και αρκετοί 'ξέραν ξένη γλώσσα. Δεν νομίζω, πώς να σας το πω ότι ήταν στρώματα, φτωχά κλπ. Δηλαδή, ήταν άνθρωποι που έχουμε συζητήσει κλπ, επαγγελματίες στη Συρία. Για τους πρόσφυγες μιλάω. Επαγγελματίες, μερικοί ήταν και μορφωμένοι. Δηλαδή, νομίζω ήταν η μεσαία τάξη. Δεν υπήρχε τέτοιο θέμα. Το ένα είναι η γλώσσα. Η γλώσσα. Δηλαδή, αυτός που μελλοντικά, υπάρχει προοπτική να μείνει εδώ, το πρώτο που πρέπει να φροντίσει είναι η γλώσσα, η πολιτεία και όλα αυτά σε συνεργασία με τις ΜΚΟ, είναι να προσπαθήσει να μάθει κάποια γλώσσα. 'Εστω τα αγγλικά. Γιατί, μερικοί δε ξέρουν αγγλικά. Οι περισσότεροι δε ξέρουν αγγλικά. Μου έχει κάνει εντύπωση που έχουν μάθει πολλά ελληνικά. Και αυτό είναι αρκετά συγκινητικό, δηλαδή. Σου μιλάνε ελληνικά. Σε ευχαριστούν ελληνικά. Προσπαθούν.</p>
<p>Γεωργία: Αυτό θεωρείτε ότι οφείλεται στην καθημερινή...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ε ναι, στην καθημερινή ζωή εδώ μέσα και έξω.</p>
<p>Γεωργία: Αν ήταν έξω το "camp", θα μπορούσαν να ήταν πολύ διαφορετικά τα πράγματα. 'Έχει συμβεί κάτι πολύ ευχάριστο μαζί τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Πώς δεν έχει συμβεί; 'Ένας γάμος. Ναι, που το χαρήκαμε ιδιαίτερα. Ξέρετε ότι έχουμε και ένα γάμο με Κονιτσιώτη εδώ πέρα. 'Έχει μείνει εδώ, η οικογένεια έχει φύγει. Στην Ολλανδία, νομίζω. Ναι, έχει φύγει, ενώ η κοπέλα έχει μείνει. 'Έχει και το μωρό και το παιδάκι της από το πρώτο της τον άντρα. Θα μπορούσε να της δοθεί η δυνατότητα να</p>

	<p>φύγει, αλλά, έμεινε στην Κόνιτσα. Και ένας άλλος γάμος που έγινε μέσα στο "camp", ήταν πάρα πολύ ωραίος, μεταξύ δηλαδή, Συρίων, πολύ ωραίος. Πολύ ωραία έθιμα. Έρθαμε σε επαφή με τους χορούς τους, με τα έθιμά τους όπως μπορούσαν να γίνουν στην αίθουσα τη μεγάλη. Ήταν ωραία εμπειρία. Για αμφότερους.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Κάποιο αρνητικό περιστατικό που να σας είχε δημιουργήσει αρνητικά συναισθήματα; Που είναι ανθρώπινο.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Θα ήθελα να είναι λίγο πιο προσεχτικοί στο θέμα της καθαριότητας, να σέβονται κάποια πράγματα. Όσο μπορούνε βέβαια, εντάξει. Εντάξει, και όταν είναι ένας μεγάλος πληθυσμός ατόμων μέσα σε ένα συγκεκριμένο χώρο, δεν υπάρχει στο βαθμό τον επιθυμητό θα λέγαμε καθαριότητα, αλλά, θα μπορούσαν να είναι πιο προσεχτικοί. Σ' αυτό το θέμα. Ή να μαζεύουν τα σκουπίδια τους. Να σέβονται λίγο, πολλοί μαγειρεύουν μέσα στα δωμάτια, ενώ υπάρχουν κουζίνες κάτω. Αυτά είναι αρνητικά. Για μένα. Τους έχει υποδειχθεί, αλλά, το κάνουν κατ' εξακολούθηση, γιατί, είναι θέμα ευκολίας γι' αυτούς, δηλαδή. Αλλά, δεν είναι σωστό. Δεν το κάνουν όλοι. Δυο-τρεις-τέσσερις οικογένειες το κάνουν μέσα στα εξήντα άτομα, ας πούμε. Αυτά είναι τα αρνητικά στοιχεία. Γιατί, δε σέβονται το χώρο που τους φιλοξενεί. Στο θέμα της καθαριότητας, αυτό. Κατά τα άλλα, είναι ευγενικοί, είναι φιλήσυχοι, δεν έχουμε ούτε φασαρίες ούτε διαπληκτισμούς ούτε τίποτα. Παλιά ήταν κάποιοι νεαροί, οι οποίοι 'φύγαν βέβαια, αυτοί εντάξει οι νεαροί, είχαν άλλο τρόπο, έφηβοι κλπ, μέσα στις οικογένειες, ήταν παραφωνία αυτό το πράγμα. Τώρα, μεμονωμένα άτομα, οι νεαροί έχουν φύγει στην Ευρώπη. Οπότε, είναι φιλήσυχα τα πνεύματα. Φιλήσυχα. Δε δημιουργούν κανένα πρόβλημα. Εδώ, πριν έρθουν οι οικογένειες, είχαμε</p>

	<p>ανήλικους, από το Μαρόκο, από την Αλγερία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ, το Πακιστάν, δηλαδή, περάσαμε δύσκολα. Υπήρχαν εκεί προστριβές.</p> <p>Ειδικά, Πακιστανοί με Αφγανούς, ήταν στα μαχαίρια.</p> <p>Δηλαδή, βιώσαμε τέτοια πράγματα.</p> <p>Για αυτό λέμε εδώ πέρα, οι άνθρωποι αυτοί, οι οικογενειάρχες και όλα αυτά, είμαστε παράδεισος σε σχέση με εκείνη την εποχή.</p>
<p>Γεωργία: Υπάρχει συγκεκριμένο ωράριο εισόδου και εξόδου;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι, είναι ανοιχτή η δομή. Όλο το 24ώρο. Είναι ανοιχτή. Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα. Ελεύθερη είναι, ανοιχτή.</p>
<p>Γεωργία: Υπάρχει κάποιο διαμορφωμένο πρόγραμμα που χρειάζεται να ακολουθούν;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αυτόνομοι. Βέβαια, οι ΜΚΟ έχουν κάνει πολλή δουλειά εδώ πέρα και για τα παιδιά κλπ. Προσπάθησαν να τους φέρουν σε επαφή με την τοπική κοινότητα, αυτό πέτυχε μέχρι ένα σημείο ...</p> <p>τώρα, αυτό που με στενοχωρεί είναι γιατί τα παιδιά δεν πάνε στο σχολείο, συν ότι έχουν μάθει τα ελληνικά φαρσί.</p>
<p>Γεωργία: Ευχαριστώ πολύ. Μία αποτίμηση της συνολική σας εμπειρία εδώ.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Είναι αυτό το πάρε-δώσε ας πούμε, το συναισθηματικό.</p> <p>Η συναισθηματική υποστήριξη, ψυχολογική υποστήριξη και απ' αυτούς πήραμε, και απ' αυτούς μας έχουν δώσει κουράγιο γιατί, είναι άνθρωποι που έχουν εγκαταλείψει τα πάντα και να σηκώνεσαι να φεύγεις και να πας σε μία χώρα άγνωστη κλπ, το κουράγιο τους, είναι λαός που έχουν δηλαδή, δυνάμεις.</p> <p>Έτσι, ψυχικές.</p> <p>Δεν είναι άνθρωποι ας πούμε πως να σας πω ευάλωτοι.</p> <p>Έτσι, το παλεύουν.</p> <p>Και αυτοί δηλαδή.</p> <p>Το πολιτισμό τους.</p> <p>Τη μαγειρική τους.</p> <p>Όλα αυτά.</p> <p>Εγώ προσωπικά, έχω αλλάξει την κουζίνα μου.</p> <p>Να σας πω την αλήθεια, μαγειρεύω με πολλά μπαχαρικά, γιατί, μ' αρέσει πολύ η</p>

	<p>κουζίνα τους. Και αυτό το έχω βάλει εγώ τώρα στη δική μου προσωπική ζωή ας πούμε. Και γενικά, ο πολιτισμός τους, η καλοσύνη τους, όλα αυτά. Το ότι θα μαγειρέψουν, θα μας φωνάξουν, θα φάμε ένα βράδυ μαζί ή θα χορέψουμε μαζί. Εμένα μ' αρέσει και η μουσική τους πάρα πολύ. Και στους χορούς τους δηλαδή, βρίσκω πολλά κοινά με ποντιακά πιο πολύ μοιάζουν οι χοροί τους, με τα ποντιακά. Όλη τους αυτή η κατάσταση. Πιστεύω ότι έχει γίνει μια καλή ώσμωση με τους Σύριους. Κανένα πρόβλημα. Οι άνθρωποι είναι πολύ καλοί. Και τους αγαπάμε. Και μας αγαπάνε και αυτοί.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Σας ευχαριστώ.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Και 'γω.</p>

Τόπος: Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Κόνιτσας (χώρος γραφείων)	
Ημερομηνία: 16-10-2017	
Ώρα: 15:30μ.μ.- 16:00μ.μ.	
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης: 25 λεπτά και 19 δευτερόλεπτα	
Συνέντευξη: 3η	
Γεωργία: Καλησπέρα σας. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Θα ξεκινήσουμε με κάποιες ερωτήσεις που έχουν σχέση με το πότε και που γεννηθήκατε.	Συνομιλήτρια: Γεννήθηκα στο Νομό Ιωαννίνων, στην Κόνιτσα, σε ένα χωριό. Πλαγιά, λέγεται. Και μένουμε Κόνιτσα.
Γεωργία: Πώς ήταν η παιδική σας ηλικία στο χωριό; Αυτό που θεωρείτε ότι οφείλεται;	Συνομιλήτρια: Ήτανε όπως τη δεκαετία του 70. Όπως όλα τα παιδιά. Δύσκολα. Με τα σημερινά δεδομένα ήταν δύσκολα. Από άποψη ευκολιών. Ας πούμε δεν είχαμε δρόμους. Εμένα το χωριό ήταν ορεινό, δεν είχε και ρεύμα κάποια χρόνια. Τα πρώτα παιδικά μου χρόνια, δεν υπήρχε ρεύμα στο χωριό. Εντάξει, όμως, αναπολώντας και περνώντας τα χρόνια είναι ωραίες εποχές. Πολύ κόσμος, πολλά παιδάκια. Πράγμα που τώρα δε το βρίσκεις στα χωριά. Είναι ερημωμένα. Και γενικά μια απλή ζωή με ωραίες αναμνήσεις. Τα σημερινά παιδιά δεν έχουν αυτή τη ξεγνοιασιά που είχαμε εμείς τότε. Στις περισσότερες απαιτήσεις που έχει ο κόσμος τώρα, η κοινωνία δηλαδή. Πως μας θέλουν. Μας θέλουν να μαζεύουμε, να φορτωνόμαστε πτυχίο πτυχίο πτυχίο και ρωτώντας έναν απόφοιτο Πανεπιστημίου και διδακτορικού, δε θα ξέρει ας πούμε ένα απλό πράγμα, ποιο φυτό είναι ο μαϊδανός, ποιο πουλί είναι εκείνο ή αν πετάει η κότα. Δηλαδή, στην ουσία εμείς μαθαίναμε λίγα και καλά και είχαμε και την ξεγνοιασιά αυτήν που σας λέω και τώρα, ο κόσμος είναι μέσα στον πανικό χωρίς να έχει και ουσιαστική μόρφωση. Γιατί, κλείνεται ο καθένας στο καβούκι του.
Γεωργία: Οι γονείς σας; Από πού είναι οι γονείς σας;	Συνομιλήτρια: Οι γονείς μου ήταν αγρότες και κτηνοτρόφοι. Από το ίδιο χωριό και οι δύο.
Γεωργία: <ul style="list-style-type: none"> • Από την Πλαγιά στην Κόνιτσα, πότε ήρθατε; • Μετακινήθηκαν και οι γονείς σας; • Πήγατε σχολείο, μου είπατε. • Τι αγροτικές δουλειές κάνατε; Τι 	Συνομιλήτρια: <ul style="list-style-type: none"> • Ήρθα, ξεκινώντας το σχολείο. Μετά το Δημοτικό αναγκαζόμασταν να ερχόμαστε στο Γυμνάσιο και μέναμε εδώ στις εστίες, δεν μπορούσαν οι γονείς μας να μας νοικιάσουν σπίτι

<p>χωράφια είχατε;</p> <ul style="list-style-type: none"> • Πολύ ωραία. Έχετε και αδέρφια; 	<p>ούτε μπορούσε τότε ένα παιδί από το χωριό να 'ρθει και να νοικιάσει μόνο του σπίτι. Και μέναμε στις εστίες. Τις μαθητικές.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Όχι, όχι. Μόνοι μας. Απλά, οι συμβουλές των γονιών μας συντρόφευαν και εμείς εδώ μπαίναμε στους ρυθμούς μας. Τους βρίσκαμε. • Ναι, τέλειωσα το Γυμνάσιο. Τέλειωσα και το Λύκειο. Και μετά, εμείς δίναμε με τις δέσμες πανελλαδικές, δε πέρασα σε κάποιο ΤΕΙ και επειδή είχαμε πάρα πολλές δουλειές αγροτικές και αυτά, δε συνέχισα. Ε εντάξει, μέχρι εκεί. Μετά, συνέχισε η ζωή, παντρεύτηκα, έκανα τα παιδιά. • Τα πάντα, ό,τι μπορείς να φανταστείς. Χωράφια που κόβαμε τριφύλλια, ορεινά χωράφια, δεν είχαμε δέντρα και τέτοια. Οι γονείς μας ήταν κτηνοτρόφοι μετακινούμενοι και πηγαίναμε στην Ηγουμενίτσα. Και εκεί είχαμε μανταρίνια. Μαζεύαμε μανταρίνια το χειμώνα. Το καλοκαίρι χόρτα, τριφύλλια και τέτοια. Αυτά. • Ναι, δύο αδερφές ακόμα. Πτολεμαΐδα, Μακεδονία.
<p>Γεωργία:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Στο Κέντρο; • Για εσάς γιατί, ήταν δύσκολο; • Υπήρχε κάποια καθοδήγηση στο να διαχειρίζονται τους χώρους; 	<p>Συνομιλήτρια:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Στο Κέντρο, αρχικά μπήκαμε το 2008, είχε μόνο παιδιά ως επί το πλείστον ελληνόγεια και τέλος πάντων ανήλικα παιδιά, ορφανά ή από διαλυμένες οικογένειες και εν συνεχεία, σε ένα χρόνο μέσα έγινε ανηλικών αλλοδαπών, όμως. Και ήρθαμε σε επαφή με μια καινούργια πραγματικότητα, με παιδιά από το Αφγανιστάν, από το Πακιστάν, αρχικά. Και στη συνέχεια, και από άλλες χώρες. Μαρόκο, Αλγερία, διάφορα. Και αναγκαστήκαμε να μπούμε σε κάποιους ρυθμούς δύσκολους και γι' αυτούς και για 'μας. Γιατί, και αυτοί ερχότανε με την προϋπόθεση να φύγουν για άλλα κράτη της Ευρώπης και εδώ που ερχόντανε, τους κρατούσανε ας πούμε. Στο μυαλό τους, όμως, αν και μικροί δεν είχανε σκοπό να μείνουν.

	<p>Είχαν σκοπό να φύγουν, να δουλέψουν για να στείλουν λεφτά στους γονείς τους που ήταν πίσω. Και διάφορες εμπειρίες και μ' αυτά.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Δύσκολο γιατί, ήτανε αγόρια, ανήλικα, ζωηρά. Δεν πρόσεχαν τους χώρους, ας πούμε, πολλή δουλειά στην καθαριότητα. Κάπνιζαν, πετούσαν κάτω, δε συμμορφώνονταν εύκολα στους κανόνες υγιεινής και γενικά το Πακιστάν είχε μεγάλη διαφορά με τα άλλα κράτη. Από άποψη υγιεινής, καθαριότητας και αναγκαζόμεσταν να υποστούμε πολλά. Δεν ήξεραν να χρησιμοποιούν τους χώρους υγιεινής αρχικά. Κάποια παιδιά. Ίσως, οι συνθήκες στις οποίες ζούσαν να μην ήταν όπως εδώ. Και όλα αυτά δυσκόλευαν σε κατάσταση, γινότανε μερικές φορές ανυπόφορη η κατάσταση. Δηλαδή, δεν ήξεραν να χρησιμοποιήσουν τη τουαλέτα. Δεν ήξεραν να χρησιμοποιήσουν το ντουζ. Το μπάνιο. Τέτοιες καταστάσεις. • Υπήρχε καθοδήγηση. Με το που ερχόνταν, το κύμα ήταν τόσο μεγάλο και ερχόνταν και παιδιά που δεν προλαβαίναμε καν να ενημερωθούν και δηλαδή, έπρεπε να ήσουν 24 ώρες εδώ. Όχι, με βάρδιες ας πούμε. Για να μπεις σε ρυθμούς. Να μην αλλάζεις. Τα παιδιά ερχόνταν κύματα κύματα, μπορεί να ερχόνταν και νύχτα. Μέχρι την επόμενη μέρα το πρωί έβρισκες μια κατάσταση, χασοτική ας πούμε.
<p>Γεωργία: Εσείς είστε εδώ από το 2008.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τι ανάγκες κάλυπτε το Κέντρο; • Πήγαιναν σχολείο; • Μου είπατε ότι ήρθαν από διάφορες χώρες κατά κύριο λόγο εμπόλεμες, με πολέμους... • Εδώ, ήταν κατά κόρον για αγόρια; 	<p>Συνομιλήτρια:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Κάλυπτε το φαγητό. Τον ύπνο. Και μόρφωση. Είχαμε αρχίσει και διδάσκονταν τις γλώσσες. Την ελληνική, την αγγλική. Τη διαμονή τους, το φαγητό τους, αυτά. Τα ρούχα τους καθαρά, πλενόταν. Τα πάντα. • Γινόταν εδώ το σχολείο. Είχαμε αίθουσες εδώ. Είχαν προσληφθεί δάσκαλοι εδώ. Καθηγητές και δίδασκαν την ελληνική, την αγγλική. Τα παιδιά δεν ήταν Δημοτικού, ήταν

	<p>μεγαλύτερης ηλικίας, ήταν για Γυμνάσιο ας πούμε. Δε μπορούσαν ξαφνικά να ενταχθούν στο Γυμνάσιο. Έπρεπε να γίνει κάπως ξεχωριστά και ακόμη τότε δεν ήταν οργανωμένα. Δεν γινόταν να γίνει ένταξη τότε. Έπρεπε να γίνει εντός του χώρου.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ίσως, και οι περισσότεροι με εμφύλιους αλλά, και όχι μόνο. Και φυγάδες. • Εδώ, ναι ήταν για αγόρια.
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Ας πάμε στο σήμερα. Εδώ και περίπου 1,5 χρόνο φιλοξενείτε Σύριους «πρόσφυγες» ... Εσείς έχετε ζήσει τη μετάβαση.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Από το Μάρτιο του 2016 φιλοξενούμε Σύριους. Η μετάβαση εμένα μου φάνηκε πιο καλή, πιο ομαλή, καμιά σχέση. Καταρχάς, για εμένα που είμαι καθαρίστρια, βοηθητικό προσωπικό, λιγότεψε περισσότερο η δουλειά, από την άποψη δεν είχαμε τους κοιτώνες τους. Στα αγόρια είχαμε και τους κοιτώνες και τους θαλάμους τους να καθαρίζουμε. Εδώ επειδή ήταν οικογένειες δε μπορούσαμε να μπούμε στους θαλάμους. Είχαμε μόνο τους κοινόχρηστους χώρους. Από άποψη κούρασης σωματικής. Και διαφορετικές εμπειρίες βέβαια. Και οι σχέσεις ήταν πολύ καλές, αλλά, πόσο τώρα που υπήρχαν και μικρά παιδάκια. Ήταν ένα κομμάτι εντελώς διαφορετικό. Αυτό. Ήρθαμε σε άλλο στάδιο. Μπήκαμε σαν να ήταν δικοί μας άνθρωποι. Επειδή, ήταν οικογένειες κατευθείαν και ακούμπησαν πάνω μου, επάνω μας για βοήθεια, αρχικά, για τους χώρους. Τότε, ακόμη τους πλέναμε και τα ρούχα. Μέχρι να συγχρονιστούμε όλοι, δεθήκαμε αρκετά. Κάθε φορά που φεύγει μια οικογένεια ας πούμε τώρα συγκινούνται και αυτοί, συγκινούμαστε και εμείς, μας παίρνουν τηλέφωνα από τις χώρες που πάνε, μας λένε δε σας ξεχνάμε, δεθήκαμε, πήραμε στοιχεία, πήραν στοιχεία. Από τα φαγητά τους που μαγειρεύαν, μας έλεγαν διάφορες συνταγές, μας έδειχναν τα μπαχαρικά τους, το πως αυτό το φαγητό φτιάχνουμε. Γενικά, δεθήκαμε. Εντάξει. Έχουμε και τις δυσκολίες γιατί, δεν είναι όλα εύκολα. Δεν έχουν και τους χώρους όπως τους ήθελαν, δεν είναι σπίτι. Είναι μεν μια βοήθεια, έχουν το δωμάτιό τους αλλά, δεν έχει τις ανέσεις που θα είχε ένα σπιτικό. Και γι' αυτούς και για 'μας. Και εμείς με τα</p>

	<p>παιδιά αναγκαζόμαστε να δυσανασχετήσουμε γιατί, είναι πολλές ώρες που είναι στο κτίριο, θα κάνουν και καταστροφές, θα είναι και κάποιες ώρες ανεξέλεγκτα, θα χαλάσουν, θα σπάσουν, ό,τι κάνουν και κάποια παιδιά στα σπίτια τους, τέλος πάντων. Πόσο μάλλον εδώ που είναι πολλά! Και διαφορετικά μεταξύ τους όλα.</p>
<p>Γεωργία:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τώρα, περίπου πόσοι άνθρωποι μένουνε στο Κέντρο; • Γενικότερα, έχετε παρατηρήσει ότι θέλουν να μείνουν στην Κόνιτσα; • Υπάρχει, ξέρετε κινητοποίηση από την πλευρά της κοινότητας να τους εμπλέξει στην αγορά εργασίας; 	<p>Συνομιλήτρια:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Είναι γύρω στα 60 άτομα. 68, κάπου εκεί. Δε ξέρω ακριβώς. Ήμασταν 160 αρχικά. Και σιγά σιγά λιγοστεύουν γιατί, φεύγουν. • Κάποιες οικογένειες που έφυγαν και πήγαν Γαλλία, μας παίρναν τηλέφωνο και λένε το μετανιώσαμε που φύγαμε. Να μείνουν Ελλάδα γενικά και Κόνιτσα αν είχαν δουλειά. Τους αρέσει πάρα πολύ αν θα είχαν δουλειά, θα ήθελαν πάρα πολύ να μείνουν κάποιες οικογένειες. Αλλά, δεν έχουν δουλειά. Με τι να ζήσουν; • Δε νομίζω γιατί η Κόνιτσα δεν έχει δουλειά για τους ντόπιους. Ένα μερίδιο ασχολείται λίγο με την αγροτιά, τον κάμπο, ένα μικρό κομμάτι. Κατά τα άλλα δεν έχουμε κάτι άλλο να απασχοληθεί ο κόσμος. Αν υπήρχε κάτι που θα μπορούσε να απασχολήσει, θα έμεναν πάρα πολλοί γιατί τους αρέσει. Τους θυμίζει κάτι από τη χώρα τους. Τους αρέσει το τοπίο, το ποτάμι, τα βουνά.
<p>Γεωργία: Γενικότερα, η κοινότητα πώς τους αντιλαμβάνεται; Υπάρχουν απόψεις αποδοχής, μη αποδοχής ... Έχουν συνάψει σχέσεις ξέρετε οι άνθρωποι της κοινότητας με τους «πρόσφυγες»; Τι σχέσεις;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Δεν έχουν παράπονα. Από ότι ακούω έξω. Είναι φιλήσυχoi άνθρωποι, δεν αντιμετωπίζουν προβλήματα. Δε δημιουργούν ούτε δημιούργησαν ποτέ κάτι. Δεν έχουν πρόβλημα έτσι πιστεύω. Ναι, ναι, ναι. Σχέσεις φιλίας, ακόμη και γάμους είχαμε στην περιοχή μας. Είναι σημαντικό γεγονός για να φτάσεις να συνάψεις γάμο, από τη στιγμή που βρίσκεις ομοιότητες.</p>
<p>Γεωργία Εσείς εδώ στο Κέντρο εργάζεστε και πρωί και βράδυ;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εγώ εργάζομαι όλες τις ώρες, πρωί μεσημέρι, πρωί απόγευμα και νύχτα. Επειδή, πρέπει να έχουμε την επίβλεψη όλο το 24ώρο, κάνουμε ακόμη και νύχτα.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς κάνετε πράγματα μαζί τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Μαζί τους; Εδώ μέσα στο Κέντρο; Κάναμε</p>

<p>Και σταμάτησε ουσιαστικά η λειτουργία της κουζίνας γιατί, θέλανε να μαγειρεύουν ...</p>	<p>περισσότερο όσο λειτουργούσε η κουζίνα. Πριν από τρεις-τέσσερις μήνες. Μαγείρευε το Κέντρο και έτρωγαν οι πρόσφυγες. Και κάπως συνεργαζόμασταν. Τώρα, το κομμάτι αυτό πέρασε στα χέρια τους, τους βάζουν χρήματα στην κάρτα και μαγειρεύουν μόνοι τους. Έχουν κουζίνες, Έχουν φτιάξει κοντέινερ με κουζίνες, κουζινάκια και μαγειρεύουν εκεί. Όχι, ήθελαν να συμμετέχουν, τους άρεσε να μας δείχνουν το φαγητό που θέλουν, ερχόνταν. Έφτιαχναν κάποια γλυκά που ήθελαν να τα ψήσουν στην κουζίνα και γενικά, συμμετείχαν. Ναι, γιατί, ήθελαν να μαγειρεύουν τα δικά τους φαγητά. Ήθελαν να τα μαγειρεύουν με τον τρόπο τους.</p>
<p>Γεωργία: Επιτρέπεται η είσοδός σας στα δωμάτιά τους; Στο σπίτι σας έχουνε έρθει;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, μας καλούν καθημερινά για τσάι, καφέ. Μας παρακαλάν', δηλαδή, να πάμε. Ναι, έχουν έρθει γυναίκες με άντρες. Αλλά, δε φεύγουν εύκολα. Τώρα, οι περισσότερες που έχουν μείνει εδώ είναι χωρίς τους άντρες τους και δε φεύγουν εύκολα. Βγαίνουν με τα παιδιά, αλλά, όχι μακριά. Ανοίγονται περισσότερο όταν νιώθουν ασφάλεια με το σύζυγο δίπλα. Τώρα, μόνες τους γυναίκες δε φεύγουν εύκολα να 'ρθουν βόλτα. Στο σπίτι, που είναι μακριά, που είναι στο ένα άκρο της Κόνιτσας με το άλλο.</p>
<p>Γεωργία: Μπορείτε να μοιραστείτε μαζί μου ένα περιστατικό που σας συγκίνησε; Έχει συμβεί κάτι που σας έχει δημιουργήσει αρνητικά συναισθήματα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εκεί, στο χώρο δίπλα που είναι τα πλυντήρια, έμενε μία οικογένεια και περνούσαμε πολλές ώρες μαζί. Δε θα ξεχάσω το γεγονός που 'χαν ρίξει βόμβα τα αεροπλάνα στη Συρία και είχε σκοτωθεί ο μπαμπάς της κοπέλας. Και το μοιραστήκαμε όλο αυτό το κομμάτι. Έκλαιγε. Και τις χαρές τους γενικά μας τα έλεγαν και τις λύπες τους. Είναι αλυσίδα, δε μπορώ να δώσω μόνο σ' αυτούς. Όταν ζεις σε μία δομή, τα προβλήματα δεν είναι ... είναι αλυσίδα. Χρειάζεται συντονισμός από όλους. Θα ήθελα να συμμετείχαμε όλοι σε όλα. Από την άποψη της καθαριότητας. Θα έπρεπε να είχαμε ορίσει μια μέρα της εβδομάδας όλοι μαζί, μεγάλοι μικροί να βγαίνουμε να κάνουμε τους εξωτερικούς χώρους. Γιατί, είναι ο χώρος που μένουμε. Να τον σεβαστούμε, να τον καθαρίσουμε. Αυτό δεν</p>

	αφορά μόνο αυτούς, αφορά και εμάς, χρειάζονταν μία παρότρυνση. Ή μία σειρά, ή ένα πρόγραμμα. Όχι, μόνο υπάλληλοι του κέντρου, εδώ μπαίνουν πολλές ΜΚΟ, θα μπορούσαμε να συνεργαστούμε όλοι μαζί. Ή να μπει πρόγραμμα από κοινού. Το έχω καταθέσει ως αίτημα, αλλά, δεν εισακούομαι πάντα. Γιατί, εμείς είμαστε εδώ συνέχεια και βλέπουμε το τι καθαρίζουμε, πως είναι η κατάσταση. Είμαστε σχεδόν όλη μέρα. Κάποιες από εμάς. Καθαριότητα δηλαδή είναι πρωί, απόγευμα, βράδυ.
Γεωργία: Εσείς εκτός από την καθαριότητα, έχετε κάποιου άλλου είδος καθήκοντα;	Συνομιλήτρια: Όχι, όχι. Καθαριότητα. Και εξωτερικά και εσωτερικά. Και κάνουμε και βραδινές βάρδιες.
Γεωργία: Υπάρχει συγκεκριμένο πρόγραμμα λειτουργίας του Κέντρου; Δηλαδή, θέλω να πω οι «πρόσφυγες» το βράδυ είναι ελεύθεροι; Κλείνει η πόρτα;	Συνομιλήτρια: Εδώ με τις οικογένειες δε μπορούσε να μπει πρόγραμμα. Υποτίθεται ότι ο καθένας ήταν υπεύθυνος για την οικογένειά του. Το πρόγραμμά τους είναι εντελώς διαφορετικό. Είναι κλεισμένοι σ' ένα δωμάτιο. Έχουν το ραμαζάνι που τους χαλάει το πρόγραμμα. Κάθονται όλη νύχτα και κοιμούνται αργά. Κοιμούνται την ημέρα. Δε μπορείς να τους βάλεις σε πρόγραμμα.
Γεωργία: Υπήρχε όμως πρόγραμμα σα λογική;	Συνομιλήτρια: Με τις οικογένειες όχι. Με τα παιδιά, υπήρχε πρόγραμμα. Έκλειναν οι πόρτες. Έπρεπε να μπουν μέσα τη τάδε ώρα.
Γεωργία: Θεωρείτε ότι η τοποθεσία της δομής, το που βρίσκεται, βοηθάει στην επικοινωνία των ανθρώπων με την τοπική κοινότητα;	Συνομιλήτρια: Είναι στο κέντρο. Για την κοινότητα εδώ. Και έχουν και πρόσβαση προς τα Ιωάννινα. Κάθε μέρα. Υπάρχει λεωφορείο. Που μπορούν να πάνε και να ψωνίσουν. Και βόλτα να κάνουν. Και εδώ έχουμε το Κέντρο Υγείας που μπορούν να πάρουν κάποιες πρώτες βοήθειες. Κάποια μαγαζιά να βγουν να πιουν ένα καφέ. Είναι κεντρικό το κτίριο. Βοηθάει. Δεν είναι απομονωμένο, είναι μέσα στον κόσμο. Βοηθάει που βρίσκεται στη τοποθεσία εδώ.
Γεωργία: Να μου περιγράψετε λίγο μέχρι τώρα την εμπειρία σας. Τα 9 χρόνια που ζείτε εδώ, το πως δηλαδή, το έχετε βιώσει. Σαν μία ιστορία... Ποια είναι η ευχή σας γι' αυτούς τους ανθρώπους;	Συνομιλήτρια: Ναι, μία ιστορία. Δεν είναι μία εργασία. Είναι μία ιστορία. Πάρα πολύ γεμάτη. Γεμάτα τα χρόνια αυτά. Εμπειρίες. Με διαφορετικές κουλτούρες. Η εργασία γίνεται χαρούμενη, γιατί, όπου να στρέψεις το βλέμμα σου βλέπεις παιδάκια. Η ευχή μου είναι αυτοί οι άνθρωποι να βρουν τον προορισμό τους. Αυτό που ψάχνουν. Να σταματήσει ο πόλεμος.

Τόπος: Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Κόνιτσας (χώρος γραφείων)
Ημερομηνία: 19-10-2017
Ώρα: 15:30μ.μ.16:00-μ.μ.
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης: 30 περίπου λεπτά
Συνέντευξη: 4 ^η

Γεωργία: Καλησπέρα σας. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα.	Συνομιλητής: Να 'στε καλά.
Γεωργία: Τέλεια. Θα 'θελα να σας ρωτήσω. Πότε και πού γεννηθήκατε;	Συνομιλητής: Πότε και πότε; Τέλος πάντων, το 'χω γράψει, το 71 στο Αργίνιο.
Γεωργία: Στο Αργίνιο; Μέσα στο Αργίνιο;	Συνομιλητής: Σ' ένα χωριό απέξω. Κλεισορρέματα λέγεται.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Εδώ, πότε ήρθατε, στην Κόνιτσα;	Συνομιλητής: Το 2011. Πριν ήμουν Αθήνα. Είχα 17 χρόνια εκεί, σε συγκοινωνίες και μετά, με μετάθεση, ήρθα εδώ. Μ' άρεσε εδώ. Γι' αυτό.
Γεωργία: Και από τότε μένετε στην Κόνιτσα;	Συνομιλητής: Από τότε, μένω μόνιμα στην Κόνιτσα.
Γεωργία: Μάλιστα. Πολύ ωραία. Οι γονείς σας από πού είναι;	Συνομιλητής: Οι γονείς μου είναι από το Αργίνιο και οι δύο. Ο μπαμπάς μου είναι από το χωριό, τα Κλεισορρέματα και η μητέρα, από το διπλανό, το Ζευγαράκι.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Ανήκαν σε κάποια ομάδα, εθνοτική; Βλάχοι, Σαρακατσάνοι κτλ;	Συνομιλητής: Όχι, όχι καμία σχέση. Ντόπιοι. Καθ' αυτού, Αργινιώτες.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Με τι ασχολούνταν;	Συνομιλητής: Ο μπαμπάς μου ήταν μηχανικός αυτοκινήτων και η μητέρα μου νοικοκυρά.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Εσείς πήγατε σχολείο;	Συνομιλητής: Βεβαίως, ναι.

<p>Γεωργία: Μέχρι τι τάξη;</p>	<p>Συνομιλητής: Ε, τελείωσα το Λύκειο. Μετά, η πλεύση μου ήτανε το τιμόνι. Ήθελα το τιμόνι, τέρμα. Οπότε, και έγινα και οδηγός και μπατίρης.</p>
<p>Γεωργία: Άρα, επιλέξατε το συγκεκριμένο επάγγελμα γιατί, σας άρεσε...</p>	<p>Συνομιλητής: Μ' άρεσε. Δε νομίζω να 'κανα κάτι άλλο. Μόνο αυτό.</p>
<p>Γεωργία: Πόσα χρόνια δουλέψατε ως οδηγός;</p>	<p>Συνομιλητής: Ως οδηγός, όλα μου τα χρόνια. Από τη στιγμή... Ακόμη και σήμερα, εδώ, τάχα, είμαι οδηγός. Και μ' αυτή θα ασχολούμαι μέχρι τη σύνταξη, ας πούμε, πιστεύω.</p>
<p>Γεωργία: Οδηγός; Της δομής;</p>	<p>Συνομιλητής: Είμαι οδηγός του Υπουργείου Εργασίας, στο Υπουργείο. Και επειδή, τώρα, η δομή ανήκει στο Υπουργείο Εργασίας, ήρθα εδώ. Μου το ζήτησαν.</p>
<p>Γεωργία: Ποια είναι σήμερα τα καθήκοντά σας;</p>	<p>Συνομιλητής: Σήμερα, αυτή τη στιγμή, εκτός τα καθήκοντα του οδηγού, ας πούμε, να σου πω την αλήθεια, αυτή τη στιγμή, κάνουμε φύλαξη. Λόγω της περίπτωσης της φιλοξενίας των ανθρώπων που έχουν έρθει, ας πούμε, τα τελευταία δύο χρόνια. Αναγκαστικά, λοιπόν, κάνουμε όλοι ό,τι μπορούμε. Γιατί, υπάρχει τεράστια έλλειψη προσωπικού και βάζουμε πλάτη για να μπορέσει να δουλέψει αυτή η δομή.</p>
<p>Γεωργία: Στη συγκεκριμένη δομή, πόσα χρόνια δουλεύετε;</p>	<p>Συνομιλητής: Από το 2011, το Σεπτέμβρη. Έξι χρόνια.</p>
<p>Γεωργία: Όταν είχατε έρθει, ποια ήταν τα καθήκοντά σας;</p>	<p>Συνομιλητής: Καθαρά, οδηγού. Καθαρά, οδηγού. Να σας πω, ότι ήταν Δευτέρα-Παρασκευή, πρωινές ώρες. Όχι, επειδή, ήμουν όμορφος και μου 'καναν τη χάρη, απλώς, στη συγκεκριμένη ειδικότητα, πηγαίναμε σε υπηρεσίες, οι οποίες δουλεύανε, ήταν καθημερινές και</p>

	<p>μόνο πρωινές ώρες. Γι' αυτό, μετακινούμουν αυτές τις ώρες, ας πούμε. Μόνο για αυτό. Κατά τα άλλα, άλλαξαν τα πράγματα, η έλλειψη προσωπικού, προσπαθήσαμε να βάλουμε πλάτη. Κάποτε τα πράγματα 'γιναν επικίνδυνα για 'μας. Τότε, επειδή, δε φιλοξενούσαμε τους ανθρώπους αυτούς που έχουμε τώρα. 'Ηταν ανήλικα, παιδιά. 'Ηταν με εισαγγελική εντολή, σε 'μας. Με αποτέλεσμα, ήταν οι ευθύνες τεράστιες. Γι' αυτούς που προσπαθούσαν να φυλάξουν τα παιδιά αυτά. Δηλαδή, υπήρχαν οι διάφορες ειδικότητες, οι οποίες, όμως, μ' αυτό το σύστημα που έγινε, με τις πρόωρες συνταξιοδοτήσεις κτλ, άδειασαν οι δομές. Με αποτέλεσμα, 'μειναν τρεις και ο κούκος, να το πούμε έτσι. Τι θα γινόταν τότε; Δε θα μπορούσε να λειτουργήσει. 'Έτσι, δε θα γινόταν; Το φιλότιμο των εργαζομένων, ας πούμε, προσπαθήσαμε να κάνουμε και άλλα πράγματα. Στην πορεία, όμως, είδαμε, ότι έχουμε τεράστιους κινδύνους για μας, δηλαδή, απειλούμασταν με φυλακές και με ... Αν συνέβαινε κάτι, δηλαδή, αμέσως, είχαμε την ευθύνη. Εκεί λοιπόν, τουλάχιστον, εγώ, προσωπικά, σήκωσα το μπαϊράκι μου και σταμάτησα. Μέχρι, που τους είπα, ας πούμε ξεκινήστε τη διαδικασία, ΕΠΕ, πειθαρχικό και την απόλυσή μου, αν χρειαστεί, αλλά, εγώ φυλακή δε πάω. Για κανέναν από εσάς. Τέλος πάντων, όσο μπορούσα. Τα πράγματα στην πορεία, έγινε αυτό που έγινε με τους μετανάστες. Εκεί λοιπόν, επειδή, δεν έχουμε την ευθύνη ενός ανηλικού και εγώ δεν έχω την ειδικότητα και τις γνώσεις για να μπορέσω να έχω έναν ανήλικο να κάνω αυτό που πρέπει, σε μια τέτοια δομή, με παιδιά, τα οποία αυτά δεν είναι και στην καλύτερη ψυχική τους κατάσταση, καταλαβαίνεις, όταν ο εισαγγελέας, τα έχει φέρει εδώ, εγώ, τι θα 'κανα, εγώ;</p>
--	--

	<p>Οπότε, καλύτερα, να 'χω το κεφάλι μου ήσυχο και καλό και για τα ίδια τα παιδάκια, ας πούμε.</p> <p>Γιατί, δηλαδή, δε θα 'θελα ένα απ' αυτά να πάει φυλακή και να έχω βάλει εγώ το χεράκι μου σ' αυτό, γιατί, γιατί, ...</p> <p>Όχι, για άλλον λόγο.</p> <p>Τέλος πάντων, τώρα, είμαστε σ' αυτή την κατάσταση που είμαστε.</p> <p>Είμαστε με τους ανθρώπους αυτούς.</p> <p>Ήσυχοι άνθρωποι.</p> <p>Έχουν και αυτοί, τους κατανοώ και τους συμπονώ πάνω απ' όλα γιατί, ήρθαν από μια χώρα εμπόλεμη, καταλαβαίνεις τώρα ότι οικογένειες ολόκληρες, το μέλλον τους αβέβαιο, δε ξέρουν που θα καταλήξουν. Μακάρι, ο Θεός να βοηθήσει και να τους πάνε καλά και δεξιά.</p>
<p>Γεωργία: Το συγκεκριμένο Κέντρο, είχε ιδρυθεί ως;</p>	<p>Συνομιλητής:</p> <p>Ήτανε, αν θυμάμαι καλά, από ό,τι είχα διαβάσει, συγκεκριμένα, ασχολήθηκα για το συγκεκριμένο κτίριο και δομή, για την ιστορία του, αν θυμάμαι καλά, από ότι είδα στο ίντερνετ, είδα ότι ήτανε από το 1920 κάτι.</p> <p>Έχει δημιουργηθεί αυτό το κτίριο.</p> <p>Το μισό ήταν στην ουσία, λίγο παραπάνω από το μισό.</p> <p>Ήταν σαν ορφανοτροφείο, με τη βασίλισσα Φρειδερίκη, υπήρχε δωρεά.</p> <p>Η βασίλισσα, η συγκεκριμένη, της άρεσε πάρα πολύ εδώ και κυρίως, που ψάρευε στο Βοϊδομάτη και τον Αώο, τις πέστροφες και την αγάπη της για την Κόνιτσα και έκανε αυτή τη δωρεά, ας πούμε.</p> <p>Από τότε λειτούργησε ας πούμε για πάρα πολλά χρόνια σαν ορφανοτροφείο.</p> <p>Μέχρι, που έφτασε σιγά σιγά σ' αυτή τη μορφή που είναι σήμερα, ας πούμε.</p> <p>Αλλά, κύριος ρόλος του είναι ορφανοτροφείο, να το πούμε έτσι, για ανήλικα παιδιά.</p> <p>Αυτός είναι ο πρωταρχικός του ρόλος. Και έχει, υπό την εποπτεία, βέβαια, πλέον, πρώτα του Υπουργείου Υγείας και μετά, της Εργασίας, όπως είμαστε τώρα.</p>
<p>Γεωργία: Εδώ, τώρα και ενάμιση χρόνο, φιλοξενούνται οικογένειες «προσφύγων» κατά κύριο λόγο από τη Συρία.</p>	<p>Συνομιλητής:</p> <p>Ο χαρακτήρας της είναι απλώς δομή φιλοξενίας.</p> <p>Τίποτα άλλο.</p>

<p>Πώς είναι τώρα γενικότερα η δομή; Δηλαδή, ποιος είναι ο χαρακτήρας της;</p>	<p>Απλώς, προσφέρουμε δωμάτιο. Τα δωμάτιά μας, δηλαδή, προσφέρουμε. Δεν προσφέρουμε κάτι άλλο. Τη ζέστη τους, για να έχουνε να τρώνε, στη τύχη τους αφημένοι ας πούμε. Και βέβαια, οι οργανώσεις που έχουν αναλάβει όλα τα υπόλοιπα, ας πούμε. Το φαγητό τους, τα πάντα τους, ας πούμε. Ωραία και καλά. Εμάς, η δουλειά μας είναι αυτή, μόνο η στέγη. Μόνο η στέγη.</p>
<p>Γεωργία: Θεωρείτε ότι η τοποθεσία της συγκεκριμένης δομής διευκολύνει την καθημερινότητά τους;</p>	<p>Συνομιλητής: Κοιτάξτε, να δείτε τώρα. Οι άνθρωποι αυτοί, θέλουν να 'χουν πρόσβαση. Τους βοήθησε, μάλλον, πώς να στο πω τώρα; Είναι ένας ήσυχος τόπος. Δηλαδή, γι' αυτούς τους ανθρώπους που έχουνε τόσα στο μυαλό τους, πιστεύω ότι είναι η καλύτερη δομή ανά την Ελλάδα. Αυτή εδώ. Γιατί, και εμείς ενημερωνόμαστε. Καταλαβαίνουμε τι γίνεται γύρω μας, μ' αυτούς τους ανθρώπους. Είναι η καλύτερη δομή. Είναι ένα ξενοδοχείο για τους ανθρώπους, αυτούς. Είναι πολύ καλά. Τα αιτήματά τους γίνονται, όλα σχεδόν, δεκτά. Όλα σχεδόν, δεκτά. Και υπάρχουν και οι Μη Κυβερνητικές, οι οποίες ασχολούνται μόνο με αυτούς τους ανθρώπους. Βέβαια, οι άνθρωποι αυτοί είναι σε αναμμένα κάρβουνα σε εισαγωγικά. Γιατί, δεν είναι στόχος τους να έρθουν να κάνουν διακοπές στην Κόνιτσα. Έτσι, δεν είναι; Απλώς, όταν αρχίζουν και τα σπάνε, τους καταλαβαίνουμε και εμένα, να με πας στο καλύτερο μέρος του κόσμου, άμα, μ' αφήσεις ένα μήνα, θα πω τι καλά πέρασα. Το δεύτερο, θα πω, καλά περνάω. Το τρίτο, καλά. Το τέταρτο, πάρτε με να φύγω, δε μπορώ. Έτσι, δεν είναι; Έτσι και αυτοί. Κοντεύουν δύο χρόνια.</p>

	<p>Και δεν κάνουν τίποτα, στην ουσία. Προσπαθούνε, οι Μη Κυβερνητικές. Τους έχουν βάλει δρομολόγια προς τα Γιάννενα, καθημερινά, να πηγαίνουν οι άνθρωποι να κάνουν τα ψώνια τους, τη βόλτα τους, τα πάντα. Μέχρι εκεί που μπορούν να βοηθήσουν. Και εμείς μέχρι εκεί που μπορούμε να βοηθάμε. Δεν έχουμε κάτι άλλο.</p>
<p>Γεωργία: Τι είδους αιτήματα σας έχουνε, πώς να το πω, θέσει που άλλα τα ικανοποιείτε και άλλα όχι; Δηλαδή, τι...</p>	<p>Συνομιλητής: Οι περισσότεροι, γι' αυτά τα αιτήματα, πιστεύω ότι τίθενται σε επίπεδο διεύθυνσης, ας πούμε. Από κει θα πάρετε τις περισσότερες απαντήσεις.</p>
<p>Γεωργία: Αυτό που σας ρώτησα, προηγουμένως, για την τοποθεσία, ήταν ουσιαστικά, η τοποθεσία της δομής που είναι στο κέντρο της Κόνιτσας. Αυτό θεωρείτε ότι βοηθάει στην επικοινωνία της δομής δηλαδή, των ανθρώπων που «φιλοξενούνται» εδώ με την κοινότητα;</p>	<p>Συνομιλητής: Σας λέω, ότι στην αρχή, αυτοί οι άνθρωποι ήταν κλεισμένοι εδώ μέσα. Σιγά σιγά, αρχίσαν δειλά, δειλά, 'βγαίνουν προς τα έξω. Εμείς, επειδή, εδώ είχαμε και ιστορίες στο κτίριο πριν από τους ίδιους, είχαμε φιλοξενήσει και πάλι αλλοδαπούς, αλλά, ανηλίκων. Οπότε, κάπου η Κόνιτσα είχε συνηθίσει. Σας λέω, όμως, ότι στις πρώτες φιλοξενίες αλλοδαπών, μαύρων ή και μαύρων που ήταν εδώ, ας πούμε, στην αρχή λέγανε ότι χαλάει η αισθητική της Κόνιτσας, ας πούμε. Βέβαια, εδώ, μεταξύ μας τώρα, αν ήταν κάποιος μαύρος δισεκατομμυριούχος, εκεί δε θα χαλούσε, ας πούμε, η αισθητική της Κόνιτσας, αν πέρναγε αποδώ. Τέλος πάντων, ήταν κάτι που με είχε εκνευρίσει εμένα. Τέλος πάντων, είχαν συνηθίσει οι άνθρωποι, σιγά σιγά είχαν μπει στο πνεύμα, είχαν συνηθίσει την παρουσία των ανθρώπων αυτών γιατί, γιατί, είναι μια μικρή κοινωνία έτσι; Δεν είναι εύκολο να το δεχτούν οι κάτοικοι, αυτοί ζούσαν 30 χρόνια μέσα στην Αθήνα. Εγώ δεν ήμουν ποτέ ρατσιστής. Ούτε οι άνθρωποι ήταν ρατσιστές εδώ. Αλλά, χωρίς να το καταλαβαίνουν αμέσως. Αν πηγαίναν αυτά τα μικρά τα ανήλικα, τα Συριάκια, ας πούμε, ή τα μαυράκια ή τα οτιδήποτε, στα σχολεία τους, αμέσως, υπήρχε μία ανησυχία.</p>

	<p>Αμάν, τα παιδιά μας, τι αποδώ, δηλαδή, αμέσως το 'βλεπες, πολλοί το 'καναν κακοπροαίρετα.</p> <p>Μια ανησυχία, αυτή η ανησυχία των γονέων.</p> <p>Και όμως αυτό, έγινε στα παιδιά τα άλλα.</p> <p>Τα οποία πιστεύω, από τη μεριά μας προσπαθήσαμε να τους δώσουμε να καταλάβουμε ότι δεν είμαστε, απλώς, υπήρχε μια ανησυχία.</p> <p>Θέλω να σας πω ότι οι άνθρωποι αυτοί σιγά σιγά, σας λέω ότι υπήρχε και ένας γάμος εδώ, στην Κόνιτσα.</p> <p>Μια προσφυγοπούλα πήρε Έλληνα.</p> <p>Υπήρχαν κάποιες διαφωνίες, αλλά, σε επίπεδο εκκλησίας, ας πούμε, Δεσποτάδων.</p> <p>Αλλά, αν θέλει η νύφη και ο γαμπρός;</p> <p>Η κοινωνία, άρχισε σιγά σιγά να πούμε να τους γνωρίζει, μιλάνε με τα ονόματα έξω, αν θα βρεθούν.</p> <p>Πολλοί από τους «πρόσφυγες» άρχισαν να εργάζονται, κάνουν κάποια μεροκάματα, ας πούμε.</p> <p>Δεν έχουν προβλήματα, κυκλοφορούν άνετα.</p> <p>Δεν υπάρχει φόβος.</p> <p>Τους δέχτηκε η Κόνιτσα, τους δέχτηκε.</p> <p>Είναι σε άλλες περιοχές που δε τους θέλουν π.χ., η Χίος, ας πούμε.</p> <p>Δε βγήκε αδικώς, ο Δήμαρχος χωρίς λόγο να λείει.</p> <p>Είναι πολύς ο κόσμος.</p> <p>Αν εδώ δεν είχαμε 80 και είχαμε 580 ή 1080, να 'στε σίγουροι ότι κάτι τέτοιο θα συνέβαινε.</p>
<p>Γεωργία: Όπως στη Χίο; Είναι μεγάλος ο αριθμός σε σχέση ...</p>	<p>Συνομιλητής: Είναι μεγάλος ο αριθμός. Δεν μπορεί να τους σηκώσει το νησί. Ακριβώς, όπως, δε θα μπορούσαμε να σηκώσουμε εμείς αν ήταν εδώ 3000. Εκ των πραγμάτων, δε θα μπορούσαμε.</p>
<p>Γεωργία: Πόσους κατοίκους έχει η Κόνιτσα;</p>	<p>Συνομιλητής: Μέσα στην Κόνιτσα, είναι γύρω στους 3.500 με 3700 άτομα.</p>
<p>Γεωργία: Άρα, περίπου, είναι σαν κωμόπολη;</p>	<p>Συνομιλητής: Είναι κωμόπολη. Δηλαδή, στην απογραφή έχει 6000 κόσμο, αρκετό κόσμο. Αυτοί εδώ οι άνθρωποι δεν φαίνονται</p>

	<p>πουθενά. Καν μέσα, ας πούμε. Καταλάβετε; Δηλαδή, είναι λίγοι. Κυρίως, είναι λίγοι. Φανταστείτε εδώ μέσα οι δομές, να γεμίσουν μετανάστες, εδώ περνάμε σε άλλο επίπεδο. Θα 'χουμε άλλα προβλήματα.</p>
<p>Γεωργία: 'Αρα, γενικότερα, από τη τοπική κοινότητα, κανένα πρόβλημα...</p>	<p>Συνομιλητής: 'Οχι, εμείς, δεν έχουμε απολύτως κανένα πρόβλημα. Τίποτα. Δεν έχουν παράπονα. Εκτός από μια κυρία που ήρθε εδώ, μου πέταξε δύο κότες εδώ επάνω στο τραπέζι, διότι, βγήκε το σκυλί ενός πρόσφυγα και τις έφαγε.</p>
<p>Γεωργία: Επίσης, αυτό που ήθελα να πω είναι ότι η Κόνιτσα, γενικότερα, όπως έχει συσταθεί, ουσιαστικά, οι περισσότεροι Κονιτσιώτες είναι από τα γύρω μέρη ή υπήρχαν και «πρόσφυγες» από το 22 που ήρθανε κάτω, οι Καππαδόκες. Δηλαδή...</p>	<p>Συνομιλητής: Κοιτάξτε, εδώ είναι οι πανωχωρίτες και οι κατωχωρίτες. Και εγώ, εδώ το έμαθα. Δηλαδή, η κάτω Κόνιτσα και η πάνω είναι εντελώς άλλη. Ναι, και εγώ εδώ τα έμαθα. Δεν τα ήξερα. Τα έμαθα εδώ. Δηλαδή, είναι αυτό που είπες, ότι κάποιιοι στην κάτω Κόνιτσα, έχουν έρθει... Δηλαδή, η πάνω Κόνιτσα είναι οι καθαυτού Κονιτσιώτες, γενιά από γενιά. Χρόνια πίσω. Και η κάτω, τα μέρη εδώ, τα φτιάξανε οι άνθρωποι που ήρθανε. Οι «ξένοι» να το πω έτσι. Οι Κονιτσιώτες, βέβαια, «ξένοι» θεωρούνται μεταξύ τους. Υπάρχουν, δηλαδή, δύο αντίθετα στρατόπεδα, δηλαδή, έτσι, δουλεύει αυτή. Η πάνω Κόνιτσα με την κάτω Κόνιτσα δεν τα πάνε καλά. Ακόμη, και σήμερα. Δηλαδή, όταν τα άκουσα, η απορία μου ήταν αυτή. Τι πάνω κάτω και πέρα δώθε βρε παιδιά; Τι είναι αυτό; Και μου εξηγήσαν ότι η κάτω Κόνιτσα είναι «άλλη» και η πάνω είναι η «original», η «καθ' αυτού». Γιατί, η πάνω Κόνιτσα είναι η παλιά Κόνιτσα.</p>

	<p>Από την πλατεία και πάνω. Από την πλατεία και κάτω. Αν δεις και τα σπίτια τους, ας πούμε, πάνω είναι πέτρινα, κάτω είναι πιο μοντέρνα, είναι αλλιώς φτιαγμένα. Αλλά, δική τους διαφορά. Εγώ, δεν τους έχω καταλάβει ακόμη. Εγώ είμαι από σπόντα Κονιτσιώτης. Απλώς, ερχόμουν από το 92 εδώ, μου 'χε αρέσει πάρα πολύ η περιοχή. Είχα γνωρίσει και ανθρώπους και γι' αυτό, μου 'ρθε πιο εύκολο να δεχτώ τη θέση, να 'ρθω εδώ. Πιο εύκολο εδώ.</p>
<p>Γεωργία: 'Αρα, ουσιαστικά, εσείς είχατε μία εικόνα για τη δομή από το 92...</p>	<p>Συνομιλητής: Και όμως, θα σου πω ότι μου άρεσε ως κτίριο. Δεν είχα ιδέα τι ήταν. 'Όλα τα χρόνια που 'ρχόμουν. Μου άρεσε το κτίριο, η θέση του. Το ότι είναι στο κέντρο, δίπλα στην πλατεία. Μ' άρεσε το πέτρινο. Μ' άρεσε πάντα το ηπειρώτικο, δε το συζητάω. Και τρελάθηκα όταν ήρθα και είπα εδώ είμαστε; Εδώ;</p>
<p>Γεωργία: Είχατε ρωτήσει, γενικότερα, πότε...</p>	<p>Συνομιλητής: 'Όχι, δεν είχα ρωτήσει ποτέ. Δεν ήξερα καν ότι κατοικούνταν. Γνώριζα ότι ήταν ένα κτίριο σα δημόσια υπηρεσία. Σαν υπηρεσία μου φάνηκε. Μετά, κατάλαβα, εδώ έμαθα τι ήταν.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. 'Εχει αρχίσει πάλι και φεύγουνε... Θα φύγουνε κάποιες οικογένειες. Γενικότερα, στην καθημερινή τους ζωή, τι κάνουνε;</p>	<p>Συνομιλητής: Τίποτα. Και δε το λέω με κακία. Τι να κάνουν οι άνθρωποι; Τι μπορούν; Απλά, περιμένουν. 'Εχουν κάνει τα αιτήματα να φύγουν. Απλά, περιμένουν.</p>
<p>Γεωργία: Υπήρχε κάποια οικογένεια πού να ήθελε να μείνει;</p>	<p>Συνομιλητής: 'Όχι. Μόνο η συγκεκριμένη κοπελίτσα που παντρεύτηκε, όλη η οικογένειά της έφυγε. Αυτή κάθισε λόγω του γάμου. Αλλά, πηγαίνει κιόλας.</p>

	<p>Τεράστια οικογένεια. Η μεγάλη κόρη 30 και το μικρότερο βρέφος. Αυτή είναι μία απορία μου. Θα 'θελα να 'ξερα. Αν εγώ ήμουν σε μία χώρα αντίστοιχη και ήμουν στον ποδαρόδρομο για να πάω να φτάσω κάπου, θα 'κανα παιδιά εγώ στο δρόμο; Σταμάτα το, το ρημάδι. Άστο, να φτάσεις. Είχαμε πολλά τέτοια.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, βλέπω παιδιά ενός χρονών...</p>	<p>Συνομιλητής: Όλα αυτά συλληφθήκαν κατά τη διάρκεια της πεζοπορίας μέσω Τουρκίας για να φτάσουν εδώ. Δηλαδή, ο άλλος τώρα, μένει έγκυος η γυναίκα του, πού; Μέσα στα σοκάκια από τη Τουρκία προς τα δω. Χρονικά, έτσι.</p>
<p>Γεωργία: Εσάς, πώς είναι οι σχέσεις σας με τους ανθρώπους;</p>	<p>Συνομιλητής: Με τους συγκεκριμένους ανθρώπους, μια χαρά. Δεν έχω κανένα παράπονο από τους ανθρώπους. Είναι γλυκομίλητοι δε μπορώ να πω. Για να σου δώσω να καταλάβεις. Είναι άνθρωποι σαν και 'μας. Μορφωμένοι, απ' όλες τις κατηγορίες. Δεν είχα κανένα πρόβλημα. Αυτοί ήταν νοικοκυραίοι άνθρωποι, δεν ήταν τίποτα γυφταίοι. Σαν αυτό να μας τύχει εδώ πέρα, πώς θα είμαστε; Προβληματίζεσαι και φέρνεις τον εαυτό σου στη θέση τους. Αλλά, σαν άνθρωποι είναι καλοί, δε δημιουργήσαν ποτέ πρόβλημα. Ήσυχοι, πάντα.</p>
<p>Γεωργία: Θεωρείτε ότι ο χώρος διαμονής τους, τα δωμάτιά τους που είναι πολύ φροντισμένα κτλ, ότι τους βοηθάει γενικότερα; Γιατί, ουσιαστικά, η δομή όπως είναι διαρρυθμισμένη, θα μπορούσαμε να πούμε ότι κάθε οικογένεια έχει «το σπιτάκι της».</p>	<p>Συνομιλητής: Το δωματιάκι τους. Προσπαθούμε και εμείς να νιώθουν σαν οικογένεια. Δηλαδή, φαντάσου τώρα τρεις οικογένειες μέσα σε ένα δωμάτιο, δε γίνεται. Γίνεται; Αν είναι δυνατόν; Σιγά – Σιγά, το παλεύουμε έτσι. Η κάθε οικογένεια έχει το χώρο της.</p>

	<p>Δεν έχει βέβαια την κουζίνα της. Είναι απέξω. Απ' ότι μαθαίνω τώρα, μαγειρεύουν μέσα στα δωμάτια. Γιατί, δε θέλουν να κατεβαίνουν τις σκάλες. Είναι πολλές οι σκάλες. Πραγματικά, μεγάλη διαδρομή (χιουμοριστικά!). Και εγώ δε θα τις κατέβαινα. Μέσα στα δωμάτιά τους, από τις πρώτες μέρες που 'χαν έρθει, είχαν τέτοια (πετρογκάζ). Μέχρι, που αρχίσαν να γκρινιάζουν, γιατί, είχαμε πρόβλημα με τα ηλεκτρικά. Οι ασφάλειες. Δηλαδή, το ηλεκτρικό.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, θα ρωτήσω δύο πράγματα. Είναι βασικά, αντιθετικά. Δηλαδή, θέλω να πω. Θέλω να μου πείτε. Αν έχετε ζήσει μία εμπειρία που σας έχει δημιουργήσει πολύ θετικά συναισθήματα και μία εμπειρία που σας έχει δημιουργήσει αρνητικά συναισθήματα. Που είναι και τα δύο ανθρώπινα.</p>	<p>Συνομιλητής: Κι όμως θα σου πω ότι δεν έχω κάτι. Ναι, μεν υπάρχει μία συμπάθεια στους ανθρώπους αυτούς λόγω της φύσης του πολέμου και όλα αυτά, ας πούμε, μέχρι εκεί. Πάντα, δεν είχα πάρα πολλά. Εγώ, τουλάχιστον. Στην αρχή, με συμπαθούσαν όλοι, μετά, με 'καναν ό,τι θέλαν. Δε θέλω και λόγω της δουλειάς μου, επειδή, εμείς είμαστε του δημοσίου και μη γίνει και τίποτα, το οτιδήποτε. Κατάλαβες; Δε θέλω. Το τυπικό και μέχρι εκεί, τέρμα. Βέβαια, βοηθάμε όσο μπορούμε, εντάξει, μέχρι εκεί. Από τους ανθρώπους αυτούς... Πρώτα, ήταν πολλοί. Είχαν έρθει με τα έγγραφα για την αίτησή τους. Εγώ ήμουν επηρεασμένος από τους άλλους αλλοδαπούς που είχαμε. Οι άλλοι αλλοδαποί που είχαμε, οι περισσότεροι από αυτούς ήταν, να το πω σεσημασμένοι τώρα; Οι οποίοι δηλώναν ανήλικοι για να 'ρθουν εδώ. Αλλιώς, θα 'ταν στις φυλακές. Και ήμασταν κάπως προκατελημμένοι πάνω σ' αυτούς. Ευτυχώς, το ξεπεράσαμε γρήγορα. Γιατί, είδαμε ότι δεν ήταν έτσι, τα πράγματα. Δεν μπορώ να πω ότι έχω αρνητικά από τους ανθρώπους αυτούς. Κανένα.</p>

Γεωργία:

Και τώρα, μία τελευταία ερώτηση. Γενικότερα, μιλάμε για «ένταξη», δηλαδή, θέλω να πω ότι ένα μεγάλο ποσοστό των «προσφύγων» θα μείνει στην Ελλάδα και ο στόχος είναι η «ένταξη».

Δηλαδή, αυτός ο πληθυσμός να ενταχθεί. Θεωρείτε ότι στο συγκεκριμένο πλαίσιο, με τους συγκεκριμένους ανθρώπους της δομής που φιλοξενούνται και με τις κινήσεις τόσο της κοινότητας όσο και του Κέντρου, υπάρχει αυτό ως προοπτική;

Συνομιλητής:

Σαν προοπτική, θα υπήρχε εάν ήταν τα πράγματα διαφορετικά.

Βασικό, για να ενταχθούν οι άνθρωποι αυτοί εδώ, είναι ότι πρέπει να φάνει κάποια στιγμή.

Πώς θα φάνε, αν δουλέψουν. Αν βγάλουν λεφτά και αγοράσουν τα πράγματά τους. Πώς θα καθίσουν εδώ;

Δεν υπάρχουν δουλειές.

Μακάρι, η Ελλάδα να ήταν η γη της απαγγελίας και να 'ρχονταν όλοι.

Δεν θα 'χαμε πρόβλημα.

Η Ελλάδα, δε μπορεί να ζήσει τους δικούς της.

Φύγαν οι δικόί της.

Αν υπάρχει όμως σχέδιο ώστε σιγά σιγά η Ελλάδα να χαθεί από το χάρτη, όχι γεωφυσικά, από τους ανθρώπους της, δηλαδή, από τους κατοίκους της, τους Έλληνες, και αντικατασταθεί απ' άλλους, τότε... πρέπει να κάνουμε επανάσταση.

Εγώ το πιστεύω.

Πιστεύω ότι υπάρχει κάποιο σχέδιο οργανωμένο.

Οργανωμένο σχέδιο.

Δεν είναι τυχαίο ότι σου λέει η Ευρώπη να δεχτεί όλους τους μετανάστες.

Δεν είπαμε εμείς να μην κρατήσουμε.

Να κρατήσουμε. Αναγκαστικά, λόγω ... οι συνθήκες, αναγκαστικά.

Εμείς, όμως, παλέψαμε και μια Αλβανία ολόκληρη.

Και μη πάω και πιο παλιά.

Χίλια εκατομμύρια Αλβανούς, οι οποίοι εδώ μέσα βέβαια, ήρθαν και δουλέψαν, δεν μας 'κλεψαν οι άνθρωποι.

Ήρθαν και δουλέψανε.

Άλλα, τα χρόνια, όμως.

Ήταν άλλα τα χρόνια.

Υπήρχανε δουλειές.

Υπήρχε χρήμα.

Τώρα, το πως κυκλοφορούσε χρήμα, άλλο κεφάλαιο.

Υπήρχαν προϋποθέσεις.

Τώρα, όμως;

Αυτοί οι άνθρωποι, πες μου εσύ τώρα, θα έρθει ένας άνθρωπος πεθαμένος και θα σου πει, δώσ' μου δουλειά;

Δεν υπάρχει περίπτωση.

Όχι.

Επειδή, έχουμε κάνει κουβέντες με

	<p>ανθρώπους που έχουν φύγει, δουλειά να 'ναι, να κάνουμε. Δεν υπάρχει περίπτωση. Η Ευρώπη τώρα, λέει ότι θα διώξουν όσους έχουν πάει, θα γυρίσουνε. Όχι, όμως στη Τουρκία. Στη χώρα που ήταν προ πυλών. Ποια ήταν; Η Ελλάδα. Εδώ. Ο Θεός να μας φυλάξει. Ο Θεός να μας φυλάξει. Δε βρίσκω κάτι άλλο. Γιατί, οι άλλοι να μας φυλάξουν, αποκλείεται. Αυτοί θέλουν να μας αποδεκατίσουν. Αν και νομίζω, όλη τη Νότια Ευρώπη. Υπάρχει μία Ευρώπη δύο ταχυτήτων. Η πάνω και η κάτω.</p>
<p>Γεωργία: Σας ευχαριστώ.</p>	<p>Συνομιλητής: Και εγώ.</p>

Τόπος: Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Κόνιτσας (χώρος ιατρείου)
Ημερομηνία: 20-10-2017
Ώρα: 11:20π.μ.-12:15μ.μ.
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης: 20 περίπου λεπτά (κλείσαμε το μαγνητόφωνο και μιλήσαμε και εκτός αυτού, σε σημεία που δεν ήθελε να τα πει με αυτό το μέσο)
Συνέντευξη: 5 ^η

<p>Γεωργία: Καλημέρα σας. Σας ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Θα ήθελα να ξεκινήσουμε με κάποια βιογραφικά στοιχεία. Πότε και πού γεννηθήκατε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αχ. Γεννήθηκα στην Αλβανία, στους Αγίους Σαράντα. Θες και ημερομηνία;</p>
<p>Γεωργία: Αν εσείς αισθάνεστε άνετα. Αν δεν αισθάνεστε...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Είκοσι επτά χρονών δηλώνω (για πλάκα!). Ωραία, γεννήθηκα, 9/11 το 78. Στους Αγίους Σαράντα.</p>
<p>Γεωργία: Μέχρι τότε, τι ηλικία ζήσατε...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Μέχρι τα 13, προς 14, τότε οι γονείς μου ξεκίνησαν και ήρθαν εδώ.</p>
<p>Γεωργία: Εδώ;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Στην Πάτρα.</p>
<p>Γεωργία: Για ποιο λόγο μετακινήθηκαν;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Οικονομικοί μετανάστες.</p>
<p>Γεωργία: Άρα, ουσιαστικά με ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όταν άνοιξαν τα σύνορα Αλβανίας, που ερχόντουσαν από την Αλβανία μετανάστες, οι δικοί μου ήρθαν το 92 και εγώ με τον αδερφό μου ήρθαμε μετά.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Πώς ήταν η παιδική σας ηλικία εκεί;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Α. Πολύ καλή.</p>
<p>Γεωργία: Κάποια εμπειρία που θα θέλατε να μοιραστείτε.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι. Κανονικά. Στο σχολείο πήγαινα σε ελληνικό σχολείο οπότε, απλώς, είχα τον μπαμπά μου δάσκαλο παρά το ότι ήταν κάπως μειονεκτικά για τα άλλα τα παιδιά. Εκεί, ξέρεις, ήμουν η κόρη του δασκάλου οπότε ήταν λίγο ... τα παιδάκια.</p>

	Κατά τα άλλα, καλά. Μια χαρά.
Γεωργία: Ο μπαμπάς σας ήταν δάσκαλος;	Συνομιλήτρια: Αχα.
Γεωργία: Η μαμά σας;	Συνομιλήτρια: Η μαμά μου δούλευε σε καφενείο. Είχε το καφενείο του χωριού.
Γεωργία: Όταν μετανάστευσαν στην Ελλάδα, με τι ασχολήθηκαν;	Συνομιλήτρια: Ο μπαμπάς μου δούλευε σε φούρναρη, ήταν φούρναρης και η μαμά μου καθάριζε σπίτια.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Μετά, μετακινηθήκατε στα Γιάννενα;	Συνομιλήτρια: Όχι, εγώ παντρεύτηκα στα Γιάννενα και ζω τα δεκαέξι τελευταία χρόνια. Αχ, πήγα Γυμνάσιο στην Πάτρα, σπούδασα μαιευτική στην Αθήνα και παντρεύτηκα Γιαννιώτη.
Γεωργία: Ο οποίος, με τι ασχολείται;	Συνομιλήτρια: Ο άντρας μου δουλεύει στο υγειονομικό της Περιφέρειας, που είναι εδώ στα Γιάννενα.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Εδώ, στη δομή, από πότε είστε;	Συνομιλήτρια: Στη δομή ξεκίνησα με το πρόγραμμα του ΚΕΛΠΝΟ και ξεκίνησα 1 ^η Μαρτίου του 2017.
Γεωργία: Ποια είναι τα καθήκοντά σας;	Συνομιλήτρια: Ωραία. Στη δομή, κάνουμε τα πάντα. Συνοδεύουμε τα περιστατικά στο κέντρο Υγείας, μπορεί να συνοδεύσουμε τα περιστατικά στο νοσοκομείο όταν δεν υπάρχει η κινητή μονάδα του ΚΕΛΠΝΟ για να μπορέσει να τα συνοδεύσει. Παίρνουμε συνεντεύξεις και ασχολούμαστε με οποιοδήποτε πρόβλημα έχουνε. Εντάξει, τα περιποιούμαστε σε περίπτωση που χτυπήσει κάποιο παιδάκι και το στιδήποτε. Ε... (χαμηλόφωνα) τι άλλο κάνουμε; Αυτά! Αυτά.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Για το Κέντρο, πριν βρεθείτε εδώ, τι γνωρίζατε; Δηλαδή, θέλω να πω, γνωρίζατε...	Συνομιλήτρια: Δεν γνώριζα κάτι για το Κέντρο. Ξεκίνησα στο Κέντρο και ήρθα τότε που ξεκίνησε το πρόγραμμα γιατί, επιλογή μου ήταν να πάω Φιλιπιάδα, Δολιανά ή Κόνιτσα, και επέλεξα Κόνιτσα.
Γεωργία: Θα ήθελα να σας ρωτήσω.	Συνομιλήτρια: χαχα (γελάει).

<p>Τώρα, φιλοξενούνται Σύριοι «πρόσφυγες». Πώς θεωρείτε ότι διαμορφώνεται η καθημερινότητά τους στο συγκεκριμένο πεδίο, στο συγκεκριμένο χώρο φιλοξενίας;</p>	<p>Πιστεύω ότι είναι πάρα πολύ καλά. Αν και όλοι έχουν βλέψεις να φύγουν, γιατί, οι περισσότεροι από αυτούς θα φύγουν, εδώ είναι πολύ λίγες οι οικογένειες που θα παραμείνουν στην Ελλάδα, νομίζω είναι τρεις. Οπότε, πιστεύω ότι είναι ευχαριστημένοι στη συγκεκριμένη δομή.</p>
<p>Γεωργία: Έχετε κάνει κάποιου είδους συζήτηση που να υπάρχουν επιχειρήματα για ποιο λόγο κάποιος να θέλει να μείνει, κάποιος λόγος να φύγει;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όλοι αυτοί νομίζω είναι με το καθεστώς επανασύνδεσης που έχουν και επανένωσης στην Ευρώπη. Οπότε, όλες αυτές οι οικογένειες που έχουν μείνει, όλοι έχουν ένα μέλος της οικογένειας κάπου σε ένα μέρος στην Ευρώπη. Οπότε, θα φύγουν και γι' αυτό το λόγο.</p>
<p>Γεωργία: Αυτό θεωρείτε ότι με κάποιον τρόπο επηρεάζει τον τρόπο με τον οποίον ζουν εδώ;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Σίγουρα. Σίγουρα. Γιατί, πραγματικά, κάποιος απ' αυτούς εδώ μέσα δε σέβονται το χώρο που ζούνε. Σε πολύ μεγάλο βαθμό, έτσι; Σε πολύ μεγάλο βαθμό. Οπότε, γιατί, από συζητήσεις που έχουμε κάνει κατά καιρούς, λένε ότι δεν είναι το σπίτι τους, οπότε, δε το σέβονται το χώρο. Γιατί, έχουν στο μυαλό τους ότι θα φύγουν. Οπότε, γι' αυτό καταστρέφουν τα πάντα.</p>
<p>Γεωργία: Κατάλαβα. Όταν λέτε «σεβασμός του χώρου», εννοείτε; Την καθαριότητα ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Την καθαριότητα, που σπάνε τα πάντα. Τα κομοδίνα, τους τοίχους, τις οροφές, τις λάμπες, τα τζάμια. Καταστρέφουν τους διαδρόμους. Τα μπάνια. Ξέρεις τι μου κάνει εντύπωση; Όταν ξεκίνησα το Μάρτιο, κάναμε ανακαίνιση στο μπάνιο στο βάθος στο διάδρομο. Τώρα, αν πας και δεις το μπάνιο, έχουν καταστρέψει τα πλακάκια, έχουν σπάσει ... Ο λόγος; Ή έχουν ξηλώσει από τους διαδρόμους τη γυψοσανίδα, κάτι που ..., τα ταβάνια.</p>
<p>Γεωργία: Αυτό ουσιαστικά θεωρείτε ότι οφείλεται στο ότι θεωρούν ότι αυτός ο χώρος...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αμα, ρωτήσεις τα παιδάκια, πιστεύουν τα παιδάκια που το κάνουν, λένε ότι δεν είναι σπίτι μας. Ή όταν πετάνε κάτω σκουπίδια, και λένε τα</p>

	<p>κορίτσια, η Ε., παραδείγματος χάριν, λέει μάζεψέ το, αυτό λέει δε θα το μαζέψω γιατί, δεν είναι σπίτι μου.</p> <p>Δεν περιμένεις από ένα παιδάκι να σου απαντήσει με αυτόν τον τρόπο.</p> <p>Οπότε, κάπως έτσι, πιστεύω ότι νιώθουν όλα, ότι δεν το νιώθουν σπίτι τους και είναι απλώς μέρος φιλοξενίας που κάποια στιγμή έχουν προοπτική να φύγουν, να πάνε κάπου που θα νιώσουν αυτοί άνετα.</p>
<p>Γεωργία: Θεωρείτε ότι το συγκεκριμένο Κέντρο, η συγκεκριμένη δομή, βρίσκεται σε μία πολύ καλή τοποθεσία...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Βρίσκεται, πάρα πολύ καλή.</p>
<p>Γεωργία: Βρίσκεται στο κέντρο της ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Και πολύ ωραίο κτίριο.</p>
<p>Γεωργία: Και ουσιαστικά, βρίσκεται στο κέντρο της Κόνιτσας. Αυτό βοηθάει την επικοινωνία των «ντόπιων» μαζί με τους «πρόσφυγες»... Υπάρχουν σχέσεις;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Να σου πω κάτι, δε γνωρίζω πάρα πολύ γιατί, νομίζω ότι δεν πολυβγαίνουν κιόλας από τη δομή, αλλά, φαντάζομαι ότι έχουν καλές σχέσεις γιατί, αυτοί βγαίνουν έξω, ψωνίζουνε οπότε, φαντάζομαι ότι έχουνε καλές σχέσεις. Δηλαδή, όταν βγαίνουν... εγώ προσωπικά ξέρω που τους πάω πάνω στο Κέντρο Υγείας, τους σέβονται και τους εξυπηρετούν πάντα, πάνω στο Κέντρο Υγείας, οπότε, και όταν βγαίνουν στην πλατεία, κάποιοι χαιρετάνε. Οπότε, νομίζω ότι έχουνε καλή σχέση. Πιστεύω ότι είναι ήσυχoi άνθρωποι, αυτοί που είναι εδώ. Γιατί, είναι οικογενειάρχες οπότε είναι σε καλή... το μόνο που έχουν στο μυαλό τους είναι ότι θα φύγουν, οπότε, περιμένουν.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, έχετε παρατηρήσει πως είναι η καθημερινή τους ζωή; Δηλαδή, τι κάνουνε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: ... τι κάνουνε; ... Ξυπνάνε. (χα.χα) γελάει. Νωρίς, το μεσημέρι. Το μεσημέρι, κατά τις 12, 1 περίπου. Φαντάζομαι, πάνε βόλτα; Γυρνάνε στο «σπίτι», στο «σπίτι», στο δωμάτιο τους, τρώνε και μετά... Φαντάζομαι, δεν έχουν κάτι να κάνουν. Απλώς, περνάει η μέρα, η καθημερινότητα, σα ρουτίνα είναι πλέον για αυτούς. Δε δουλεύουνε, δεν απασχολούνται με κάτι.</p>

	<p>Δεν έχουν κάτι να κάνουν. Οπότε, φαντάζομαι ότι είναι πολύ περιορισμένα τα πράγματα που κάνουν. Και νομίζω δεν έχουν διάθεση και άλλη να κάνουν κάτι. Πιστεύω. Γιατί, άμα θέλανε να κάνουν κάτι, θα μπορούσαν να κάνουν κάτι.</p>
<p>Γεωργία: Δε γνωρίζετε αν κάποιος εργάζεται στην Κόνιτσα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι. Δε νομίζω. Δεν εργάζεται κάποιος απ' αυτούς. Όχι. Το μόνο που είχαν πει οι δικηγόροι όταν είχαν πάρει συνέντευξη και είχαν προτείνει στον άντρα της Φ., της εγκύου, για δουλειά και τέτοια, δε νομίζω να του άρεσε και πολύ.</p>
<p>Γεωργία: Αυτό γιατί; Μία ευκαιρία στην αγορά εργασίας, βέβαια, εντάξει η Ελλάδα, μέσω οικονομικής κρίσης είναι πολύ δύσκολα...</p>	<p>Συνομιλήτρια: (χαμηλόφωνα)... αν ξυπνάει στις 1 η ώρα, πως θα δούλευε; (χα.χα.) γελάει.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Γενικότερα, συναναστρέφεστε μαζί τους, με τους ανθρώπους, καθημερινά, τους βοηθάτε κτλ. Τι είδους σχέσεις έχετε συνάψει μαζί τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Πιστεύω, καλή.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, είναι ανοιχτοί στην προσέγγιση;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι, όλες οι οικογένειες. Πολλές οικογένειες είναι πάρα πολύ κλειστές και δεν ανοίγονται εύκολα. Εγώ θυμάμαι δύο οικογένειες, οι οποίες έχουν φύγει, οι οποίες πηγαίναμε, μας καλούσαν στα δωμάτια, πίναμε καφέ μαζί τους. Αυτοί που έχουν μείνει πλέον, είναι πολύ τυπικά τα πράγματα. Δηλαδή, ζητάνε πράγματα πάνω σ' αυτό που κάνω και είμαι εγώ και μέχρι εκεί. Δηλαδή, κάποιος είναι πολύ φιλόξενο και πολύ, αυτό και άλλοι είναι οικογενειάρχες και έχουν μάλλον τη δική τους νοσοτροπία και το δικό τους πιστεύω και αυτά. Οπότε, δεν ... καθημερινότητα.</p>
<p>Γεωργία:</p>	<p>Συνομιλήτρια:</p>

<p>Τώρα, θα κάνω μία ερώτηση. Ουσιαστικά, έχετε ζήσει μία εμπειρία να σας είχε δημιουργήσει θετικά συναισθήματα και μία εμπειρία που να σας έχει δημιουργήσει αρνητικά συναισθήματα; Αν μπορείτε...</p>	<p>Θετικά, σου είπα ήταν οι οικογένειες, οι οποίες φύγανε, οι οποίες πηγαίναμε και πίναμε καφέ και όλα αυτά, μας καλούσαν. Και πραγματικά, ήταν πάρα πολύ ωραία.</p>
<p>Γεωργία: Αρνητικά;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Σίγουρα, υπάρχουν και αρνητικά. Όταν δε σέβονται κάποιιο αυτό που κάνεις ή δε το βλέπουνε ότι τους εξυπηρετείς, σίγουρα, είναι αρνητικό έτσι; Οπότε, κατά κάποιο τρόπο μετά, κάνεις κάποια πράγματα εντελώς τυπικά και λες ότι εφόσον ο άλλος δεν εκτιμάει κάτι, πιστεύω ότι δεν αξίζει να δώσω την προσοχή και παραπάνω. Δεν ξέρω αν συμφωνείς ή όχι, αλλά, πιστεύω ότι κάτι να το κάνεις σωστά και επειδή, αυτό που κάνεις σ' αρέσει και όταν ο άλλος δεν ανταποκρίνεται και το βλέπει ότι είναι υπηρέτης μου, δε ξέρω, κάπως έτσι, ε δε συνεχίζεις να το κάνεις με το ίδιο ζήλο. Σταματάς να κάνεις, εντελώς τυπικά. Κάτι το οποίο ...</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, η κοινότητα της Κόνιτσας, κάνει προσπάθειες «ένταξης» τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι.</p>
<p>Γεωργία: Με ποιους τρόπους; Υπάρχει, ας πούμε κάποια πολιτική κίνηση, η οποία...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Δε νομίζω να υπάρχει κάποια πολιτική κίνηση γιατί, σου είπα αυτοί εδώ είναι όλοι, είναι με προοπτική όλοι να φύγουνε. Οπότε, και αυτοί που θα μείνουνε, δε νομίζω ότι θα μείνουνε στην Κόνιτσα. Θα μείνουν μάλλον στα Γιάννενα. Κάπου αλλού. Για να ενταχθούν στην κοινωνία, έτσι. Οπότε, δε ξέρω κατά πόσο θέλουν να... δεν υπάρχουν και διαμερίσματα που θα ενταχθούν στην Κόνιτσα.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, εσείς τώρα θα βρίσκεστε στη συγκεκριμένη δομή;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Είμαι Μάρτιο μέχρι, δε ξέρω μέχρι πότε. Σίγουρα, η σύμβασή μας είναι μέχρι τον Γενάρη, η οποία έχει ανανεωθεί. Από κει και πέρα...</p>
<p>Γεωργία: Μία τελευταία ερώτηση. Μια συνολική εμπειρία από αυτό το πεδίο...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι, η συνεργασία και με τους «πρόσφυγες» έχει γίνει πάρα πολύ καλή.</p>

<p>Θα μπορούσατε να την περιγράψετε. Ουσιαστικά, δηλαδή, τι έχετε κερδίσει εσείς από αυτό το επάγγελμα ως υπάλληλος του κέντρου σε επίπεδο συνεργασίας...</p>	<p>Και στην αρχή, δεν ήταν τόσο καλή γιατί ήταν οι ΜΚΟ, οι Γιατροί του Κόσμου, οι οποίοι κάνανε τα πάντα, τα οποία εμείς σαν πρόγραμμα από το κράτος δεν είχαμε τόσο καλή ενημέρωση γιατί, πηγαίναμε σ' αυτούς. Οπότε, τότε που φύγανε οι ΜΚΟ κτλ, είναι εντελώς διαφορετική η συνεργασία μας μαζί τους.</p> <p>Είναι πιο κοντά.</p> <p>Συνολική εμπειρία;</p> <p>Πιστεύω, από εμένα, ότι είναι καλή.</p> <p>Γιατί, εντάξει, είναι πράγματα που μαθαίνεις, κάνεις πράγματα τα οποία πραγματικά, είμαι μαία, λειτουργώ πάνω στο κομμάτι της μαιευτικής, της γυναίκας, του θηλασμού, της εγκυμοσύνης.</p> <p>Τώρα, έχω ένα γενικό κομμάτι οπότε, ασχολούμαι και με τα παιδάκια, αν πάθουν το οτιδήποτε, αν χτυπήσουν.</p> <p>Με τους άντρες, αν αρρωστήσουν, τους πάω στο Κέντρο Υγείας.</p> <p>Οπότε, είναι γενικό το σύνολο.</p> <p>Και εντάξει, για εμένα είναι μία εμπειρία έτσι, καλή.</p> <p>Και παίρνεις μέσα από αυτό το γενικό καθήκον που έχω αναλάβει.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Σας ευχαριστώ.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Σας ευχαριστώ.</p>

Τόπος: Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Κόνιτσας (χώρος γραφείων)
Ημερομηνία: 24-11-2017
Ώρα: 19:00μ.μ.-20:00μ.μ.
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης : 30 λεπτά και 38 δευτερόλεπτα
Συνέντευξη: 6 ^η

<p>Γεωργία: Καλησπέρα σας. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Θα ήθελα να ξεκινήσουμε με δύο ερωτήσεις που αφορούν το πότε και που γεννηθήκατε...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Καλησπέρα σας. Γεννήθηκα στον Αμάραντο, Κόνιτσας. Το 59.</p>
<p>Γεωργία: Θα μπορούσατε να μου περιγράψετε το πώς ήταν η παιδική σας ηλικία εκεί... Σε τι ηλικία φύγατε; Ποιοι ήταν οι λόγοι; Έχετε αδέρφια; Τα μεγαλύτερα αδέρφια σας, δηλαδή, θα πηγαίνουν για σπουδές;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Να σου πω, ήταν πολύ ωραία. Υπήρχαν οι γιαγιές. Εντάξει, είχε κόσμο. Υπήρχαν πολλά παιδιά. Μετά, εγώ έφυγα βέβαια. Στα δώδεκα. Γιατί, αρχίσαν τα μεγαλύτερα παιδιά να σπουδάσουν και μετακομίσαμε. Αθήνα, όλοι. Έχω μία αδερφή και δύο αδέρφια. Ναι, εγώ είμαι η μικρότερη.</p>
<p>Γεωργία: Οι γονείς σας τι δουλειά κάνανε; Οι γονείς σας ήταν και οι δύο από τον Αμάραντο;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ο μπαμπάς ήταν γραμματέας στον Αμάραντο και πήρε τη σύνταξη και φύγαμε. Είχε πάρει τη σύνταξή του. Η μαμά οικιακά. Ναι.</p>
<p>Γεωργία: Πήγατε σχολείο;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Βέβαια. Δημοτικό. Ο δάσκαλος ήταν σαΐνι, όμως. Ήταν έξυπνος. Τολμούσε. Τολμούσε να κάνει πράγματα που δεν τους επιτρέπανε, ας πούμε. Που δεν τους επέτρεπε η εποχή. Αλλά, εμείς...</p>
<p>Γεωργία: Όταν κατεβήκατε στην Αθήνα, λογικά, ασχοληθήκατε με κάτι. Τι δουλειά κάνατε; Και πότε φύγατε αποκεί; Και ήρθατε στην Κόνιτσα; Ο άντρας σας είναι αποδώ; Άρα, οι λόγοι απόφασής σας να έρθετε εδώ ήταν ο γάμος σας; Οι δικοί σας;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Στην αρχή κάθισα. Πήγα αποδώ, πήγα για κιθάρα, πήγα για διάφορα άλλα. Μετά, έπιασα δουλειά. Σε μια κλωσσομηχανή και πήγα εκεί. Δεκαέξι-δεκαεφτά χρόνια. Το 93. Ναι, ήρθα στην Κόνιτσα γιατί, είχαμε γνωριστεί με τον άντρα μου. Αρραβωνιαστήκαμε, είπαμε θα μείνουμε εδώ και ήρθα και προχώρησε. Ναι, είναι αποδώ. Αρχικά, ναι. Αλλά, εγώ είμαι και με τη φύση, με τα ζώα και νόμισα ότι θα 'ναι μόνο αυτό. Εντάξει, μετά ήρθαν και τα παιδάκια. Ήμουν μακριά όμως από τους δικούς μου.</p>

	<p>Η αδερφή μου Αθήνα, ο αδερφός μου Αθήνα, ο άλλος στα Γιάννενα, οι γονείς δε ζούνε. Και όλοι οι υπόλοιποι Αθήνα. Φίλες κτλ. Πριν κατέβαινα, τώρα, δεν μπορώ να κατέβω.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, θα περάσουμε στο κομμάτι της συγκεκριμένης δομής. Μου είπατε ότι ήρθατε από την Αθήνα το 93. Στη συγκεκριμένη δομή από πότε εργάζεστε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Από το 2008.</p>
<p>Γεωργία: Όταν είχατε ξεκινήσει να εργάζεστε εδώ, ποια ήταν τα καθήκοντά σας; Άρα, όταν ξεκινήσατε εργαζόσασταν εδώ ως καθαρίστρια. Αλλάξανε τα καθήκοντά σας στην πορεία;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Καθαρίστρια ήταν. Είχε φύγει μία κυρία με σύνταξη και έκανα τα χαρτιά. Λόγω του ότι είχα ένσημα πολλά εγώ από Αθήνα πήρα τη θέση. Δικαιωματικά. Βέβαια, αλλάξαν. Κάνουμε νύχτες, κάνουμε τα απογεύματα, μαγειρεύαμε στην κουζίνα, τα πάντα. Αλλότρια καθήκοντα. Μας είπαν οι ανώτεροί μας χωρίς να έχουμε μία κάλυψη, ένα έντυπο που να λέει ότι εγώ βάζω τους υπάλληλους να κάνουν αλλότρια καθήκοντα. Γιατί, έχουν και ευθύνες. Στην κουζίνα ευθύνες, στα παιδιά που είχαμε πριν. Δεν είχαμε Σύριους, ήταν αρρένων. Και είχαμε και παιδιά που χρειαζόνταν και ψυχολογική στήριξη και κάναμε τους ψυχολόγους.</p>
<p>Γεωργία: Τα παιδιά, τα οποία ήταν πριν στη δομή από πού ήτανε; Μέχρι, πότε ήταν εδώ; Και γι' αυτά εσείς ουσιαστικά ήσασταν υπεύθυνοι;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αφγανιστάν, Πακιστάν, Αφρική, από όπου θες. Αυτά 'φυγαν τώρα σταδιακά. Γιατί, είχανε έρθει από το 8, το Δεκέμβριο νομίζω είχανε έρθει και φεύγανε λίγα λίγα. Με τους Σύριους τώρα, ήταν από πέρυσι το Μάρτη που ήρθαν. Δεν έχουμε παιδιά απ' αυτά. Μόνο ένα έχει μείνει. Πριν είχαμε και προβληματικά παιδιά, από εισαγγελία. Ναι, δύσκολες περιπτώσεις. Ψυχολόγος δεν υπήρχε ποτέ στη δομή. Υπεύθυνοι αναγκαστικά αν είσαι υπηρεσία.</p>
<p>Γεωργία: Προτού βρεθείτε στη συγκεκριμένη δομή, τι είχατε ακούσει γι' αυτή; Είχατε ακούσει κάτι;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Σαν τι; Θυμάμαι ότι τα παιδιά γενικώς ... υπήρχαν και ελληνάκια και αλβανάκια και ... είχανε ιστορίες τα παιδιά. Παρατημένα παιδιά από γονείς. Είχα ακούσει προβλήματα διάφορα. Μετά, με τους αλλοδαπούς δεν είχα κανένα πρόβλημα.</p>

	Εκτός αν εξαιρέσεις κάποιες περιπτώσεις, τίποτα δεν ήταν. Αλλά, είχες την ευθύνη όμως.
<p>Γεωργία: Τώρα, από τον Μάρτιο του 2016 φιλοξενούνται Σύριοι «πρόσφυγες». Γενικότερα, πώς τους βλέπετε να κινούνται; Θέλω δηλαδή να πω ποια η άποψή σας γιατί και εσείς εργάζεστε εδώ, ζείτε ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εγώ δεν είμαι καθόλου ρατσίστρια. Από γεννησιμιού μου, δηλαδή. Δεν ήμουν ποτέ. Δεν έχω πρόβλημα από πού να 'ναι και ο καθένας. Παίζει ρόλο μόνο η συμπεριφορά του. Εμείς, ευτυχώς, εδώ είναι οικογένειες. Τώρα, αν ήταν αγόρια ή παιδάκια, δε ξέρω πως θα ήταν. Χωρίς ειδικούς. Ψυχολόγους, ψυχιάτρους. Οι άνθρωποι, αν τους βλέπατε όταν ήρθανε ... Δηλαδή, το τι δώσαμε εμείς πέρα απ' τη ψυχή μας, χρήματα, τσιγάρα, τον βλέπεις να καπνίζει και να μην έχει τσιγάρα, δε θα του δώσεις; Γι' αυτό φεύγουν τώρα και λένε τότε θα 'ρθουν Κόνιτσα. Ή Ελλάδα. Αλήθεια. Μιλάμε στο facebook με μερικούς και λένε, θυμάμαι τα λόγια σου. Του λέω: «Σαν Ελλάδα δε θα βρεις». Και μου λέει: «Θυμάμαι τα λόγια σου». Συγκινήθηκα ε; Οι περισσότεροι... δεν τους αρέσει. Γαλλία πήγανε, Νορβηγία πήγανε, Ολλανδίες ...</p>
<p>Γεωργία: Εσείς κατά κύριο λόγο εργάζεστε πρωί ή απόγευμα; Μου είπατε ότι είστε γενικών καθηκόντων, ουσιαστικά κάνετε τα πάντα. Παράνομα; Δηλαδή;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Απόγευμα. Πριν ήμασταν πρωί. Τώρα, είμαστε και πρωί και απόγευμα και νύχτα. Ναι. Στη νύχτα, όμως, είμαι παράνομα. Ναι. Είμαι όλοι δηλαδή παράνομοι. Οι περισσότεροι. Ας πούμε μία γενικών καθηκόντων, απαγορεύεται να κάνει νύχτα. Πρέπει να είναι επιμελητής. Αυτούς που πήραν από το Δήμο, δε μπορούν να καθίσουν νύχτα. Δε ξέρω γιατί, τους πήρανε, δε ξέρω. Απορώ, αλήθεια, το λέω.</p>
<p>Γεωργία: Παρατηρείτε το τι κάνουν οι «πρόσφυγες» ; Δηλαδή, στην καθημερινότητά τους. Με τι ασχολούνται;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Σαν τι, δηλαδή; Κοίταξε, να σου πω. Στην αρχή, οι άνθρωποι είχαν πολλή όρεξη να κάνουνε ό,τι τους δίναμε. Δεν τους δώσαμε. Εμένα μου έλεγαν, θα έρθουμε να φτιάξουμε το σπίτι σου, πες μας τι θέλεις να σου φτιάξουμε. Ήταν άνθρωποι οικογενειάρχες, δηλαδή. Και μετά, τεμπελιάσανε, τι να κάνουν οι άνθρωποι; Μας βοηθάγανε. Εμένα όποτε με έβλεπαν με σκούπα, έτρεχαν και βοηθάγανε. Δηλαδή, ανάλογα το πως τους φέρεσαι. Όπως θα του φερθείς, θα σου φερθεί. Εγώ ιδιαίτερο πρόβλημα δεν είχαν με κανέναν. Ίσα έχω κάτι παιδάκια επάνω που θα φύγουν και στενοχωριέμαι.</p>

	Άλλη η κουλτούρα τους. Πας μέχρι τη μέση. Ούτε αποδώ ούτε αποκεί.
Γεωργία: Έχετε δομήσει σχέσεις μαζί τους;	Συνομιλήτρια: Ναι. Εγώ επενδύω ψυχή. Δε μπορώ. Έτσι, νιώθω. Έτσι, μ' αρέσει. Και από το Αφγανιστάν που είχαμε παιδιά, μιλάμε ακόμη. Ο ένας μου ζήτησε συνταγή παστίτσιου. Χαχα. Είχε φάει και του άρεσε, την έγραψα και την έφτιαξε. Αυτός είναι στην Αυστρία.
Γεωργία: Θυμάστε να μου αφηγηθείτε κάποια ιστορία από τους «πρόσφυγες» που είναι σήμερα που σας έχει συγκινήσει;	Συνομιλήτρια: Τι να θυμάμαι; Οι πρώτες μέρες. Και για όλους. Χωρίς ρούχα, χωρίς τσιγάρα, χωρίς λεφτά, χωρίς ... Μετά, έφερε ο κόσμος βέβαια. Αλλά, στην αρχή όλα εμείς τα τραβήξαμε. Κανείς άλλος. Τα τραβήξαμε – τα νιώσαμε (καλύτερα). Ερχόντουσαν και εθελοντές για τις νύχτες, για να καθαρίσουν... άφηναν το ποτήρι τους εκεί, το μάζευα εγώ. Οι άλλοι ... οι άλλοι ... να μας λείπει, τι να το κάνουμε; Δηλαδή, είχαμε περισσότερη δουλειά με τους εθελοντές. Όποτε ήθελαν, έρχονταν. Μετά, σταματήσανε.
Γεωργία: Γενικότερα, στις σχέσεις των ανθρώπων υπάρχουν και θετικά και αρνητικά.	Συνομιλήτρια: Γιατί, πρέπει να μπει μια σειρά. Δηλαδή, εμείς όχι ότι είμαστε μόνιμοι και είμαστε κάποιοι. Είμαστε πιο υπεύθυνοι. Δε συνεργαστήκαμε καλά. Κάποιοι έκαναν και τσαμπουκάδες. Δεν πας σπίτι σου ούτε εγώ είμαι σπίτι μου. Κάνε αυτό που πρέπει.
Γεωργία: Έχετε βιώσει κάποιο περιστατικό, το οποίο σας έχει δημιουργήσει αρνητικά συναισθήματα;	Συνομιλήτρια: Με τους Σύριους; Ξέρεις, δε δίνω σημασία εγώ πολύ. Δε μου 'ρχεται κάτι τώρα να σου πω. Ήταν πέντε έξι νεαροί, οι οποίοι ήταν μόνοι τους, μπορεί να πίνανε κανένα ποτηράκι τα παιδιά παραπάνω, απαγορεύονταν να πίνουν, 'πιναν και κρυφά οι καημένοι ... ε τώρα, σ' αυτές τις ηλικίες 20-21 – 22, τι να... εγώ δεν είχα ιδιαίτερο πρόβλημα.
Γεωργία: Η τοπική κοινότητα, πώς θεωρείτε ότι αντιλαμβάνεται την παρουσία τους; Παρουσιάστηκαν συμπεριφορές που με κάποιον τρόπο ήταν καχύποπτες; Και αν παρουσιάστηκαν, πού θεωρείτε ότι οφείλονται;	Συνομιλήτρια: Νομίζω ότι δεχτήκαν καλά. Κάνανε παρέες έξω. Εγώ δε ξέρω και τους Κονιτσιώτες, όλους. Αλήθεια. Παραπάνω από τη μισή Κόνιτσα, δε τους ξέρω. Γνώρισα μία νύχτα έναν εθελοντή που δεν τον ήξερα ούτε φάτσα. Αν δεν με αφορά κάτι, δε χώνομαι. Είναι ο τύπος μου, έτσι.

<p>Γεωργία: Η κοινότητα τους έχει εμπλέξει εργασιακά;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Νομίζω ότι δεν επιτρέπεται να δουλέψουν αυτοί. Η κάρτα που πήρανε έλεγε ότι δεν μπορούν να δουλέψουν. Δεν είχαν καμία ασφάλεια, πώς να τους πάρουν; Ασφάλεια για ατύχημα, ας πούμε.</p>
<p>Γεωργία: Για το χώρο της δομής... θεωρείτε ότι ικανοποιεί τις ανάγκες τους; Ο χώρος.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι. Νομίζω ότι είναι από τα καλύτερα κτίρια αυτό. Δεν έχω πάει αλλού αλλά, εντάξει είναι παλιό κτίριο. Να συντηρηθεί επί την ευκαιρία των Σύριων. Έχει σταλαγματιές, έχει στέγες. Αυτό είναι ένα μνημείο. Δε θυμάμαι πότε χτίστηκε. Ο μπαμπάς μου ήταν ορφανός μικρός και το 1935 ήρθε εδώ σχολαρχείο. Στην Ευρώπη δε ξέρω, δύο ή τρία υπάρχουν. Έχει φοβερή ιστορία και πρέπει να συντηρηθεί. Εγώ το είπα στην πρόεδρο από την πρώτη μέρα: «Τουλάχιστον, φτιάξτε το κτίριο». Γιατί, τα χρήματα είναι πάρα πολλά.</p>
<p>Γεωργία: Η δομή, τι ανάγκες καλύπτει; Δηλαδή, τι τους παρέχει; Η κουζίνα; Πότε σταματήσατε; Γιατί;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τώρα, τη στέγη. Πριν μαγειρεύαμε. Πρέπει να 'χει χρόνο. Γιατί, οι άνθρωποι 'θελαν τη δικιά τους κουζίνα. Και έφεραν οι ΜΚΟ τρεις κουζίνες κάτω, τρία containers με κουζίνες απέξω και μαγειρεύουν εκεί. Εγώ νομίζω ότι ήταν καλύτερο από την αρχή να γινόταν αυτό. Γιατί, σπαταληθήκαν πολλά χρήματα και οι άνθρωποι δε μπορούσαν να φάνε τη δικιά μας τη κουζίνα κάθε μέρα. Γιατί, αν πάμε εμείς στη Συρία θα φάμε κάθε μέρα τα φαγητά τους; Δε θα θέλουμε και τη δική μας κουζίνα; Δοκίμασαν μία δύο τρεις... πετάγανε πάρα πολλά φαγητά. Και άλλος κόσμος πεινάει.</p>
<p>Γεωργία: Σας έχουν αναφέρει οι ίδιοι κάτι το οποίο θα ήθελαν να έχουν, αλλά, δεν το έχουν;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τώρα, όλοι αυτοί περιμένουν να φύγουν. Είναι μία κυρία που έχει έξι παιδιά, ο άντρας της είναι στη Γερμανία. Αυτή περιμένει πως και πώς να φύγει. Άλλοι έχουν συγγενείς. Εντωμεταξύ θέλουν να φύγουν αλλά, οι υπόλοιποι μετά που μιλάμε λένε ότι «Σαν την Ελλάδα...». Οι περισσότεροι ενημερωνόντουσαν για όλα. Εντάξει, ήταν και μορφωμένοι οι άνθρωποι και κοινωνικά μορφωμένοι. Εμείς είχαμε εδώ περιπτώσεις λες και ήταν λαχείο. Ταλαιπωρηθήκαμε στην αρχή, σίγουρα, μέχρι να έχουν τα είδη πρώτης ανάγκης, να</p>

	γνωριστούμε λίγο και εμείς οι υπάλληλοι που ήμασταν μέρα νύχτα εδώ. Ήταν επιπλοποιοί, λογιστές, δικηγόροι, φαρμακοποιοί... Ήταν μεσοαστοί. Δε μπορείς να πεις ότι δεν είχαν καθόλου χρήματα. Και μετά, σε μία στιγμή χαθήκαν όλα.
Γεωργία: Έχετε συζητήσει για το πώς φαντάζονται τη ζωή τους μετά;	Συνομιλήτρια: Ίσως, θέλουν να δουν τι γίνεται και αλλού. Ή αν μπορέσουν να εγκατασταθούν. Να βρουν δουλειά. Τώρα, και έξω που φεύγουν δε ξέρω αν μπορέσουν να δουλέψουν αμέσως. Υπάρχει μια διαδικασία να βγάλουμε χαρτιά. Άκουσα ότι είναι τρεις μήνες, δε ξέρω πόσο ακριβώς. Έχει διαδικασία, δηλαδή. Δε φεύγουν και τακτοποιήθηκαν.
Γεωργία: Η τοποθεσία του Κέντρου ... θεωρείτε ότι διευκολύνει την καθημερινότητά τους; Με ποιους τρόπους;	Συνομιλήτρια: Βέβαια. Βγαίνουν στην πλατεία. Καταρχήν, είναι ωραίο κτίριο. Έχει τεράστια αυλή. Θέλανε να κάνουν κήπο. Και τα μαγαζιά, καλά, αυτοί ψωνίζουν και Γιάννενα τώρα. Είναι και οικογένειες, οι οποίες δε πάνε καθόλου Γιάννενα. Λίγες βέβαια, αλλά, είναι. Εμείς σακούλες που βλέπουμε εδώ από τα LIDL είναι. Υπάρχουν δρομολόγια και με τις ΜΚΟ που τους κατεβάζουν Γιάννενα.
Γεωργία: Η κοινότητα έχει κάνει προσπάθειες να τους «εντάξει»;	Συνομιλήτρια: Λοιπόν. Πριν τους Σύριους, θα το πω γιατί, δεν αντέχω. Είχαμε και Αφρικανούς. Και ένα παιδί που το 'καναν θεό μετά, τη βοήθεια που του κάναμε εμείς, δεν την έκανε κανείς. Κανείς. Και έλεγε και ο Δήμαρχος δε θέλουμε μαύρους και μόλις ήρθε η ΕΡΤ1 να πάρει συνεντεύξεις από το παιδί που πέρασε, ήρθαν όλοι εδώ. Και λέω τόσα χρόνια που εμείς έχουμε τόσα προβλήματα εδώ, ήρθες ποτέ; Μη μιλάς. Εντάξει, πιστεύω ότι για το παιδί το μεγαλοποίησαν πάρα πολύ. Δε ξέρω για ποιο λόγο. Εντάξει, το παιδί πέρασε. Έδωσε μάχη, διάβασε. Αλλά, και άλλα παιδιά πριν από αυτό.
Γεωργία: Σήμερα, υπάρχει ενδιαφέρον;	Συνομιλήτρια: Φοβάμαι ότι υπάρχουν συμφέροντα από όλες τις μεριές. Αν δεν αλλάξει η νοοτροπία σε εμάς, δε φτιάχνει η Ελλάδα, δυστυχώς. Εδώ, βλέπεις αυτό το κτίριο, αυτό το κομματάκι, φαντάσου την Ελλάδα. Είναι το ίδιο πράγμα.
Γεωργία: Μια τελευταία ερώτηση. Συνολική	Συνομιλήτρια: Δουλειά που έχει να κάνει με κόσμο είναι η

αποτίμηση της εμπειρίας σας στη συγκεκριμένη δομή.	ζωή μου. Θέλω κόσμο. Δε μπορώ τη νέκρα. Δε μπορώ χωρίς επικοινωνία.
Γεωργία: Ωραία. Ευχαριστώ πολύ.	Συνομιλήτρια: Παρακαλώ.

Τόπος: Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Κόνιτσας (χώρος γραφείων)
Ημερομηνία: 25-11-2017
Ώρα: 14:30μ.μ.-15:00μ.μ.
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης: 25 λεπτά και 45 δευτερόλεπτα
Συνέντευξη: 7 ^η

Γεωργία: Καλησπέρα σας. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα.	Συνομιλήτρια: Καλησπέρα. Να 'στε καλά.
Γεωργία: Θα ήθελα να ξεκινήσουμε με κάποια βιογραφικά σας στοιχεία. Θα ήθελα, λοιπόν, να σας ρωτήσω πού γεννηθήκατε;	Συνομιλήτρια: Στο Ζωτικό Ιωαννίνων. 13/11 το 66.
Γεωργία: Θα μπορούσατε να μου περιγράψετε πώς ήταν η παιδική σας ηλικία εκεί;	Συνομιλήτρια: Ήταν όμορφα, δε μπορώ να πω. Όμορφα και δύσκολα μαζί. Εγώ γεννήθηκα μέσα στο λεωφορείο για να το πάρω από την αρχή. Γεννήθηκα μέσα στο λεωφορείο. Πήγα στο χωριό μου, μεγάλωσα εκεί. Μέχρι που τελείωσα το Δημοτικό. Πέρασα όμορφα. Πολλούς φίλους. Με γιαγιά και παππού. Οι γονείς μου δουλεύανε. Ο πατέρας μου ήταν στο στρατό και η μάνα μου. Και δεν τους είχα όλο το χρόνο. Μεγάλωσα πιο πολύ με τη γιαγιά. Και μετά, ήρθα στα Γιάννενα για να πάω Γυμνάσιο, που δε μπόρεσα να το τελειώσω γιατί, μετά, παντρεύτηκα. (γελάει!) Τόσο γρήγορα. Μετά, εντάξει, παντρεύτηκα στα 15, έχω δύο παιδιά. Μεγάλωσα στα Γιάννενα. Ζω στα Γιάννενα. Τα παιδιά μου, το ένα είναι παντρεμένο, έχω τρία εγγόνια. Ο γιος μου είναι ανύπαντρος. Πριν πέντε χρόνια διορίστηκα στη Μονάδα Κόνιτσας και πιστεύω όλα είναι καλά. Προσφέρω ένα έργο με όλη μου τη ψυχή. Με όλη τη ψυχή. Και θέλω να προσφέρω. Πιστεύω ότι όσο μπορώ, θα το προσφέρω

	<p>γιατί, είναι κάποιοι άνθρωποι που 'χουν ανάγκη. 'Οχι, μόνο οι Σύριοι και τα παιδάκια. Αλλά, και πριν που είχαμε μόνο παιδιά ασυνόδευτα, όλοι οι συνάδελφοι και 'γω, δώσαμε σώμα, ψυχή, αγάπη, χρήματα, όλα όλα. Και πιστεύω ότι όσο θα 'ναι και αυτοί οι άνθρωποι, είτε είναι Έλληνες είτε ξένοι, για 'μενα, είναι το ίδιο. Δηλαδή, θα δίνουμε ό,τι μπορούμε και όσο μπορώ. Δηλαδή, όσο ζω. Τα υπόλοιπα, λογικά, η πορεία θα δείξει και το πως θα εξελιχθούνε. Δεν μπορώ να γνωρίζω παρακάτω το πως θα είμαστε. Αυτά. Δε ξέρω τι άλλο μπορώ να πω γι' αυτή τη δομή, εδώ πέρα. Πιστεύω κι αυτοί βρήκαν εδώ πολύ ωραίο περιβάλλον. 'Όλοι είναι πολύ ωραίοι άνθρωποι. Και οι συνάδελφοι και οι δημόσιοι και τα παιδιά που 'ρθαν από το πρόγραμμα. 'Όλοι προσπαθούνε. Σαν Έλληνες. Γιατί, ο Έλληνας πάνω απ' όλα, έχει φιλότιμο.</p>
<p>Γεωργία: Και οι δύο γονείς σας ήταν από το Ζωτικό Ιωαννίνων;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ο πατέρας μου είναι από το Ζωτικό και η μάνα μ' είναι Άγιος Αντρέας Λάκκα, Σούλι περιφέρεια. Δεν είναι από το ίδιο χωριό και οι δύο.</p>
<p>Γεωργία: Οι γονείς σας, ανήκαν σε κάποια ομάδα; Εθνοτική;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ε δε νομίζω. Δε νομίζω. Γιατί, όχι, όχι, δε νομίζω να ήτανε. Δεν ήτανε κάτι.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Μου είπατε ότι πήγατε Δημοτικό.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, στο χωριό τελείωσα. 'Ηρθα Γυμνάσιο στα Γιάννενα. Αλλά, δε το τελείωσα και ασχολήθηκα, δηλαδή, με τη ραπτική. Το άφησα περίπου στη μέση. Και μετά, πήγα ραπτική. Τελείωσα εκεί αλλά, αυτά τα χρόνια δε μπορούσαμε να τα βάλουμε μαζί για να πάρουμε το πτυχίο εκεί πέρα.</p>

	<p>Δηλαδή, δεν ισοδυναμούσε η σχολή με το Γυμνάσιο. Και έτσι, έμεινε στη μέση. Ε και μετά, παντρεύτηκα. Στα 15 μου.</p>
<p>Γεωργία: Εδώ, στη συγκεκριμένη δομή, από πότε εργάζεστε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Έχω από τις 21/1 το 13.</p>
<p>Γεωργία: Άρα, συνολικά 4 χρόνια. Πολύ ωραία. Όταν είχατε ξεκινήσει να εργάζεστε στη συγκεκριμένη δομή, ποια ήταν τα καθήκοντά σας;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ήμουνα καθαρίστρια. Βοηθητικό προσωπικό. Ξεκίνησα με την καθαριότητα που είχαμε μόνο παιδιά και από κει και πέρα, είχα τα πάντα. Ήμουνα μαγειρίσσα. Ήμουνα νυχτοφύλακας. Υπευθυνότητα, επιμέλεια, τα Σαββατοκύριακα. Όλα. Γιατί, υπήρχε έλλειψη προσωπικού. Και αυτό συνεχίζω και μέχρι σήμερα, δηλαδή. Και θα καθαρίσω και θα είμαι υπεύθυνη και θα μαγειρέψω για να φάει ένα παιδί που έχουμε (από τα παλιά) και όλα. Ξεκινήσαμε βοηθητικό προσωπικό και έχουμε τόσα πολλά αλλότρια που στο τέλος έγιναν βίωμα και νομίζουμε ότι όλα πρέπει να τα κάνουμε εμείς και τα κάνουμε.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς, δηλαδή, δουλεύατε και εδώ όταν φιλοξενούνταν τα ασυνόδευτα παιδιά;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εγώ, ναι. Είχαμε ασυνόδευτους ανηλίκους. Όταν ήρθα, είχαμε περίπου 98 και σιγά σιγά μειωνόταν. Παιδιά που τα 'χουμε μέσα στη ψυχή μας ακόμα. Πολύ καλά παιδιά πέρασαν αποδώ. Και δυσκολίες υπήρχαν και τα εύκολα και τα ωραία. Όπως και σε κάθε οικογένεια, νομίζω. Το ίδιο πράγμα είναι και 'δω.</p>
<p>Γεωργία: Τι ανάγκες κάλυπτε το Κέντρο, η δομή;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Λοιπόν, είχαν τα πάντα. Τους είχαμε φαγητό. Μάγειρες. Υπήρχαν τα πάντα. Καθαριότητα. Ρούχα. Όλα, όλα, όλα. Έπαιρναν και κάποια χρήματα.</p>

	<p>Και νομίζω ότι έβγαζαν κάποια χρήματα ή μερικά παιδιά είχαν χρήματα. Δικά τους. Αλλά, εμείς ... Είχε φαγητό. Πάνω απ' όλα. Τα πλυντήριά τους. Δεν 'καναν κάτι. Όλα τα παρέχαμε εμείς. Καθαριότητα, φαγητό, τα ρούχα τους, τα παπούτσια τους, τα καθημερινά είδη, οδοντόκρεμες, σαμπουάν, όλα όλα δικά μας. Όλα δικά μας. Της δομής, δηλαδή, όχι δικά μας. Από τη τσέπη. Της δομής, που παρείχε το πρόγραμμα.</p>
<p>Γεωργία: Μέχρι ποιο έτος παραμείναν οι ασυνόδευτοι ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ήταν μέχρι το 15 που είχαμε ασυνόδευτους. Νομίζω ότι μέχρι και το 16 που 'ρθανε εδώ... Μέχρι πριν από 1,5 χρόνο περίπου που ήρθανε οι Σύριοι. Μέχρι τότε είχαμε... Αλλά, φύγανε τα παιδιά. Στο τέλος, 'μείναν πάρα πολύ λίγα και μετά, ήρθαν οι Σύριοι.</p>
<p>Γεωργία: Από ποιες χώρες ήταν οι ασυνόδευτοι;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αφγανιστάν, Πακιστάν ... ήταν πολλές. Είχαμε Αφρική. Πολλά, πολλά, δε θυμάμαι, να πω την αλήθεια. Αλγερία. Πολλά, Αλγερία. Είχαμε από πολλές χώρες. Μην σου πω από τις περισσότερες. Βγάλαμε και τον Ζυλιέν, ο οποίος πήγε πολύ υψηλά το παιδί. Τέλειωσε. Έδωσε εξετάσεις. Πέρασε. Είναι Αθήνα. Είναι το κάτι άλλο. Σπούδαζε και διάβαζε εδώ μέσα. Του πηγαίναμε τη μερέντα του, την πορτοκαλάδα του για να μπορέσουμε να του δώσουμε λίγη δύναμη να διαβάσει και πραγματικά, μας έβγαλε ασπροπρόσωπους σε όλους.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, από το Μάρτιο του 2016, φιλοξενούνται άνθρωποι...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Είναι οικογένειες Συρίων.</p>

	<p>Υπήρχαν και κάποιοι ασυνόδευτοι αλλά, ήτανε λίγα άτομα. Πιο πολλές ήταν οικογένειες. Ήταν πολλά άτομα όταν ήρθαν. Ήρθανε γύρω στα 180 νομίζω. Τώρα, έχουμε γύρω στα 60 – 70 γύρω εκεί. Γιατί, ήρθαν και άλλοι. Δηλαδή, η δομή μπορεί να βάλει μέχρι 80 άτομα, κάπου εκεί. Όχι παραπάνω. Εμείς εδώ κάναμε προσπάθειες, τους βάλαμε, επειδή, οι άνθρωποι ήρθαν όλοι μαζί, σε όλους τους χώρους. Δηλαδή, χαλάσαμε το μισό κτίριο για να μπορέσουμε να τους βολέψουμε. Αλλά, τώρα, εντάξει.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, στη συγκεκριμένη περίπτωση. Η δομή τι τους παρέχει;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Η συγκεκριμένη δομή έχει τη φιλοξενία αυτή τη στιγμή. Τον ύπνο. Τους παρέχει ... έχουμε αυτό που πλένουν όλα αυτά, αλλά, τα κάνουν μόνοι τους. Και το φαγητό, το οποίο το κάνουν μόνοι τους. Περίπου ένα χρόνο, είχαμε μάγειρες. Δεν μαγειρεύαν. Από κει και πέρα, επειδή, διαμαρτυρόνταν για κάποια θέματα, κάνανε κάποια κοντέινερ να μαγειρεύουν μόνοι τους. Και μαγειρεύουν μόνοι τους. Εμείς, δηλαδή, έχουμε τη φιλοξενία τους, τη ζέστη, αυτά. Τα φάρμακά τους που έχουνε, τη μεταφορά τους στα νοσοκομεία. Και πολλά άλλα. Αλλά, το σιτισμό τους, τον κάνουν μόνοι τους. Παίρνουν και κάποια χρήματα και τα κάνουν μόνοι τους.</p>
<p>Γεωργία: Για ποιο λόγο σταματήσαν να λειτουργούν τα μαγειρεία;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ήταν δική τους επιλογή. Ζήτησαν, δηλαδή, να κάνουνε ... Δεν τους ευχαριστούσε το ένα, δεν τους ευχαριστούσε το άλλο. Ήθελαν να κάνουν μόνοι τους κάποια πράγματα. Και γι' αυτό, τους δώσανε τις κουζίνες να κάνουν μόνοι τους. Να μαγειρεύουν μόνοι τους. Στην αρχή, ζοριστήκανε.</p>

	<p>Γιατί, είχανε μάθει ... είχαμε μάγειρες, δύο τρεις μάγειρες. Ήταν πολλά τα άτομα. Η τραπεζαρία μας. Τελικά, βολευτήκανε έτσι. Μετά, φύγανε πολλά άτομα και έτσι βολευτήκαν, μαγειρεύουν μόνοι τους. Το κακό είναι ότι μαγειρεύουν πολύ στα δωμάτια. Δυστυχώς. Και έχουμε κάνει και παράπονα, αλλά, δε βλέπω να εισακούεται. Και ελπίζω, πως θα μαζευτούνε. Βάψαμε το κτίριο, τώρα. Αλλά, τα ετοιμάζουν πάνω. Πηγαίνουν και στα κοντέινερ και μαγειρεύουν. Είναι οι φούρνοι τέλος πάντων που πρέπει να πάνε κάτω. Μέσα στα δωμάτια έχουνε γκαζάκια και αυτό μας δημιουργεί πολλά προβλήματα στο ρεύμα. Πέφτει η τάση. Δε μπορεί το κτίριο να σηκώσει τόσα. Μπορεί να έχουν μάτια, να έχουν σώματα, ηλεκτρικά, και, και. Γενικά, δεν πειθαρχούν σε κάποια πράγματα. Έχουμε λίγο μια αχαριστία που μ' ενοχλεί πάρα πολύ. Στο κομμάτι της καθαριότητας, στο κομμάτι του σεβασμού, δε σέβονται αυτό που τους παρέχεται αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα. Δε σέβονται, δυστυχώς. Δηλαδή, ότι και να τους πεις. Θα σπάσουν, πάρα πολλές ζημιές, πάρα πολλές ζημιές. Δυστυχώς. Στους χώρους όλους σπάνε, κάνουνε τα παιδιά τις ακαθαρσίες τους μέσα στα δωμάτια, έχουμε πολλά προβλήματα τέτοια.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς ως υπάλληλος της δομής, τους το υποδεικνύεται; Τι απαντάνε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι. Τίποτα. Δε ξέρω. Όχι, εγώ, όχι εσύ, όχι εγώ, όχι εσύ. Ο ένας στον άλλον και δεν αναλαμβάνει κανένας (την ευθύνη). Αφού, θα τα κάνουμε εμείς. Και γίνονται πολλές ζημιές. Πολλά σπασίματα.</p>

	<p>Πολλή καταστροφή. Δυστυχώς, καθημερινά.</p>
<p>Γεωργία: Πολλές φορές, γενικότερα, όταν γίνεται κάτι, τους ρωτάτε, για ποιο λόγο το κάνουν;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Δεν μπορούμε να πιάσουμε αυτοφώρω κάποιον εύκολα. Γιατί, συνήθως, επιλέγουμε τις ώρες που θα το κάνουνε. Δεν το κάνουνε. Εντάξει, τώρα, άμα, σπάσει ένα τζάμι με τη μπάλα, εντάξει, θα πεις, έγινε, ήταν ατύχημα. Αλλά, όταν θα πας εσκεμμένα και θα το σπάσεις για να μπεις μέσα να κάνεις την ακαθαρσία επίτηδες, δεν είναι ωραίο. Αλλά, μπορεί να πούμε... πιο πολύ τα παιδάκια, δεν το ξανακάνω, δεν δεν, αλλά, την άλλη μέρα πάλι τα ίδια. Έτσι, γίνεται. Δυστυχώς.</p>
<p>Γεωργία: Θα θέλατε να μοιραστείτε μαζί μου μία εμπειρία σας ή ιστορία μαζί τους που σας έχει συγκινήσει;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Κοιτάξτε να σας πω. Τώρα, με τους Σύριους, δεν έχουμε έρθει τόσο κοντά. Πρώτον, απαγορεύεται να μπορούμε στα δωμάτια. Δεν μπορούμε εμείς να πάμε στα δωμάτια και να μιλήσουμε. Υπάρχουν στιγμές που γεννηθήκανε κάποια μωράκια, που πήγα τους ψώνισα κάποια πράγματα, που πήγα στα δωμάτια. Έχουνε φύγει αυτά τα άτομα τώρα. Είχαμε πολύ ωραίες οικογένειες και ήταν όμορφο το κομμάτι που πηγαίναμε, τα μωράκια, να τους δώσουμε ... να τα πάρουμε αγκαλιά, να τραγουδήσουμε, να τα παίξουμε, αυτό. Ενώ, με τα άλλα τα παιδιά, τα ασυνόδευτα που είχα, είχα πολλές ιστορίες και πολλές ώρες μιλούσα μαζί τους. Γιατί, ήταν άλλα τα δικαιώματα που μπορούσα να ανοίξω και άλλο, που επιτρεπόταν, μάλλον, να κάνω. Έχω πολλές ιστορίες από τα παιδιά, περνούσα πολλές ώρες και αυτά γαλήνευαν και εγώ. Αλλά, εδώ, με τις οικογένειες, δεν έχουμε πολύ ... μπορεί να μιλήσουμε, να τους φερθούμε ευγενικά, να πούμε κάτι, αλλά, όχι, μέχρι εκεί. Γιατί, δεν πρέπει να ανοιχτούμε εμείς, ειδικά, σαν υπάλληλοι, να κάνουμε κάτι τέτοιο.</p>

	<p>Απλά, λίγα πράγματα. Αλλά, υπήρχαν, λέω οικογένειες που τους έφερα πάρα πολλά ρούχα, αλλά, έχουν φύγει με τα μικρά παιδάκια. Και ήταν το πρώτο μωράκι που μου ήρθε, όταν ήρθαν εδώ, υπήρχε ένα μωράκι που ήρθε 13 ημερών, νομίζω. Πολύ μ' έχει συγκινήσει και όλους εδώ μέσα. Το μεγαλώσαμε αυτό το παιδάκι. Πάρα πολύ. Με φροντίδα, αγάπη και έφυγε. Έφυγε. Αυτό το κοριτσάκι και τη μαμά του, που ήταν πολύ μικρή, ήμουν πολύ κοντά, να πω την αλήθεια. Την αγαπούσα πάρα πολύ. Και αυτή. Λυπόμουνα, που γέννησε τόσο μικρή. Που 'χε όλη αυτή την περιπέτεια. Γέννησε στα σύνορα. Μεταφέρθηκε εδώ. Δηλαδή, να πω αυτό ναι. Αυτό ήταν που μ' έχει συγκινήσει πολύ. Όταν το φέρανε το μωράκι δηλαδή, ήταν μία μέρα κρύα στις 16 Μαρτίου, το 'χαν αγκαλίτσα, ήταν μικροσκοπικό τελείως. Δυστυχώς, δηλαδή, η ζωή τους ήταν ζόρικη. Είναι μερικοί πήγαν Ολλανδία, Γερμανία. Δεν ξέρω ακριβώς. Τώρα, οι υπόλοιποι;</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Τώρα, αυτό ήταν στο πλαίσιο, της συγκίνησης, της αγάπης και της φροντίδας. Οι ανθρώπινες σχέσεις όμως, έχουν και τα θετικά και τα αρνητικά, διότι, όλα είναι στο πλαίσιο, των ανθρώπων κτλ.. Υπάρχει κάτι το οποίο να έχει γίνει και να σας έχει δημιουργήσει αρνητικά συναισθήματα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι. Δε νομίζω. Όχι. Το μόνο που θα φωνάξω κάποια στιγμή, μη πετάτε τη μπάλα. Μην παίζετε μέσα στο κτίριο. Όχι, δεν έχω κάτι. Προσωπικά, εγώ τουλάχιστον. Που να μ' έχει χαλάσει τόσο πολύ. Όχι. Σε σύνολο, η αχαριστία όλων, ναι. Αλλά, κάτι προσωπικό που να μ' έχει ενοχλήσει και ... όχι, όχι.</p>
<p>Γεωργία: Να κάνω μία ερώτηση; Απλά, διευκρινιστική. Μέσα στη σκέψη σας, πώς ερμηνεύετε την αχαριστία; Δηλαδή...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Θέλω να τη δικαιολογήσω, ότι προέρχεται επειδή, φύγανε από αυτά τα βασανιστήρια που περάσανε και από τον πόλεμο και αυτό σαν να δείχνει ότι εμείς περάσαμε αυτά ή μας 'κάναν έτσι, άρα, και εγώ θα φερθώ</p>

	<p>κάπως ανάλογα. Δεν μπορώ να το ερμηνεύσω και να το πω κατάλληλα. Αλλά, νομίζω ότι από 'κει πρέπει να πηγάζει. Δεν νομίζω να 'ναι έτσι οι άνθρωποι. Δεν μπορεί να λειτουργούν έτσι. Αλλά, όχι, όλοι, όμως. Το ξεκαθαρίζουμε, έτσι; Δεν είναι όλοι. Αλλά, πιστεύω ότι πηγάζει από τις κακουχίες και από τη βαρβαρότητα, μάλλον, που περάσανε εκεί. Από τον πόλεμο, από το διωγμό, απ' όλα αυτά. Πιστεύω από 'κει να βγήκε. Γιατί, όταν ζεις στη βαρβαρότητα, την κακία, το ξύλο και ό,τι γινότανε εκεί τέλος πάντων, εκεί πέρα. Η φωτιά, όλα αυτά, νομίζω ότι σε αναγκάζουνε ... αυτό το θεωρούνε τίποτα. Τίποτα. 'Όταν ζήσεις τη φωτιά και τον πόλεμο, όταν θα σπάσεις κάτι, πιστεύω ότι στο δικό τους μυαλό είναι φυσιολογικό. Λέω, δε ξέρω. Παραπάνω, δε ξέρω να πω. Αν έχουν φιλότιμο, αν, υπάρχουν, υπάρχουν. Αλλά, το μεγαλύτερο κομμάτι, έχει λίγο αχαριστία. Και πιστεύω ότι προέρχεται και το πως μεγαλώσανε και το πως βίωσαν. Και εκτός πόλεμο. Μπορεί να βίωσαν και πράγματα, άλλα, που δε τα γνωρίζουμε. Και εκτός πολέμου. Φαντάζομαι, αυτό. Αλλά, εν μέρει πρέπει να δικαιολογήσω ότι βγήκαν από φωτιά. Και εμείς νομίζω ότι περάσαμε, όχι, εμείς δεν το ζήσαμε, αλλά, οι παλιοί που περάσαν από φωτιά, από πόλεμο, από προσφυγιά, από ... από ..., τα γνωρίζουν πολύ καλά αυτά. Το πως μπορείς να αντιδράσεις σε μία τέτοια κατάσταση. Με τη μόνη διαφορά ότι ο Έλληνας, σαν Έλληνας, έχει πολύ μα πολύ φιλότιμο. 'Όπου και να πάμε, ό,τι και να γίνει, έχει φιλότιμο ο Έλληνας, πιο πολύ. Αλλά, εκείνη την εποχή, το 40, που δε τα γνωρίζω, δεν μπορώ να πω και πως αντιδρούσαν και οι ίδιοι.</p>
--	---

	<p>Σε τέτοιες καταστάσεις. Απλά, από 'κεινη την εποχή βγήκανε πολύ μορφωμένοι άνθρωποι. Και αυτό σημαίνει πολλά. Σημαίνει ότι στην κακουχία τους, δε το βάλανε κάτω. Και πολεμήσανε και μορφωθήκανε μετά. Αυτό έπρεπε να κάνουνε και αυτοί οι άνθρωποι για να μπορέσουνε ... Δεν τους ενδιαφέρει να προχωρήσουνε παραπάνω. Δεν τους ενδιαφέρει να κάνουνε κάτι. Δεν απασχολούνται με κάτι. Δεν έχουνε ενδιαφέροντα. Αυτό δεν μπορώ να ξέρω από τι πηγάζει και γιατί, το βγάζουνε. Αν ασχολούνταν με κάτι, αν αγαπούσαν αυτό το κτίριο και 'κάναν λίγο τα λουλουδάκια και 'κάναν κάτι, πιστεύω ότι αυτό θα μπορούσα να το ερμηνεύσω αλλιώς. Δεν το κάνουν όμως. Και δε ξέρω πώς να το εξηγήσω. Δηλαδή, αν σε δουν να μεταφέρεις κάτι, δε θα σε βοηθήσουν, να το πάρει. Οι γυναίκες τους δεν είναι όπως εμείς, θα πάρουμε κάτι να πετάξουμε, να κουβαλήσουμε, αυτές δεν κάνουν τέτοιες βαριές δουλειές.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, εσείς εργάζεστε στη συγκεκριμένη δομή, κάθε μέρα βρίσκεστε εδώ μαζί τους, έχετε παρατηρήσει τι κάνουν στην καθημερινότητά τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τι κάνουνε; Οι γυναίκες και οι άντρες αργούν πάρα πολύ να ξυπνήσουν. Μπορεί να πάει 11 με 12. Από κει και πέρα, οι γυναίκες ή θα μείνουν στο δωμάτιο, θα κάνουν την προσωπική τους ομορφιά, θα ασχοληθούνε, θα κάνουνε το φαγητό. Τα παιδιά, όχι, δε μπορώ να πω ότι έχουνε ... δεν τα προσέχουν καθόλου. Τα παιδιά κάπως, μεγαλώνουν ελεύθερα. Τελείως, μόνα. Τίποτα αυτό. Θα ασχοληθούν οι άντρες το βράδυ, θα παίξουνε κάποια παιχνίδια που παίζουνε, οι ναργιλέδες τους, αυτά. Δεν έχουν, δεν κάνουν κάτι. Δε ξέρω στα δωμάτια το τι κάνουν, δε μπορώ να μπω εκεί μέσα. Αλλά, δε βγαίνουν έξω πολύ. Και αν βγουν, θα πάνε τη βόλτα τους, θα</p>

	<p>γυρίσουνε, ειδικά, το καλοκαίρι, γιατί, τώρα, κρυνώνουν πολύ, θα καθίσουν οι γυναίκες να πλέξουν λίγο που τους 'χαμε μάθει, αυτά. Άντε, τώρα, έχουν αρχίσει και τρέχουν και λίγο στο γήπεδο, μερικές.</p> <p>Αυτή είναι η ασχολία τους πιστεύω.</p> <p>Δεν έχουν κάτι να ασχοληθούν και δεν τους ενδιαφέρει κιόλας να ασχοληθούν.</p> <p>Αυτό ζω εγώ τόσο καιρό.</p>
<p>Γεωργία: Γιατί, πιστεύετε ότι δε τους ενδιαφέρει; Έχουνε τη σκέψη ότι θα φύγουνε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Μπορεί να 'χουν τη σκέψη ότι θα φύγουνε και μπορεί να 'χουν τη σκέψη ότι 'χασαν τα πολύτιμά τους και τα σπίτια τους και δεν τους ενδιαφέρει αυτό.</p> <p>Το θεωρούν προσωρινό.</p> <p>Ενώ 'χασαν κάτι, όπως είπαμε από τον πόλεμο ... όταν είχες ένα σπίτι, μία οικογένεια και στα διαλύσανε ξαφνικά, πιστεύω, γι' αυτό δε τους ενδιαφέρει, πιστεύω γι' αυτό το λόγο.</p> <p>Και μπορεί να 'ναι πιθανό αυτό.</p>
<p>Γεωργία: Θεωρείτε ότι ο χώρος της συγκεκριμένης δομής είναι λειτουργικός για τους ίδιους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Πολύ.</p> <p>Πιστεύω ότι είναι το καλύτερο κτίριο σε όσους μετανάστες φέρανε.</p> <p>Ήταν και μεγάλο, πολλοί χώροι και όλα.</p> <p>Πιστεύω ότι ήταν το καλύτερο κομμάτι.</p> <p>Πιστεύω ότι καλύτερο απ' αυτό δε νομίζω να υπάρχει κάπου αλλού σε κάποιους άλλους.</p> <p>Δηλαδή, και στη ζέστη τους, ούτε έξω ούτε σε νερά ούτε σε τίποτα.</p>
<p>Γεωργία: Η τοποθεσία;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αυτή τους άρεσε.</p> <p>Δεδομένου ότι φεύγουν και λένε, να γυρίσουμε.</p> <p>Γιατί, θα βγούνε, θα ψωνίσουνε, έχουνε το λεωφορείο που τους μεταφέρει, θα τους πάρει, θα τους πάει στα Γιάννενα, θα ψωνίσουν, θα τους ξαναφέρει πάλι.</p> <p>Πιστεύω ότι είναι πολλά, είναι πολλά τα θετικά που 'χουνε, πολλά.</p> <p>Και η φύση και η παράδοση.</p> <p>Και αυτή η ομορφιά που τους καλύπτει.</p>
<p>Γεωργία: Θεωρείτε ότι τόσο οι μεν, του χώρου, οι «πρόσφυγες» όσο και οι δε, οι άνθρωποι της τοπικής κοινότητας, έχουν έρθει σε επαφή;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι.</p> <p>Να φανταστείτε ότι παντρεύτηκε κοπελιά αποδώ και έχει και μωρό.</p>

	<p>Με Κονιτσιώτη. Έχουν έρθει κοντά. Γιατί, ίσως, οι άνθρωποι εδώ στην Κόνιτσα, επειδή, ήταν με τα ασυνόδευτα και τα παιδιά που 'ταν εδώ, οπότε, το 'χουνε συνηθίσει αυτό. Και έρχονται κοντά με τους ανθρώπους. Από την αρχή ήρθαν κοντά.</p>
<p>Γεωργία: Το γεγονός του ότι επιλέχθηκε, ανεξαρτήτως της συγκεκριμένης δομής και ότι ήταν ένα από τα «καλύτερα» Κέντρα της Ελλάδας, το γεγονός όμως του ότι επιλέχθηκε, ένα χωριό, μία πόλη βασικά, που είναι ακριβώς δίπλα στα σύνορα ... και αυτό όμως έδειξε ότι δεν έπαιξε ρόλο ... δηλαδή ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Πού θα μπορούσαν να φύγουν; Όχι δεν έπαιξε, διότι, και αυτοί βρήκαν ό,τι καλύτερο εδώ. Δηλαδή, 'φύγαν από τον πάγο, το νερό, από την προσφυγιά και βρεθήκαν μέσα στη θαλπωρή. Δεν μπορούσε να αλλάξει. Και η φύση είναι ελευθερία. Το καλοκαίρι βγαίνουν και κάθονται έξω και απολαμβάνουν, στρώνουν και κάθονται κάτω. Αλλά, είπαμε, ο σεβασμός ... να πάρει την κουβέρτα να ξαπλώσει, την άλλη μέρα θα την πετάξει στα σκουπίδια. Δε θα σεβαστεί, θα την αφήσει στα χορτάρια. Αλλά, θα πάνε στο ποτάμι τη βόλτα τους, θα πάνε στο γήπεδο, θα πάνε παντού. Παντού. Είναι ελεύθεροι και είναι σαν χωριό τους. Ψωνίζουν άνετα, όλα.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς μού είπατε ότι εδώ εργάζεστε. Ότι έχετε μεταξύ σας σχέσεις ... πώς θα τις χαρακτηρίζατε τις σχέσεις σας ;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Με τους μετανάστες; Πιστεύω πολύ καλά. Κάτι φιλικό, όπως θα είχαμε κάποιους φιλοξενούμενους ανθρώπους που θα 'ρχόνταν και θα τους είχαμε, το ίδιο και αυτούς. Δεν άλλαξε κάτι. Τους αντιμετωπίζουμε, πραγματικά, σαν ανθρώπους που έχουν προβλήματα και κάπως σαν να τους γνωρίζαμε. Όλοι, όλοι όμως. Δεν υπάρχει κάποιος που να φέρθηκε άσχημα σε κάποιον ή να 'χει δημιουργήσει κάποιο πρόβλημα. Δηλαδή, μπορεί να γίνει το στιδήποτε από αυτούς και εμείς να μη μιλήσουμε για κανέναν. Οπότε, είμαστε όλοι, τους έχουμε φερθεί άψογα πιστεύω.</p>

	Και δε νομίζω να 'χουν και παράπονο.
<p>Γεωργία: Οι άνθρωποι που διαμένουν στη δομή, έχουν εργαστεί;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εδώ; Όχι, όχι. Και ούτε το επιδιώκουν. Υπάρχει ένα είδος τεμπελιάς, δεν ενδιαφέρονται να κάνουν κάτι. Ούτε να μάθουν, ούτε τίποτα. Αυτό δεν τους ενδιαφέρει καθόλου. Μπορεί να είναι αυτό μπορεί και όχι. Μπορεί να είναι η φυγή και το ότι τα έχασαν όλα. Διότι, και εγώ αν χάσω τη δουλειά μου αποδώ και πάω κάπου, και τρώω, πίνω, δεν πληρώνω, κάθομαι και με πιάνει το βόλεμα και λέω όχι, εγώ καταστράφηκα γιατί, να κάνω κάτι εδώ. Όχι θα ξεκουραστώ και θα απολαύσω τουλάχιστον αυτό το μικρό κομμάτι που μου δώσανε μέσα σ' αυτό που πέρασα. Πιστεύω ότι μπορεί να 'ναι αυτό.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, όταν χρειάζονται κάτι, ο τρόπος που το ζητάνε, πώς είναι; Δηλαδή ... έχουν λογικά, αιτήματα ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Το ζητάνε. Απαιτούνε, βέβαια. Και απαιτούνε πολλά πράγματα αλλά, ζητάνε και κάτι με όμορφο τρόπο. Αλλά, έχουν και ένα είδος θράσους. Δηλαδή, είναι σαν να σου λένε ότι είσαι υποχρεωμένος να το κάνεις. Αλλά, ζητάνε όμως και με όμορφο τρόπο κάποια πράγματα. Είναι μισό – μισό μπορώ να πω. Αλλά, εξαρτάται και πως θα είναι αυτοί σε κατάσταση, πως θα νιώθουνε, πως θα είναι εκνευρισμένοι, πολλά. Γιατί, καμιά φορά μπορεί να έχεις τα πάντα, αλλά, τα νεύρα σου και η ψυχολογία δεν είναι καλή. Και πως νιώθουν αυτοί οι άνθρωποι μέσα τους. Όπως και 'μεις φυσικά που είμαστε καλά και τσακ φουντώνουμε και θυμώνουμε και μας φταίνε όλοι. Γι' αυτό δε μπορώ να δώσω ευθύνη σε κανέναν. Είναι 50 – 50 όλα.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, μία τελευταία ερώτηση. Γενικότερα, είναι μία σύνοψη της εμπειρίας σας. Δηλαδή, το τι έχετε βιώσει αυτό το</p>	<p>Συνομιλήτρια: Απλά, σε κάνει να βγάζεις τα αληθινά πιστεύω αισθήματα, σε κάνει πιο ευαίσθητο,</p>

<p>διάστημα, το πως θεωρείτε ότι σας έχει βοηθήσει εσάς σαν άνθρωπο η συναναστροφή σας μαζί τους και όχι, μόνο στο επαγγελματικό κομμάτι, αλλά, και σαν άνθρωπο ...</p>	<p>σε κάνει πιο δοτικό, ίσως, σου βγάζει αυτό που έχει ο κάθε άνθρωπος από το Θεό φτιαγμένος. Να δίνεις, να προσφέρεις, να βοηθάς και αποκεί να κερδίζεις μια αγαλλίαση που να πας να κοιμηθείς και να πεις ότι εγώ σήμερα, έκανα κάτι καλό. Και με τα παιδάκια. Και νιώθω ότι έδωσα και πήρα. Ψυχολογικά, βιώματα, ψυχικά. Γέμισα και με γέμισαν. Γιατί, παίρνεις από αυτούς τους ανθρώπους. Γιατί, πιστεύεις ότι τους δίνεις κάτι που 'χασαν και τους λείπει. Έστω και ο τρόπος που θα τους το πεις, έστω και που θα θυμώσεις. Και ο θυμός καμιά φορά, προσπαθείς να τους κάνεις κάτι καλύτερο. Δεν εννοώ βία έτσι; Αλλά, σ' αυτές τις δομές πρέπει να 'σαι άνθρωπος. Και σου βγάζει το καλύτερο κομμάτι. Και το βγάλαμε. Και αυτοί και εμείς.</p>
<p>Γεωργία: Ωραία. Ευχαριστώ πολύ.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Και 'γω ευχαριστώ.</p>

Τόπος: Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Κόνιτσας (χώρος κουζίνας)
Ημερομηνία: 17 – 12 – 2017
Ώρα: 10:00π.μ. – 10:45π.μ.
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης : 42 λεπτά και 38 δευτερόλεπτα
Συνέντευξη: 8 ^η

Γεωργία: Καλημέρα. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Θα ήθελα να ξεκινήσουμε με κάποια βιογραφικά στοιχεία. Πότε και πού γεννήθηκες;	Συνομιλήτρια: 1 Απριλίου το 73, στα Γιάννενα.
Γεωργία: Οι γονείς σου από πού είναι;	Συνομιλήτρια: Από 'δώ από Κόνιτσα και οι δύο.
Γεωργία: Γιάννενα γεννήθηκες και έμεινες;	Συνομιλήτρια: Όχι. Γεννήθηκα και ήρθαμε Κόνιτσα, με φέρανε Κόνιτσα. Λόγω νοσοκομείου.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Πώς ήταν η παιδική σου ηλικία;	Συνομιλήτρια: Πάρα πολύ καλή. Σχολείο, σπίτι, με γιαγιά μεγάλη. Οι γονείς που δούλευαν και οι δύο. Μία αδερφή. Όλα καλά.
Γεωργία: Οι γονείς σου ανήκουν σε κάποια εθνοτική ομάδα, Βλάχοι, Σαρακατσάνοι κτλ.	Συνομιλήτρια: Όχι, όχι, τίποτα. Ντόπιοι. Κονιτσιώτες. Και οι δύο.
Γεωργία: «Πάνω» Κόνιτσα ή «Κάτω» Κόνιτσα;	Συνομιλήτρια: «Πάνω» Κόνιτσα. Αλλά, τώρα, μένουμε «κάτω» Κόνιτσα.
Γεωργία: Έχετε μετακομίσει; Οι λόγοι της μετακίνησης;	Συνομιλήτρια: Υπήρχε οικόπεδο εκεί και αξιοποιήθηκε. Τίποτα το ιδιαίτερο.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Οι γονείς σου τι δουλειά κάνανε;	Συνομιλήτρια: Η μαμά μου ήταν δημόσιος υπάλληλος και ο μπαμπάς μου ήταν ελεύθερος επαγγελματίας.
Γεωργία: Εσύ σπούδασες;	Συνομιλήτρια: Εγώ σπούδασα, τελείωσα το Λύκειο και σπούδασα στα Γιάννενα σε μία σχολή υπολογιστών και ειδικεύτηκα στη λογιστική.
Γεωργία: Γιατί, επέλεξες το συγκεκριμένο επάγγελμα;	Συνομιλήτρια: Τυχαία. Το επέλεξα. Δεν το είχα στο πρόγραμμα. Ήθελα να περάσω Νομική. Δεν πέρασα.

	<p>Και μετά, επειδή, προσπαθούσα να βρω μία σχολή που να είχε πολλά νομικά μέσα και μετά έτυχε, βρέθηκε στο δρόμο μου ένα φυλλάδιο ενημερωτικό γι' αυτή τη σχολή και πήγα.</p> <p>Ήταν τότε στις αρχές οι υπολογιστές που 'χαν βγει, δεν ξέρω αν θυμάσαι, το 92. Δεν είχες γεννηθεί; Πότε γεννήθηκες; (Το 93')</p> <p>Το 92 τελείωσα εγώ το σχολείο και πήγα εκεί, εντάξει, εξελίχθηκε σε καλό.</p> <p>Γιατί, είχα κλίση τελικά στη λογιστική.</p> <p>Ήμουν τρίτη δέσμη και δεν είχα δοκιμαστεί ρε παιδί μου στα μαθηματικά και σ' αυτά, στις θετικές επιστήμες, καθόλου. Κατάλαβες; Αλλά, τελικά, μου βγήκε σε καλό.</p> <p>Αποκεί μετά βρήκα δουλειά.</p> <p>Και πάει λέγοντας.</p>
<p>Γεωργία: Πού ξεκίνησες να δουλεύεις;</p>	<p>Συνομιλήτρια:</p> <p>Αποκεί επειδή είχα βγει μέσα στις τρεις πρώτες της σχολής, δούλευα σε κάποια λογιστήρια στα Γιάννενα.</p> <p>Μου βρήκε η σχολή δουλειά, δηλαδή.</p> <p>Μετά, τυχαία, επειδή ήμουνα δυο- τρεις μήνες απλήρωτη, με ενημερώνουν ότι ξεκινάν' κάτι σεμινάρια στην Κόνιτσα, επιδοτούμενα.</p> <p>Με όλα τα αθλήματα, ράφτινγκ, καγιάκ, εδώ της περιοχής.</p> <p>Φεύγω από 'κει και έρχομαι εδώ.</p> <p>Από τα σεμινάρια, ξεκινήσαμε και ιδρύσαμε χορευτικά, ξέρεις, εδώ στην Κόνιτσα και κάποιους συλλόγους.</p> <p>Μου προτείναν μια δουλειά στο Δημαρχείο με σύμβαση.</p> <p>Και ξεκίνησα, δούλευα στο Δήμο για σχεδόν μια δεκαετία ως συμβασιούχος.</p> <p>Και μετά βγήκε η θέση εδώ του διαχειριστή και είχα πολύ μεγάλη προϋπηρεσία, συν αγγλικά, συν ECDL, συν υπολογιστές που χρειαζόταν, συν λογιστική, πέρασα στο δημόσιο μόνιμα με ΑΣΕΠ το 2007.</p> <p>Στη συγκεκριμένη θέση, εδώ.</p> <p>Εδώ παλιά ήταν Κέντρο Παιδικής Μέριμνας.</p> <p>Είχαμε παιδάκια όπου αποδεδειγμένα στερούνταν την οικογενειακή φροντίδα.</p> <p>Είτε δεν είχαν γονείς, ήταν με εισαγγελικές διατάξεις στο Κέντρο.</p> <p>Είτε είχαν χωρίσει και δεν μπορούσαν να τα φροντίσουν, να τα μεγαλώσουν.</p> <p>Λειτουργούσαν τρία εργαστήρια.</p> <p>Ξυλογλυπτική, ραφείο και ...</p> <p>Μάθαιναν τέχνες τα παιδιά.</p>

	<p>Τελειώνοντας αποδώ, εκτός του ότι 'ξέραν ένα επάγγελμα, 'παίρναν και μια βεβαίωση που τη χρησιμοποιούσαν αλλού. Πήγαιναν σχολείο όσα θέλανε. Μέχρι 18 χρονών, μέχρι την ενηλικίωσή τους. Τώρα, όμως, από πέρυσι λειτουργεί ως δομή φιλοξενίας «προσφύγων». Τα παιδάκια μας τα πήγαμε στην Πωγωνιανή όσα είχαμε και θα δούμε τι μέλλει γενέσθαι, πόσο θα μείνουν οι άνθρωποι εδώ, πόσο αυτό. Θα επανέρθουν θεωρώ μετά τα παιδάκια.</p>
<p>Γεωργία: Τα παιδιά, τα οποία φιλοξενούνταν στη συγκεκριμένη δομή, πριν έρθουν οι «πρόσφυγες» από πού ήτανε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εμείς εδώ είχαμε πέντε έξι παιδάκια. Κάποια ήτανε Βορειοηπειρωτάκια κι είχαμε και Ελληνάκια. Και από Βόρειο Ήπειρο και από εδώ Ελλάδα.</p>
<p>Γεωργία: Μετά, ήρθανε και από άλλες χώρες;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, από το 2008, τέλος του 8 μέχρι και το 13, είχαμε μπει σε ένα ευρωπαϊκό πρόγραμμα και φιλοξενούσαμε ανήλικους που ζητούσαν άσυλο. Με ασυνόδευτους. Ήτανε λαθρομετανάστες. Ανήλικοι, όμως. Που τους πιάνανε, στα λιμάνια, στην Ηγουμενίτσα, στην Πάτρα και τους φέρνανε εδώ, υπήρχε δομή που τους φιλοξενούσε. Με χρηματοδότηση ευρωπαϊκή. Είχαμε μπει δηλαδή σε πρόγραμμα σαν κέντρο, μας δίνανε λεφτά οι επιχορηγήσεις για να τους παρέχουμε τα πάντα ας πούμε. Σίτιση, στέγαση, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, όλα. Βέβαια, μέχρι τέλος του 13. Τέλος του 13, τελείωσε. Δεν είχαμε άλλη επιχορήγηση. Και φύγανε κι αυτοί. Φεύγανε σιγά σιγά, δηλαδή, φεύγανε και δεν ανανεώναμε τον πληθυσμό εμείς, κατάλαβες; Γιατί, δε μπορούσαμε να τους φιλοξενήσουμε.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, τι ανάγκες κάλυπτε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τα πάντα. Στέγη, τροφή, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, ένδυση, τα πάντα. Τα πάντα. Ας πούμε για παράδειγμα, τον έχεις γνωρίσει τον Χερουλά; Τον ζωγράφο.</p>

	<p>Αυτός ήταν εδώ δικός μας. Παιδί. Άλλοι φύγανε σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας και πιάσανε δουλειά, γιατί, έφυγε ένας δύο, γνωρίστηκε, άντε κάποιος άλλος ζητούσε και καλούσε τα παιδιά που 'τανε εδώ. Άλλοι φύγανε και εξωτερικό. Απ' ότι μαθαίνω. Τους βγάζαμε εδώ την κάρτα στην αστυνομία που θεωρούνταν μόνιμοι στην Ελλάδα, την κάρτα ασύλου και ο καθένας ακολουθούσε μετά το δρόμο του.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Να κάνω μία ερώτηση; Άρα, ουσιαστικά, και εσείς τώρα ήσασταν εξοικειωμένοι ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Πάρα πολύ θα έλεγα. Πάρα πολύ γιατί, εκείνο το κομμάτι θεωρώ ότι ήταν πολύ δύσκολο συγκριτικά μ' αυτό που έχουμε τώρα.</p>
<p>Γεωργία: Θα μπορούσες να μου πεις δύο λόγια.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Κοίταξε. Ήτανε παιδιά. Δηλώναν βέβαια ανήλικοι. Αλλά, δεν ήταν όλοι ανήλικοι. Δηλαδή, ήταν πάνω από 18. Θεωρητικά αυτοί ότι δηλώναν, ήταν. Ξέρεις για να μπορέσουν οι άνθρωποι να εξασφαλίσουν μία στέγη, μία τροφή, μία ζωή ας πούμε καλή, δηλώναν ότι ήταν ανήλικοι. Που 'χαν μάθει ότι υπήρχε δομή φιλοξενίας και όχι μόνο σε 'μας. Υπήρχαν και αλλού δομές φιλοξενίας. Ήταν μεγάλοι, έτσι. Στην ουσία, ήταν άντρες. Μόνοι τους. Στενοχώρια που 'φυγαν από την πατρίδα τους. Τους αφήσαν η οικογένεια. Λαθρομετανάστες. Όλα αυτά που περάσαν. Με το αβέβαιο το αύριο. Με χίλια δυο θέματα. Πόσο εύκολο είναι να ζεις μ' αυτούς τους ανθρώπους εδώ και να 'ναι καλά και να μπορούν να ακούν' τους κανόνες του κέντρου και να ... κατάλαβες, τι εννοώ; Ήταν θέμα. Δεν είχαμε ποτέ πρόβλημα. Δε μπορώ να πω. Ποτέ δε δημιουργήθηκε κάποιο θέμα. Ούτε μέσα εδώ με κάποιο υπάλληλο, να μας πειράξουν σαν γυναίκες. Κανένα πρόβλημα.</p>

	<p>Κανά δυο φορές έκλεψαν δυο περίπτερα. Εντάξει που αυτό μπορεί να συμβεί και με τους Έλληνες, δε το συζητώ.</p> <p>Έτσι, δεν είχαμε ευτυχώς καταστάσεις, τα πήγαμε πολύ καλά.</p> <p>Απλά, ήταν δύσκολη η συναναστροφή. Δηλαδή, θεωρώ πως όλοι ξέραμε, είχαμε ενημερωθεί και μεταξύ μας και διαβάζοντας και από ψυχολόγους και από διάφορους και από μόνοι μας.</p> <p>Εξωτερικούς συνεργάτες.</p> <p>Πως πρέπει να μιλάμε και να αντιμετωπίζουμε αυτά τα άτομα.</p> <p>Και ο διευθυντής μας ήταν πάρα πολύ καλός.</p> <p>Ήταν και παιδαγωγός.</p> <p>Και είχε πολλά χρόνια στο επάγγελμα οπότε ήξερε να μας δώσει οδηγίες και να μας καθοδηγήσει.</p> <p>Πως πρέπει να συμπεριφερθούμε.</p> <p>Και δεν είχαμε κανένα απολύτως θέμα.</p> <p>Γιατί, φαντάσου, τώρα νύχτα, 7 η ώρα το πρωί εγώ ως πούμε γυναίκα, μία μόνη υπάλληλος, και μετά ερχόταν η άλλη πιο μετά, γιατί, ήταν πιο μακριά, γιατί, ήταν το ωράριό της διαφορετικό, δεν είχα ποτέ θέμα να σκεφτώ και να φοβηθώ και να πω πως να πάω εφτά η ώρα το πρωί μήπως μου συμβεί κάτι;</p> <p>Ποτέ δε το σκέφτηκα γιατί, δεν είχα ερέθισμα να το σκεφτώ.</p> <p>Ίσα ίσα μας θεωρούσαν δικούς τους.</p> <p>Ό,τι θέλαν', ερχόταν, ... μπορείς εκείνο, μπορείς το άλλο, μου χρειάζεται αυτό, μου χρειάζεται εκείνο.</p> <p>Με πρόγραμμα.</p> <p>Θα πάρουμε σήμερα αυτό, αύριο το άλλο.</p> <p>Να 'ρθει η χρηματοδότηση, να πληρώσουμε.</p> <p>Θεωρώ ότι τα πήγαμε πολύ καλά.</p>
<p>Γεωργία: Εσένα τα καθήκοντά σου, μέσα σ' αυτή τη δεκαετία, έχουν αλλάξει;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Κοίταξε. Εγώ είμαι διαχειρίστρια, είμαι διοικητικού λογιστικού. Είμαι διοικητικός. Η δουλειά μου είναι στο γραφείο. Αλλά, τι γίνεται όμως. Και πριν όταν έχεις να κάνεις με παιδιά και μετά που είχαμε τους ανήλικους λαθρομετανάστες, δεν μπορείς να είσαι κλεισμένος μέσα σε ένα γραφείο και να πεις α, εγώ μόνο κοιτάω τα χαρτιά μου και τίποτα άλλο.</p>

	<p>Τότε, εμένα μου ερχόνταν παιδιά στο γραφείο. Και μου μιλάγανε. Και μου κλαίγανε που 'χαν χάσει τη μαμά τους. 'Η που 'θέλαν διάφορα πράγματα και δε μπορούσαν ... Δε μπορούσα εγώ να τα διώξω και να τους πω φύγετε γιατί, εγώ είμαι διοικητικός, δε μπορώ να ασχοληθώ με κάτι άλλο. Οπότε, ουσιαστικά όλοι κάνουν τα πάντα. Και η καθαρίστρια θα καθίσει να μιλήσει με το παιδί και εγώ που είμαι διοικητικός θα καθίσω να μιλήσω με το παιδί και θα καθίσω να καθαρίσω γιατί, αν τύχει κάτι, δε θα πω να έρθει η καθαρίστρια να καθαρίσει το χώρο, θα τον καθαρίσω μόνη μου. Κατάλαβες; Οπότε, στην ουσία, σ' αυτή τη δουλειά, όλοι κάνουμε τα πάντα. Αλλά, σαν ... πώς να σου πω; Νομικά, τα καθήκοντά μου να αλλάξουν με αποφάσεις και τέτοια από διαχειρίστρια ή διοικητικός γίνεσαι ας πούμε κάτι άλλο, όχι. Δεν έχουν αλλάξει.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Εσύ ζεις στην Κόνιτσα; 'Αρα, εικόνα έχεις και απέξω. Και από την κοινότητα. Η κοινότητα... να κάνω μία ερώτηση; 'Όταν έγινε αυτή η αλλαγή του πληθυσμού, δηλαδή, από ασυνόδετους ανήλικους περάσαμε σε οικογένειες Σύριων «προσφύγων», πώς το αντιμετώπισε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Κοίταξε να δεις. Από την εμπειρία που έχω από κάποιους ανθρώπους που έτυχε να μιλήσω, όταν ήταν να φέρουμε ασυνόδετους ανήλικους εδώ είχαν κάποιους φόβους, κάποιον ενδοιασμό. Να κυκλοφορούμε το βράδυ, μήπως μας κλέβουν, μήπως ... μήπως ... διάφορα. Θεωρώ ότι ήταν και λογικό, έτσι; Και εμείς τα σκεφτόμασταν όλα αυτά, αφού θα δουλεύαμε εδώ μέσα. Αλλά, με τον καιρό βλέποντας ότι δεν υπήρχε κανένα θέμα και βλέποντας και 'μας τους ίδιους, ας πούμε που ήμασταν καλά, δε βγαίναμε ας πούμε έξω να πιούμε καφέ στην κοινωνία και να λέμε: «Α, τι περάσαμε σήμερα! Μας έγινε εκείνο, μας έγινε τ' άλλο, μας έγινε το παρά άλλο». 'Ισα, που γίνανε και φίλοι κάποιοι. Γνωριστήκαν, 'γίναν φίλοι, τους 'παίρναν για δουλειές, πώς να σου πω; Με τον καιρό, δηλαδή, βλέποντας ότι δεν υπήρχαν θέματα και προβλήματα, δεν τους ενοχλούσαν και οι άνθρωποι, καθόλου. Τώρα, εδώ με τους Σύριους, τις οικογένειες, θεωρώ ότι δεν υπήρχε κανένα θέμα. Δηλαδή, με βάση την εμπειρία μου, σου λέω.</p>

Δεν ξέρω, σε κάποιους άλλους μπορεί να είπαν, σε 'μένα προσωπικά δε βρέθηκε κανένας να πει, ίσα ίσα που όλοι λυπηθήκαν και από την πρώτη στιγμή φέρανε πράγματα. Δηλαδή, όσο τους αγκάλιασε η Κόνιτσα τους «πρόσφυγες» θεωρώ ότι δεν τους έχει αγκαλιάσει άλλη πόλη. Σου λέω από την πρώτη μέρα. Ήρθαν ένα απόγευμα. Πέντε η ώρα. Εγώ είχα φύγει τέσσερις εκείνη τη μέρα γιατί, ετοιμάζαμε το κτίριο. Γιατί, ειδοποιηθήκαμε χθες και ήρθαν, ας πούμε σε δύο μέρες. Τι να ετοιμάσεις; Τι να προλάβεις; 180 άτομα, χωρητικότητα 80. Κρεβάτια ούτε για 80 γιατί, είχαμε κάποιους θαλάμους που υποτίθεται θα τους φτιάχναμε, όπως είχαν φύγει τα παιδιά. Είχαμε κάποια ελληνάκια, κάποια παιδάκια στη μία την πτέρυγα και την άλλη, ας πούμε, θα τη φτιάχναμε. Τι να προλάβεις μέσα σε δύο μέρες; Πηγαίναμε πανικόβλητοι. Εγώ θυμάμαι ότι είχα ρεπό και με είχε πάρει ο Διευθυντής και λέει ανέβα τώρα επάνω, νόμιζα ότι κάτι έγινε. Κάτι έγινε. Ξέρεις, δε μου είπε στο τηλέφωνο. Θυμάμαι ήρθα με τις παντόφλες. Ναι, έφυγα δηλαδή από το σπίτι και λέει αυτό και αυτό, μας ειδοποίησαν, έρχονται, μας είχαν πει και για αύριο. Λέω αύριο, δε γίνεται ρε Α..... Να 'ρθουν μεθαύριο. Κάπως να γίνει. Κάπως να τους κρατήσουμε τους ανθρώπους. Τέλος πάντων. Και ήρθαν. Από την πρώτη στιγμή, φέρανε πράγματα. Ο κόσμος. Φέρανε πράγματα. Ρούχα. Το βασικότερο, έτσι; Ρούχα. Γινότανε ένας χαμός. Για τα παιδάκια, γι' αυτούς. Θυμάμαι το ίδιο βράδυ, με είχε πάρει, ήταν η Ν....., υπάλληλος, εδώ υπηρεσία, μου λέει: «Έχετε κανένα μπουφάν, περίσσευμα;» Είχα φέρει τρία μπουφάν, αλκοφρέν, πονσάν, ντεπόν για τα παιδιά. Όλοι είχανε έρθει, όλοι είχανε έρθει. Οι μεγάλοι από τα κόμματα, τις ηγεσίες και αυτά. Κανένας όμως δεν έφερε κάτι. Ήρθαν γιατροί. Δε σκέφτηκαν, θα 'ρθουν παιδάκια, άρρωστα, από τα λιμάνια, πώς τα είχαν πάρει, φέρε δύο παυσίπονα, φέρε δύο αντιπυρετικά, φέρε κάτι να υπάρχει. Τίποτα, κανένας, έτσι; Ό,τι κάναμε εμείς εδώ

	<p>ο κόσμος της Κόνιτσας. Φέραμε ό,τι χρειαζόταν. Μετά, γιατί, οι οργανώσεις μπήκαν πολύ μετά. Στο παιχνίδι. Πολλούς μήνες μετά. Στην αρχή, για φαντάσου; Να βλέπεις το παιδάκι, ξυπόλυτο. Δε θα 'φερνα εγώ από τα παιδιά μου κάλτσες και παπούτσια και τέτοια και μπουφάν; Ό,τι είχε ο καθένας έφερνε.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, να κάνω μία ερώτηση; Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, οι οποίοι είχαν κινητοποιηθεί στην αρχή και θεωρητικά εθελοντικά, σταματήσανε να έρχονται;</p> <p>Τι προβλήματα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Μετά; Μετά, σταματήσανε να έρχονται γιατί, από τη στιγμή που αναλάβανε κάποιες οργανώσεις, δεν μπορούσαν να επεμβαίνουν εκείνοι. Δεν μπορούσαν, γινόταν ένας χαμός, ας πούμε. Κατάλαβες; Η κάθε οργάνωση έβαλε και κάποιους συγκεκριμένους κανόνες, ας πούμε. Κάποιο συγκεκριμένο τρόπο. Στην παροχή ειδών, στο πως θα έπρεπε να διαχειριστούν την κατάσταση, τη διαχειρίσανε με συγκεκριμένο τρόπο. Κατάλαβες; Τώρα, ο κάθε εθελοντής ήθελε να κάνει τα δικά του, να το πω έτσι. Εντάξει, καλοί ήταν, βοήθησαν στην αρχή, δημιούργησαν βέβαια και κάποια προβλήματα, η αλήθεια είναι. Αρκετά προβλήματα δημιούργησαν. Του τύπου, άρχισαν να κρίνουν εμάς τους μόνιμους υπαλλήλους, ενώ αυτοί ερχόνταν στην ουσία κανά δυο-τρεις ώρες και περισσότερο κάνανε χαβαλέ, παρά βοηθούσαν. Και μας δημιουργούσαν και θέματα, γιατί, φέρνανε και ποτά απέξω, φέρνανε και μπύρες. Έπιναν και κάτι παιδάκια που είχαμε εδώ πάνω, κανά δυο-τρεις ελεύθερους, δημιουργούσαν και άλλα θέματα, αναγκαστήκαμε και τους διώξαμε μετά. Κατάλαβες; Στην ουσία, μας δημιούργησαν θέματα, δε μας βοήθησαν. Αλλά, τέλος πάντων, εντάξει. Φέρανε και αυτοί πράγματα, βοήθησαν τον κόσμο σ' αυτόν τον τομέα.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, κάτι άλλο που έχω παρατηρήσει και γενικότερα, θέτω αυτή την ερώτηση.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αυτές οι κουζίνες τοποθετηθήκανε τον Μάιο. Πέρυσι. Που σταμάτησε και το</p>

<p>Είναι τα δύο containers που είναι απέξω, οι κουζίνες. Αυτές οι κουζίνες, πότε τοποθετηθήκανε; Για πες μου λίγο, αναφορικά με το catering, γιατί, σταμάτησε;</p>	<p>catering. Κοίταξε τώρα το γιατί, σταμάτησε, δε το γνωρίζω. Ξέρω ότι φέρανε .... Εγώ θεωρώ ότι ήταν, είναι πιο πολύ, για οικονομικούς λόγους. Γιατί, όσο να 'ναι το catering στοίχιζε, έτσι; Τώρα, κάθε οργάνωση με τα λεφτά που παίρνει, κοιτάει να τα διαχειριστεί όσο πιο καλά, έτσι; Με μεγαλύτερο συμφέρον προς την οργάνωση. Γιατί, σου λέει γιατί να ξοδέψουμε τόσα χρήματα εκεί, αφού μπορούμε να το κάνουμε αλλιώς και τα λεφτά να τα διαθέσουμε κάπου αλλού. Και θεωρώ ότι είναι και το σωστό. Σαν τρόπο διαχείρισης. Νομίζω, όμως, και θεωρώ ότι επειδή τους δίνουμε κάποια λεφτά, ξεκινήσανε και έχουνε ένα μηνιαίο εισόδημα οι άνθρωποι, έχει ο καθένας το δικαίωμα να μαγειρεύει ό,τι θέλει και να τρώει ό,τι θέλει, κάθε μέρα. Δεν υπάρχει, δηλαδή, συγκεκριμένο μενού. Που άλλος έτρωγε, άλλος δεν έτρωγε. Θεωρώ, δηλαδή, ότι είναι καλύτερα. Να πάει ο καθένας να μαγειρεύει μόνος του το τι θέλει να φάει σήμερα, τι θέλει να φάει αύριο. Παρά να υπάρχει ένα catering και να σου λέει σήμερα θα φας φασόλια ή αύριο, φακές ή μεθαύριο, κοτόπουλο. Γιατί, στην ουσία, από ένα σημείο και μετά και στο catering, που αρχίζουν και παίρνανε τα λεφτά, υπήρχε, λειτουργούσε το catering και φτιάχνανε φαγητά και αυτοί μαγειρεύαν μόνοι τους. Δεν τρώγανε εκεί γιατί, εγώ σου λέει σήμερα δε θέλω να φάω φακές, θέλω να φάω κοτόπουλο, εσύ θα μου πεις τι να φάω; Και η λογική είναι έτσι, όπως κάνουμε και όλοι στις οικογένειές μας. Είχαν πάρει όλοι μάτια στα δωμάτια, θεωρώ ότι ήταν καλύτερη επιλογή τα κουζινάκια. Καλύτερη επιλογή. Βέβαια, εγώ είμαι λίγο, όχι λίγο, πολύ αρνητική στο να υπάρχουνε μάτια και φουρνάκια στα δωμάτια. Εγώ θεωρώ ότι μαγειρεύουν και στα δωμάτια. Βέβαια, τα 'χουν όλοι κρυμμένα. Εγώ πήγα μία φορά, κάναμε παρέα με διάφορες κοπέλες πάνω, πιο πριν όχι τώρα, έτσι, στα δωμάτια και σ' αυτά και τα 'χουν</p>
--	---

	<p>όλα κρυμμένα. Δε μπορώ να πω τώρα άνοιξε την ντουλάπα να δω τι έχεις. Κατάλαβες; Δεν είναι σωστό. Αλλά, αφού μυρίζει το δωμάτιο. Φαγητό. Άρα, μαγειρεύουν και εκεί. Δε μ' αρέσει αυτό για λόγους υγιεινής. Για καθαριότητα. Δεν είναι μακριά. Κατεβαίνεις, πας, μαγειρεύεις, το παίρνεις.</p>
<p>Γεωργία: Άρα, τώρα, ουσιαστικά το κάτω μέρος, η τραπεζαρία δε λειτουργεί... Ούτε, δηλαδή, για να πάνε να φάνε κάτω. Υπήρχαν υπάλληλοι που δουλεύανε από το Κέντρο;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, δε λειτουργεί τώρα. Όχι. Εκεί; Όχι. Ήταν catering. Τους είχε προσλάβει ιδιώτης. Δηλαδή, η οργάνωση πήρε και το catering αυτό απ' τα Γιάννενα, το δικό μας, ας πούμε και 'γω σαν επιχειρηματίας προσέλαβα πέντε ανθρώπους για να βγάλω εις πέρας αυτό που ανέλαβα. Αυτό συνέβη. Ήταν μια ιδιωτική πρωτοβουλία. Οι υπάλληλοι του Κέντρου είχανε στην επίβλεψή τους, τους χώρους εδώ τους κοινόχρηστους, όπως έχουμε και τώρα και αν ήταν, ας πούμε σε υπηρεσία, πήγαιναν και βοηθούσαν κάτω στην τραπεζαρία γιατί ήταν μεγάλος ο χώρος για να καθαρίσουνε. Αυτό. Όχι, όμως, ότι ήμασταν αναγκασμένοι. Γιατί, σου λέω ήταν ιδιώτης. Δεν ήταν δημόσιο.</p>
<p>Γεωργία: Για πες μου, λοιπόν, τώρα. Τώρα, πόσες οικογένειες είναι;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τώρα, είναι 80 άτομα, περίπου. Σήμερα, ας πούμε, είμαστε 80 άτομα. Φύγαν' κάποιοι, ήρθαν άλλοι, τώρα θα φύγουν αρχές Δεκεμβρη άλλες δύο οικογένειες. Θα ανανεώνονται αλλά, λογικά, μέχρι εκεί 80 άτομα. Μέχρι εδώ μπορούμε να υποστηρίξουμε.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, έχεις παρατηρήσει μέχρι στιγμής το τι κάνουν στην καθημερινότητά τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Θεωρώ ότι δεν κάνουν τίποτα. Δηλαδή, ξυπνάν', κάθονται, βγαίνουν καμιά βόλτα έξω αν έχει καλό καιρό. Πηγαίνουν επάνω, δε ξέρω, κάνουν διάφορα οι οργανώσεις εκεί με τις γυναίκες και με τους άντρες στο community που έχουν ενοικιασμένο ένα χώρο που</p>

	<p>πηγαίνουν και τα παιδάκια εκεί και με μια οργάνωση και τους μαθαίνουν... και εσύ από το πανεπιστήμιο.</p> <p>Μέχρι εκεί, όμως, δεν κάνουν κάτι.</p> <p>Τι να κάνουν οι άνθρωποι;</p> <p>Αυτοί περιμένουν όλοι πότε θα φύγουν.</p> <p>Περιμένουν πότε θα φύγουν για να ξεκινήσουν τη ζωή τους αποδώ και μετά.</p> <p>Όχι ότι... θεωρώ ότι εδώ τους αρέσει.</p> <p>Θεωρώ ότι περνάν' πολύ καλά.</p> <p>Γιατί, πάρα πολλοί απ' αυτούς που φύγανε, επικοινωνούμε μέσω fb και πολλοί μάλιστα νοσταλγούν την Κόνιτσα:</p> <p>«Λένε τι ωραία που περνάγαμε εκεί;»</p> <p>Ειλικρινά, σου μιλάω.</p> <p>Προχθές, κιόλας μου το 'πανε αυτό.</p> <p>Αλλά, εντάξει, κάπως πρέπει να συνεχίσουν τη ζωή τους οι άνθρωποι.</p> <p>Εδώ, πόσο να μένουνε στην Κόνιτσα και να κάνουνε τί;</p> <p>Τι να κάνουν;</p>
<p>Γεωργία:</p> <p>Έχουν δοθεί, πώς να το πω, προϋποθέσεις εργασίας;</p> <p>Απλά, σκεφτόμουνα αυτό που είχε γίνει με τους «πρόσφυγες» που 'χαν έρθει το 24, που τους είχαν' δώσει χωράφια ...</p>	<p>Συνομιλήτρια:</p> <p>Εδώ στην Κόνιτσα;</p> <p>Ε, όχι.</p> <p>Τι προϋποθέσεις εργασίας να 'χει;</p> <p>A. Μη συγκρίνεις τώρα το 24 με το 2017.</p> <p>Καμία σχέση.</p> <p>Τότε είχανε έρθει «πρόσφυγες» εδώ στην κάτω Κόνιτσα, έχουμε ολόκληρο οικισμό.</p> <p>Πώς να σου πω; Από «πρόσφυγες».</p> <p>Τους δώσανε χωράφια, γι' αυτό και μείναν' στην Κάτω Κόνιτσα για να 'ναι κοντά και να τα καλλιεργούν.</p> <p>Και 'μενα ο άντρας μου, ο παππούς του, δηλαδή, ο μπαμπάς του πεθερού μου ήταν «πρόσφυγας».</p> <p>Που 'ρθε από τη Μ. Ασία τότε.</p> <p>Και βρεθήκανε εδώ οι άνθρωποι και γίναν' Κονιτσιώτες.</p> <p>Αλλά, τώρα, στην κατάσταση που 'ναι η Ελλάδα, που έτυχε και το «προσφυγικό», θεωρώ ότι είναι πάρα πολύ δύσκολο.</p> <p>Πάρα πολύ δύσκολο.</p> <p>Δηλαδή, και τόσα που τους προσφέρουμε, είναι πάρα πολλά θεωρώ.</p> <p>Λίγα, μεν για άνθρωπο, πάρα πολλά για την κατάσταση που 'μαστε.</p> <p>Εδώ, βλέπεις εμείς που δουλεύουμε, έχουμε μια μόνιμη δουλειά, έχουμε ένα στάνταρ μισθό και πάλι περνάμε πάρα πολλές φορές, πάρα πολύ δύσκολα.</p> <p>Όταν έχεις να πληρώσεις χίλια δυο</p>

	<p>πράγματα, εφορίες, έχεις παιδιά, έχεις υποχρεώσεις, πάρα πολύ δύσκολα.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, πάνω σ' αυτό το κομμάτι για το οικονομικό σε συζητήσεις γενικότερα λένε ας πούμε, Έλληνες και Κονιτσιώτες αλλά, και γενικότερα, το ότι εγώ λέει παίρνω σύνταξη ξέρω εγώ 200 ευρώ, δε τα βγάζω πέρα. Ένας «πρόσφυγας» λέει μπορεί να πάρει περισσότερα από 'μένα. Είναι άδικο. Ή το άλλο, ξέρω 'γω, πάω στο γιατρό και δεν έχει ασθενοφόρο για να πάω. Αν πάει κάποιος «πρόσφυγας», θα έχει. Δηλαδή, είναι και η δυσλειτουργία του κράτους να τους βάλει όλους με έναν τρόπο ... Ποια είναι η άποψή σου;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Κοίταξε να δεις. Θα σου πω ποια είναι η άποψή μου. Βγήκαν πάρα πολλοί δημόσιοι υπάλληλοι σε σύνταξη, όλα αυτά τα χρόνια. Συνάμα, με την κρίση. Να προλάβει ο κόσμος, να πάρει εφάπαξ, να πάρει λεφτά, να εξασφαλίσει μία σύνταξη και πάει λέγοντας. Το κράτος δε μπόρεσε να αντικαταστήσει αυτό το κενό. Όταν εγώ έπαιρνα τηλέφωνο για να καλέσω το ασθενοφόρο πριν αναλάβει το ΚΕΕΛΠΝΟ και μπει στην όλη την ιστορία, να καλέσω το ασθενοφόρο για να μεταφέρει μία έγκυο να πάει από την Κόνιτσα στα Γιάννενα για να κάνει εξέταση, τη μηνιαία, την καθιερωμένη εξέταση και είχα το ασθενοφόρο, κρατούσα το ασθενοφόρο και συνέβαιναν ατυχήματα και δεν υπήρχε άλλο ασθενοφόρο να πάει στο ατύχημα και πέθαιναν άνθρωποι στο δρόμο από εγκεφαλικά, μα από ατυχήματα, μα από δε ξέρω τι, φυσικό και επόμενο είναι ο κόσμος να σου λέει: Πήρες την «προσφυγοπούλα» που είναι έγκυος με ασθενοφόρο και πώς πήγαινες εσύ έγκυος μου λέγανε στο γιατρό; Εγώ λέω πήγαινα και με το λεωφορείο. Δεν καλούσα ασθενοφόρο να με πάρει να πάω. Αυτά είναι τα τραγικά λάθη, θεωρώ εγώ. Πάρ' το λεωφορείο και πήγαινε. Δε τρέχει δηλαδή κάτι να πας, δεν είσαι άρρωστος. Έγκυος είσαι. Άλλο αν συντρέχουν προϋποθέσεις, αν έχεις κάποια προβλήματα. Μιλάω τώρα για φυσιολογικές καταστάσεις. Αυτά έβλεπε ο κόσμος. Ας πούμε εδώ στην Κόνιτσα, πάθανε τρία άτομα εγκεφαλικό και όλοι πήγανε με ιδιωτικά αυτοκίνητα, δεν υπήρχε ασθενοφόρο να τους πάρει. Τρία, ξέρω 'γω. Τρία άτομα. Τρία περιστατικά. Γιατί, και η Κόνιτσα, βγήκαν οι οδηγοί σε σύνταξη, είχε έναν οδηγό και έτυχε εκείνη τη μέρα να μην είναι σε υπηρεσία, έπρεπε να καλέσουνε κάτω να 'ρθει, οπότε, θα αργούσε, έχουμε μία ώρα δρόμο για</p>

	<p>Γιάννενα. Και κανά άλλες δυο φορές που είχαν' κάποια περιστατικά, ήταν καλυμμένο το ασθενοφόρο με άλλα περιστατικά. Και δε μπορούσε να τα καλύψει. Κατάλαβες; Και όταν πήρα μια μέρα το ΕΚΑΒ, μου λέει: «Κοίταξε να δεις κορίτσι μου, μη με ξαναπάρεις τηλέφωνο, δε ξέρω τι τρόπο θα βρείτε». Είχαμε αρχίσει με τις οργανώσεις και ζητούσαμε λεφτά, βάλτε τους εσύ ταξί ή τα έξοδα από το λεωφορείο πριν αρχίσουν να δίνουν λεφτά μηνιαία. Γιατί, λέει δε μπορούμε να καλύψουμε το ασθενοφόρο με βροχές και τέτοιο καιρό. Γιατί, αν γίνει ένα ατύχημα, είχαν' δύο-τρία ασθενοφόρα στην περιοχή. Στο ΕΚΑΒ. Πώς να καλύψουν; Βλέποντας τώρα ο απλός κάτοικος ας πούμε της Κόνιτσας να πάει στο νοσοκομείο και αν του λέει ... εγώ πήγα με την πεθερά μου με εγκεφαλικό στο νοσοκομείο, να σου δώσω να καταλάβεις, πήγαμε δύο η ώρα και ήρθε το ασθενοφόρο από τα Γιάννενα, επειδή τρεις η ώρα άλλαζε βάρδια και έπρεπε να είναι στα Γιάννενα τρεις η ώρα, ήρθε πέντε η ώρα και μας πήρε. Σου λέω από προσωπική μου εμπειρία. Άσε τα υπόλοιπα τι ακούω. Τρεις ώρες μετά. Φαντάσου. Και ευτυχώς δεν ήταν βαρύ το περιστατικό. Αν ήταν βαρύ; Μέχρι που μου είχε πει ο γιατρός, δεν την παίρνεις να φύγεις με το αυτοκίνητο; Του λέω αν έρθεις και εσύ μαζί θα την πάρω, μόνη μου πώς θα την πάω; Με 23 πίεση. Ναι, δεν είναι ισορροπημένη η κατάσταση.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, θα σου κάνω μία ερώτηση για το χώρο της δομής, το αν θεωρείς ότι είναι λειτουργικός για τις ανάγκες των φιλοξενούμενων και για την τοποθεσία. Το γεγονός του ότι βρίσκεται στο κέντρο της Κόνιτσας. Τώρα, αναφορικά με το χώρο. Ο κάθε φιλοξενούμενος έχει ουσιαστικά ένα δωμάτιο;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι. Η κάθε οικογένεια. Η κάθε οικογένεια έχει ένα δωμάτιο.</p>
<p>Γεωργία: Ουσιαστικά, τι παρέχετε στους «πρόσφυγες»</p>	<p>Συνομιλήτρια: Κοίταξε να δεις, έχουν το δωμάτιό τους.</p>

<p>από τη δομή;</p>	<p>Τουαλέτα, μπάνια, αυτά είναι κοινόχρηστα. Υπάρχουν επάνω, μία, δύο, τρεις τουαλέτες. Τις έχουν χωρίσει ανδρών – γυναικών. Και κάτω υπάρχει μία τουαλέτα. Ένας χώρος με πέντε – έξι τουαλέτες, μέσα. Να σου πω εγώ, αν θα μπορούσα να άλλαζα κάτι μέσα σ' αυτή τη δομή, θα ήταν να έχω περισσότερα μπάνια. Δωμάτια καλά είναι, να έχει η κάθε οικογένεια ένα δωμάτιο. Για τόσο καιρό, δηλαδή, για φιλοξενία. Προσωρινή. Εμείς, ας πούμε είχαμε από δύο έως τέσσερα παιδιά σε κάθε δωμάτιο. Ανάλογα. Υπάρχουν και πολύ μεγάλα δωμάτια. Αλλά, θεωρώ ότι μπάνια θα μπορούσαν να ήταν λίγα περισσότερα. Για να καλύπτονται πιο καλά οι ανάγκες των 80 ατόμων που μένουν. Κατά τα άλλα, ό,τι αφορά τώρα την κουζίνα και αυτά, εντάξει, δεν μπορούν να τα έχουν όλα έξω από τα πόδια τους. Σκαλοπάτια κατεβαίνουν και φτάνουν. Εδώ από κάτω που είναι τα κουζινάκια. Και σε ό,τι αφορά την τοποθεσία είναι καλό που είναι κεντρικά. Τα 'χουν όλα στα πόδια τους. Αγορά, θέλουν να βγουν έξω, να πάνε για ψώνια, θέλουν να πάνε στο νοσοκομείο, ό,τι θέλουν δηλαδή είναι κοντά, με τα πόδια δηλαδή, μπορούν να πάνε, δε χρειάζονται μεταφορικό μέσο.</p>
<p>Γεωργία: Τουλάχιστον, απ' ότι έχω σαν εικόνα, πάντα τους «πρόσφυγες» ή όσους μετανάστες έρχονταν κτλ, υπήρχανε στρατόπεδα που τους βάζανε έξω από τις πόλεις. Στην Κόνιτσα συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Είναι ακριβώς στο κέντρο της πλατείας.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, αλλά, μη ξεχνάς ότι εμείς έχουμε μόνο οικογένειες. Και μόνο Σύριους. Δεν έχουμε ούτε Αφγανούς, ούτε Πακιστανούς. Ούτε κόσμο να είναι μόνοι τους, μόνο άνδρες. Αυτοί συνήθως δημιουργούν τα θέματα. Δε δημιουργεί τώρα ένας οικογενειάρχης, δύσκολα, θα δημιουργήσει πρόβλημα, γιατί, έχει παιδιά από πίσω, έχει οικογένεια, έχει τη γυναίκα του. Κοιτάει να μαζευτεί στο χώρο του. Να 'χουνε να φάνε, να 'ναι καλά. Ένας ξέμπαρκος τα δημιουργεί αυτά... Που είναι μόνος του, θα τσακωθεί με κάποιον άλλον, κουβέντα στην κουβέντα, θα ξεκινάνε να βγάζουν μαχαίρια, θα κάνουν</p>

	<p>αυτά που ακούμε στις άλλες δομές. Και με τους λαθρομετανάστες που 'χαμε με παιδιά μόνα τους, ίσως ήταν και αυτό θετικό γιατί, αισθάνονταν ότι ήταν μέσα στην κοινωνία, μέσα στην πόλη και δεν ήταν να τους έχουμε με τα συρματοπλέγματα όπως βλέπεις στα στρατόπεδα. 'Η με τους φράχτες να μην έχουν καμία επαφή με τον κόσμο. 'Ισως, αυτό επέδρασε θετικά στη ψυχολογία τους και ήταν καλά και αυτοί και δε δημιουργούσαν και θέματα. Γιατί, αν είσαι καλά, δε δημιουργείς θέμα. Αυτός που δεν είναι καλά, δημιουργεί.</p>
<p>Γεωργία: Πριν έρθουν οι «πρόσφυγες» στην Κόνιτσα, είχε γίνει ενημέρωση στην τοπική κοινότητα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, ναι αφού είχε περάσει από το Δημοτικό Συμβούλιο. Απλά, τότε είχε πει η πρόεδρος εδώ του διοικητικού συμβουλίου στο Δημοτικό Συμβούλιο ότι θα έρχονταν προσωρινά για δεκαπέντε μέρες. Έτσι, είχε ξεκινήσει το παραμύθι. Εντάξει, όχι ότι το πίστεψε κανένας βέβαια. Δε γίνεται σε δεκαπέντε μέρες να 'ρθουνε και σε δεκαπέντε μέρες να πάνε πού; Αφού, όλοι ξέραμε την κατάσταση της Ελλάδος. Πού θα πάνε; Άλλοι φέρανε αντιρρήσεις, άλλοι το δεχτήκανε. Η ουσία είναι ότι έγινε και δεν είχαμε κανένα θέμα. Εγώ το μόνο αρνητικό που βλέπω σε όλη την υπόθεση είναι το εξής: Θεωρώ ότι έπρεπε, δε ξέρω βέβαια αν μπορούσαν, έπρεπε η Δημοτική αρχή να βάλει όρους για τη φιλοξενία των «προσφύγων». Δηλαδή, να κινηθεί και λίγο η αγορά εδώ της Κόνιτσας. Δηλαδή, αυτή τη στιγμή τους βάζουνε καθημερινά οι οργανώσεις λεωφορείο και τους πηγαينوφέρνουν στα Γιάννενα και ένα ματσάκι μαϊδανό να πάρουν, τους κατεβάζουν και το ψωνίζουν από τα Γιάννενα. Γιατί, να μην αγοράζουν αποδώ; Γιατί, να μη ψωνίζουν αποδώ; Δηλαδή, ναι, μένουν στην Κόνιτσα, τους φιλοξενούμε, τους δέχτηκε η κοινωνία, τους πρόσφερε πάρα πολλά, ρουχισμό, τα πάντα, έφερε ο κόσμος από το σπίτι του ό,τι δε χρειαζόταν, από κατσαρόλες, κουτάλες</p>

	<p>μέχρι το οτιδήποτε, τι να σου πω νοικοκυριά ολόκληρα, έχουν περάσει όλοι από το γραφείο και τα 'χουν αφήσει, τα 'χω δει.</p> <p>Γιατί, να μη βγάλει και η Κόνιτσα κάτι απ' αυτό;</p> <p>Και δεν είναι να βγάλει στο πλαίσιο της εκμετάλλευσης, αφού τα αγοράζει που τα αγοράζει.</p> <p>Και οι τιμές δεν είναι ...</p> <p>Τους πάνε στη λαϊκή στα Γιάννενα που τα παίρνουν υποτίθεται πιο φθηνά.</p> <p>Τώρα, στο 1 και στα 2 ευρώ κολλήσαμε;</p> <p>Γιατί, και αυτοί τώρα έχουν ένα μηνιαίο εισόδημα.</p> <p>Δεν κόλλησαν και αυτοί στο 1 και στα 2 ευρώ.</p> <p>Από τη στιγμή που θα μπορούσε να κινηθεί και το μαγαζί απέναντι.</p> <p>Που 'ναι σούπερ-μάρκετ, οπωροπωλείο.</p> <p>Σε ό,τι αφορά τώρα παπούτσια, ρούχα κτλ που δε διαθέτει η Κόνιτσα, μπορούσαν αλλά, κάποια πράγματα που έχουμε, έπρεπε να προτιμούν τα μαγαζιά της Κόνιτσας.</p> <p>Ακόμη, θεωρώ και το catering, βέβαια, να μου πεις το 'χε ιδιώτης και δε μπορούσε να παρέμβει κανένας και να πει από πού θα ψωνίζει και με κάποιες περαιτέρω εκπτώσεις εδώ από τα μαγαζιά, τα σούπερ-μάρκετ της Κόνιτσας έπρεπε να συνεννοηθεί και να έπαιρνε τα πράγματα αποδώ.</p> <p>Δε θεωρείς λογικό αυτό που λέω;</p>
<p>Γεωργία: Εγώ δεν ήξερα ότι το λεωφορείο της Oxfam κάθε μέρα τους κατεβάζει... Νόμιζα δύο φορές την εβδομάδα.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Κάθε μέρα τους κατεβάζει. Για τις ανάγκες τους, για ψώνια.</p>
<p>Γεωργία: Και οι κάτοικοι από το χωριό, γυρνούν και λένε ότι επιστρέφουν με σακούλες από το Lidl. Και να παίρνουν γάλα. Γάλα. Και όταν τους ρωτάω ποιες είναι οι σχέσεις σας με τους «πρόσφυγες», γυρνάνε και λένε: «Εμείς πουλάμε αυτά τα πράγματα. Αν δεν αγοράσουν, τι να κάνουμε;» Οπότε και η τοπική οικονομία... Το θέμα βέβαια είναι τα συμφέροντα όλων των ΜΚΟ.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Για οτιδήποτε κατεβαίνουν στα Γιάννενα. Αυτό οι ΜΚΟ έπρεπε να το σκεφτούν. Γιατί, ο κάθε Σύριος, σαν άνθρωπος, σου λέει αφού με κατεβάζει στα Γιάννενα, θα δω και 'γω το συμφέρον μου. Θα πάω και τη βόλτα μου. Θα πάρω και τα πράγματά μου. Δεν κακολογώ αυτούς. Ειλικρινά, δηλαδή, να πω ότι να το σκεφτούν, αυτοί τι να σκεφτούν; Αλλά, εσύ σαν οργάνωση, εφόσον τους βλέπεις ότι ζουν στην Κόνιτσα, γιατί, να μην ενισχύεις την τοπική οικονομία της Κόνιτσας; Σαν οργάνωση.</p>

	<p>Δηλαδή, η Κόνιτσα, από τους «πρόσφυγες» δεν έχει κερδίσει εντός εισαγωγικών κάτι. Ίσα ίσα έχει προσφέρει και δεν έχει πάρει τίποτα.</p> <p>Σ' αυτό πιστεύω ότι πρέπει να υπάρχει μία ισορροπία για να 'ναι καλά.</p>
<p>Γεωργία: Έχει συμβεί κάποιο περιστατικό, το οποίο σου έχει δημιουργήσει συγκίνηση, χαρά, δηλαδή, θετικά συναισθήματα και ένα περιστατικό, που είναι ανθρώπινο, σου δημιούργησε αρνητικά συναισθήματα... Μαζί, τώρα με τους «πρόσφυγες».</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αρνητικά συναισθήματα μου 'χε δημιουργήσει ένα περιστατικό μ' ένα μπαμπά και ένα παιδάκι, τώρα μη μου ζητήσεις όνομα, δε το θυμάμαι, έχει φύγει τώρα αυτή η οικογένεια.</p> <p>Ήταν μία οικογένεια που 'χε τρία παιδάκια. Η συμπεριφορά του μπαμπά απέναντι στη μάνα και στο παιδάκι πως το τραβούσε, είχε χτυπήσει αυτό και βγάλεϊ λίγο αίμα εδώ πίσω. Θέλαμε να του βγάλουμε μια μπλούζα, φορούσε μια μπλούζα στενή, πήρα εγώ το ψαλίδι να σκίσω την μπλούζα από πίσω για να τη βγάλουμε, και αυτός άρχισε τη τραβούσε, δε περίμενε δηλαδή, το παιδί φώναζε και έκλαιγε, φώναζε η μάνα γιατί, το 'καναν στο παιδί, μόνο που δε τη χαστούκισε εκεί μπροστά μας.</p> <p>Ήμουν έτοιμη να τον αρπάξω εντωμεταξύ. Θα 'τρωγε σφαλιάρα.</p> <p>Θα με 'τρεχαν στα δικαστήρια χωρίς λόγο. Μετά, που σκέφτηκα το περιστατικό, αλλά, εκείνη την ώρα πάνω στον αυθορμητισμό μου που βλέπεις αυτό το πράγμα.</p> <p>Το κατέθεσα, όμως, το 'πα.</p> <p>Του 'καναν συστάσεις.</p> <p>Μετά από μια εβδομάδα έφυγε. Φύγαν'.</p> <p>Του 'καναν συστάσεις και 'χαν μιλήσει και με τη γυναίκα, δε ξέρω τι 'χαν πει και που 'χαν καταλήξει.</p> <p>Γιατί, έτυχε να 'ναι και μια ΜΚΟ και 'χε τύχει να δει το σκηνικό και με ρώτησαν μετά, ήρθαν μέσα και συζητήσαμε, με ρώτησαν κάποια πράγματα.</p> <p>Αυτό μου 'χε κάνει άσχημη εντύπωση.</p> <p>Άλλη άσχημη εντύπωση δε μου 'χε κάνει.</p> <p>Να σου πω λίγο τώρα σκέφτομαι μια οικογένεια εδώ, αυτή που 'ναι να γεννήσει τώρα, δε ξέρω αν γέννησε κιόλας η κοπέλα, που 'χε έναν άντρα που 'ναι κάπως, τι θα κάνει με τα παιδιά;</p> <p>Εδώ, μα με γνωστούς που 'χουν σχέσεις, μα με 'μας κάτω που είμαστε στο γραφείο, μας φέρνουν το παιδί και το κρατάμε εμείς.</p> <p>Γιατί, να το κρατάμε εμείς;</p> <p>Δε μπορούμε όμως να κρατάμε το παιδί</p>

	<p>εκεί. Είναι λίγο πέρα βρέχει αυτός ο άνθρωπος. Το κοριτσάκι κουβαλάει το παιδί. Πόσες φορές το προλάβαμε αυτό το καρότσι στις σκάλες. Καταρχήν, το παίρνει αγκαλιά να το κατεβάσει στις σκάλες. Τώρα, από θετικά, όλα τα άλλα θετικά είναι.</p>
<p>Γεωργία: Εσύ τι σχέσεις έχεις μαζί τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εγώ θεωρώ ότι έχω πολύ καλές σχέσεις, δεν έχω πάρα πολλές σχέσεις, είμαστε μακριά και αγαπημένοι, γιατί, δεν έχω και χρόνο να ασχοληθώ μαζί τους, είμαι μέσα στο γραφείο, πρέπει να κάνω κάποια πράγματα. Αλλά, επειδή, ό,τι ζητήσουν, ό,τι χρειαστούν, θα έρθουν μέσα, άμα βγω λίγο έξω και μιλήσουμε και αυτά, θεωρώ ότι έχω πολύ καλές σχέσεις. Και με κάποιους που φύγανε τώρα από τους πρώτους – πρώτους, ήμασταν ακόμη πιο πολύ δεμένοι που ‘ταν και οι γυναίκες πιο κοντά στην ηλικία μου και μας ‘φέρναν καφέ το πρωί, έφτιαχναν αυτοί με ειδικά αρώματα, φαγητά και καφέδες και τέτοια να πιούμε.</p>
<p>Γεωργία: Μια συνολική αποτίμηση της εμπειρίας σου. Δέκα χρόνια σ’ αυτή τη δομή, έχεις λογικά κάτι «κερδίσει» σαν άνθρωπος, σαν επαγγελματίας, πώς αισθάνεσαι;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αισθάνομαι καλά γιατί, αισθάνομαι ότι προσφέρω. Θέλω να κάνω τους ανθρώπους να ‘ναι ευτυχισμένοι. Να δίνω πράγματα. Όταν είχα πρωτοξεκινήσει ήμουν στα δύο-να μείνω ή να φύγω. Δε μπορούσα να αντεπεξέλθω στην αρχή. Τώρα, με τους «πρόσφυγες» και τους λαθρομετανάστες, συνήθισα πιο πολύ την κατάσταση. Λες ας πούμε ένας χειρουργός πώς μπορεί και ανοίγει ανθρώπους; Όλα τελικά, είναι μία συνήθεια. Τώρα, και λάθη θα ‘χουν γίνει και παραλείψεις και άνθρωποι είμαστε και δε λέω ότι τα ‘χουμε κάνει και όλα τέλεια. Αλλά, θεωρώ ότι και εγώ και οι συνάδελφοί μου, ήμασταν από τις καλύτερες δομές και κάνουμε πολύ περισσότερα απ’ αυτά που πρέπει να κάνουμε. Και απ’ αυτά που μας δίνουν το δικαίωμα να κάνουμε. Υπερβαίνουμε πολλές φορές και τους εαυτούς μας και τις δυνάμεις μας. Και τα «πρέπει» και όλα.</p>

Τόπος: Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Κόνιτσας (χώρος γραφείων)	
Ημερομηνία: 17-12-2017	
Ώρα: 19:00μ.μ.-19:30μ.μ.	
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης: 21 λεπτά	
Συνέντευξη: 9 ^η	
Γεωργία: Καλησπέρα σας. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Θα πάρουμε τα πράγματα από πολύ ... αρχή. Πότε και πού γεννηθήκατε;	Συνομιλήτρια: Καλησπέρα σας. Να είστε καλά. Γεννήθηκα στα Ιωάννινα. Στις 13-10-1979.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Γεννηθήκατε στα Γιάννενα. Ζήσατε στα Γιάννενα κατά την παιδική σας ηλικία;	Συνομιλήτρια: Καθόλου. Έζησα στο Πληκάτι Κόνιτσας. Σε ένα χωριό μία ώρα αποδώ, από την Κόνιτσα.
Γεωργία: Οι γονείς σας από πού είναι;	Συνομιλήτρια: Από το χωριό αυτό. Από το Πληκάτι.
Γεωργία: Τι δουλειά 'κάναν οι γονείς σας;	Συνομιλήτρια: Η μαμά μου οικιακά και ο πατέρας μου οικοδόμος.
Γεωργία: Πήγατε σχολείο;	Συνομιλήτρια: Ναι, πήγα Δημοτικό στο Πληκάτι. Γυμνάσιο και Λύκειο στην Κόνιτσα.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Γυμνάσιο και Λύκειο στην Κόνιτσα. Μετά;	Συνομιλήτρια: Έπειτα στα Γιάννενα, στη σχολή Νοσηλευτικής του Νοσοκομείου Χατζηκώστα. Έπειτα δούλεψα στο Βοήθεια στο σπίτι από το 2004 έως το 2008 και έπειτα στο Κέντρο Παιδικής Προστασίας στην Κόνιτσα. Σαν μόνιμος υπάλληλος.
Γεωργία: Άρα, είστε στη συγκεκριμένη δομή από το 2008. Όταν είχατε έρθει, στη συγκεκριμένη δομή, ποια ήταν τα καθήκοντά σας;	Συνομιλήτρια: Αχ, λοιπόν. Όταν είχα έρθει στη συγκεκριμένη δομή, είχε παιδάκια από εισαγγελικές εντολές και ανήλικους αλλοδαπούς. Υπήρχαν και οι δύο μαζί. Συνυπήρχαν. Τέλος πάντων. Τα καθήκοντά μου ήταν να δίνω τα φάρμακα, τα οποία συνταγογραφούσαν οι γιατροί από τα Κέντρα Υγείας και τα Νοσοκομεία. Ήταν όλοι ανήλικοι και από τους αλλοδαπούς και από τις εισαγγελικές που μας ερχόντουσαν. Τους πηγαίναμε στα Γιάννενα με το υπηρεσιακό αυτοκίνητο. Αν χρειάζονταν να μείνουν μέσα, καθόμασταν και εμείς μέσα, επειδή ήταν

	<p>ανήλικοι, δε μπορούσαμε να τους αφήσουμε μόνους τους, τα παιδιά. Αυτά. Τους μιλούσα για την υγιεινή, να στρώνουν τα κρεβάτια τους, να είναι συνεπείς στα ωράριά τους στο σχολείο τους, τους ξυπνούσα κάθε πρωί, αυτά.</p>
<p>Γεωργία: Μέχρι ποια χρονιά, υπήρχαν εδώ ασυνόδευτοι ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ανήλικοι αλλοδαποί; Μέχρι το 13.</p>
<p>Γεωργία:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Από πού ήτανε; • Ήταν πολλά παιδιά; • Μετά το 13 παραμείναν παιδιά εδώ; • Πώς ήταν η κατάσταση; 	<p>Συνομιλήτρια:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ήταν από Μαρόκο, από Αλγερία, Πακιστάν, Αφγανιστάν, Κογκό. Και από τη Συρία ήταν και από την Τουρκία είχαμε. Πάρα πολλά άτομα από πάρα πολλές χώρες. Και από Αίγυπτο. • Πάρα πολλά παιδιά. Δε μπορώ να μετρήσω. Μπορεί να έφτασαν και τα 4.000 άτομα. Να πέρασαν αποδώ, ανήλικοι αλλοδαποί, έτσι; Τα παιδιά από τις εισαγγελικές ήταν πιο λίγα. Όσο είχαμε τους ανήλικους, έρχονταν πιο λίγα άτομα. Πήγαιναν σε άλλα κέντρα. • Ναι, έφυγαν οι ανήλικοι αλλοδαποί, είχε και ένα πρόγραμμα με τη Μέριμνα με τα Ιωάννινα, ήταν ΜΚΟ αυτή. Έφυγαν οι ανήλικοι αλλοδαποί και έμειναν τα παιδιά με τις εισαγγελικές εντολές. Λειτουργήσαμε μέχρι πέρυσι που ήρθαν οι Σύριοι πρόσφυγες, με ανήλικους Έλληνες, με εισαγγελικές εντολές. • Καλή, εντάξει. Καλή, πάρα πολύ καλή. Δεν ήταν παιδιά που δε μπορούσες να τα διαχειριστείς. Ήταν παιδιά, τα οποία χειριζόντουσαν. Δηλαδή, άκουγαν, μιλούσαμε με τα παιδιά, καθόμασταν, τους παίρναμε σε ένα γραφείο και μιλούσαμε, ό,τι πρόβλημα είχαν, μας το έλεγαν, τα καταγράφαμε, πολύ ωραία, πολύ καλά.
<p>Γεωργία: Τώρα, από το Μάρτιο του 2016, έχουν έρθει άνθρωποι ως επί το πλείστον, από τη Συρία. Τι προβλήματα ζωής;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Από τη Συρία, από τον πόλεμο. Ανθρώποι, οι οποίοι έχουν πολλά προβλήματα. Πολλά προβλήματα ζωής. Τι να πω, δε ξέρω. Έχουν τραβήξει πάρα πολλά εκεί κάτω. Εσύ πρέπει να τα ξέρεις καλύτερα που είσαι κάθε μέρα μαζί τους, στα παιδιά που κάνουν</p>

	<p>μάθημα. Μιλούσαμε για τους δικούς τους ανθρώπους της Συρίας και έκλαιγαν. Γιατί, εκεί κάτω ... τι να σου πω, έκλαιγα και εγώ μαζί τους ... πάρα πολλά πράγματα, μου 'λεγαν στην αρχή όταν είχαν έρθει, ήταν λίγο απόμακροι, δε μας γνώριζαν, μετά, όμως, όταν γνωριστήκαμε με τους ανθρώπους, δεθήκαμε πιο πολύ. Και μιλούσαμε στα αγγλικά. Τι έχουν ζήσει, πως ζούσαν, πως ήταν η ζωή τους μετά, πως πέρασαν, πως ήρθαν στην Ελλάδα.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, ήθελα να ρωτήσω. Τα καθήκοντά σας τώρα είναι τα ίδια ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τα ίδια είναι. Αλλά, επειδή έχουν έρθει κάποιες ... πώς να το πω τώρα; ... ΜΚΟ, το ΚΕΕΛΠΝΟ που είναι του κράτους, βοηθάν πάρα πολύ την κατάσταση. Ήμουν μόνη μου στην αρχή. Δεν είχα κανέναν να με βοηθήσει. Έτρεχα στα Κέντρα Υγείας. Στα Γιάννενα δε μπορούσα να πάω μαζί τους, γιατί, ήταν ενήλικες άνθρωποι. Τα παιδιά τους τα πήγαιναν μόνοι τους στα Γιάννενα. Με το ΕΚΑΒ. Ήταν πάρα πολύ δύσκολα για εμένα. Έπρεπε εγώ να δίνω τα φάρμακα σε όλους, έπρεπε εγώ να κρατάω το πότε πήρε το σιρόπι, ποιο παιδάκι, τι ώρες πρέπει να το πάρει. Έπρεπε να τους δίνω τα φάρμακα, να τους εξηγώ. Δεν έχουμε και μεταφραστή εδώ για να μπορούμε να συνεννοούμαστε μ' αυτούς τους ανθρώπους. Μόνο με τα αγγλικά. Μόνο μ' αυτό. Και με ένα παιδάκι που ξέρει Τούρκικα και κάποιοι απ' αυτούς που ξέρουν Τούρκικα και μπορεί και μας βοηθάει, μας βοηθούσε τότε που 'χαν έρθει. Μετά, όμως, εντάξει, ήρθε το ΚΕΕΛΠΝΟ και μ' έχει βοηθήσει πάρα πολύ.</p>
<p>Γεωργία: Πώς είναι οι σχέσεις σας με τους ανθρώπους...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Με τους ανθρώπους εδώ, πάρα πολύ καλή. Τους αγαπώ πάρα πολύ και πιστεύω και αυτοί μ' αγαπάνε, γιατί, κάνω και αστεία μαζί τους. Γελάμε, πάω στα δωμάτια, καθόμαστε, πίνουμε καφέ, είναι πολύ καλή η σχέση μεταξύ μας, με τους ανθρώπους. Και με τα παιδάκια. Τα αγαπώ πολύ. Τα αγαπώ πάρα πολύ.</p>
<p>Γεωργία: Τι κάνετε μαζί;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Μιλάμε. Λέμε για τους ανθρώπους που 'χουν φύγει αποδώ απ' το Κέντρο και έχουν πάει σε άλλες χώρες, πως περνάνε εκεί, πως είναι τα παιδάκια τους, πως είναι η ζωή τους έξω, πως ονειρεύονται τη ζωή τους</p>

	<p>έξω, όταν θα φύγουν αποδώ από την Ελλάδα. Όταν φεύγουν αποδώ απ' την Ελλάδα, μας λένε όλοι ότι η Ελλάδα είναι η καλύτερη χώρα που υπάρχει σε σχέση με τη συμπεριφορά των ανθρώπων.</p>
<p>Γεωργία: Όταν είχατε ενημερωθεί ότι θα έρθουν «πρόσφυγες», θα ήθελα να μου πείτε λίγο τις αρχικές σας σκέψεις.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Φοβήθηκα πάρα πολύ. Δεν ήξερα τι άνθρωποι θα είναι. Την πρώτη που ήρθαν, εγώ ήμουν νύχτα. Ήμουν μόνη μου στο κτίριο. Είχαν έρθει άνθρωποι, οι οποίοι ήταν καταβεβλημένοι, κουρασμένοι, δεν ήξεραν που βρίσκονται, τι είναι εδώ πέρα. Καθόντουσαν εδώ έξω από το γραφείο και έκλαιγαν, τηλεφωνούσαν. Όλη τη νύχτα, δεν κοιμήθηκε κανένας από την πολλή τη στενοχώρια. Δεν ήξεραν που βρίσκονται. Δε μπορούσα και να τους μιλήσω, δε μπορούσα να συνεννοηθώ μαζί τους, να πάω δίπλα τους και να τους πω «μη φοβάστε». Γιατί, δεν ήξερα και τη γλώσσα. Μετά, έμαθα όλους τους ανθρώπους αυτούς, που 'χουν έρθει εδώ και τι έχουμε ζήσει, τι κλάμα έχουμε ρίξει όταν έφυγαν, όταν θα φύγουν αποδώ, πολύ καλοί άνθρωποι.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς εργαζέστε στη συγκεκριμένη δομή, έχετε παρατηρήσει τι κάνουν στην καθημερινότητά τους...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Πρώτον και κύριων, δεν κοιμούνται πολύ το βράδυ, δε ξυπνάνε πολύ νωρίς, όπως κάνουμε εμείς οι Έλληνες. Ξυπνάνε 11-12, αυτοί οι άνθρωποι δεν πάνε σε κάποια δουλειά να ξυπνήσουν πρωί, δεν έχουν τι να ασχοληθούν. Μετά, τα παιδάκια, φεύγουν το πρωί, πάνε σε μια ΜΚΟ, που τους κάνουν μαθήματα ελληνικά και δε ξέρω εγώ τι άλλο, δεν έχω πάει επάνω εκεί στο γραφείο. Οι γονείς τους μαγειρεύουν, πίνουν τον καφέ τους, δεν κάνουν κάτι άλλο.</p>
<p>Γεωργία: Αναφέρατε ότι δε δουλεύουν... Τους δίνονται τέτοιες ευκαιρίες; Εδώ, στην κοινότητα της Κόνιτσας έχετε παρατηρήσει αν γίνονται κινήσεις να τους εμπλέξουν εργασιακά; Υπάρχουν άνθρωποι από τους «πρόσφυγες» που να θέλουν να μείνουν στην Ελλάδα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Θέλουν πάρα πολύ να δουλέψουν. Δε ξέρουμε τι να κάνουμε. Έχουμε βαρεθεί να καθόμαστε. Δεν αντέχεται η κατάσταση αυτή. Θέλουν πάρα πολύ να δουλέψουν. Να τους βοηθήσει το κράτος, το ελληνικό κράτος να δουλέψουν. Όχι, όχι προς το παρόν. Δε ξέρω αργότερα. Αλλά, τώρα προς το παρόν, έχω δει ότι ένα άλλο ζευγάρι που πήγε σε ένα άλλο κράτος έξω, ο πατέρας βρήκε δουλειά κατευθείαν, ότι δουλειά έκανε στη Συρία κάνει και εκεί.</p>

	<p>Όχι, και αυτό είναι κακό, έτσι; Πρώτα, πρέπει να μάθουν τη γλώσσα. Τα ελληνικά. Οι μεγάλοι. Γιατί, πώς θα συνεννοηθούν; Για αρχή εγώ αυτό θα έκανα αν ήμουν εδώ. Κάπου. Στο Δήμο π.χ.. Θα βοηθούσα να μάθουν πρώτα τη γλώσσα οι μεγάλοι. Και άμα θέλουν να κάτσουν στην Ελλάδα, θα μπορούσαν να τους βοηθήσουν με διάφορους τρόπους. Με σεμινάρια, υπάρχουν πολλά πράγματα που μπορούν να βοηθήσουν τους πρόσφυγες. Αλλά, δεν έχω δει κάτι τέτοιο.</p> <p>Απ' ότι ξέρω αυτοί που ήταν πριν, γιατί, τώρα έχουν έρθει και καινούργια άτομα, όχι. Γιατί, θέλουν να φύγουν, οι πολλοί έξω έχουν συγγενείς έξω. Παιδιά, γονείς, άντρες, οι οποίοι είναι έξω και δουλεύουν. Οι παλιοί, τους καινούργιους δε τους έχω γνωρίσει ακόμη. Δεν έχω κάτσει να μιλήσω μαζί τους γιατί, είναι καινούργιοι.</p>
<p>Γεωργία: Θεωρείτε ότι ο χώρος της δομής, όπως είναι διαρρυθμισμένος βοηθά την καθημερινότητά τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Βοηθάει. Και εμένα, αν ήμουν σαν αυτούς τους ανθρώπους που 'χουν ζήσει τόσα στη ζωή τους, πόλεμο, και άμα ήμουν και εγώ έτσι, θα με βοηθούσε. Θα ήμουν σε ένα δωμάτιο με την οικογένειά μου, με τα παιδιά μου, θα με βοηθούσε.</p>
<p>Γεωργία: Η δομή, η συγκεκριμένη τι παρέχει στους ανθρώπους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Την κτιριακή εγκατάσταση, κάποια φάρμακα τα οποία είχαμε, τα δώσαμε για τους πρόσφυγες. Πρώτα είχαμε δώσει την κουζίνα, μαγείρευαν για τους πρόσφυγες, στη κτιριακή δομή. Και ό,τι άλλο χρειαστεί, είμαστε εδώ για να τους βοηθήσουμε.</p>
<p>Γεωργία: Το κομμάτι του φαγητού; Αυτό σταμάτησε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τους δίνουν χρήματα για να πηγαίνουν να ψωνίζουν μόνοι τους και να μαγειρεύουν μόνοι τους. Γιατί, πριν το έπαιρναν εργολαβία κάποιοι άνθρωποι, μαγείρευαν γι' αυτούς στην κουζίνα. Αυτό σταμάτησε και μετά ξεκίνησαν να τους δίνουν χρήματα για να μαγειρεύουν τα δικά τους φαγητά. Όχι, ότι δε τους άρεσαν τα δικά μας φαγητά, αλλά, αυτοί έχουν άλλη νοοτροπία φαγητού. Από κει που να τα πετάμε τα φαγητά, σκέφτηκαν οι ΜΚΟ να τους δίνουν κάποια χρήματα για να ψωνίζουν μόνοι τους.</p>
<p>Γεωργία: Σας έχουν πει κάτι το οποίο θα 'θελαν να είχαν, αλλά, δεν το έχουν;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι.</p>

<p>Γεωργία: Τώρα, στο κομμάτι των σχέσεων. Υπάρχουν και τα θετικά, υπάρχουν και τα αρνητικά. Θα θέλατε λίγο να μου πείτε κάτι το οποίο σας έχει κάνει πολύ θετική εντύπωση και κάτι που σας έχει δημιουργήσει αρνητικά συναισθήματα. Που είναι ανθρώπινο.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Μου 'χει κάνει εντύπωση, μερικές οικογένειες, απ' αυτούς που είναι εδώ πέρα, ότι προσέχουν πάρα πολύ τα παιδιά τους. Και άλλες οικογένειες δεν προσέχουν καθόλου τα παιδιά τους. Δηλαδή, τα αφήνουν μόνα τους. Κάνουν τις βόλτες τους, νοιάζονται για τον εαυτό τους. Αλλά, κάποιες οικογένειες είναι πάρα πολύ δεμένες, με τα παιδιά τους, με την καθαριότητα, την υγιεινή, με το φαγητό, με όλα. Αυτό μου έχει κάνει εντύπωση.</p>
<p>Γεωργία: Τι είναι αυτό που σας ευχαριστεί περισσότερο από τη συναναστροφή σας μαζί τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τα μωρά. Τρελαίνομαι για τα μωρά. Που φέρνουν στον κόσμο και τα 'χουμε εδώ και τα βλέπουμε που τα πηγαίνουν βόλτες. Τα αγαπώ πάρα πολύ. Γεννήθηκαν δύο εδώ στο κέντρο, στα Γιάννενα, είναι εδώ τώρα ακόμα. Μας έχουν φέρει ένα άλλο μικρούλι, και τώρα, μας έφεραν και άλλον έναν, και δύο έγκυες, οι οποίες θα γεννήσουν και αυτές εδώ, νομίζω, ευελπιστώ.</p>
<p>Γεωργία: Πόσες οικογένειες έχουν έρθει τώρα; Αυτές προβλέπεται να μείνουν;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Δε το ξέρω, δε το ξέρω.</p>
<p>Γεωργία: Η τοποθεσία της δομής, το γεγονός του ότι βρίσκεται στο κέντρο της Κόνιτσας. Αυτό θεωρείτε ότι βοήθησε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Πάρα πολύ. Γιατί, στην αρχή δεν είχαν ούτε λεωφορεία να πηγαίνουν στα Γιάννενα να ψωνίζουν. Ψωνίζαν αποδώ. Και έπρεπε να βγουν έξω με τα πόδια, οι άνθρωποι. Ναι, τους βοήθησε πάρα πολύ. Ότι είναι μέσα στο κέντρο.</p>
<p>Γεωργία: Έχετε παρατηρήσει σχέσεις των ανθρώπων της κοινότητας και των «προσφύγων»; Σε τι είδους δουλειές;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι. Πηγαίνουν για καφέ έξω. Έχουν γνωρίσει κόσμο. Καμιά φορά τους παίρνουν και για δουλειά. Όχι όλους, μερικούς. Που θέλουν ένα μεροκάματο. Σε κήπους, σε ζώα, τέτοια πράγματα.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς μένετε σε διπλανό χωριό; Όταν είχαν έρθει οι άνθρωποι εδώ, εσείς είσαστε και ένας άνθρωπος, που η δουλειά σας σχετιζονταν μαζί τους. Σε συζητήσεις με άλλους ανθρώπους εκτός της δομής, υπήρχαν επιχειρήματα που σας είχαν προβληματίσει; Και αν ναι, τι είδους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι. Εγώ στην Κόνιτσα, μένω. Απλώς, η καταγωγή μου είναι από χωριό. Ρωτούσαν τι είδους άνθρωποι είναι. Στην αρχή. Ούτε εμείς τους ξέραμε. Εγώ αυτό τους έλεγα. Όταν θα τους μάθω, θα σας πω πως είναι οι άνθρωποι αυτοί. Αργότερα, όταν τους έμαθα τους ανθρώπους, τους είπα ότι είναι οι καλύτεροι άνθρωποι που έχω δει, σε συμπεριφορά απέναντι σε εμένα. Δε ξέρω τους άλλους τι κάνουνε. Απέναντι</p>

	<p>σε εμένα, γιατί, εγώ τους αγάπησα. Η αλήθεια είναι. Φοβόντουσαν γιατί, είχαν γίνει κάποια περιστατικά παλιά με ανήλικους αλλοδαπούς, με κλέψιμο. Δηλαδή, κλέβανε σπίτια και τρέχαμε στους εισαγγελείς και στις αστυνομίες. Φοβόντουσαν αυτό, επειδή πριν είχαμε τους ανήλικους και τώρα, έχουμε τις οικογένειες «μήπως είναι και αυτοί, όπως ήταν παλιά τα παιδιά;» Και εγώ τους έλεγα όχι, αυτοί είναι άνθρωποι με παιδιά, ήρθαν εδώ από πόλεμο, δεν είναι όπως ερχόντουσαν οι άλλοι, οι ανήλικοι αλλοδαποί για να φύγουν στο εξωτερικό, για δουλειά. Δηλαδή, έρχονταν παράνομα. Και αυτοί παράνομα ήρθανε, αλλά, όμως, ήρθαν από πόλεμο, παράνομα. Δεν ήθελαν να έρθουν στην Ελλάδα ή στην Ευρώπη. Αυτό τους έλεγα. Τα παιδιά τα φοβόντουσαν πιο πολύ, επειδή είχαμε κάποια τέτοια κρούσματα παλιά.</p>
<p>Γεωργία: Η κοινότητα κάνει κινήσεις να τους εντάξει στην Κόνιτσα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Στην Κόνιτσα; Δε το ξέρω. Δεν έχω ασχοληθεί μ' αυτό. Αυτό θα σας το απαντήσει ο κος Διευθυντής. Εγώ δεν μπορώ να απαντήσω σ' αυτό γιατί, δεν είμαι μέσα στα πράγματα. Είμαι υπάλληλος εγώ.</p>
<p>Γεωργία: Και μία τελευταία ερώτηση. Τη συνολική σας εμπειρία...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Η εμπειρία μου είναι τι να πω. Πως να το εξηγήσω; Δεν είχα ξαναζήσει τέτοιες καταστάσεις στη ζωή μου. Πρώτα, που δούλευα, δούλευα με γεροντάκια στο Βοήθεια στο σπίτι, δεν είχα ξαναζήσει με παιδιά. Μου 'ρχεται να κλάψω τώρα. Όταν ήρθα στη δουλειά μου εδώ το 2008, είχα ένα παιδάκι το οποίο ήταν 10 χρονών, ο οποίος ήταν ανήλικος, Έλληνας και δεν είχε ούτε μάνα ούτε πατέρα. Με έλεγε μάνα. Γιατί, τον ξεψείριζα. Είχε ψείρες και τον ξεψείριζα. Και μια φορά μου 'χε ρίξει μια πέτρα, παρά λίγο να μου 'ρθει στο κεφάλι. Του έλεγα γιατί, μου την πέταξες και μου λέει: "σε παρακαλώ, συγχώρεσε με. Δεν ήθελα να σε χτυπήσω", μου λέει. Αυτό με έκανε να αγαπήσω και το κτίριο και τους ανθρώπους και τα παιδιά. Όλη την εμπειρία που έχω ζήσει με τους ανήλικους αλλοδαπούς, με όλα αυτά τα πράγματα. Τους αγάπησα και τους αγαπώ, όλους τους ανθρώπους που έχουν περάσει αποδώ. Και τους υπαλλήλους και τα παιδιά.</p>

Τόπος: Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Κόνιτσας (χώρος πρώην δωμάτιο ασυνόδευτου)
Ημερομηνία: 18-12-2017
Ωρα: 10:30 π.μ.- 11:00 π.μ.
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης: 25 λεπτά και 4 δευτερόλεπτα
Συνέντευξη: 10 ^η

<p>Γεωργία: Καλημέρα. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Θα ξεκινήσουμε λίγο τη συζήτησή μας από κάποια βιογραφικά στοιχεία. Πότε και πού γεννήθηκες;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Καλημέρα. Γεννήθηκα στη Λωζάννη της Ελβετίας γιατί, οι γονείς μου ήταν μετανάστες, οικονομικοί μετανάστες. 8 Μαρτίου το 1974.</p>
<p>Γεωργία: Μέχρι τι ηλικία έζησες στη Λωζάννη;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Μέχρι τα 14 χρόνια μου. Μετά, γυρίσαμε στην Ελλάδα.</p>
<p>Γεωργία: Όταν γυρίσατε στην Ελλάδα, σε ποιο μέρος πήγατε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Στην αρχαία Ολυμπία, Πελοπόννησο.</p>
<p>Γεωργία: Οι γονείς σου είναι από κει;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ακριβώς από διπλανά χωριά.</p>
<p>Γεωργία: Όταν ξαναεπιστρέψατε στην Ελλάδα, οι γονείς σου τι δουλειά κάνανε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ο μπαμπάς σε ξενοδοχείο, σε ρεσεψιόν επειδή, μιλάει πέντε γλώσσες και η μαμά σε τουριστικό μαγαζί, πωλήτρια.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Στη Λωζάννη, οι γονείς σου οικονομικοί μετανάστες πού δούλευαν;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Σε εργοστάσια. Ήταν ράφτες και οι δύο. Έραβαν σε μεγάλες βιοτεχνίες και μετά, νομίζω άλλαξε ο μπαμπάς δουλειά, πήγε σε μία εταιρία που έβγαζε χρώματα για τα χρήματα. Και εξού και γυρίσαμε γιατί, κάτι τον ενοχλούσε, άρχισε να 'χει πρόβλημα με τα χρώματα.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, δε ξέρω αν έχεις μνήμες από τη Λωζάννη...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ελάχιστα. Λίγο θυμάμαι. Τη νταντά μας, ας πούμε που μας βοηθούσε το κράτος. Είμαστε πέντε αδέρφια, τα τέσσερα είχαμε γεννηθεί εκεί. Από κει και πέρα, θυμάμαι στην Ελλάδα.</p>
<p>Γεωργία: Πάμε τώρα στην Ελλάδα. Πώς ήταν η παιδική σου ηλικία;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Καλά πέρασα, όμορφα πέρασα. Στο σχολείο πέρασα λίγο ρατσισμό γιατί, μιλούσα γαλλικά, ναι και έπρεπε να μιλάμε ελληνικά. Δε μπορούσε και η μαμά να μας δουλέψει και τις δύο γλώσσες, έπρεπε υποχρεωτικά να μάθουμε ελληνικά και αυτό νομίζω το περάσαμε πολύ έντονα κυρίως από τους</p>

	<p>δασκάλους. Δηλαδή, μας έλεγαν ότι αν δε μάθατε να μιλάτε ελληνικά, δε θα ξανάρθετε στο σχολείο. Πολύ άσχημο βίωμα, αυτό. Κατά τα άλλα, εντάξει. Θυμάμαι, πέρασα καλά. Όμορφα, ήταν.</p>
<p>Γεωργία: Εσύ σπούδασες; Τελείωσες Λύκειο;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τελείωσα το Λύκειο. Μετά, πήγα σε μία σχολή με λογιστικά, δε πήρα ποτέ το χαρτί μου, δυστυχώς. Και μετά ασχολήθηκα με υπολογιστές. Πήρα το ECDL, διάφορα τέτοια.</p>
<p>Γεωργία: Στην Κόνιτσα, πώς βρέθηκες; Πώς αισθάνθηκες όταν ήρθες εδώ; Πώς ήταν τα πρώτα χρόνια που ήρθες εδώ;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ερωτική μετανάστρια. Είχα έρθει διακοπές και είμαι εδώ 20 χρόνια και... είμαι τόσο. Όταν είχα έρθει εδώ πριν 20 χρόνια, ήταν πολύ χωριό. Σιγά-σιγά βλέπω ότι εξελίσσεται και ο τόπος εδώ. Είχα και τα καλά και τα κακά. Δηλαδή, το καλό ήταν ο κόσμος με αγκάλιασε. Η νοοτροπία του κόσμου είναι λίγο διαφορετική, η οποία ισχύει ακόμη και σήμερα. Αλλά, παρόλα αυτά γινόμαστε δυνατοί και κοιτάζουμε μπροστά. Βρήκα δουλειά εύκολα. Εργάστηκα. Δόξα τω Θεώ. Έκανα φίλους. Γνωριμίες, διάφορα τέτοια. Καλά, όμορφα.</p>
<p>Γεωργία: Ωραία.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Στη συγκεκριμένη δομή από ποιο έτος εργάζεσαι; • Όταν είχες έρθει για πρώτη φορά στη συγκεκριμένη δομή, ποια παιδιά φιλοξενούνταν; • Τα παιδιά αυτά με τι κριτήρια επιλέγονταν στη συγκεκριμένη δομή; 	<p>Συνομιλήτρια: Από το 2011. Είχαμε και παιδιά από Αλβανία και παιδιά ελληνάκια. Και πιο πολύ είχε πρόσφυγες. Παιδάκια από Αφγανιστάν, Πακιστάν, Αίγυπτο, Τουρκία, κυρίως Ασία. Λίγα παιδιά από Αφρική. Στις αρχές. Μετά, είχαμε πιο πολλά παιδιά από Αφρική. Λογικά, ήταν τα παιδιά που μάζευε η αστυνομία από τα σύνορα. Τα προσφυγόπουλα. Τα παιδιά από την Αλβανία έρχονταν εδώ για να μάθουν τέχνες. Γιατί, παλιά εδώ ήταν το τσαγκαράδικο, μάθαιναν ράφτες και μεταλλουργία.</p>
<p>Γεωργία: Όταν είχες ξεκινήσει να εργάζεσαι εδώ, ποια ήταν τα καθήκοντά σου;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Είμαι γενικών καθηκόντων. Δηλαδή, με το που ξεκίνησα, έρχονταν τα παιδιά, ένα είδος σαν ρεσεψιόν.</p>

<p>Τώρα, λίγο να εξηγήσουμε το τι σημαίνει «αλλότριο»... Ουσιαστικά, καθήκοντα τα οποία ήταν εκτός των τυπικών καθηκόντων σου;</p>	<p>Έμπαιναν τα παιδιά, τους δίναμε καθαρά ρούχα, τους δίναμε τον ιματισμό να μπουν στα δωμάτια, τους δίναμε το δωμάτιο, ρούχα γιατί, τα περισσότερα ήταν γυμνά, ξέρεις άλλα παιδιά ξυπόλυτα, άλλα παιδιά κοντομάνικα, είχε κρύο, τους δίναμε όλα αυτά σαμπουάν, αφρόλουτρα και κατευθείαν, τραπεζαρία. Πηγαίναμε τους στρώναμε την τραπεζαρία, έτρωγαν και μετά, βασικά στα πλυντήρια και την κουζίνα. Σιγά σιγά έκανα και άλλα καθήκοντα. Αλλότρια. Ε ναι. Αν και γενικών καθηκόντων μπορεί ο διευθυντής, από ότι έχω διαβάσει, μπορεί να σε βάλει να κάνεις από καθαριότητα μέχρι να βοηθάς μέσα στα γραφεία. Αρκεί, εντάξει, να μπορείς να αντεπεξέλθεις. Κάποια στιγμή μαγειρεύαμε κιόλας. Βοηθούσαμε τα παιδιά στην καθαριότητα μέσα στα δωμάτια, στα μπάνια, πλέναμε τα ρούχα τους και μετά, ανέλαβα σιγά σιγά ανέλαβα αποθήκες. Ανέλαβα τις αγορές που έπρεπε να τρώνε τα παιδιά. Σιγά σιγά τη διαχείριση. Μετά, από τη διαχείριση, τη φύλαξη κτιρίου και παιδιών, σαν επιμελήτρια. Ό,τι μου έχει ζητηθεί...</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, από το Μάρτιο του 2016 φιλοξενούνται Σύριοι ως επί το πλείστον «πρόσφυγες». Εσύ ουσιαστικά είχες την εμπειρία, όχι δηλαδή της ίδιας ομάδας αλλά, παρόμοιων ομάδων. Θα μπορούσες να μου πεις πώς αισθάνθηκες αυτή τη μετάβαση σε έναν άλλον πληθυσμό;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Οικογένειες. Το βράδυ που ήρθαν θυμάμαι πολύ κόσμο. Και αποδώ εμάς γιατί είχαν έρθει πολλοί άνθρωποι να βοηθήσουν. Γιατροί από τον Ερυθρό Σταυρό, αστυνομία, πυροσβεστική, αρκετοί πολίτες αποδώ απ' την Κόνιτσα, κόσμος από τα Γιάννενα, εθελοντές πολλοί. Και έβλεπες γενικά από τα λεωφορεία να κατεβαίνουν παιδάκια, οι μανάδες μ' αυτό το βλέμμα το φοβισμένο που πάμε, τι κάνουμε, αν θα τους δεχτούμε, οι γυναίκες μας κοιτούσαν λίγο... ξέρεις γιατί, εμείς δε φοράμε μαντίλες, αλλά, γενικά ήταν όλα μια χαρά. Τους βοηθήσαμε, μπήκαν στο κέντρο, θυμάμαι ότι κατευθείαν πήγαμε στην τραπεζαρία όπου τα είχαμε όλα έτοιμα για να φάνε. Είχαμε ζεστάνει τους χώρους και όλα αυτά, να 'ναι ζεστά. Θυμάμαι τις μανάδες που θήλαζαν τα παιδιά, είχαν και αρκετά μωρά. Και επίσης είχαμε και ένα κύριο που ήταν</p>

	<p>ανάπηρος με καρτσάκι γι' αυτόν ήταν λίγο δύσκολο γιατί, έχουμε σκάλες, αλλά, υπήρχε μεγάλη βοήθεια και από τους ίδιους και από εμάς.</p>
<p>Γεωργία: Προτού έρθουν οι «πρόσφυγες» στην Κόνιτσα, ο Δήμος είχε κάνει ενημέρωση στους πολίτες; Αυτή η ενημέρωση, τι έλεγε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, από όσο θυμάμαι, ναι. Απ' όσο γνωρίζω, ναι. Είχε ενημερωθεί ο κόσμος ότι θα 'ρθουν γύρω στα 200 άτομα «πρόσφυγες», αν δεν κάνω λάθος από Μυτιλήνη ή από Χίο, δε θυμάμαι και όποιος μπορεί να βοηθήσει. Και όμως υπήρξε μεγάλη ανταπόκριση. Θυμάμαι ότι έρχονταν και παππούδες και αφήναν έστω και ένα ζευγάρι παπούτσια. Έφεραν πάμπερς, γάλα, τα πάντα. Βοήθησε πολύ ο κόσμος εδώ.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, μία ερώτηση του διαβόλου, υπήρξαν αντιδράσεις; Με τι επιχειρήματα; Άρα, ουσιαστικά το επιχείρημα της αντίδρασης ήταν η θρησκεία κατά κύριο λόγο ... άρα, μπορούμε να σκεφτούμε ότι ήταν θρησκευτικοί κύκλοι.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, από κάποιους ναι. Ότι σιγά σιγά θα γεμίσουμε μουσουλμάνους και θα αλλάξουμε θρησκεία. Αλλά, αυτοί ήταν πολύ λίγοι και δεν έδωσε κανένας σημασία. Παντού υπάρχουν αυτά. Ναι, δε τους άρεσε η μαντίλα, δε τους άρεσε ο ναργιλές, αλλά, πάνω απ' όλα ότι έρχονται μουσουλμάνοι. Ήταν πολύ λίγοι και το διαχειριστήκαμε σωστά. Και πιστεύω ειδικά η πρόεδρος που τα 'χει φέρει εις πέρας μέχρι τώρα, τους έβαλε στη θέση τους. Δε χρειάστηκε δηλαδή να επηρεάσουν και τους υπόλοιπους.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, στη συγκεκριμένη περίπτωση, σήμερα τα δικά σου τα καθήκοντα είναι τα ίδια όπως είχες και με το προηγούμενο πληθυσμό;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Έχει αλλάξει πλέον το γεγονός του ότι δεν κάνουμε τις αγορές εμείς, με τα τρόφιμα και αυτά. Γιατί, προφανώς είναι οι ΜΚΟ που έχουν αναλάβει όλα αυτά. Έχουν μειωθεί τα καθήκοντά μου πάνω στην εργασία μου. Πιο πολύ κάνουμε την επιμέλεια του χώρου, εντάξει δε μπορώ να πω υπάρχουν κάτω πλυντήρια που πλένουμε τον ιματισμό τους, η καθαριότητα δεν παύει αν και βοηθάνε και αυτοί στα δωμάτιά τους και στους χώρους. Δε μαγειρεύουμε, τέτοια πράγματα.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, έχω παρατηρήσει και θα σε ρωτήσω, δύο containers απέξω που είναι δύο κουζίνες... Η κεντρική κουζίνα τότε σταμάτησε να λειτουργεί;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Σταμάτησε το καλοκαίρι και αυτά τα containers έγιναν για το λόγο ότι «εμείς δε ξέρουμε να μαγειρέψουμε» από ότι άκουσα και από ότι βλέπω τα φαγητά τους, έχουν διαφορετική κουζίνα. Οπότε ήταν πιο εύκολο και για τις μανάδες που 'χουν μικρά παιδιά που θέλουν πιο</p>

	<p>πολύ να τρώνε, να ζεστάνουν το φαγητό τους, οπότε έχουν φτιαχτεί αυτά τα containers για να μαγειρεύουν οι ίδιοι. Απλά, έχουμε εμείς την επίβλεψη. Πως θα πάρουν τα κλειδιά, πως θα μπούνε, γενικά, με την καθαριότητα και όλα αυτά.</p>
<p>Γεωργία: Όταν η κουζίνα λειτουργούσε, υπήρχαν συγκεκριμένα φαγητά που προτεινόταν στους ανθρώπους;</p> <p>Οπότε, σταμάτησε να λειτουργεί η κουζίνα και τώρα μαγειρεύουν μόνοι τους...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Νομίζω είχε γίνει μία συζήτηση με τους υπεύθυνους πως ακριβώς πρέπει να τρέφονται και ποιες κυρίως από το μενού τους τροφές, τι ακριβώς τρώνε. Γιατί, τρώνε πολύ διαφορετικά φαγητά, όλα καυτερά. Πάνω σ' αυτό είχε βγει ένα πρόγραμμα αλλά, νομίζω ότι ήθελαν και κάτι παραπάνω οι άνθρωποι. Κάποιοι ζυμώνουν πίτες μόνοι τους, κάποιοι δε τρώνε το ψωμί, τρώνε την αραβική πίτα, τρώνε χουρμάδες, έχουν άλλη διατροφή.</p>
<p>Γεωργία: Θα μιλήσουμε λίγο τώρα για το χώρο της δομής. Η κάθε οικογένεια έχει ένα δωμάτιο. Θεωρείς ότι είναι λειτουργικό για τις ανάγκες τους;</p> <p>Η τοποθεσία της δομής; Το γεγονός του ότι βρίσκεται σ' αυτό το σημείο;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αναλόγως πόσα άτομα είναι. Αν είναι πολλά άτομα, όχι και τόσο, γιατί, θέλουν μεγαλύτερη άνεση, μη λέμε ψέματα. Αλλά, γενικά τα 'χουν φτιάξει τόσο όμορφα που τους βλέπεις, λένε πάμε στο σπίτι μου να σε κεράσω. Και είναι και πολλοί καθαροί άνθρωποι. Πάρα πολλοί καθαροί.</p> <p>Ό,τι καλύτερο γι' αυτούς. Διότι, ακριβώς απέξω έχεις το ΚΤΕΛ, έχεις το φαρμακείο, έχεις σούπερ μάρκετ... είναι ιδανικό μέρος. Τα σχολεία είναι κοντά για τα παιδιά τους. Επίσης, κοινωνικοποιούνται. Βλέπουν, μιλάνε με Κονιτσιώτες, βγαίνουν, παίζουν τα παιδιά με τα παιδιά μας, μια χαρά είναι το σημείο.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, θα ήθελα να σε ρωτήσω, για τις σχέσεις σου, τις δικές σου μαζί με τους ανθρώπους.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τους λατρεύω. Είναι φοβεροί άνθρωποι. Τους δίνεις ένα και σου γυρίζουν πέντε. Σε μαθαίνουν πράγματα από την κουλτούρα τους. Σέβονται τη θρησκεία σου, τη σέβονται. Και το τονίζω για κάποιους που θεωρούν ότι δεν. Εγώ θα σου πω ένα πράγμα. Κάποια στιγμή έπεσε μία εικόνα μας, μια εικόνα κάτω στην κουζίνα, έφυγαν, πήγαν αμέσως πήραν πρόκα, ήρθαν να τη βάλουν εκεί ακριβώς που ήταν, δεν πείραξαν ποτέ τίποτα. Και δε ξεχνάω το γεγονός ότι έξω είχε σκιστεί η σημαία μας από την κακοκαιρία</p>

	<p>και έχω και φωτογραφίες που έχουν ανέβει με καινούργια σημαία που 'χαμε αγοράσει εμείς και μας την έφτιαξαν οι ίδιοι. Είναι πολύ καλοί άνθρωποι. Σε φιλοξενούν στο σπίτι τους, αυτό το μικρό δωμάτιο τέλος πάντων, που το λεν' σπίτι τους.</p> <p>Μπαίνεις μέσα και σου λένε θα σε κεράσω τσάι και με το τσάι σου φέρνουν και άλλα είκοσι πράγματα. Δε σε σιχαίνονται καθόλου. Θα σου πουν και τα θετικά, ωραίο το μαλλί σου, ωραία τα νύχια σου, ωραίο το μακιγιάζ σου, όλα ωραία. Απλά, εμείς είμαστε έτσι. Δε σε ενοχλούν. Αυτοί κάνουν τη δουλειά τους και εμείς κάνουμε τη δική μας. Όπως είσαι και ότι είσαι. Σε αγαπάνε για τη θρησκεία σου, ακούνε την καμπάνα, σε ρωτάνε γιατί, χτυπάει τους έχουμε εξηγήσει πότε είναι το Πάσχα, πως γιορτάζουμε, τι κάνουμε. Εγώ δεν έχω αντιμετωπίσει κανένα πρόβλημα ούτε με τη θρησκεία ούτε με το ντύσιμο. Και γενικά, είναι πολύ καλοί άνθρωποι και παίρνεις πράγματα, μαθαίνεις πράγματα.</p>
<p>Γεωργία: Εσύ τι έχεις μάθει απ' αυτούς;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Καταρχήν, σου δίνουν τέτοια δύναμη, δηλαδή, δε ξεχνάω μια μέρα που με βρήκαν στη σκάλα, ήμουν λίγο στενοχωρημένη και θυμάμαι με ταρακούνησαν τρεις άντρες και μου λένε έλα εδώ, γιατί, είσαι έτσι; Εσύ πάντα χαμογελάς. Έχεις οικογένεια, έχεις σπίτι, έχεις δουλειά, έχεις λεφτά. Ξέρεις ότι θα πας στο σπίτι σου, είναι ζεστό, θα βρεις φαγητό, εμείς δεν έχουμε τίποτα. Και όμως γελάμε. Και όντως όλη μέρα, θα δεις με τη μουσική τους, θα κάνουν την παρευούλα τους, θα παίξουν τα χαρτάκια τους, εντάξει μέσα στα προβλήματά τους, δεν παύουν να υπάρχουν. Κάποιοι έχουν αφήσει ανθρώπους πίσω, κάποιοι έχουν αφήσει μπροστά, παρ' όλα αυτά σε μαθαίνουν να είσαι δυνατός.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, θα ήθελα να μου πεις. Ένα περιστατικό, αν θυμάσαι που έχεις βιώσει μαζί τους και σου έχει δημιουργήσει θετικά συναισθήματα και ένα περιστατικό, το οποίο έχεις βιώσει και σου έχει δημιουργήσει αρνητικά συναισθήματα, που είναι και αυτό ανθρώπινο.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Να σου πω πρώτα το αρνητικό. Θύμωσα μια μέρα με έναν κύριο, ο οποίος χτύπησε τη γυναίκα του. Εδώ, στο δωμάτιο. Έγινε μία παρεξήγηση και πάνω στον πανικό του ο σύζυγος χτύπησε τη γυναίκα του. Θυμάμαι ότι ήμουν εγώ και μία ακόμη υπάλληλος, τα 'χασα δε το κρύβω, ό,τι μπόρεσα έκανα από πρώτες βοήθειες, γιατί, η γυναίκα ήταν λιπόθυμη. Και μετά, όταν μίλησα μαζί του, θυμάμαι ότι μου είπε ότι</p>

	<p>λυπάται για το γεγονός, ότι δε θα το ξανακάνει ποτέ, απλά, έφτασε σε σημείο να το κάνει γιατί, έχουν μαζευτεί τόσα πολλά, οι περισσότεροι θέλουν χαρτιά για να φύγουν και ο λόγος είναι ότι δηλαδή, μερικές φορές σκέφτονται ότι δεν έχουν χρήματα, δε ξέρουν που θα πάνε μετά αποδώ, όλο αυτό τον έφερε σ' αυτό το σημείο. Ήταν η χειρότερη εικόνα που θα μπορούσα να βιώσω και το χειρότερο είναι ότι ήμουν σχεδόν μόνη μου εκείνη τη στιγμή, βέβαια ενημέρωσα τους υπεύθυνους και αυτά, και από τότε δεν είχαμε άλλο κρούσμα.</p> <p>Τώρα, θετικό τι να σου πω. Να σου πω ότι κάνουν ωραίες γιορτές και μας καλούν.</p> <p>Θυμάμαι τον αρραβώνα που έγινε εδώ μέσα, με τη νύφη και το γαμπρό, το πως προετοιμάσαν τη νύφη, με το μακιγιάζ όλα αυτά, την προηγούμενη μέρα 'καναν πάρτυ, χορέψαμε, με έντυσαν και εμένα με μαντίλα, με τα ανάλογα ρούχα, θυμάμαι ότι αυτό έγινε ένα γλέντι 4, 5 ώρες. Και την επόμενη μέρα έγινε ο αρραβώνας, κάτω στη τραπεζαρία. Προσπάθησα και εγώ να χορέψω, εντάξει οι άνθρωποι είναι απίστευτοι στο χορό τους, και όλα αυτά τα έθιμα που έχουν. Πως καλωσορίζει ο γαμπρός τη νύφη, τι όρκους δίνει, το κέρασμα που δεν είναι απλό σαν το δικό μας, είναι με φρούτα, με ξηρούς καρπούς, διάφορα τέτοια, το ντύσιμό τους μου 'κανε εντύπωση, δηλαδή, έβλεπες τις γυναίκες, ντυμένες, περιποιημένες, με τα καλά τους τα ρούχα, μακάρι να γινόταν γιορτή και πάρτυ κάθε μέρα εδώ, ήταν πολύ ωραίο συναίσθημα.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, εσύ που είσαι μέρος της καθημερινότητάς τους και παρατηρείς το τι κάνουν κτλ, τι κάνουν κάθε μέρα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τα παιδιάκια πηγαίνουν σχολείο, δόξα τω θεώ υπάρχουν πολλοί καλοί άνθρωποι που βλέπω ότι τα διαβάζουν και οι περισσότεροι τα έχετε μάθει ελληνικά και μπορούμε να συνεννοηθούμε. Δηλαδή, ότι θέλουμε να μιλήσουμε με τους γονείς, έχουμε τα παιδιά, τα οποία μας κάνουν τη μετάφραση. Οι κυρίες πλέκουν, μαζεύονται και κάνουν αυτή τη συνάντηση.</p> <p>Την προσευχή τους που έχουν ανά τέσσερις ώρες, διάφορες φορές μέσα στη μέρα και μαζεύονται οι γυναίκες ξεχωριστά από τους άντρες.</p>

	<p>Θα μαγειρέψουν, φτιάχνουν υπέροχα γλυκά. Αν και εγώ θα έλεγα ότι πρέπει να κάνουν και άλλα πράγματα, αλλά, δε ξέρω αν είναι ο κατάλληλος χώρος. Δεν έχει κατάλληλη υποδομή που να μπορούν να κάνουν και άλλα πράγματα. Γενικά, τη μέρα τους έτσι τη περνάνε.</p> <p>Οι άντρες έχουν το ναργιλέ τους, τα χαρτάκια τους, θα πάνε τη βόλτα τους, θα παίξουν μπάλα.</p>
<p>Γεωργία: Υπάρχει κάποιος ή κάποια οικογένεια που να θέλει να μείνει στην Κόνιτσα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Οι περισσότεροι ναι, αλλά, το θέμα είναι ότι δε θα 'χουν δουλειά. Το πρόβλημά τους είναι η δουλειά. Θέλουν να εργαστούν. Θέλουν να κάνουν κάτι αυτοί οι άνθρωποι. Δηλαδή, όσο και να λέμε ότι ΟΚ, είναι εντάξει εδώ και αυτά, οι περισσότεροι ήταν με επαγγέλματα, άνθρωποι που έφτιαχναν έπιπλα, υπάρχει κομμωτής, οι γυναίκες που έραβαν, κομμώτριες, λογιστές, δικηγόροι, νοσηλευτές, θα 'θελαν να δουλέψουν αυτοί οι άνθρωποι. Το μόνο άσχημο εδώ είναι ότι δε μπορούν να βρουν δουλειά.</p>
<p>Γεωργία: Ο Δήμος έχει κάνει κάποια προσέγγιση να τους απασχολήσει εργασιακά;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Δε νομίζω να επιτρέπεται κιόλας. Αν δεν έχουν τα χαρτιά τα νόμιμα, πώς να τους πάρει κάποιος για εργασία;</p>
<p>Γεωργία: Τι είδους σχέσεις χτίζετε ως υπάλληλοι μαζί τους; Γιατί, είστε και οι άνθρωποι που δουλεύετε εδώ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ξέρεις κάτι; Είναι οι άνθρωποί μας. Είναι η γειτονιά μας. Οι περισσότεροι είμαστε πολύ δεμένοι μαζί τους, οι περισσότεροι.</p>
<p>Γεωργία: Συνολική εμπειρία...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Παίρνεις αγάπη από αυτούς τους ανθρώπους, αν ακούσεις τις ιστορίες τους ειλικρινά θα κλαις, μου αρέσει που έχω γνωρίσει και άλλη κουλτούρα. Είμαστε δύο διαφορετικοί λαοί, αλλά, σκέψου ότι είμαστε άνθρωποι, αίμα εμείς, αίμα αυτοί.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία, ευχαριστώ πολύ.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τίποτα. Να 'σαι καλά.</p>

Τόπος: Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Κόνιτσας (χώρος γραφείου Διευθυντή)
Ημερομηνία: 18-12-2017
Ώρα: 11:00π.μ.-12:00μ.μ.
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης : 43 λεπτά και 59 δευτερόλεπτα
Συνέντευξη: 11 ^η

Γεωργία: Καλημέρα σας. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Τέλεια. Θα ήθελα να ξεκινήσουμε τη συζήτησή μας με κάποια βιογραφικά στοιχεία. Πότε και πού γεννηθήκατε;	Συνομιλητής: Καλημέρα σας. Παρακαλώ. Γεννήθηκα, όχι μακριά αποδώ. Σ' ένα χωριό που λέγεται Πηγή. Ανατολικά της Κόνιτσας. Κάποιες δεκαετίες πριν.
Γεωργία: Μέχρι τι ηλικία ζήσατε στο συγκεκριμένο χωριό;	Συνομιλητής: Μέχρι τα 11 μου.
Γεωργία: Μέχρι τα 11. Πώς θυμάστε να ήταν η παιδική σας ηλικία εκεί;	Συνομιλητής: Θεωρώ ότι στάθηκα αρκετά τυχερός γιατί, μεγάλωσα σ' ένα περιβάλλον, φυσικό εντελώς φυσικό. Και έχω τις καλύτερες αναμνήσεις.
Γεωργία: Για ποιο λόγο μετακινηθήκατε, όταν μετακινηθήκατε και πού μετακινηθήκατε;	Συνομιλητής: Ναι, όταν μετακινηθήκαμε δεν πήγαμε μακριά, ήρθαμε στην Κόνιτσα. Μόλις 6 χιλιόμετρα. Για λόγους καθαρά επαγγελματικούς της οικογένειας. Σχολείου κτλ. Έπρεπε να ήμαστε κοντά στην επαγγελματική δραστηριότητα του πατέρα μου και επειδή τα σχολεία την περίοδο εκείνη στα χωριά αρχίσαν και κλείνανε λόγω του ότι τα παιδιά ήταν ελάχιστα. Αυτός ήταν ο βασικός λόγος.
Γεωργία: Οι γονείς σας τι δουλειά κάνανε;	Συνομιλητής: Οι γονείς μου... Βασικά, όλη μας η οικογένεια ασχολείται με την πέτρα. Ο πατέρας μου, ο παππούς μου, ο προπάππους μου. Ανήκουμε, δηλαδή, σε μαστορική οικογένεια, των τεχνιτών της πέτρας. Και παράλληλα για να επιβιώσουμε, ο ρόλος της μητέρας στο σπίτι ήταν πολύπλευρος με την έννοια ότι μια γυναίκα, όπως θα γνωρίζετε, στην Ήπειρο έπρεπε να ασχοληθεί με πάρα πολλά πράγματα για να μπορέσει να σταθεί μία οικογένεια.
Γεωργία:	Συνομιλητής:

<p>Πολύ ωραία. Σπουδάσατε;</p>	<p>Τελείωσα το Λύκειο στην Κόνιτσα. Στη συνέχεια, τελείωσα τα τουριστικά επαγγέλματα στην Κρήτη και ασχολήθηκα και με γενικότερα πράγματα. Δηλαδή, με τη τέχνη. Η τέχνη της πέτρας ήταν ένα κίνητρο για εμένα. Και επειδή υπήρχε στο DNA μου με αφορμή αυτό ασχολήθηκα και με τη ζωγραφική, με το σχέδιο και με πολλά άλλα πράγματα. Τα οποία, εντάξει, δεν έχουν τόση σημασία.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Γενικότερα, στον ελλαδικό χώρο κινηθήκατε ή έχετε εμπειρίες και από το εξωτερικό;</p>	<p>Συνομιλητής: Εντάξει, στον ελλαδικό χώρο ήταν τα πρώτα βήματα. Αλλά, στη συνέχεια, οι εμπειρίες μου και οι αναζητήσεις μου δε σταμάτησαν εκεί. Επειδή, μ' αρέσαν τα ταξίδια, ταξίδεψα αρκετά. Μπορώ να πω ότι αισθάνομαι τυχερός γιατί, κατάφερα να πάω σε αρκετά μέρη στο εξωτερικό. Σε Ευρώπη, Ασία, Αμερική, Αυστραλία. Και αυτό μου έδωσε την ευκαιρία να εμπλουτίσω τις παραστάσεις μου και τις εμπειρίες μου και να με βοηθήσει να βλέπω τα πράγματα λίγο πιο διαφορετικά απ' ό τι τα βλέπει κανείς όταν ζει σ' ένα συγκεκριμένο χώρο.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Πότε επιστρέψατε στην Κόνιτσα;</p>	<p>Συνομιλητής: Η απόφαση να γυρίσω στην Κόνιτσα μετά από ένα διάστημα περίπου 8-10 ετών, ήταν απόφαση ζωής. Και ήταν απόφαση, η οποία ήταν ενσυνείδητη. Είχα αποφασίσει, δηλαδή, με όλα αυτά τα λίγα που 'χα δει, ότι ο κατάλληλος χώρος για να μπορέσω να ζήσω, αν θέλεις και να δραστηριοποιηθώ είτε επαγγελματικά είτε κοινωνικά, ήταν η Κόνιτσα.</p>
<p>Γεωργία: Στη συγκεκριμένη δομή, από πότε εργάζεστε;</p>	<p>Συνομιλητής: Στη συγκεκριμένη δομή, είμαι σχεδόν 32 χρόνια. Όχι, σχεδόν. Είμαι 32 χρόνια.</p>
<p>Γεωργία: Θα ήθελα λίγο να μου αφηγηθείτε ή να μου πείτε το τι κάνατε όταν ήρθατε, δηλαδή, ποια ήταν τα καθήκοντά σας και λογικά, αντιλαμβάνομαι και μία εξέλιξη.</p>	<p>Συνομιλητής: Ναι. Θα έλεγα ότι το γεγονός ότι ήρθα σ' αυτή τη δομή, ήταν εντελώς τυχαίο. Αυτό, βέβαια, μπορεί να σας εκπλήσσει. Αλλά, έτσι είναι. Υπήρχε μία ανάπαυλα απ' τη δουλειά μου στα τουριστικά ένα Σεπτέμβριο και είχα</p>

έρθει για να ξεκουραστώ στην Κόνιτσα. Εκείνο το διάστημα είχα ένα φίλο εδώ, ο οποίος δραστηριοποιούταν σαν παιδαγωγός.

Και επειδή κάναμε παρέα αρκετά μου πρότεινε εκείνο το χειμώνα να μείνω να δουλέψω μαζί τους εδώ για να αποκτήσω μία εμπειρία.

Το 'κανα.

Η μία σεζόν, έγιναν δύο.

Στη συνέχεια, μπήκα σε μία άλλη διαδικασία. Μου άρεσε αυτό που γινόταν εδώ γιατί, είχαμε να κάνουμε με παιδιά.

Ασχολήθηκα με τα συνδικαλιστικά.

Γιατί, τότε ήμασταν νέα παιδιά και οι συμβάσεις, όπως καλά γνωρίζετε ήταν περιορισμένου χρόνου.

Και δε ξέρω για ποιο λόγο, η μία σεζόν έγιναν δύο, οι δύο 'γίναν τρεις και κάπως έτσι έγιναν τα 32 χρόνια.

Ο ρόλος μου στο χώρο αυτό ήταν πολύπλευρος.

Ξεκίνησα σαν επιμελητής παιδιών.

Ασχολήθηκα με τα διοικητικά.

Όπως σας είπα με τα συνδικαλιστικά.

Και σιγά σιγά μπήκα στο πετσί του ρόλου.

Δηλαδή, αυτό που ξεκινάει κανείς όταν ασχολείται με τα παιδιά είναι στην αρχή μια απλή επιμέλεια αν θέλεις, μια φιλία, στη συνέχεια, εμβαθύνεται, αποκτάς κάποιες εμπειρίες.

Δίνεις και παίρνεις περισσότερα γιατί, έχεις να κάνεις με νέα παιδιά που προφανώς στο χώρο αυτόν είχαν ιδιαίτερα προβλήματα και με την έννοια της ψυχοκοινωνικής τους κατάστασης.

Και αυτό με έκανε να μπω σ' ένα ρόλο, ο οποίος, απ' ότι φαίνεται μετά από 32 χρόνια ήταν αρκετά δημιουργικός.

Και για 'μένα και για τους συναδέλφους και για τα παιδιά.

Και μέσα σ' αυτό το χώρο απέκτησα και φίλους, νέους ανθρώπους, οι οποίοι σήμερα είναι μεγάλοι, οικογενειάρχες, επαγγελματίες.

Γιατί, όπως γνωρίζετε, είχαμε παράλληλα και εργαστήρια στη σχολή μας.

Και φτάσαμε, σήμερα, μετά από όλο αυτό το διάστημα να διαχειριζόμαστε μία διαφορετική κατάσταση φιλοξενίας, όπως γνωρίζετε, προσφύγων.

Με τις ιδιαιτερότητές τους, με τα

	προβλήματά τους και συνεχίζουμε.
<p>Γεωργία: Ουσιαστικά, εσείς εδώ και 30 χρόνια, δηλαδή, τρεις δεκαετίες έχετε έρθει σε επαφή και έχετε εργαστεί με διαφορετικούς πληθυσμούς.</p>	<p>Συνομιλητής: Ναι, θα έλεγα ότι υπάρχει αυτή η ποικιλία πολυπολιτισμικότητας.</p>
<p>Γεωργία: Όταν είχατε ξεκινήσει να εργάζεστε εδώ, από πού ήταν ο πληθυσμός που φιλοξενούσατε;</p>	<p>Συνομιλητής: Όταν ξεκινήσαμε εμείς ήταν αποκλειστικά παιδιά από τον ελλαδικό χώρο, τα οποία είχαν κάποια θέματα οικογενειακά. Κάποια ορφανά. Κάποια παιδιά παραμελημένα. Κάποια παιδιά που 'χαν ιδιαίτερα προβλήματα στο οικογενειακό τους περιβάλλον. Και χρειαζόντουσαν ένα χώρο για να αναπτυχθούν και να εξελιχθούν ομαλά. Και αυτό το ρόλο, το ρόλο δηλαδή της αναπλήρωσης της οικογένειας, η οποία δε μπορεί να υπάρξει σε κανένα βαθμό, εμείς προσπαθήσαμε να το κάνουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Αυτή ήταν η βασική μας, αν θέλετε, αποστολή. Αυτό διήρκησε αρκετά χρόνια. Βέβαια, με κάποιες μετεξελίξεις όσον αφορά τη σχολή μας ξεκίνησε σαν ορφανοτροφείο, μετά, έγινε κέντρο παιδικής μέριμνας, μετά, κέντρο προστασίας παιδιού. Δηλαδή, αλλάξαν οι ονομασίες, όχι, ότι άλλαξε ο ουσιαστικός ρόλος που διαδραματίσαμε όλο αυτόν τον καιρό, σαν σχολείο. Τα πράγματα αλλάξαν ως προς αυτό γύρω στο 2008, όταν κληθήκαμε από το Υπουργείο να φιλοξενήσουμε ένα πενταετές πρόγραμμα ανηλίκων προσφύγων και μεταναστών. Εκεί μπήκαμε σ' ένα άλλο πλάνο. Ήταν κάτι διαφορετικό. Δηλαδή, έπρεπε να διαχειριστούμε διαφορετικές κουλτούρες, διαφορετικές συνήθειες, διαφορετικά δεδομένα. Βέβαια, η εμπειρία μας βοήθησε να ανταπεξέλθουμε ως ένα βαθμό. Υπήρχαν και κάποια σεμινάρια, τα οποία μας βοήθησαν. Και αφού τελείωσε και αυτό το πρόγραμμα στη συνέχεια, στο οποίο εκείνο πρόγραμμα είχα αναλάβει για ένα μικρό διάστημα και τη διεύθυνση, στη συνέχεια, το 2016, δηλαδή, πριν από 1,5 χρόνο περίπου 2, κληθήκαμε</p>

	<p>να φιλοξενήσουμε πρόσφυγες πολέμου απ' τη Συρία. Όπως ξέρετε, οικογένειες και παιδιά. Αυτά είναι βασικά τα χαρακτηριστικά της εξέλιξης, αν θέλετε.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Τώρα, στο κομμάτι του σήμερα, της φιλοξενίας των συγκεκριμένων ανθρώπων στη συγκεκριμένη δομή. Προτού έρθουν και φιλοξενηθούν στη συγκεκριμένη δομή, υπήρχε ενημέρωση από το Δήμο στην τοπική κοινότητα; Στο κομμάτι της φιλοξενίας. Στο ότι θα έρθουν Σύριοι πρόσφυγες να φιλοξενηθούν στη συγκεκριμένη δομή. Η τοπική κοινότητα είχε ενημερωθεί γι' αυτό;</p>	<p>Συνομιλητής: Τι εννοείτε; Απ' όσο μπορώ να γνωρίζω, αυτό το θέμα ήταν στην ευχέρεια του Δήμου να ενημερώσει τους πολίτες. Εμείς απ' την πλευρά τη δική μας, όπως ξέρετε, είμαστε μια συγκροτημένη δομή, είμαστε υποχρεωμένοι να πράξουμε σύμφωνα με τις εντολές που έχουμε από τους προϊστάμενους. Θεωρώ, όμως, ότι λίγο πολύ κάποιοι γνώριζαν, κάποιοι δεν γνώριζαν. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, όταν είναι κάτι που προκύπτει ξαφνικά δε μπορεί να πει κανείς ότι θα σε ενημερώσει από πριν για το τι θα συμβεί. Και προφανώς υπήρξαν και διαφορετικοί τρόποι αντίδρασης απ' τον πληθυσμό. Σε γενικές γραμμές, όμως, θα 'λεγα ότι ο κόσμος δέχτηκε θετικά όλο αυτό το εγχείρημα για πολλούς λόγους. Θεωρώ ότι ένας βασικός λόγος είναι ότι ο μισός πληθυσμός της Κόνιτσας ήταν πρόσφυγες. Και αυτό είναι ένα θετικό κομμάτι όσον αφορά την αντιμετώπιση των καινούργιων ανθρώπων. Ένα άλλο είναι ότι η κοινωνία πια της Κόνιτσας είναι ανοιχτή και μπορεί να δεχτεί καινούργια πράγματα. Και απ' την άλλη είναι το στοιχείο του ανθρωπισμού που σ' αυτές τις περιπτώσεις λες ότι αφού είναι και πρέπει να γίνει, θα γίνει κάτι. Έτσι, θεωρώ ότι είναι τα πράγματα. Τώρα, παραπέρα δε ξέρω.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. (Από) την πρώτη μέρα που ήρθαν εδώ, έχετε εικόνες; Από τη στιγμή που κατεβαίνουν από το λεωφορείο και μπαίνουν μέσα στη δομή. Εσείς, εδώ, πώς κινηθήκατε; Τι κληθήκατε να κάνετε;</p>	<p>Συνομιλητής: Φυσικά και έχω και είναι πολύ έντονες. Τι ακριβώς να σας πω; (γελάει!) Επειδή, όπως σας είπα, είχε προηγηθεί ένα πενταετές πρόγραμμα φιλοξενίας των ανηλίκων, οι οποίοι ήταν πάρα πολλοί. Πρέπει να σας πω ότι σε διάστημα 5 χρόνων, φιλοξενήσαμε 3,5 χιλιάδες ανήλικους. Αλλά, στην ουσία δεν μπορώ να πω ότι ήταν ανήλικοι.</p>

	<p>Ήταν μία ηλικία από 17 μέχρι 25. Αλλά, για λόγους πρακτικούς φαντάζομαι ότι υπήρχε η ανοχή γιατί έπρεπε κάπου αυτοί οι άνθρωποι να μείνουν. Όσον αφορά το τελευταίο κομμάτι των προσφύγων από τη Συρία. Οι εικόνες, οι πρώτες της προσέλευσης αυτών των ανθρώπων ήταν έντονες. Και είχαν πολλά στοιχεία. Τι να πω ακριβώς τώρα; Τα συναισθήματα είναι ποικίλα. Νιώθεις ότι από τη μια βλέπεις κάποιους ανθρώπους, οι οποίοι είναι ταλαιπωρημένοι, που κουβαλάνε μαζί τους ό,τι μπορούν να κουβαλήσουν, είτε αυτά είναι θετικά είτε αρνητικά και θα πρέπει κάπου να ακουμπήσουν. Γιατί, όπως γνωρίζετε ο πόλεμος είναι σκληρό πράγμα. Ανεξάρτητα από το που προέρχεται, πως γίνεται, τι συμβαίνει κτλ, τα θύματα πάντα είναι οι άνθρωποι και κυρίως, ο ευαίσθητος πληθυσμός, δηλαδή, οικογένειες, παιδιά κτλ. Θυμάμαι, έντονα ναι. Ήταν δύσκολο το πρώτο διάστημα. Γιατί, έπρεπε να διαχειριστούμε σχεδόν 200 ανθρώπους. Με τα προβλήματα του καθενός ξεχωριστά, με θέματα υγείας, με θέματα πώς να το πω, ψυχολογικά κτλ. Και 'κει θα 'θελα να σταθώ λίγο και να πω ότι επειδή χρειαστήκαμε βοήθεια, θα πω ότι οι άνθρωποι εδώ της Κόνιτσας και όχι μόνο, και φορείς και απλοί άνθρωποι βοήθησαν πάρα πολύ. Και δεχτήκαν όλους αυτούς τους ανθρώπους σαν να ήταν γνωστοί τους. Αυτό μ' άρεσε. Και αποδείχτηκε στη συνέχεια ότι όλο αυτό ήταν πολύ θετικό βήμα γιατί, κατάφερε να δώσει σ' αυτούς τους ανθρώπους μια μικρή ελπίδα ότι τα πράγματα θα γίνουν καλύτερα. Τώρα, δε ξέρω τι άλλο θα μπορούσα να σας πω για την πρώτη εβδομάδα ή τις πρώτες μέρες. Αλλά, όπως σας είπα ήταν έντονα συναισθήματα, τα οποία δε ξεχνιούνται εύκολα και θα ήθελα να κάνω μία ευχή και να πω ότι δε θα ήθελα να το συναντάμε συχνά αυτό.</p>
Γεωργία:	Συνομιλητής:

<p>Τώρα, θα κάνω και εγώ μία ερώτηση, δεν καταλαβαίνω με ποια έννοια αυτό που λέτε, το τελευταίο. Να μη συναντάμε...</p>	<p>Να μη συναντάμε, δηλαδή, την απόρροια των πολέμων. Δηλαδή, τις συνέπειες. Δηλαδή, να μη φτάνουμε σε σημείο να ξεριζώνονται οικογένειες από το χώρο τους, από τα σπίτια τους, από τους ανθρώπους τους. Αυτή είναι η ευχή μου.</p>
<p>Γεωργία: Σήμερα, στη συγκεκριμένη δομή, πόσοι φιλοξενούνται ακριβώς;</p>	<p>Συνομιλητής: Η δομή μας έχει τη δυνατότητα να φιλοξενήσει περίπου 80 με 100 ανθρώπους. Στην αρχή φιλοξενήσαμε πολύ περισσότερους. Λόγω ειδικών συνθηκών. Και είχαμε χρησιμοποιήσει κάποιους χώρους, τους οποίους αναγκαστικά έπρεπε να κάνουμε χώρους διαμονής. Στην εξέλιξη των πραγμάτων, βλέποντας ότι αυτή η διαχείριση δε μπορεί να είναι για πολύ χρονικό διάστημα, καταλήξαμε ότι θα μπορούμε να φιλοξενούμε ανθρώπους σε καλές συνθήκες και κυρίως επειδή είναι παιδιά και γυναίκες, να μην έχουμε προβλήματα όσον αφορά υγείας, συνωστισμού κτλ. Γι' αυτό φιλοξενούμε τώρα 80 ανθρώπους που είναι και η δυναμικότητα του κέντρου μας και θεωρούμε ότι παρέχουμε καλές υπηρεσίες σε ανθρώπινες και φυσιολογικές συνθήκες φιλοξενίας.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, αναφορικά με τις υπηρεσίες. Η συγκεκριμένη δομή, τι ακριβώς παρέχει στους ανθρώπους που φιλοξενεί;</p>	<p>Συνομιλητής: Το βασικό που παρέχει η δομή μας είναι το κτιριακό συγκρότημα, στέγη, μπάνιο και βέβαια, σε συνεργασία με κάποιες οργανώσεις (ΜΚΟ), οι οποίες έχουν πάρει την ειδική άδεια από το Υπουργείο μας, προσπαθούμε να κάνουμε τη διαμονή τους εδώ ευχάριστη απ' όλες τις πλευρές. Δηλαδή, τα βασικά πράγματα που έχει μια φιλοξενία προσπαθούμε να τα παρέχουμε.</p>
<p>Γεωργία: Όσον αφορά τη τροφή; Το φαγητό;</p>	<p>Συνομιλητής: Αυτό μέχρι πρόσφατα γινότανε σε κεντρικό επίπεδο, δηλαδή, μαγειρεύαμε στην κουζίνα μας, είχαμε το εστιατόριο κτλ. Από κάποια στιγμή και μετά, επικράτησε η πολιτική αν θέλετε ότι οι άνθρωποι αυτοί πρέπει να αυτοσυντηρούνται και να αισθάνονται πιο ελεύθεροι, να 'χουν τις επιλογές τους και όλη αυτή η διαδικασία γίνεται πια μέσω των οργανώσεων που τους χρηματοδοτούν με κάποιες κάρτες, κάνουν τα ψώνια τους και αισθάνονται και</p>

	<p>εκείνοι καλύτερα γιατί, μπορούν να επιλέξουν το φαγητό τους, το τρόπο που θα το μαγειρέψουν κτλ.</p> <p>Εμείς τους παρέχουμε την τεχνική υποστήριξη.</p> <p>Δηλαδή, τους έχουμε κουζίνες, τους έχουμε χώρους που μπορούν να δραστηριοποιηθούν, να φτιάξουν τα πράγματα όπως εκείνοι νομίζουν καλύτερα.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Τώρα, θα κάνω μία ερώτηση αναφορικά για το αν θεωρείτε ότι σήμερα, η συγκεκριμένη δομή είναι λειτουργική για την ικανοποίηση των αναγκών τους;</p>	<p>Συνομιλητής: Εντάξει, η δομή μας όπως γνωρίζετε και όπως σας είπα λειτουργεί πριν από πόλεμο του 40.</p> <p>Ξεκίνησε σαν Ορφανοτροφείο και στη συνέχεια, σαν Κέντρο παιδικής μέριμνας κτλ. Είναι λογικό, λοιπόν, σ' όλη αυτή τη διαδρομή να έχει υποστεί κάποιες, πως να το πω, κάποιες βλάβες; Αν θέλετε.</p> <p>Απ' τη χρήση.</p> <p>Προσπαθούμε να κρατάμε το κτιριακό συγκρότημα σ' ένα επίπεδο τέτοιο που να είναι λειτουργικό.</p> <p>Προβλήματα υπάρχουν.</p> <p>Γι' αυτό είμαστε εδώ και προσπαθούμε καθημερινά να βελτιώνουμε τις συνθήκες. Θεωρώ, επειδή, το κομμάτι της φιλοξενίας των προσφύγων είναι κάτι πολύ ιδιαίτερο, φυσικό είναι να μην είναι απόλυτα οι συνθήκες τέτοιες που θα ήθελε κάποιος να έχει.</p> <p>Απ' την άλλη, όμως, θεωρώ ότι είναι σε πολύ καλό επίπεδο γιατί, τα βασικά πράγματα τα παρέχει.</p> <p>Προσπαθούμε να τα βελτιώνουμε συνεχώς.</p>
<p>Γεωργία: Σας έχουν τεθεί αιτήματα από την πλευρά των προσφύγων σε σχέση με τη βελτιστοποίηση του χώρου;</p>	<p>Συνομιλητής: Είναι απολύτως φυσιολογικό για οποιονδήποτε όταν ζει σε ένα χώρο που δεν καλύπτει τις απόλυτες ανάγκες με το πως το βλέπει ο καθένας να υπάρχουνε πάντα ελλείψεις.</p> <p>Θεωρούμε, όμως, ότι σε γενικές γραμμές και σε μεγάλο βαθμό οι ελλείψεις αυτές είναι ελάχιστες.</p> <p>Βέβαια, δε μπορεί να 'χει κανείς, όπως είναι το σπίτι του, δεν υπάρχει περίπτωση να αναπληρωθεί.</p> <p>Αλλά, σύμφωνα με τα δεδομένα και με τις προϋποθέσεις που μπορούμε εμείς να έχουμε, θεωρώ ότι είναι σε πολύ καλό επίπεδο.</p>
<p>Γεωργία: Η κάθε οικογένεια, να τη χαρακτηρίσω, της</p>	<p>Συνομιλητής: Ναι.</p>

<p>αναλογεί ένα δωμάτιο;</p>	<p>Προσπαθούμε, αυτό σας έλεγα πριν, επειδή, οι χώροι μας είναι συγκεκριμένοι για συγκεκριμένους ανθρώπους, προσπαθούμε να έχουμε κάθε οικογένεια σε ένα δωμάτιο. Για να αισθάνεται το δικό της χώρο, το οικογενειακό της περιβάλλον. Βέβαια, δεν είναι πάντα εφικτό. Και το προηγούμενο διάστημα ήταν ακόμη πιο δύσκολα. Αλλά, θεωρώ ότι το τελευταίο διάστημα είμαστε σε πολύ καλό δρόμο.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, θα ήθελα να μου αφηγηθείτε ένα περιστατικό, το οποίο βιώσατε αυτά τα δύο χρόνια, αυτόν τον 1,5 χρόνο μαζί τους και σας δημιουργεί θετικά συναισθήματα, όταν το ανακαλείτε στη μνήμη σας και ένα περιστατικό, το οποίο σας δημιουργεί αρνητικά συναισθήματα, που είναι εξίσου ανθρώπινο.</p>	<p>Συνομιλητής: Εντάξει, η ερώτηση είναι απλή, ξεκάθαρη, αλλά, θεωρώ ότι δεν είναι εύκολο να σας δώσω μια ξεκάθαρη απάντηση γιατί, είναι τόσα πολλά αυτά που συνέβησαν, τα θετικά βέβαια, και αρνητικά. Αλλά, αν θεωρήσουμε ότι κάτι μ' άρεσε ιδιαίτερα, όλο αυτό το διάστημα, τα δύο χρόνια δεν είναι ένα, είναι πολλά. Να σας πω ότι εντάξει, ζήσαμε και στιγμές ευχάριστες με ανθρώπων σχέσεις μεταξύ κάποιων από τους πρόσφυγες με τον τοπικό πληθυσμό, μέχρι όπως γνωρίζετε και συμβίωση, έχουμε γάμο. Είχαμε γεννητούρια, γλέντια κτλ. Όλα αυτά, η προσφορά των ανθρώπων, η συνεύρεση με τον τοπικό πληθυσμό και όλα αυτά, η ανταλλαγή κάποιων δραστηριοτήτων, το ότι τα παιδιά πηγαίνουν σχολείο και μαθαίνουν ελληνικά, με χαροποιεί ιδιαίτερα. Το ότι μπορούν και επικοινωνούν. Όλα αυτά είναι θετικά. Και είναι και πολύ περισσότερα. Απλά, τώρα, θα πρέπει να μιλάμε ώρες. Όσον αφορά για αρνητικά, αυτά προσπαθούμε να τα ξεχνάμε. Είναι καταστάσεις, οι οποίες δημιουργούνται τις περισσότερες φορές παρά τη θέληση των ανθρώπων, λόγω συνθηκών όπως πολύ καλά καταλαβαίνετε. Άρα, θεωρώ ότι δεν υπάρχει κάποιος λόγος να θυμηθώ έντονα κάτι αρνητικό γιατί, όπως και εσείς θα θέλετε, δε μας αρέσει να θυμόμαστε αρνητικά πράγματα. Και είναι καλά να τα ξεπερνάμε.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς μαζί με τους ανθρώπους τι είδους σχέσεις έχετε;</p>	<p>Συνομιλητής: Η θέση, η δική μου, σε όλο αυτό το πλάνο είναι λίγο πολύπλευρη. Δηλαδή, από τη μια πλευρά, επειδή, έχω την</p>

	<p>ευθύνη της δομής, θα πρέπει να έχω και τον έλεγχο, είμαι υποχρεωμένος να τηρώ κάποιους κανόνες που έχουν σχέση με την ασφάλεια, με την υγιεινή κτλ, όλων αυτών των ανθρώπων.</p> <p>Απ' την άλλη θα πρέπει να είμαι διακριτικός όσον αφορά τις σχέσεις μου με τους ανθρώπους για πολλούς λόγους και επειδή, συνεργαζόμαστε με αρκετές οργανώσεις, που ο καθένας έχει το ρόλο του, θα πρέπει να συντονίζω αυτούς τους ρόλους και θα πρέπει να κρατώ ισορροπίες.</p> <p>Όπως καταλαβαίνετε, είναι λίγο, όχι περίεργο, πολύπλευρο το πλάνο που πρέπει να ακολουθήσουμε.</p> <p>Σε γενικές γραμμές, όμως, οι σχέσεις μου με τους ανθρώπους είναι πάρα πολύ καλές. Στενοχωριέμαι όταν αναγκάζομαι κάποιες φορές να γίνομαι αυστηρός σε κάποια πράγματα, αλλά, όπως, καταλαβαίνετε σε ένα κοινόβιο, όταν έχεις την ευθύνη, πρέπει να είσαι εκεί που πρέπει κάθε φορά.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, θα πάμε λίγο στο κομμάτι της καθημερινότητάς τους. Το πως εσείς, εφόσον, βρίσκεστε στη δομή καθημερινά, άρα, θεωρητικά παρατηρείτε ή βλέπετε το τι συνιστά την καθημερινότητα των προσφύγων σήμερα. Θα ήθελα να μου πείτε τι κάνουνε.</p>	<p>Συνομιλητής: Κοιτάξετε η καθημερινότητα αυτών των ανθρώπων δεν είναι εύκολο πράγμα. Αν σκεφτεί κανείς ότι βρίσκονται εδώ γιατί, είναι ένας ενδιάμεσος σταθμός επειδή, έχουν ένα σκοπό να πάνε κάπου να βρουνε δικούς τους ανθρώπους, να μετεγκατασταθούν, να λύσουνε κάποια θέματα που έχουνε, να ξεχάσουνε κάποια πράγματα που πρέπει να ξεχάσουνε και να ξαναφτιάξουν τη ζωή τους. Η καθημερινότητα αυτών των πραγμάτων εκ των πραγμάτων δεν είναι εύκολη με την έννοια δηλαδή, ότι είναι φορτισμένοι από πάρα πολλά πράγματα και πάρα πολλά προβλήματα και πέρα από τη φιλοξενία που εμείς παρέχουμε και τις συνθήκες που προσπαθούμε να είναι καλές, θα πρέπει να σκεφτόμαστε και τη ψυχοσωματική τους κατάσταση, να λαμβάνουμε υπόψη μας ότι είναι σε μία δύσκολη φάση και ότι με όλα αυτά θα πρέπει να συνεχίσουν να πορεύονται και να είναι ισορροπημένοι. Δεν είναι εύκολο. Εμείς από την πλευρά μας προσπαθούμε να τους δώσουμε, αυτά που μπορούμε. Και όταν χρειάζεται να υπερβάλλουμε κιόλας. Και κάτι παραπάνω. Δε μπορώ να πω ότι το πετυχαίνουμε</p>

	<p>πάντα. Για πολλούς λόγους. Γιατί, είναι θέμα και δεκτικότητας. Είναι και θέμα μιας διαφορετικής κουλτούρας. Είναι πολλά πράγματα αυτά που συνιστούν μια συνύπαρξη κάποιων ανθρώπων. Άρα, η καθημερινότητα έχει όλα αυτά τα στοιχεία, τα οποία αν τα λάβει κανείς υπόψη του θα πρέπει σα τελικό συμπέρασμα να πούμε ότι είμαστε αρκετά καλά. Δηλαδή, το ότι δεν έχουμε μεγάλα προβλήματα, εντάσεις κτλ γιατί, και αυτό οφείλεται στο γεγονός του ότι ο πληθυσμός είναι ομοιογενής κυρίως και οι περισσότεροι είναι οικογένειες και παιδιά. Λαμβάνοντας όλα αυτά υπόψη μας θεωρούμε ότι η καθημερινότητα είναι σε πλαίσια ισορροπημένα, κάποιες φορές δύσκολη η καθημερινότητα, αλλά, από ότι φαίνεται και επειδή η ροή συνεχίζεται πιστεύω ότι φυσιολογική ως ένα βαθμό.</p>
<p>Γεωργία: Έχετε ακούσει ή έχετε συζητήσει μαζί τους κάποιου είδους επιθυμία ή προθυμία να μείνουν στην Κόνιτσα και να εργαστούν;</p>	<p>Συνομιλητής: Από τις συζητήσεις που έχω κάνει με τους ανθρώπους και απ' αυτό που βλέπω γενικότερα, ελάχιστοι είναι αυτοί οι οποίοι έχουν εκδηλώσει ενδιαφέρον να μείνουν. Από ελάχιστοι έως κανέναν, θα έλεγα. Εκτός από αυτή την οικογένεια που αποφάσισε να δεσμευτεί στην Κόνιτσα, αν και αυτοί ακόμα το σκέφτονται. Θα έλεγα γενικά ότι δεν υπάρχει τέτοιο πλάνο, αν θέλεις. Η βασική τους θέληση είναι να συνεχίσουν να πάνε εκεί όπου προφανώς έχουν κάποιους δικούς τους ανθρώπους και εκεί που προφανώς πιστεύουν ότι μπορεί να ξεκινήσουν κάτι καινούργιο. Και βέβαια, πάντα υπάρχει στο πίσω μέρος του μυαλού τους να επιστρέψουν όταν τα πράγματα και οι συνθήκες το επιτρέψουν.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς εκτός από το συγκεκριμένο ρόλο που επιτελείτε στη συγκεκριμένη δομή, είστε και πολίτης της Κόνιτσας. Οπότε, τώρα, θα έρθω να ρωτήσω τι θεωρείτε ότι μπορεί να προσφέρει ένας πληθυσμός σαν αυτός που φιλοξενείται στη συγκεκριμένη δομή, στη κοινότητα της Κόνιτσας;</p>	<p>Συνομιλητής: (παύση) Πολύ καλή ερώτηση. Δε θα 'λεγα ότι δε το σκέφτηκα. Αλλά, δε θα 'λεγα ότι με απασχολεί και συχνά. (γελάει!) Τι μπορεί να προσφέρει αυτός ο κόσμος; Αυτό που μπορεί βασικά να προσφέρει θα έλεγα ότι είναι κυρίως εννοιολογικό. Δηλαδή, με την έννοια ότι μας δίνει την αφορμή να σκεφτούμε κάποια πράγματα</p>

που αυτό που συμβαίνει σ' αυτούς τους ανθρώπους σήμερα, θα μπορούσε να συμβαίνει σε 'μας.

Μ' αυτή τη σκέψη, μπορούμε να πάμε και παραπέρα.

Δηλαδή, μπαίνουμε στη διαδικασία να σκεφτούμε ότι αυτοί οι άνθρωποι έχουν περάσει μια κατάσταση, προφανώς, άθελά τους συμβαίνει και πρέπει να διαχειριστούν μια κατάσταση.

Εμείς απ' την πλευρά μας, όπως σας είπα, σαν πολίτες έχουμε δεχτεί γιατί, θεωρώ ότι κατανοούμε κάποια πράγματα και έτσι, μας δίνει την ευκαιρία να σκεφτούμε ότι οι άνθρωποι αυτοί όντως μπορούν να προσφέρουν πράγματα.

Μπορούν πρώτα απ' όλα να μας προβληματίσουν.

Δεύτερο, είναι να μας δώσουν μια διαφορετική άποψη για το πως είναι ο κόσμος.

Ένα τρίτο πράγμα που μπορούν να μας δώσουν είναι τη δυνατότητα να εκδηλώσουμε εμείς τον ανθρωπισμό μας. Και θεωρώ ως ένα βαθμό ότι το κάνουμε. Αυτά μπορεί να ακούγονται λίγο μελό, αν θέλεις, λίγο περίεργα.

Έχουν όμως τη σημασία τους.

Όταν άνθρωποι απ' όλη την υφήλιο με διαφορετικές κουλτούρες, θρησκείες έχουν τη δυνατότητα να έρχονται σε επαφή και να ανταλλάσσουν σκέψεις και τρόπους ζωής, αυτό θεωρώ ότι δίνει την ευκαιρία στον καθένα από 'μας ξεχωριστά αλλά, και σαν κοινωνία να γινόμαστε καλύτεροι άνθρωποι.

Και θεωρώ ότι δεν υπάρχει τίποτα πιο σημαντικό.

Άρα, στην ερώτησή σας το τι προσφέρουν αυτοί οι άνθρωποι, προσφέρουν αρκετά. Αν θέλετε, αυτό είναι το εννοιολογικό, όπως είπαμε κομμάτι.

Μπορούμε όμως να πάμε και στο πρακτικό. Και αυτό έχει τη σημασία του.

Όπως γνωρίζετε, ο χώρος μας είναι ένας πολύ φτωχός χώρος, ο οποίος με την ευκαιρία αυτή μπορεί να έχει κάποια έσοδα και αυτό να βελτιώσει και τις συνθήκες επιβίωσης των ντόπιων.

Είναι δηλαδή και ένα κομμάτι πως να το πω, αλισβερίσι το 'λεγαν στο χωριό.

Γίνεται δηλαδή μία ανταλλαγή διαφόρων

	<p>καταστάσεων. Και βοηθάει και τους μεν και τους δε. Άρα, και στις δύο περιπτώσεις είναι θετικό. Αρνητικό κομμάτι δε βρίσκω.</p>
<p>Γεωργία: Λοιπόν, συνεχίζουμε. Τώρα, θα ήθελα να θέσω μία τελευταία ερώτηση που είναι ουσιαστικά εσείς να μου πείτε ή να κάνετε μία αποτίμηση της συνολικής σας εμπειρίας στη συγκεκριμένη δομή. Εσείς, ανάλογα με τους ρόλους που επιτελούσατε σε κάθε χρονική περίοδο και ανάλογα με τη συναναστροφή σας με το συγκεκριμένο κόσμο, τι θεωρείτε ότι εσείς έχετε κερδίσει απ' αυτό;</p>	<p>Συνομιλητής: Αυτή η ερώτηση είναι μεγάλη ερώτηση. Είναι μία ερώτηση που όπως σας είπα αφορά 32 χρόνια, αφορά ένα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα και δε θα 'ταν εύκολο να απαντήσω σφαιρικά σ' αυτή την ερώτηση. Αυτό όμως που μπορώ να σας πω είναι ότι εν κατακλείδι τι θα μπορούσε να πει κανείς γι' αυτά τα χρόνια, ήταν μία εμπειρία ζωής. Η οποία είχε να κάνει με τα πιο ευαίσθητα κομμάτια μιας κοινωνίας ανθρώπων που είναι τα παιδιά. Και αυτό γίνεται ιδιαίτερα σημαντικό όταν αυτά τα παιδιά δε μεγάλωναν σε φυσιολογικές συνθήκες, οικογενειακού περιβάλλοντος. Που αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να δώσεις σ' αυτά τα παιδιά κίνητρο να δούνε τα πράγματα με ένα διαφορετικό τρόπο. Δηλαδή, όταν ένα παιδί στον οικογενειακό του χώρο δεν αντιμετωπίζεται σωστά είτε ηθελημένα είτε αθέλητα δηλαδή, είτε έχει χάσει τους γονείς του είτε έχει γονείς οι οποίοι δε στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων θα πρέπει αυτά τα παιδιά να βρουν κάτι, το οποίο θα τους δώσει την αφορμή και την ευκαιρία να δούνε τα πράγματα διαφορετικά και να πορευτούν στη ζωή τους. Αυτό δεν είναι εύκολο πράγμα. Ούτε μπορεί να πει κανείς όσο εξειδικευμένος και αν είναι είτε ψυχολόγος είτε κοινωνιολόγος ότι μπορεί να τους δώσει αυτά τα στοιχεία. Όπως γνωρίζετε η οικογένεια δεν αναπληρώνεται σε κανένα επίπεδο. Παρ' όλα αυτά με την καλή μας διάθεση, με την εμπειρία του χρόνου και του κάθε χρόνου προσπαθήσαμε να γίνουμε φίλοι με τα παιδιά. Κάνοντας αυτό μπαίνεις στη διαδικασία να τα πλησιάζεις. Αν είσαι θετικός και θεωρώ ότι όλοι οι συνάδελφοι, όσους συνάντησα όλα αυτά τα χρόνια, σ' αυτό το χώρο, προσπάθησαν να δώσουν ό,τι καλύτερο είχαν. Θα έλεγα ότι με επιμονή και υπομονή και</p>

<p>Σε σχέση με το σήμερα;</p>	<p>καλή διάθεση καταφέραμε να τα βοηθήσουμε γιατί, όλα τους ήταν παιδιά, αυτό ήταν το κοινό όλων τους. Και είναι δέκτες πολλών ερεθισμάτων. Όταν μαθαίνεις να δίνεις, παίρνεις πολλά περισσότερα. Δε ξέρω τι άλλο θα μπορούσα να σας πω.</p> <p>Σήμερα, τα πράγματα θα έλεγα ότι είναι πιο απλά. Ο χώρος αυτός εκκολάπτεται το μέλλον. Όχι, μόνο στα στενά περιθώρια των συνόρων αλλά, και γενικότερα, των πολιτών του κόσμου. Τα σύνορα έχουν δύο έννοιες: η μία είναι η τυπική έννοια των συνόρων των κρατών και των εθνών και η άλλη είναι η ουσιαστική έννοια, η οποία έχει να κάνει με τα σύνορα που βάζουν οι άνθρωποι είτε στο διπλανό τους είτε στον απέναντί τους ή είτε σε όποιον θεωρούν ότι δεν είναι δικός τους. Και στις δύο περιπτώσεις τα σύνορα είναι πολύ σχετικά. Και από τη στιγμή που εμείς ως άνθρωποι ζούμε στη σχετικότητα θα πρέπει να τα λαμβάνουμε όλα αυτά υπόψη μας για να γινόμαστε εμείς πρώτα καλύτεροι και στη συνέχεια η κοινωνία μας.</p>
<p>Γεωργία: Θεωρείτε ότι αυτή η δομή είναι ένα σύνορο των εντός και των εκτός;</p>	<p>Συνομιλητής: Θεωρώ ότι αυτή η δομή δεν είναι σύνορο. Θεωρώ ότι αυτή η δομή είναι μία όαση, στην οποία μπορεί να βρει μία οικογένεια ή ένα παιδί εκείνα τα βασικά πράγματα που θα τους βοηθήσουν να συνεχίσουν στο οδοιπορικό του. Είτε είναι φτωχός, είτε είναι ορφανός, είτε είναι πρόσφυγας. Τέλος πάντων, κάποιος που αισθάνεται μόνος του.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Σας ευχαριστώ.</p>	<p>Συνομιλητής: Και εγώ σας ευχαριστώ που μου δώσατε αυτή την ευκαιρία να κάνουμε αυτή την αναδρομή.</p>

Τόπος: Καπνισμένο Τσουκάλι
Ημερομηνία: 26-11-2017
Ώρα: 12:00μ.μ.-13:00μ.μ.
Διάρκεια μαγνητοφώνησης: 15 περίπου λεπτά (κλείσαμε το μαγνητόφωνο και μιλήσαμε και εκτός αυτού, σε σημεία που δεν ήθελε να τα πει με αυτό το μέσο)
Συνέντευξη: 1 ^η

Γεωργία: Καλημέρα. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Θα ήθελα να ξεκινήσουμε με κάποια βιογραφικά στοιχεία. Πότε και πού γεννηθήκατε;	Συνομιλητής: Γεννήθηκα στην Κόνιτσα, το 1968. Το 69 μεταναστεύσαν οι δικοί μ' με την αδερφή μ', δίδυμος είμαι, στην Αυστραλία. Καθίσαμε 10 χρόνια και από το 1980 μόνιμα στην Ελλάδα, στην Κόνιτσα.
Γεωργία: Ποιοι ήταν οι λόγοι της μετακίνησής σας;	Συνομιλητής: Η πείνα και η ανεργία. Οικογενειακά φύγαμε Αυστραλία, οικογενειακά γυρίσαμε.
Γεωργία: Οι γονείς σας από πού είναι;	Συνομιλητής: Από Κόνιτσα. Προσφυγική καταγωγή από τη Μικρά Ασία, Καππαδοκία.
Γεωργία: Οι γονείς σας τι δουλειά 'κάναν;	Συνομιλητής: Ο πατέρας μ' ήταν υπάλληλος στην Ένωση Συνεταιρισμού Κόνιτσας και η μάνα μ' διατηρούσε καφενείο. Στην Αυστραλία, εργάτες σε εργοστάσιο. Με νήματα, με βαφές, με χρώματα, με λάστιχα ... άλλαζαν δουλειές, δεν ήταν ... αρκετές.
Γεωργία: Πήγατε σχολείο;	Συνομιλητής: Έβγαλα το Δημοτικό στην Αυστραλία. Το Λύκειο στην Ελλάδα. Δεν σπούδασα. Ασχολούμαι με το ελεύθερο επάγγελμα.
Γεωργία: Τώρα, θα ήθελα να σας ρωτήσω για τη δομή των «προσφύγων» σήμερα. Από το Μάρτιο του 2016 έχουν έρθει άνθρωποι ως επί το πλείστον από τη Συρία. Γενικότερα, εσείς ως Κονιτσιώτης, πώς αντιλαμβάνεστε την παρουσία τους εδώ;	Συνομιλητής: Δεν είχε κανένα πρόβλημα ο Κονιτσιώτικος λαός με τους πρόσφυγες. Ίσα ίσα τους αγκάλιασε πιστεύω εγώ. Και τους πρόσφερε βοήθεια και τρόφιμα και ρουχισμό. Είναι και οι εποχές δύσκολες, δεν είναι όπως σ' Αλβανικό που τα 'χαμε πολύ περισσότερα και τα δίναμε πιο απλόχερα. Ο καθένας ό,τι μπορούσε, έδωσε. Και τους τάισε με το παραπάνω, πιστεύω.

	Δεν τους κοιτούσε με το 'να μάτι πονηρά.
<p>Γεωργία: Γενικότερα, προτού έρθουν στην Κόνιτσα και εγκατασταθούν στη συγκεκριμένη δομή, είχε γίνει μία προεργασία;</p>	<p>Συνομιλητής: Όχι, ιδιαίτερα. Ακουγότανε. Ακουγότανε ότι θα 'ρθουν Σύριοι στο Κέντρο, κάτω. Δεν 'ξέραν αν θα 'ρθουν σίγουρα ή όχι ή πότε. Υπήρχε, μία αμφισβήτηση τότε τι θα είναι, πως θα είναι και τι. Λογικό πιστεύω, δεν τους κατηγορώ, ας πούμε. Αλλά, οπότε αν ήρθαν και μετά, δε έγινε κάτι.</p>
<p>Γεωργία: Η Κόνιτσα, είναι μία περιοχή, η οποία αποτελείται ουσιαστικά από ανθρώπους που 'χουν έρθει από αλλού ...</p>	<p>Συνομιλητής: Ο μισός πληθυσμός, ναι. Τουλάχιστον.</p>
<p>Γεωργία: Αυτό θεωρείτε ότι έπαιξε ρόλο στην υποδοχή και αποδοχή τους;</p>	<p>Συνομιλητής: Πιστεύω πως ναι. Πιστεύω πως ναι. Και πιστεύω ότι δεν είναι τυχαίο που 'ρθαν σε τέτοια μέρη που υπήρχε προσφυγικό στοιχείο από τη Μικρά Ασία. Δεν ξέρω, στην Πελοπόννησο πόσοι καταυλισμοί είναι... Δεν ξέρω, έτσι; Χωρίς, να κατηγορώ τους Πελοποννήσιους και οποιουσδήποτε άλλους έτσι; Αλλά, αν δεις ότι προσφυγικό στοιχείο είναι από τη Βόρεια Ελλάδα και πάνω, κι όσο να 'ναι χτυπάει μέσα το κατάλοιπο του πρόσφυγα. Γι' αυτό το συγκρίνω με την Πελοπόννησο, αν υπάρχει καταυλισμός ή όχι. Γιατί, τους πόνεσαν πιο πολύ οι πρόσφυγες από τη Μικρά Ασία απ' ότι οι άλλοι. Δεν ξέρω.</p>
<p>Γεωργία: Να κάνω μία ερώτηση; Ανάμεσα στους «πρόσφυγες» που 'χουν έρθει τώρα από τη Συρία και στους «πρόσφυγες» που 'ρθαν από τη Μικρά Ασία, που ουσιαστικά και οι δικοί σας οι πρόγονοι είχαν έρθει, εντοπίζετε κοινά;</p>	<p>Συνομιλητής: Κοιτάξτε ότι 'φυγαν κυνηγημένοι, ναι. Αυτό το μόνο κοινό σημείο. Και παρά τη θέλησή τους. Τους παππούδες, αν τους ρώταγες, θα 'θελαν να μείνουν εκεί στο χωριό, εκεί που 'ταν στη Μικρά Ασία. Δεν ήθελαν να 'ρθουν. Το κακό ήταν ότι ειδικά οι δικοί μας, όταν ήρθαν εδώ πέρα, κυνηγημένοι έφυγαν από τη Τουρκία, κυνηγημένοι ήρθαν εδώ.</p>

	<p>Τους κυνηγούσαν. Γιατί, απλά, τότε το ελληνικό στοιχείο στην Ελλάδα, τους φοβόταν τους πρόσφυγες τους Έλληνες. Το αν θα τους πάρουν τις περιουσίες, το αν θα τους πάρουν τα χωράφια. Αν, αν, πολλά, αν. Και γι' αυτό αν πάρεις τους γεωγραφικούς χάρτες της εποχής τότε, τους πρόσφυγες από τη Μικρά Ασία, τους είχαν τοποθετήσει στις άκρες των πόλεων. Δεν ήταν τυχαίο. Άσε τώρα μεγάλωσε η Κόνιτσα, μεγάλωσαν οι πόλεις και 'σμίξαν οι άκρες και 'γίναν μεγάλες οι πόλεις. Και δε φαίνεται. Αλλά, αν κοιτάξεις οποιαδήποτε πόλη της Ελλάδος, όπου υπάρχει προσφυγικό στοιχείο από τη Μικρά Ασία, ήταν όλοι στις άκρες των πόλεων. Τώρα, οι πρόσφυγες από τη Μικρά Ασία, εδώ είναι στην κάτω Κόνιτσα. Είναι τα χωράφια εκεί κοντά. Εγώ το 'νωσα το προσφυγικό, το πρόβλημα στην Κόνιτσα. Υπήρχε μεγάλη διαμάχη Κονιτσιωτών, ντόπιων με το προσφυγικό στοιχείο. Και στην εποχή τη δικιά μου, όταν γύρισα εγώ από την Αυστραλία, προτιμούσα να μου βρίσουν οτιδήποτε άλλο, παρά να με βρίσουν πρόσφυγα ή ντουντούμη που λέμε εδώ, παρατσούκλι του πρόσφυγα. Γιατί, Δ' Δημοτικού, ακόμη, νιώθω το φτύσιμο στο μάγουλο από τα Αυστραλάκια, το νιώθω ακόμα και δεν ήθελα στην ίδια μου την πατρίδα να με βρίσουν πάλι. Και μ' ένα συμμαθητή είχαμε πλακωθεί στο ξύλο. Και ο λυκειάρχης τότε είχε αποβάλει τον συμμαθητή και 'μένα δεν μ' απέβαλε, με διήμερη αποβολή εμένα. Πενταήμερη ο συμμαθητής, διήμερη εμένα, γιατί, τον χτύπησα. Και πενταήμερη γιατί, με πρόσβαλε. Και από τότε ήμασταν κολλητοί μετά, με το συμμαθητή. Αλλά, γενικά, δεν είναι κοινής αποδοχής ο πρόσφυγας. Δηλαδή, την εποχή του πατέρα μου, δεν τολμούσε να παντρευτεί ο πρόσφυγας μια ντόπια ή το ανάποδο. Ήταν αδιανόητο.</p>
--	--

	<p>Δεν άφηναν οι ντόπιοι ή έστω και στο σχολείο να προκόψει ο πρόσφυγας, ο Έλληνας.</p> <p>Και όποιος ντόπιος πει ότι δε συνέβη, λέει ψέματα.</p> <p>Υπάρχουν, δηλαδή, μαρτυρίες, το ξέρουν και πολλοί ντόπιοι.</p> <p>Και μέχρι τελευταία, συνεχίστηκε.</p> <p>Τα τελευταία χρόνια. Δηλαδή, στην εποχή τη δικιά μου, τη δεκαετία του 80 μέχρι τέλος του 90, υπήρχε έντονο το φαινόμενο.</p> <p>Από κει και μετά, άρχισαν να παντρευόμαστε μεταξύ μας και εκεί άρχισε να ομαλοποιείται η κατάσταση.</p>
<p>Γεωργία:</p> <p>Γενικότερα, με τη συγκεκριμένη δομή και με τους ανθρώπους που φιλοξενούνται εκεί, εσείς τι είδους σχέσεις έχετε;</p>	<p>Συνομιλητής:</p> <p>Εμείς, προσωπικά, καμία, ίσως.</p> <p>Δεν έχουμε κάτι να χωρίσουμε ή στιδήποτε.</p> <p>Τώρα, ή αυτοί δε θέλουν να σμιχτούν ή έχουν άλλα προβλήματα ή δικά τους, σίγουρα, έχουν δικά τους προβλήματα οι άνθρωποι, δηλαδή, δεν είναι ... είναι στο πουθενά εδώ πέρα.</p> <p>Απ' τη χλιδή, μπορεί να 'ρθαν εδώ πέρα στο κτίριο και να 'ναι η τρώγλη, παράδειγμα, γι' αυτούς.</p> <p>Αλλά, γενικά, δε ξέρω αν θέλουν να σμιχτούν με το ντόπιο πληθυσμό ή αν ... δεν πιστεύω εμείς, να μη θέλει ο ντόπιος πληθυσμός να σμιχτεί με τους Σύριους.</p> <p>Δεν ξέρω κατά πόσο οι ίδιοι θέλουν να σμιχτούν ή το σκεπτικό τους ποιο είναι.</p> <p>Να πάνε σε ένα καλύτερο μέρος, σίγουρα ή να γυρίσουν στη Συρία, αν μπορέσουν κάποια στιγμή.</p> <p>Γενικά, δεν υπάρχουν προβλήματα μεταξύ μας.</p> <p>Γενικά, τίποτα ... δεν. Δεν ξέρω, εκεί μεταξύ τους τι έχουν.</p> <p>Αυτό είναι δικό τους θέμα.</p>
<p>Γεωργία:</p> <p>Θεωρείτε ότι η τοποθεσία της δομής που είναι ακριβώς στο κέντρο της Κόνιτσας βοηθάει την επικοινωνία τους με τον "ντόπιο" πληθυσμό;</p>	<p>Συνομιλητής:</p> <p>Εγώ προσωπικά δεν έχω επαφή μαζί τους, για να κουβεντιάσω, να κάνω, να ράνω.</p> <p>Στις αρχές μόνο που ερχότανε μερικοί για το ίντερνετ εδώ πέρα, μετά φαίνεται, όταν τους έβαλαν και ίντερνετ μέσα στο κτίριο δεν ...</p> <p>Αλλά, εγώ προσωπικά δεν είχα πάρε δώσε.</p> <p>Δεν έχω πάρε δώσε μαζί τους.</p> <p>Δεν ξέρω τώρα με τον υπόλοιπο κόσμο, με λίγους έχουν, τους βλέπω, πάνε ψωνίζουν</p>

	<p>στο σούπερ μάρκετ τα απαραίτητα τους. Στις καφετέριες βλέπω μερικές έτσι κάποιιοι να βγαίνουν έξω. Να πούμε είναι έτσι κλεισμένοι μέσα, δεν είναι ... δεν κινούνται έξω.</p>
<p>Γεωργία: Υπήρχαν αντιδράσεις;</p>	<p>Συνομιλητής: Υπήρχαν αντιδράσεις που 'ρθαν, απ' όλο τον κόσμο γενικά. Και είναι λογικό, πιστεύω, έτσι; Επειδή, δεν ήξερες τι θα 'ταν, τι δε θα 'ταν. Αν θα δημιουργούσαν φασαρίες, αν θα δημιουργούσαν προβλήματα. Διάφορα. Αν και είναι λογικό, πιστεύω. Υπάρχει αμφιβολία. Η αμφισβήτηση. Εντάξει, τώρα, μετά που εγκαταστάθηκαν και είδαν ότι τα πράγματα είναι ομαλά ρε παιδί μου, δε δημιουργούν φασαρίες, δεν ... δεν ... δεν ... , ας πούμε ξεχάστηκαν εντός εισαγωγικών, όλα.</p>
<p>Γεωργία: Αυτό που θα ήθελα να ρωτήσω είναι, όταν εσείς τους βλέπετε να κινούνται στο χώρο κτλ., ποιες είναι οι σκέψεις σας γι' αυτούς τους ανθρώπους;</p>	<p>Συνομιλητής: Εγώ λέω κρίμα. Είναι κρίμα. Πιστεύω ότι το κράτος τους παρέχει ό,τι μπορεί έτσι; Μέσω οικονομικής κρίσης. Παίρνουν τα επιδόματά τους, δεν ξέρω τι κάνουν μέσα εκεί, τι πληρώνουν, τι δεν πληρώνουν. Από μια μεριά, να 'ταν στον πόλεμο και να περίμεναν τη βολίδα να 'ρθει κεφάλι τους, περνάνε μια χαρά. Μέσα στη ζεστασιά, φαγητό έχουν.</p>
<p>Γεωργία: Γνωρίζετε αν έχουν κάποια βλέψη να μείνουν στην Κόνιτσα;</p>	<p>Συνομιλητής: Δεν ξέρω, αλλά, εγώ νομίζω ότι δεν έχουν τέτοια βλέψη. Εκτός αν δεν έχουν αλλού που να πάνε και θέλουν να μείνουν στην Κόνιτσα.</p>
<p>Γεωργία: Ο Δήμος έχει κάνει κινήσεις για την ένταξή τους;</p>	<p>Συνομιλητής: Δε ξέρω. Δεν ξέρω και πως θα άφηναν το Δήμο να κάνει κινήσεις, οι λεγόμενες ΜΚΟ, να παρέμβει μέσα. Γιατί, ήξερα παράδειγμα ότι πήγαινε ο Δήμος να δώσει κούτες με ρουχισμό ή τρόφιμα και δε τα δέχονταν οι ΜΚΟ. Δεν ξέρω πόσο αληθεύει, αλλά, πρέπει να</p>

	<p>αληθεύει, δε θα μου 'λεγαν ψέματα. Γιατί, κουβεντιάστηκε αυτό. Δεν ξέρω πόσο αληθεύει και αν αληθεύει και γιατί, δεν τους άφηναν.</p>
<p>Γεωργία: Θα ήθελα να σας κάνω και μία τελευταία ερώτηση, θεωρείτε ότι το «προσφυγικό» στην Κόνιτσα, θα τελειώσει ή είμαστε ακόμη στην αρχή;</p>	<p>Συνομιλητής: Στην αρχή είμαστε πιστεύω. Αφού, δε θα τελειώσει αυτή η δουλειά. Στην Τουρκία περιμένουν εκατομμύρια να περάσουν. Απλά, πρέπει να ευχαριστούμε τον Ερντογάν που δεν ανοίγει τις πύλες να φύγουν. Δεν ξέρω (χα.χα.χα) (γελάει!) Η Ελλάδα είναι πέρασμα, όλοι θέλουν να πάνε αλλού. Δεν έχουν τι να κάνουν στην Ελλάδα. Τα διαμάντια, τα λεφτά τα πήρε η Γερμανία, οι Βόρειες πόλεις.</p>
<p>Γεωργία: Ωραία. Ευχαριστώ πολύ.</p>	<p>Συνομιλητής: Να 'σαι καλά.</p>

Τόπος: Ζαχαροπλαστείο «Γλυκογεύσεις»
Ημερομηνία: 26-11-2017
Ώρα: 14:00μ.μ. – 15:30μ.μ.
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης : 23 λεπτά και 40 δευτερόλεπτα
Συνέντευξη: 2 ^η

Γεωργία: Καλησπέρα. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Θα ήθελα λίγο να σε ρωτήσω... θα πάρουμε τα πράγματα από πολύ αρχή, ουσιαστικά, πότε γεννήθηκαν και πού;	Συνομιλήτρια: Καλησπέρα. Δεν κάνει τίποτα. Το 82, στα Ιωάννινα.
Γεωργία: Ωραία. Από τα Ιωάννινα, στην Κόνιτσα πώς βρέθηκαν;	Συνομιλήτρια: Από την Κόνιτσα, ήταν οι γονείς μου. Δηλαδή, εκεί ήταν το σπίτι μου, απλά, στα Γιάννενα γεννήθηκα, στο νοσοκομείο. Αυτό.
Γεωργία: Ωραία. Οι γονείς σου είναι και οι δύο από την Κόνιτσα;	Συνομιλήτρια: Ο πατέρας μ' απ' την Κόνιτσα και η μητέρα μου από την Καλλιθέα, ένα χωριό από την Κόνιτσα.
Γεωργία: Ανήκουν σε κάποια ομάδα; Εθνοτική; Βλάχοι, Σαρακατσάνοι...	Συνομιλήτρια: Ο μπαμπάς μου είναι Βλάχος, η μαμά μου όχι. Από το χωριό, από την Καλλιθέα.
Γεωργία: Πήγες σχολείο; Μέχρι τι τάξη; Σε σχολή; Τι σπούδασες; Πολύ ωραία. Γιατί, επέλεξες το συγκεκριμένο επάγγελμα;	Συνομιλήτρια: Ναι. Τρίτη Λυκείου. Και μετά, πήγα σε σχολή. Αρτοποιός – Ζαχαροπλάστης. Γιατί, είχα τη μαμά που ασχολιόταν πολύ με τα γλυκά και ήταν ένα ... μία ειδικότητα που μπορείς να φτιάξεις και εσύ ένα δικό σου μαγαζί. Να ανοίξεις ένα ζαχαροπλαστείο ή ένα αρτοποιείο, αντίστοιχα, σε ποια ειδικότητα θα πήγαινες. Απ' αυτό το λόγο.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Πότε λοιπόν επέστρεψες στην Κόνιτσα και άνοιξες το συγκεκριμένο μαγαζί;	Συνομιλήτρια: Επέστρεψα το 2006. Αλλά, δούλεψα σε άλλο ζαχαροπλαστείο ως το 2010. Και απ' το 2010, τα Χριστούγεννα, έχω τη δικιά μου επιχείρηση.
Γεωργία: Η επιχείρησή σου βρίσκεται ακριβώς πάνω από τη δομή «φιλοξενίας», σήμερα, πλέον, από το 2016, «προσφύγων». Πριν έρθουν οι «πρόσφυγες», ποιοι φιλοξενούνταν;	Συνομιλήτρια: Πάλι παιδιά από άλλες χώρες που ήταν ορφανά και ανήλικα. Αυτό πρόλαβα εγώ τότε όταν άνοιξα το μαγαζί.
Γεωργία:	Συνομιλήτρια:

<p>Τώρα, από το Μάρτιο του 2016...</p>	<p>Ναι. Ναι. Έχουν έρθει τα παιδιά, οι μετανάστες και μένουνε. Με οικογένειες, όμως.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Τώρα, θα ρωτήσω την άποψή σας. Πώς αντιλαμβάνεστε την παρουσία τους στην Κόνιτσα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Δεν, δεν βλέπω κάτι αρνητικό. Ούτε μας έχουν ενοχλήσει, 'ντάξει, είναι. Στην αρχή, σου φαίνεται η διαφορά. Τώρα, όμως είναι... Έχουν περάσει και δύο χρόνια, οπότε, δε σου φαίνεται. Είναι ήσυχοι, βασικά. Δεν έχουμε ακούσει... Εγώ, προσωπικά, δεν έχω ακούσει κάτι να με ενοχλήσει, να κάνουν κάποια κίνηση. Κι έτσι είναι λες και τους είχες καιρό εδώ πέρα. Έχουν ζήσει καιρό. Δεν είναι κάτι που θα σου κάνει μπαμ. Στις αρχές, όμως, φαινότανε. Γιατί, ήρθαν πολλά άτομα και 'ντάξει ήτανε κάτι το διαφορετικό. Φαντάζομαι σε όλες φαινότανε η διαφορά. Τώρα, όμως, όχι. Είναι μία συνήθεια. Έτσι, πιστεύω. Τώρα... δε ξέρω.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Τώρα, απλά, μία επεξηγηματική ... Ανέφερες τη λέξη «διαφορά». Δηλαδή, ότι φαινότανε η «διαφορά» σε σχέση με τι;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Πώς το βλέπω εγώ, έτσι; Τις πρώτες μέρες, έβλεπες μπουλούκια να βγαίνουν μέσα από τη δομή και όπως και να 'χει έβλεπες ένα μπουλούκι με διαφορετικά άτομα. Αλλιώς, είναι το ντύσιμό τους, άκουγες ξένη γλώσσα που δεν την έχεις συνηθίσει. Ενώ τώρα χρόνο με το χρόνο κι αυτοί έχουν προσαρμοστεί, πιστεύω. Και δεν βγαίνει έτσι, να φανεί η διαφορά. Δηλαδή, θα βγουν έξω οι άνθρωποι, θα πάνε να ψωνίσουν, να κάνουν να ράνουν, αλλά, δεν θα είναι αυτό το ... πως να το πω τώρα... μπούγιο, θα στο πω εγώ. Το σύνολο που έβγαιναν δέκα δέκα άτομα κι έλεγες κάτι άλλο είναι αυτό, δεν είναι δικό μας, δεν το 'χω συνηθίσει έτσι. Τώρα, όμως, είναι βλέπεις. Βγαίνουν καθημερινά, δεν τους βλέπεις να 'ναι μπούγια μπούγια, σύνολα σύνολα. Στην πλατεία, στη βόλτα και σ' αυτά. 'Ντάξει, έχουνε προσαρμοστεί. Είναι κάτι τώρα στο μάτι που το συνηθίζει.</p>

	<p>Ενώ στην αρχή δεν το συνηθίζεις. Όπως φαντάζομαι και στη δική τους χώρα, αν θα πηγαίναμε κι εμείς με τη δική μας ενδυμασία, τη κοντή τη φούστα, οι γυναίκες κάπως θα σ' έβλεπαν διαφορετικά. Θα τους χτύπαγες κάπως στο μάτι. Είναι αυτό οπτικά πιο πολύ παρά από συμπεριφορά. Είναι νορμάλ. Και στην αρχή και τώρα. Δεν έχει. Αλλά, οπτικά, σου αλλάζει, σταδιακά.</p>
<p>Γεωργία: Προτού, έρθουνε και επιλεχθεί η συγκεκριμένη δομή να τους «φιλοξενήσει», υπήρχε γενικότερα μία ενημέρωση για το ότι πρόκειται να έρθουν άνθρωποι από τη Συρία;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι. Υπήρχε, υπήρχε. Απλά, δε ξέραμε το πόσα άτομα. Και υπήρχε ότι θα έρθουν οικογένειες. Δε θα 'ναι... Πριν που σας είπα ότι υπήρχανε τα παιδιά τα ανήλικα, πριν έρθουνε, ήταν μόνο αγόρια. Δεν υπήρχανε κορίτσια μέσα. Ενώ τώρα μας είχαν πει ότι θα 'ναι οικογένειες. Αλλά, δε ξέραμε ούτε για πόσο θα 'ναι, ούτε και πόσοι θα 'ναι. Προσωπικά, εγώ δεν ήξερα. Τώρα, αν είχαν ενημερωθεί άλλοι, δε ξέρω. Εγώ δεν είχα μάθει ότι θα 'ναι τόσα τα άτομα και οικογένειες.</p>
<p>Γεωργία: Σας είχαν αναφέρει ότι θα 'ρθουν οικογένειες;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Είχαν πει ότι θα 'ναι οικογένειες. Ναι, δε θα 'ναι μόνο άντρες ή μόνο γυναίκες. Είχανε πει ότι θα 'ναι οικογένειες.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Τώρα, είναι μία ερώτηση του «διαβόλου». Υπήρχαν αντιδράσεις; Από την κοινότητα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Κοιτάζτε, απ' την κοινότητα, δε ξέρω. Αλλά, λίγο πολύ όλοι μας κι εγώ, αν το πάτε έτσι, όταν σου λένε ότι θα σου 'ρθουν από μία άλλη χώρα, το βλέπεις και λίγο... πως να το πω, όχι αμυντικά, αλλά, λίγο, λες θα 'ναι, για καλό; Ή θα 'χουμε προβλήματα και θα 'ναι για κακό; Γιατί, και απ' τη χώρα μας υπάρχουνε και άνθρωποι που κάνουνε κακό. Δηλαδή, μπορεί να σου 'ρθει ένας από μία άλλη περιοχή της Ελλάδας ή να πάω εγώ σε μία άλλη περιοχή, σίγουρα, θα με αντιμετωπίσουν έτσι γιατί, είμαι μία ξένη. Και ας είμαι απ' την Ελλάδα. Έτσι, δεν είναι;</p>

	<p>Δεν είμαστε...</p> <p>Γιατί, θα μου πεις όλους εδώ τους ξέρεις; Ναι, αλλά, τους ξέρεις λίγο πολύ. Μπορεί να μη τους ξέρεις 100 τοις 100. Αλλά, ξέρεις λίγο πολύ. Και με ένα Έλληνα ξέρεις λίγο τα χούγια του, που λέμε εμείς. Ενώ με ένα ξένο από ξένη χώρα, δε ξέρεις πως θα αντιδράσει. Εντωμεταξύ, στις αρχές είχαμε θέμα λίγο και με τη γλώσσα. Άμα, δε ξέρεις εσύ αγγλικά, άμα δεν ξέρουν αυτοί αγγλικά, δε μπορείς να συνεννοηθείς. Είναι λίγο δύσκολο, αυτό. Ενώ με έναν Έλληνα θα συνεννοούσουν, απ' όπου και να 'ταν. Για 'μένα προσωπικά ήταν θέμα αυτό. Όταν ερχόταν στο μαγαζί για να συνεννοηθούμε, δε μπορούσα να συνεννοηθώ εγώ. Γιατί, δε ξέρω και αγγλικά. Αλλά, και ούτε αυτοί ήξεραν καλά αγγλικά. Και μου 'ρχονταν να σας πω την αλήθεια, με το κινητό και το βάζαμε στη μετάφραση. Τα βάζανε στα δικά τους κι ό,τι καταλάβαινε και το κινητό γιατί, κάποιες φορές δεν έλεγε τα σωστά, προσπαθούσες να τους εξηγήσεις. Απ' αυτό και μόνο είσαι λίγο αμυντικός. Γιατί, δε ξέρεις τις συνήθειές τους, δε ξέρουν τις δικές σου. Από 'κει. Τώρα, αφού έχουμε συνηθίσει και έχουν μάθει κι αυτοί τι είναι εδώ, πως είναι εδώ... και 'χουμε μάθει και 'μεις τι θέλουνε... μαθαίνουνε και ελληνικά οπότε λίγο πολύ θα συνεννοηθώ και θα συνεννοηθούν μαζί μου, οπότε, είναι λίγο πιο ομαλά τα πράγματα. Ενώ στην αρχή είναι δύσκολο. Φαντάζομαι για όλους. Και σε μία άλλη πόλη να 'τανε, πάλι το ίδιο θα αντιμετώπιζαν γιατί, σου λέει έρχεται απ' αλλού, δε ξέρω τις συνήθειές του. Όπως και αυτός δε ξέρει τη δικιά μου. Πως θα αντιδράσω εγώ, πως θα αντιδράσει αυτός. Μπορεί εσύ να του πεις κάτι για καλό, αλλά, να μη το καταλάβει, όπως για παράδειγμα, με τα μικρά τους παιδιά δεν κοίταζαν το δρόμο ποτέ. Και να 'θελες να το βοηθήσεις, έλεγες και αν με δουν αυτοί και νομίζουν ότι πάω να</p>
--	--

	<p>κάνω κακό στο παιδί τους; Οπότε, καθόσουν. Και 'λεγες μακάρι να μην έρθει αυτοκίνητο και πατήσει το παιδί. Δεν ήξερες πως να συμπεριφερθείς. Τώρα, όμως, που ξέρουν λίγο ελληνικά, όταν θα τους πεις «περίμενε», απ θα περιμένει. Ναι. Ενώ στην αρχή, ήταν πολύ δύσκολο. Εγώ προσωπικά με τα μικρά το πάθαινα αυτό γιατί, είμαι πολλές ώρες έξω και όταν τα 'βλεπες να μη βλέπουν και να τρέχουν όλα μαζί και να λες να μην 'ρθει αυτοκίνητο, μόνο αυτό. Γιατί, δε μπορούσες να τους πεις. Και να τουςμίλαγες, μπορεί να σου εμφανιζότανε ένας μεγαλύτερος από τη δικιά τους την οικογένεια και να σου 'λεγε εσύ από πού και ως πού; Τι σε νοιάζει εσένα το δικό μου το παιδί; Και να έβρισκες και το μπελά σου. Τώρα, όμως, επειδή, ξέρουν τα μικρά, ξέρουν ελληνικά, θα τους πεις «περίμενε», τσακ περιμένει, σε ακούει. 'Η «πέρνα», σ' ακούει. Και κοιτάνε τώρα. 'Εχουν μάθει να κοιτάνε και τους δρόμους μόνα τους. Είναι λίγο δύσκολο στην αρχή. Τώρα, έχει γίνει μία συνήθεια.</p>
<p>Γεωργία: Εδώ, στο μαγαζί όταν έρχονταν κτλ, πώς ήτανε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Σε 'μένα δεν έρχονται πολύ στο μαγαζί. Δεν ξέρω αν είναι επειδή είναι γλυκό, ίσως, να μην τρώνε. Εντωμεταξύ, στις αρχές μας έρχονταν και μας ζητούσαν πράγματα που 'χουνε στη χώρα τους. Μπορεί να 'ρχοταν και να σου ζήταγε κάτι σε γλυκό που 'ναι στη χώρα τους. Εγώ δε μπορώ να τα 'χω αυτά. Δεν τα ξέρω καν τι είναι. Αλλά, όχι, εμένα θα μου 'ρθουνε σπάνια και αυτό θα 'ναι μόνο καλοκαίρι, για παγωτό. Και μέσα στο χειμώνα, δηλαδή, αν μου 'ρθουν, θα 'ρθουν για παγωτό. Προσπαθώ να τους δώσω να καταλάβουν ποιες είναι οι γεύσεις. Παίρνουνε. Εντάξει, καταλαβαίνουν τα λεφτά, γιατί, δείχνω τις τιμές και τέτοια. Είναι όλα καλά. Αλλά, παρά πέρα σε γλυκά δε μου βγαίνουνε, νομίζω ότι παίρνουνε πιο πολύ</p>

	<p>τα βασικά. Τρόφιμα δηλαδή, φρούτα, ψωμί και τέτοια. Στο γλυκό, μόνο παγωτό, αν θα μου πάρουνε. Αλλά, δεν επεκτείνονται στις δικές μας γεύσεις. Θέλουν το δικό τους. Είναι συνήθεια αυτό.</p>
<p>Γεωργία: Εσύ τώρα έχεις και κατάσταση, οπότε, εκτός από... πως να το πω... είσαι και επιχειρηματίας. Θεωρείς ότι η παρουσία τους στην Κόνιτσα βοήθησε σ' αυτό το κομμάτι; Την οικονομία; Θα μπορούσες να μου πεις λίγο το τι σκέφτεσαι πάνω σ' αυτό;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Κοίταξε, δε ξέρω, αν συνεχίζεται αυτό να γίνεται... Μάλλον, θα στο πω αλλιώς. Μπορεί στα σουπερ – μάρκετ, σε ψωμί, φρούτο και τέτοιο να γίνεται. Απλά, εμένα αυτό που δε μ' άρεσε και δε ξέρω ποιος είναι υπεύθυνος γι' αυτό, είναι ότι όλο το καλοκαίρι θα στο πω, γιατί, το καλοκαίρι το είδα, υπήρχε λεωφορείο που κατέβαινε και ψώνιζαν... έπαιρνε τους μετανάστες και τους πήγαινε στα Γιάννενα, στα Lidl και ψώνιζαν στα Lidl. Αυτό δε μου άρεσε. Είναι αρνητικό για την Κόνιτσα. Γιατί, όταν πας στα Lidl και παίρνεις το γάλα, το ρύζι, το μακαρόνι, ναι, δε θα στηρίξεις την κοινωνία που σε φιλοξενεί. Οπότε, για 'μένα, όχι δεν έχουν βοηθήσει την οικονομική κατάσταση και δε το λέω για το δικό μου μαγαζί. Γιατί, το δικό μου μαγαζί δεν είναι πρώτης ανάγκης. Είναι δευτερεύον. Αλλά, όταν βλέπεις τον άλλον να έρχεται με τις σακούλες από τα Γιάννενα, να βάζουνε ολόκληρο λεωφορείο για τρία άτομα που θέλουνε να πάνε. Δε σου λέω ότι γέμιζε το λεωφορείο. Υπήρχαν περιπτώσεις που έβλεπες μόνο τρία – τέσσερα άτομα να πηγαίνουνε και γινότανε ένα ολόκληρο λεωφορείο. Που στη τελική, αν ήθελαν να πάνε στα Γιάννενα, θα μπορούσαν να πληρώσουν γραμμή στο λεωφορείο και να πάνε να τα ψωνίσουν. Όταν βλέπεις ότι δε θέλουν να βοηθήσουν κι αυτοί την τοπική κοινωνία ... δεν ... δεν ... εγώ δε νομίζω ότι έχουνε βοηθήσει. Καθόλου. Καθόλου.</p>

	<p>Σ' αυτό το κομμάτι, καθόλου. Οπότε, δε νομίζω ότι έχουμε συν σ' αυτό. Τώρα, όταν είναι Κυριακή και δε μπορεί να πάει το λεωφορείο και θα πάει στο σούπερ – μάρκετ ή στο φούρνο να πάρει αποδώ μία φορά που λέμε στα χίλια χρόνια ψωμί και το μακαρόνι, δε λέει και κάτι ότι με ενίσχυσε. Έτσι, δε πάει; Εγώ έτσι το βλέπω. Τώρα, δε ξέρω αν συνεχίζεται αυτό με το λεωφορείο αλλά, πιο πολύ ενισχύουν τα Lidl και τα μαγαζιά των Ιωαννίνων παρά της Κόνιτσας που τους φιλοξενεί. Έτσι, το βλέπω.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, αυτό είναι ένα από τα αρνητικά. Κάποια θετικά; Εσείς έχετε δομήσει σχέσεις μαζί τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Κοιτάζτε, επειδή, εγώ είμαι πολλές ώρες στο μαγαζί και έχω πολλή δουλειά, είμαι μέσα στο εργαστήριο... Μπορεί να 'χω μαγαζί, αλλά, δεν έχω χρόνο να βγω να μιλήσω να κάνω, είμαι στο μαγαζί. Οπότε, αν περάσουν απέξω και χαιρετήσουν, τους χαιρετάω. Αλλιώς, δεν το χρόνο να πεις ότι θα πάω, θα κάτσω, θα μιλήσω, θα ρωτήσω για τη ζωή τους, και τέτοια. Δεν έχω χρόνο. Δεν έχω ούτε για 'μένα χρόνο. Αλλά, όταν θα περάσουν απέξω και χαιρετήσουν, θα χαιρετήσω. Δε θα πω ποιος είναι και δε χαιρετάω. Δε μπορώ όμως να κοινωνικοποιηθώ πιο πολύ. Να πάω κάτω ας πούμε, μπορεί κάποιος άλλος να το κάνει, να πιάσω συζήτηση, να πω μήπως θέλουν κάποια βοήθεια, από το πρωί μέχρι το βράδυ είμαι στο μαγαζί. Δεν έχω ελεύθερο χρόνο για να το κάνω. Ούτε για 'μένα. Οπότε, σ' αυτό, δεν ... δεν ... έχω επεκταθεί.</p>
<p>Γεωργία: Στη δομή έχετε πάει; Μέσα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι. Ποτέ. Όσα χρόνια και να 'τανε το τέτοιο, δε μου κίνησε και ποτέ την περιέργεια να σας πω την αλήθεια, να πάω. Όχι, δεν έχω πάει απέξω. Αυτό που βλέπω απέξω.</p>
<p>Γεωργία: Αυτή η δομή, η τοποθεσία της, γενικότερα, θεωρείτε ότι έχει βοηθήσει και τους ίδιους τους ανθρώπους που φιλοξενούνται...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι. Γιατί, είναι επάνω στην αγορά. Αν ήτανε, ας πούμε, κάτω στο ποτάμι δε θα</p>

	<p>μπορούν να βγαίνουν κάθε μέρα πάνω στην αγορά με τα πόδια. Γιατί, θα 'πρεπε να βρουν ένα ταξί ή να μετακινηθούν με λεωφορείο. Ενώ τώρα, τα 'χουνε όλα μπροστά στα πόδια τους. Έχουν το ψωμί τους, αν θέλουν να αγοράσουνε. Έχουν το νοσοκομείο σε πολλή κοντινή απόσταση. Έχουνε την αγορά στα πόδια τους. Ενώ αν ήτανε εκτός Κόνιτσας γιατί, θα μπορούσαν να είναι εκτός Κόνιτσας σ' ένα κτίριο που 'ναι πιο μακριά, κάποια λεπτά. Όχι, δε θα τους βοηθούσε. Ενώ, τώρα, πιστεύω ότι είναι θετικό γι' αυτούς. Είναι μέσα στο κέντρο της Κόνιτσας και όχι παραπέρα. Εμένα, το σπίτι μου είναι πιο μακριά.</p>
<p>Γεωργία: Ο Δήμος, η κοινότητα έχει κάνει προσπάθειες ... μου αναφέρατε πριν το ότι έχουν προσαρμοστεί οι άνθρωποι ... αλλά, στο κομμάτι της «ένταξης»; Δηλαδή, το γεγονός του ότι είναι εκεί «φιλοξενούμενοι» κτλ, έχουν εργαστεί, εργάζονται;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι, αυτό είναι δύσκολο γιατί, δεν υπάρχουνε... Πρώτα, πρώτα υπάρχουνε άνεργοι Έλληνες, πολλοί. Αν θα υπήρχανε δουλειές, πιστεύω ότι θα προσπαθούσαμε κι εμείς να απορροφήσουμε πρώτα τους Έλληνες. Πρώτον, όχι για κανένα άλλο λόγο, γιατί, μπορώ να συνεννοηθώ πιο εύκολα. Στο κομμάτι της γλώσσας. Ας το πάμε στη δική μου δουλειά, πάνω στη ζαχαροπλαστική. Θα ζητήσω το κορνφλάουρ, σου λέω ένα δύσκολο και ο Έλληνας θα μου καταλάβει τι είναι. Μέχρι να δώσω να καταλάβει στο μετανάστη, θα 'χω πάει να το πάρω μόνη μου. Οπότε, δε μπορώ να προσλάβω μετανάστη. Και δε σου λέω μόνο με τους νέους μετανάστες. Σου λέω και με τους πιο παλιούς που 'ταν από την Αλβανία. Αν δεν ξέρουν τη γλώσσα μας, όχι δε θα τους πάρεις. Όχι, ρατσιστικά. Δε μπορώ να συνεννοηθώ. Μου 'ναι δύσκολο να κάτσω να εξηγήσω. Γιατί, εσύ όταν παίρνεις ένα άτομο θέλεις να σε εξυπηρετήσει και να αντιλαμβάνεται με την πρώτη.</p>

Σ' όποια δουλειά και να 'ναι αυτή.
Αν είναι να κάθεται μία ώρα να εξηγείς
συνεχώς τα ίδια και τα ίδια, όχι, δε μπορείς.
Και πιστεύω ότι επειδή υπάρχει πολλή
ανεργία, εγώ προσωπικά πρώτα θα έπαιρνα
παιδί του τόπου μου ή των χωριών μου και
μετά, θα πήγαινα σε άλλο...
αν το παιδί από το τόπο μου δεν
ενδιαφερόταν, γενικά, δεν ενδιαφερότανε,
ναι, αφού χρειάζομαι προσωπικό θα πάω
εκεί και θα ζοριστώ και εγώ, θα ζοριστεί και
αυτό το άτομο να μάθει το επάγγελμα.
Αλλά, όχι, μέχρι τώρα όσο μπορώ, βοηθάω
ντόπια παιδιά που είναι άνεργα.
Και πιστεύω ότι και η κοινότητα το ίδιο
πρέπει... όχι πρέπει.
Κάνει.
Πρώτα, θα βάλει τα άτομα που είναι εδώ,
που 'χουν σπίτι εδώ, που 'χουν οικογένειες
και δεν έχουνε δουλειά, έχουν παιδιά και
πρέπει να εργαστούν και μετά, αν μείνουνε
δουλειές, ναι γιατί, όχι να μη βάλει και τους
μετανάστες.
Αλλά, πρώτα πρέπει να κοιτάξει το ντόπιο,
για να μη σου φύγει ο ντόπιος.
Γιατί, ο μετανάστης μπορεί να σου φύγει
ανά πάσα στιγμή.
Τι θα μείνει μετά;
Ο μετανάστης μπορεί να σου πει, έκατσα
τρία χρόνια στην Κόνιτσα, βαριέμαι, θέλω
να πάω να δω και πως είναι στην Αθήνα.
Θέλω να πάω να δω και σε ένα νησί.
Εγώ, όμως, που είμαι ντόπια αποδώ πέρα,
θα προσπαθήσω να κρατηθώ στον τόπο
μου.
Γιατί, τον αγαπάω και θέλω να μείνω εδώ.
Οπότε, θα προσπαθήσω να βοηθήσω παιδιά
που θέλουν να μείνουν εδώ, δικά μας,
ντόπιους, ξέρεις ότι θα μείνουν εδώ, θέλουν
γιατί, αγαπάν' τον τόπο τους.
Ενώ ο μετανάστης μπορεί να σου πει ότι
σήμερα θέλω να είμαι εδώ, αύριο, να πάω
Θεσσαλονίκη, Κρήτη, γιατί, δεν είναι η ρίζα
του εδώ πέρα.
Δεν ξέρω αν τον πονάνε τον τόπο που τους
φιλοξενεί.
Αυτό το ξέρουν μόνο οι ίδιοι.
Αλλά, πιστεύω ότι και να τον πονέσουν, πιο
πολύ από 'μένα που 'μαι ντόπια, δε θα τον
πονέσουν.
Οπότε, εγώ θα προσπαθήσω να βοηθήσω
ντόπια παιδιά πιο πολύ, για εργασία.

<p>Γεωργία: Θα ήθελα τώρα να ρωτήσω κάτι άλλο. Μου αναφέρατε το κομμάτι της γλώσσας. Το κομμάτι του ότι θα επιλέγατε «ντόπιο» άνθρωπο. Υπάρχουν, γενικότερα, επιχειρήματα και σε σχέση με τη θρησκεία, τα οποία δε ξέρω πώς εσείς τα βλέπετε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Για εμένα, παίζει πάρα πολύ μεγάλο ρόλο η θρησκεία, δε το συζητώ αυτό. Κοιτάζτε. Δεν είμαι της άποψης ότι θα σου αλλάξω τη δική σου τη θρησκεία, όποια και να 'ναι αυτή. Ούτε, όμως, θα επιτρέψω να μου αλλάξουν τη δικιά μου τη θρησκεία. Τώρα, στο θέμα της δουλειάς, εάν ήταν έστω και ντόπιος δε σου λέω ξένος, δεν ήταν Χριστιανός ορθόδοξος και ήτανε βουδιστής, σου λέω εγώ ένα παράδειγμα. Δε θα με πείραζε να τον πάρω για δουλειά, εάν δεν προσπαθούσε μέσα στην ώρα εργασίας να μου πασάρει τη δική του θρησκεία. Ούτε εγώ όμως. Αν ήταν στη δουλειά του σωστός, δε θα με πείραζε. Απλά, να σεβότανε τη δική μου θρησκεία και εγώ τη δική του. Και να μην είχαμε τις κόντρες, γιατί, μετά από κάποιες συζητήσεις, θα προκριθούν και οι κόντρες, ότι η δική μου θρησκεία είναι εκεί και η δική σου είναι πιο πάνω και η δική σου πιο κάτω και εμείς έχουμε... Δε θα με πείραζε να 'ταν άλλης θρησκείας, απλά, να μην προσπαθήσει να μου περάσει το δικό του ... το δικό του ... πώς να το πω τώρα; ... τρόπο ότι εμείς είμαστε οι σωστοί και εσείς όχι. Όπως και 'γω δε θα το 'κανα αυτό. Και σε Έλληνα, δηλαδή, αν δεν ήταν Χριστιανός και μου 'λεγε ότι δεν πιστεύω ... δεν ... δεν ... δεν θα προσπαθούσα να τον πείσω, θα σεβόμουν τη δική του επιλογή. Έτσι, θα σεβαστείς και εσύ τη δική μου. Δε θα 'χα πρόβλημα δηλαδή να δουλέψει κάποιος και αλλόθρησκος. Αρκεί να μην προσπαθεί να βάζει στο δικό μου μυαλό ότι η δικιά σας θρησκεία είναι έτσι, η δικιά μας είναι η καλύτερη, έχετε αυτά, έχουμε εκείνα και να 'μαστε σε μία κόντρα. Γιατί, θα δημιουργηθεί η κόντρα. Και δε θα 'χουμε ένα σωστό περιβάλλον μέσα στη δουλειά. Μόνο αυτό.</p>
<p>Γεωργία: Μία τελευταία ερώτηση. Δεν ξέρω αν οι άνθρωποι θέλουν να</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι. Απ' ότι μαθαίνω, όχι.</p>

<p>μείνουνε, νομίζω ότι οι περισσότεροι θέλουνε να φύγουνε. Γενικότερα, εσείς μου είπατε ότι δεν έχουν δημιουργήσει κανένα πρόβλημα ...</p>	<p>Είμαι και μέσα στο κέντρο, δεν έχω μάθει κάτι να πω ότι χτύπησαν, να έκλειψαν, εγώ προσωπικά, δεν έχω ακούσει κάτι τέτοιο.</p>
<p>Γεωργία: Η τελευταία ερώτηση είναι ουσιαστικά μία συνολική εμπειρία ... αυτά τα δύο χρόνια, αυτοί οι άνθρωποι, τι θεωρείτε ... δηλαδή, η παρουσία τους εδώ ... το γεγονός του ότι υπάρχουν Σύριοι πρόσφυγες στην Κόνιτσα, αυτό έχει δώσει κάτι στην κοινότητα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τώρα, κοίταξε. Το ότι υπάρχουν Σύριοι, σου 'πα επειδή μέρα με τη μέρα, μήνα με το μήνα έχουν γίνει λες και τους είχαμε χρόνια, όχι τρία χρόνια, τουλάχιστον για 'μένα. Τους έβλεπα συνεχώς. Αλλά, σίγουρα, δεν έχουν κάνει κάτι υπέρ της Κόνιτσας. Με την έννοια ότι οικονομικά δεν είναι κάτι σε βοήθεια. Ενώ η Κόνιτσα έχει βοηθήσει. Γιατί, όταν ήρθανε και ό,τι μπορούσαμε να δώσουμε σε ρούχα, γιατί, ήταν οι άνθρωποι, δεν είχαν τίποτε, προσπαθήσαμε να δώσουμε. Τώρα, αν το εκτίμησαν αυτό ή όχι, αυτό είναι δικό τους θέμα. Εμείς κάναμε ο καθένας το δικό του. Ως εκεί που μπορεί κιάλας, έτσι; Δεν μπορείς να δίνεις κάθε μέρα. Αλλά, σαν κοινότητα, πιστεύω ότι βοήθησε πάρα πολύ. Και για να τους δεχτεί, γιατί, νομίζω ότι θα μπορούσαν να 'ναι αντίθετοι, να πουν δε τους θέλουμε και να 'μαστε στην κόντρα, μια ζωή. Όμως, τους δέχτηκαν. Αλλά, από 'κει και πέρα, δε μπορείς να κάνεις και κάτι άλλο. Έχουν συνηθίσει και αυτοί αυτό το είδος ζωής, να είναι στο κτίριο αυτό μέσα, να περνάν' την ώρα τους δε ξέρω πως, βλέπω ότι τα παιδάκια πάνε και διαβάζουνε, που αυτό είναι στο θετικό τους, ότι θέλουνε να μάθουνε τη γλώσσα, απλά, η Κόνιτσα μπορεί να μη τους δίνει αυτό που 'χαν φανταστεί για την Ελλάδα. Θα πάμε στην Ελλάδα και θα 'ναι όλα ανοιχτά για εμάς. Και η δουλειά, και έτσι και αλλιώς. Όμως, είναι δύσκολη η περίοδος στην Ελλάδα. Και να θέλεις να κάνεις κάτι τέτοιο, να ανοίξεις ορίζοντες, πρώτα, όμως, πρέπει να κοιτάξεις τους δικούς σου. Δε νομίζω ότι και αν φύγουνε και πάνε παρακάτω, επειδή, εδώ πέρα, εντάξει η</p>

	<p>Κόνιτσα, τους παρέχει τα βασικά, δεν μας παρέχει τη διασκέδαση, να πάμε ένα σινεμά, να 'χω τη βόλτα μου την καθημερινή πως πας στα μαγαζιά, να 'χεις κόσμο πολύ, η Κόνιτσα είναι μικρή σαν κοινωνία. Εμείς την έχουμε συνηθίσει. Αυτοί μπορεί να περίμεναν ότι θα είναι κάτι σαν Αθήνα. Δε ξέρουμε, αυτό το ξέρουν μόνο οι ίδιοι. Μπορεί να νομίζουν ότι είναι κάτι σαν την Κρήτη. Σαν τη Θεσσαλονίκη. Και να φανταζόταν αυτό. Και να τους έχει κουράσει αυτό, το μονότονο, που ζούνε εδώ. Αλλά, και παρακάτω να πάνε, δε νομίζω ότι θα 'ναι οι πόρτες ανοιχτές, ίσα ίσα θα 'ναι και πιο ζόρικα. Γιατί, παρακάτω πεινάνε πιο πολύ, ο κόσμος. Και 'δω αν έχεις από τον κήπο σου δύο ντομάτες, τρία σταφύλια, μπορείς να τους δώσεις. Παρακάτω, δεν υπάρχουν αυτά. Οπότε, δε θα σου δώσουν, η αλήθεια, είναι. Δε ξέρω, εγώ πιστεύω ότι εμείς προσαρμοστήκαμε και προσαρμόστηκαν, αλλά, στην οικονομία, δε προσφέρουν κάτι οι Σύριοι, να πεις ότι βοηθάνε την Κόνιτσα. Η Κόνιτσα μπορεί να τους βοηθάει. Με την έννοια ότι, αυτό που είπαμε, με τα ρούχα, με το ένα το δύο που μπορεί να έχω στον κήπο μου και να πω ααα, έχω για 'μένα, να δώσω και εκεί. Αλλά, όχι, για να μας βοηθήσουν κάτι προς το θετικό για οικονομικά, όχι. Όχι, δε μας έχουν. Έτσι, το βλέπω εγώ.</p>
<p>Γεωργία: Ωραία, σ' ευχαριστώ πολύ.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τώρα, δε ξέρω αν σε βοήθησα. Να 'σαι καλά.</p>

Τόπος: Κατάστημα Μαρμελωδία
Ημερομηνία: 04-12-2017
Ώρα: 16:00μ.μ. – 17:00μ.μ.
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης: 18 λεπτά και 55 δευτερόλεπτα
Συνέντευξη: 3 ^η

<p>Γεωργία: Καλησπέρα. Τι κάνετε; Ευχαριστώ. Να είστε καλά. Κύριε... (όνομα) ..., θέλω, λοιπόν, να σας ρωτήσω πού γεννηθήκατε; Πολύ ωραία. Και οι δύο γονείς σας ήταν από τον Αμάραντο;</p>	<p>Συνομιλητής: Καλησπέρα. Καλά, εσείς; Χαίρομαι που σε βλέπω. Είσαι πολύ όμορφη κοπέλα. Στον Αμάραντο, Κόνιτσας. Το 1944, 20 Γενάρη. Ναι. Ο Χρήστος και η Αγγελική. Η μητέρα μου και ο πατέρας μου, οι οποίοι έζησαν πάρα πολλά χρόνια. 96 ο πατέρας μου, 90 η μάνα μου. Και είμαι από την οικογένεια, ο 11^{ος}. Έντεκα παιδιά έκανε η μάνα μου. Μα και ζούμε τώρα, τρεις. Δηλαδή, ο μικρότερος, τα τρία μικρότερα αδέρφια μου. Ο μεγάλος πέθανε προχθές 95 χρονών. Ο πρώτος ζούσε και ο ενδέκατος.</p>
<p>Γεωργία: Κύριε ... (όνομα) ..., πότε ήρθατε στην Κόνιτσα; Για ποιο λόγο ήρθατε;</p>	<p>Συνομιλητής: Το 1948. Μετά τον Εμφύλιο. Λόγω πολέμου. Ήτανε, ας πούμε, όπως λεν' ανταρτοπόλεμος. Εμφύλιος, στην ουσία, πόλεμος. Και μετακομίσαμε εδώ. Οικογενειακώς.</p>
<p>Γεωργία: Μάλιστα. Εσείς, κύριε ... (όνομα) ..., τι επάγγελμα κάνετε;</p>	<p>Συνομιλητής: Ζαχαροπλάστης ήμουν. Έχω αποφοιτήσει από το Λύκειο, το 1961-62. Αλλά, δεν πήγα για σπουδές λόγω ήμασταν πολλά αδέρφια και άλλοι εδώ, άλλοι στην Άρτα, άλλοι Αθήνα, άλλοι Θεσσαλονίκη', εσωτερικοί μετανάστες. Υπάρχουν και από το χωριό μου ήταν σε όλον τον κόσμο, μετανάστες. Και τώρα που μιλάμε η Ελλάδα έχει 10-11 εκατομμύρια. Ο ελληνισμός που είναι έξω είναι 25 σύνολο. 25 εκατομμύρια Έλληνες είναι. Πού θέλεις;</p>

	<p>Σε όποιο κράτος να πας, θα βρεις Έλληνα. Αφρική, Αμερική, Αυστραλία, Σουηδία, Ευρώπη, στα σκλαβοπάζαρα όλα ήταν Έλληνες.</p> <p>Άρα, ο εσωτερικός μετανάστης ... περισσότερος είναι ο εξωτερικός.</p> <p>Είναι και 'δω μετανάστες και Μικρασιάτες που με τον Πόντο και οι Καππαδόκες και οι από το Μιστί Καππαδοκίας, από τον Πόντο, από τη Ρωσία ...</p> <p>Έχουμε πάρα πολλούς.</p>
<p>Γεωργία: Και επίσης, από τη δεκαετία του 90 και οι Αλβανοί ...</p>	<p>Συνομιλητής: Αλβανοί, ναι.</p> <p>Ήταν το καθεστώς τέτοιο που ήταν γκέτο για το Χότζα τότε που ήταν κομμουνιστικό, ας πούμε.</p> <p>Αλλά, ήταν μια δικτατορία, για μένα.</p> <p>Γιατί, το ίδιο, όποιος δε του έκανε, τον καθάριζε.</p> <p>Οι Αλβανοί, οι Σύριοι ...</p> <p>Οι πρόσφυγες, οι Μικρασιάτες.</p> <p>Τι δεν έχουμε εδώ;</p> <p>Είμαστε πολυεθνική δύναμη.</p> <p>Έχουμε και Ρωσοπόντιους, Βούλγαρους, Ινδούς, Μπαγκλαντές, Αφρική, πάρα πολλούς.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, εγώ θέλω να σας ρωτήσω, κάνω αυτή τη μελέτη για τους «μετανάστες» και συγκεκριμένα για τους Σύριους «πρόσφυγες» που ήρθαν στην Κόνιτσα, εδώ τα δύο τελευταία χρόνια...</p>	<p>Συνομιλητής: Ναι, δίστανται οι απόψεις γιατί, τους φέραμε, γιατί, τους...</p> <p>Εγώ τους βλέπω σαν συνάνθρωπους.</p> <p>Κρίμα.</p> <p>Έχασαν το σπίτι, τους συγγενείς, την περιουσία, τον πατέρα, τη μάνα και έφυγαν, ξεσπιτώθηκαν.</p> <p>Για ποιο λόγο;</p> <p>Γιατί, το 'θελαν κάποιοι.</p> <p>Οι Αμερικάνοι, οι Ρώσοι, οι Κινέζοι, οι Ευρωπαίοι.</p> <p>Εγώ τους βάζω σε ένα τσουβάλι, όλους αυτούς.</p> <p>Γιατί, τι σου φταίει ο κόσμος;</p> <p>Τα παιδάκια που πνίχτηκαν στο Αιγαίο, στη Μεσόγειο.</p> <p>Χιλιάδες.</p> <p>Και δε λέν' τίποτα.</p> <p>Κατάλαβες;</p> <p>Οι άνθρωποι, εγώ στενοχωριέμαι που τους βλέπω.</p> <p>Και προσπαθώ με τον τρόπο μου να τους βοηθήσω όσο μπορώ.</p> <p>Και εγώ και το σπίτι μου και οι συγγενείς μου.</p>

	<p>Γιατί, τους θεωρώ ανθρώπους, συνάνθρωπους. Δεν είμαι ... δεν είμαι, δηλαδή, ρατσιστής, να πω τι δουλειά έχουν αυτοί εδώ; Που λένε πολλοί Έλληνες τι τους θέλουμε; Τους ταΐζουμε, τους ποτίζουμε ... Τέλος πάντων, αυτή είναι η άποψή μου, δηλαδή. Και πρέπει να τους στηρίξει και η ελληνική κοινωνία και ο κόσμος. Ο κόσμος εδώ τους δέχτηκε μετά χαράς. Δεν έχουμε τίποτα με τους ανθρώπους. Θέλουν να ζήσουν.</p>
<p>Γεωργία: Όταν, «λογικά», ενημερωθήκατε ότι θα 'ρθούνε ... Αναφορικά, γι' αυτό, για την ενημέρωση, απλά, θέλω να πω ότι ο Δήμος ενημέρωσε ότι θα φέρουμε Σύριους «πρόσφυγες» στην Κόνιτσα; Όταν αυτό μαθεύτηκε ... Το επιχείρημα ποιο ήταν; Υπήρχαν επιχειρήματα ή απλά, ήταν ... Υπήρξαν αντιδράσεις;</p>	<p>Συνομιλητής: Και να μην ενημερωνόμουν, δε με ενδιαφέρει. Τη στιγμή που μπορώ να φιλοξενήσω στο σπίτι μου πέντε παιδιά ή δέκα, θα το κάνω ευχαρίστως. Και αν δεν ήταν υποδομές για περισσότερο κόσμο. Είναι άνθρωποι. Υπήρξαν απόψεις που δε θέλανε. Τι τους θέλουμε; Απλώς, ήταν αντίδραση χωρίς επιχείρημα. Τι επιχείρημα; Συνάνθρωπος. Τι επιχείρημα; Να πεις δε μ' αρέσει; Και ας είναι και μαύρος και πράσινος και κόκκινος, τι θα πει αυτό; Είναι άνθρωπος. Πώς; Πώς; Δεν υπήρξαν. Εδώ, οι Κονιτσιώτες είναι ρατσιστές, οι περισσότεροι. Εμείς δεν είμαστε Κονιτσιώτες, γηγενείς. Είμαστε από γύρω αλλά, την έχουμε ζήσει τη μετανάστευση στο πετσί μας. Και στην Αλβανία πήγαμε για να ζήσουμε, να πάρουμε ψωμί για να φάν'. Ο πατέρας μου πήγαινε στα Γρεβενά να φορτώσει σάρι. Από τον Αμάραντο, να κάνεις πέντε μέρες να φτάσεις στα Γρεβενά για να πάρεις ένα φόρτωμα σάρι. Γιατί, ήταν η παραγωγή. Δεν είχαμε. Ή πήγαιναν στην Πάργα που είχαν λάδι, αυτοί και στην Ηγουμενίτσα. Με τα πόδια για να φέρουν πέντε κιλά λάδι στο σπίτι'. Δεν είναι αυτοί μετανάστες;</p>

	Είμαστε μετανάστες.
<p>Γεωργία: Τώρα, γενικότερα, πάντως, όμως, αυτά τα δύο χρόνια είναι «καλά», δηλαδή ...</p>	<p>Συνομιλητής: Οικονομικά, δεν είναι καλά για τον κόσμο. Και για 'μας τους Έλληνες, αλλά, αυτά τα αποδίδω κυρίως στο ότι το κεφάλαιο εκμεταλλεύεται και τον απλό Σύριο. Όσοι είχαν παράδες, τους πήρε η Μέρκελ και οι Αμερικάνοι με αεροπλάνα. Και είχαν καταθέσεις. Όσοι δεν είχαν, τους έπνιγαν. Στη Μεσόγειο και το Αιγαίο. Τι να μας πουν τώρα αυτοί; Ύστερα, λένε για τους Έλληνες, έχουν τη φιλοξενία και την αγάπη μέσα τους. Για το συνάνθρωπο. Συνάνθρωπος.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, επιλέχθηκε να φιλοξενοούνται στη συγκεκριμένη δομή...</p>	<p>Συνομιλητής: Ναι, το ίδρυμα αυτό ήταν Κέντρο Παιδικής Μέριμνας. Ορφανοτροφείο ήταν. Για ορφανά. Μάθαιναν και τέχνη και ζούσαν. Ήταν ραπτική, ξυλογλυπτική. Ήταν επιπλοποιοί. Τσαγκάρηδες. Και έβγαιναν καλά παιδιά. Έβγαλε αρκετούς και έγιναν μεγάλοι. Ε μετά, φιλοξενήσαμε αλβανάκια γιατί, χρημάτισα πρόεδρος εγώ μια δεκαετία στο ίδρυμα αυτό. Κύριε Πρόεδρε, κύριε Πρόεδρε; Τι μωρέ; Να 'ρθω λίγο στο ίδρυμα; Από πού 'σαι εσύ παιδί μ'; Αλβανία. Είμαστε πέντε έξι αδέρφια . Τα 'μασα πενήντα, εξήντα, εβδομήντα. Τι κάνεις βρε με τα Αλβανάκια; Ναι, μωρέ, τους λέω αυτό σας πείραξε. Θα πέσουν πέντε ... και οικονομικά να το ιδούμε για την αγορά μας, είναι συμφέρον. Και ένα ευρώ να αφήσει το καθένα, δε θα φάν'; Δε θα φάν' ψωμί; Δε θα αγοράσουν προϊόντα; Αλλά, δε το βλέπουν. Ή οι Σύριοι. Και αυτά που τα τους πληρώνουν, τους δίνουν, μα τα χαλάνε οι άνθρωποι. Συμφέρον έχουμε. Δεν ήθελαν την Κιβωτό. Ούτε και ο Δήμος. Κάναμε αγώνα για να ...</p>

	<p>Έχουμε συμφέρον. Αφού είναι άδεια τα κτίρια. Γιατί, να μην έρθουν; Θα πέσουν χρήματα. Κάποιοι θα δουλέψουν, κάπως θα κινηθεί. Δεν το καταλαβαίνουν όλοι αυτοί. Αυτοί λένε θα μας ... ό,τι θέλουν. Μέχρι και τις γυναίκες θα μας βιάσουν, αυτοί. Και οι παππάδες. Γιατί, μια μονάδα ψυχικής αποκατάστασης ... ασθενείς ... ένα ίδρυμα έχει είκοσι, τριάντα άτομα ... να μην έρθουν ... οι παππάδες. Καλά, είστε σοβαροί; Ο Χριστός τι δίδαξε ρε;</p>
<p>Γεωργία: Εντωμεταξύ, γενικότερα εκτός από τους ανθρώπους είχαν έρθει από την Αλβανία, εκτός από τα ορφανά, υπήρχαν ας πούμε και παιδιά που είχαν έρθει από την Αίγυπτο, την Αφρική ... Άρα, η Κόνιτσα ήταν «εξοικειωμένη» ...</p> <p>Αυτό, ακόμη και σήμερα;</p>	<p>Συνομιλητής: Πώς δεν ήταν; Είναι ρατσιστές. Δε θέλουν. Ούτε και μένα με θέλουν ως Αμανταριώτη. Δεν είσαι από την Κόνιτσα, εσύ.</p> <p>Ναι. Από το 46 το έχουμε το μαγαζί. Πατέρας μ', τα αδέρφια μ' και 'μείς. Δεν πάτησε ποτέ κανένας. Για να καταλάβεις, τι γίνεται. Και τους λέω δε θα σας θέλω ρε. Μη πατήσει κανείς θα του κόψω τα ποδάκια, τους είπα.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, να πω λίγο κάτι; Για τους «πρόσφυγες». Τους έχουν δοθεί ευκαιρίες να δουλέψουνε;</p>	<p>Συνομιλητής: Ναι. Οι Αλβανοί δουλεύουν. Οι Σύριοι, δεν έχω στοιχεία. Ναι, παντρεύτηκαν, έγινε γάμος. Κάτι ψιλοδουλεύουν μερικοί.</p>
<p>Γεωργία: Θα κάνω και μία ερώτηση ακόμη. Ο Δήμος, τι κινήσεις κάνει γι' αυτούς; Για να τους «εντάξει»; Αυτό θέλω να πω.</p> <p>Απλά, θυμάμαι, πριν έρθω στην Κόνιτσα, είχα δει στις ειδήσεις που είχανε βγει και το παρουσίαζαν ως κάτι «καλό» για την Κόνιτσα. Και επί της ουσίας, τι γίνεται;</p>	<p>Συνομιλητής: Δε μ' αρέσει και τόσο πολύ. Δεν είναι από τους ανθρώπους να 'χουν ευαισθησία για το συνάνθρωπο. Τους βλέπουν ξένο σώμα.</p> <p>Όχι, εξωτερικοί... Αφού δέχτηκαν πιέσεις και από 'μας και από παράγοντες κυβερνητικούς. Το 'κλωσαν λίγο. Για να φανούν, για να τα έχουν καλά και με όλους. Να μην πάμε κόντρα.</p>
<p>Γεωργία:</p>	<p>Συνομιλητής:</p>

<p>Επίσης, είχα μάθει για μία ομάδα εθελοντών που πήγαινε κάτω στη δομή και βοηθούσε. Τώρα, αυτή η ομάδα δεν υπάρχει ...</p>	<p>Μπήκαν οι ΜΚΟ. Και τις ΜΚΟ δε τις γουστάρω και πολύ. Γιατί, χρηματοδοτούνται απευθείας αυτοί. Και δε ξέρω τι γίνεται. Γιατί, σε ΜΚΟ; Δώστα στο Δήμο. Να τα χειριστεί. Το Συμβούλιο ή οι Επιτροπές. Από τον τόπο. Τι μου φέρνεις από τη Θεσσαλονίκη ΜΚΟ να μου κάνουν κουμάντο εμένα, εδώ στους Σύριους; Άρα, υπάρχει και οικονομικό κίνητρο που τους δίνουν αυτοί. Τώρα, τι γίνεται δε μπορώ να καταλάβω. Δε τους συμπαθώ, να ξέρεις.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, εδώ στο μαγαζί, στην αγορά οι «πρόσφυγες» κινούνται;</p> <p>Τους βοήθησε πολύ και το γεγονός του ότι μένουν στο κέντρο της πόλης.</p>	<p>Συνομιλητής: Ναι, βεβαίως. Έρχονται, από 'μένα παίρνουν, τους αρέσει πολύ ο καφές και 'ρχονται. Τώρα, προηγουμένως ήρθε ένας, προτού έρθεις. Τους αρέσει ο πιο σκούρος, ο πιο βαρύς.</p> <p>Ναι, στο κέντρο είναι. Είναι και καλό κτίριο. Είναι εγκαταστάσεις από τότε που ήμουν εγώ πρόεδρος με καλοριφέρ, κουζίνες, δωμάτια ... Ανώτερα από το σπίτι. Μπορώ να πω. Άλλο που είναι πολλοί, τι να τους κάνουμε; Δεν ήταν σκηνές. Ήταν κτίριο, πόσους παίρνει; 150; Τακ ... Όλοι μέσα. Είχαμε και τη σχολή αστυνομίας που είναι η Κιβωτός.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, και μία τελευταία ερώτηση ... Εσείς τι σχέσεις έχετε μαζί τους;</p>	<p>Συνομιλητής: Πώς; Κάνε όσες θες. Φιλικές, πολύ φιλικές. Και με χαιρετάν' με σεβασμό. Και τη γυναίκα μου. Η γυναίκα μου είναι Δημοτική Σύμβουλος στην Αντιπολίτευση. Τώρα, αυτοί έχουν κατά νου να φύγουν για Ευρώπη. Φεύγουν, έρχονται καινούργιοι, είδα καινούργιες φάτσες τούτες τις μέρες. Ας έρθει ο κόσμος. Γιατί, είναι χωρισμένες οικογένειες. Άλλος Σουηδία, άλλους τους καθάρισαν</p>

	<p>τους σκότωσαν. Στενοχωριέμαι. Ειδικά, τα μικρά ...</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, αυτό που σκεφτόμουν είναι τι η Κόνιτσα μπορεί να «κερδίσει» από έναν τέτοιο πληθυσμό; Δηλαδή, ο πληθυσμός αυτός τι μπορεί να προσφέρει στην Κόνιτσα ...</p>	<p>Συνομιλητής: Σ' όλα. Αυτοί έχουν άλλη κουλτούρα, άλλη εκπαίδευση, εδώ βλέπεις τα πιτσιρικά μιλάνε όλα αγγλικά. Επίσημη γλώσσα στη Συρία έχουν την αγγλική. Έμαθαν και ελληνικά, πάνε και σχολείο. Και ο πολιτισμός, είναι μέσα στο πρόγραμμα. Είναι πολύ καλός λαός. Για εμένα.</p>
<p>Γεωργία: Σας ευχαριστώ.</p>	<p>Συνομιλητής: Να 'σαι καλά παιδί μου.</p>

Τόπος: Μαρμελωδία
Ημερομηνία: 06-12-2017
Ώρα: 10:00π.μ.-10:25π.μ.
Διάρκεια μαγνητοφώνησης: 20 περίπου λεπτά (κλείσαμε το μαγνητόφωνο και μιλήσαμε και εκτός αυτού, σε σημεία που δεν ήθελε να τα πει με αυτό το μέσο)
Συνέντευξη: 4η

<p>Γεωργία: Καλημέρα σας. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Καταρχήν, θα ήθελα να ξεκινήσουμε με κάποια βιογραφικά στοιχεία σας. Πότε και πού γεννηθήκατε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Γεννήθηκα το 1954, στην Αθήνα. Η καταγωγή μου από την πλευρά του πατέρα μου είναι κρητικιά. Η μητέρα μου ηπειρώτισσα. Σε κάποια φάση της ζωής μου ήρθα, εκεί γύρω στα 16, 17 να γνωρίσω τον τόπο της μητέρας μου. Γνώρισα τον άντρα μου και παρέμεινα εδώ. Έχω τρία παιδιά. Είναι όλα παντρεμένα. Έχω έξι εγγονάκια. Δεν ξέρω αν θες να συνεχίσουμε για τα επαγγελματικά...</p>
<p>Γεωργία: Ναι. Θα ήθελα να μου αφηγηθείτε λίγο...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Μέσα από μία προσπάθεια να επιβιώσουμε σ' αυτόν τον τόπο και ειδικά εκείνη την εποχή που ήρθα εγώ ήταν Χούντα κιόλας, η εποχή της Χούντας, προσπάθησα να βρω και τρόπο διαφυγής στην καθημερινότητα και να βρω και πως να το πω... την επιβίωσή μου να προστατέψω και να εξασφαλίσω. Και ασχολήθηκα με τη μεταποίηση. Σε 'κείνη τη φάση, ήταν πολύ δύσκολα τα πράγματα να ασχοληθεί κάποιος, ειδικά γυναίκα με εργασία εκτός σπιτιού και με πολιτική. Γιατί, τα έκανα και τα δύο, αυτόματα, ναι. Οπότε, με πολλή μεγάλη προσπάθεια, έφτασα το 80 να ανοίξω τη Μαρμελωδία. Μία βιομηχανία παραδοσιακή, η οποία μέχρι σήμερα ζει. Ευτυχώς. Πάλι με πολύ κόπο. Αλλά, ελπίζω ότι έχει βγάλει ένα καλό αποτέλεσμα. Τα προϊόντα διακινούνται σε πολλά σημεία σε όλη την Ελλάδα και στο εξωτερικό. Τώρα, είναι θέμα δικής μου αντοχής ως πότε θα συνεχίσω να κάνω αυτή τη δουλειά. (χα.χα γελάει). Είναι κάτι που με γεμίζει.</p>

	<p>Αξιοποιούμε όλα τα φυσικά προϊόντα και τους άγριους καρπούς που έχει η περιοχή μας και ευτυχώς έχει πάρα πολλούς. Σιγά σιγά έγινε και αφορμή, με δικιά μου πρωτοβουλία να μάθουν και κάποιοι άνθρωποι, να κάνουνε παρόμοια πράγματα. Έχουν αλλάξει βέβαια και οι καταστάσεις. Αυτά προς το παρόν. Δε ξέρω, άμα, θέλεις να με ρωτήσεις κάτι άλλο...</p>
<p>Γεωργία: Οι γονείς σας τι δουλειά κάνανε; (για τη μητέρα της που ζει) Ζει εδώ; Στην Κόνιτσα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ο πατέρας μου είχε κουρείο. Έχει πεθάνει. Η μητέρα μου ήταν αγρότισσα. Η μητέρα μου ζει ακόμα. Τον περισσότερο καιρό ζει στην Κόνιτσα και πολύ λίγους μήνες χειμερινούς, την παίρνει ο αδερφός μου στον Ωρωπό, στην Αθήνα.</p>
<p>Γεωργία: Σπουδάσατε; Πήγατε σχολείο; ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, τέλειωσα το Λύκειο. Ετοιμαζόμουνα να δώσω Νομική αλλά, παντρεύτηκα. (χα.χα γελάει) Μετά, επιχείρησα να συνεχίσω βέβαια αλλά, εδώ, 'ντάξει, τα κοινωνικά στάτους ήταν διαφορετικά και ήταν πολύ δύσκολα...</p>
<p>Γεωργία: Κατάλαβα, κατάλαβα. Γενικότερα, η μετάβασή σας από την Αθήνα στην Κόνιτσα, όταν έγινε και για λόγους, ας πούμε γάμου, πώς ήτανε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ήταν πολύ δύσκολη. Ήταν πάρα πολύ δύσκολη. Όχι, ότι ζούσα σε μία πολύ έτσι ευνοημένη κοινωνική τάξη, χα.χα (γελάει), εργατική οικογένεια είμαστε, αλλά, η διαφορά ήτανε μεγάλη κι εκείνη την εποχή. Στο πως σκέφτονται και λειτουργούν οι άνθρωποι σε διάφορα σημεία, ας πούμε, της χώρας μας. Και μάλιστα, σε μια εποχή που τα πολιτικά ήταν άγρια πράγματα, εκείνη τη στιγμή έτσι; Ιστορικά γεγονότα. Γι' αυτό και δεν ησύχασα. Δηλαδή, έπρεπε κάτι να βρω να κάνω. Ασχολήθηκα πολύ γρήγορα δηλαδή και με την πολιτική δράση. Έχω εκλεγεί, πέρα από την κομματική δράση σε κάποια κόμματα, έχω εκλεγεί δύο φορές νομαρχιακή σύμβουλος και είναι η τρίτη μου θητεία στη τοπική αυτοδιοίκηση. Την προηγούμενη φορά ήμουν Αντιδήμαρχος, τώρα, είμαι στην Αντιπολίτευση.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Γενικότερα, η Κόνιτσα είναι μία περιοχή, όχι</p>	<p>Συνομιλήτρια: (από) Τη γύρω περιοχή κυρίως... Ναι... που 'χε γίνει τότε με τις ανταλλαγές</p>

<p>περιοχή, είναι μία κωμόπολη, συγκεκριμένη, η οποία αποτελείται κυρίως από ανθρώπους που έχουν έρθει από άλλα μέρη... τη γύρω περιοχή. Υπάρχουν και άνθρωποι, απόγονοι Μικρασιατών... και μετά τη δεκαετία του 90 και οι Αλβανοί...</p>	<p>των πληθυσμών. Η μισή πόλη, μέσα στην πόλη δηλαδή της Κόνιτσας, είναι από τη Μυστή της Καππαδοκίας, οι κάτοικοι. Αλβανοί. Έντάξει, οι Αλβανοί ήταν περισσότεροι από κάποιες άλλες πως να το πω, ανθρώπους από άλλες χώρες. Δε μ' αρέσει να λέω λαούς και φυλές και τέτοια. Ναι, είμαστε ένας πολυπολιτισμικός τόπος πλέον εδώ. Και ειδικά, τώρα που έχουν έρθει και οι Σύριοι. Ναι, ναι, ναι έχουμε πολλά στοιχεία. Και από Βλάχους. Και η μισή Κόνιτσα ήταν αστοί εν πάση περιπτώσει, έχουμε, έχουμε επιρροές πολλές. Πάρα πολλές.</p>
<p>Γεωργία: Άρα, ουσιαστικά είναι μία περιοχή, η οποία και με τους Σύριους, έδειξε έναν πιο ανεκτικό τρόπο υποδοχής και αποδοχής τους...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι. Γενικά, έτσι έγινε η έκβαση της ιστορίας. Δεν ήταν εύκολο από την αρχή. Έπρεπε κάποιος να το δείξουν αυτό, να πάρουνε δηλαδή την ιστορία, να την κάνουνε λίγο σημαία. Ότι ναι, είμαστε μια κοινωνία μικρή, η οποία δε μπορεί να κλείσει τα μάτια. Μπορεί να περνάμε πολύ δύσκολα, ειδικά αυτή την εποχή. Έχουμε τα δικά μας προβλήματα της επιβίωσης. Τις αγωνίες οι νέοι άνθρωποι που δεν έχουν δουλειές κλπ... Αλλά, δε μπορούμε να κλείνουμε και τα μάτια μας απέναντι στο ανθρωπιστικό ζήτημα έτσι; Γιατί, κάποτε ήμασταν και εμείς στην ίδια, ως Ήπειρος το λέω, στην ίδια κατάσταση. Και ως Έλληνες στην ίδια κατάσταση. Και κάποιος μας βοήθησαν. Δηλαδή, πρέπει πάντα την αλληλεγγύη μας να τη δείχνουμε και να προστατεύουμε αυτή την κοινωνία της αλληλεγγύης. Και να την προωθούμε...</p>
<p>Γεωργία: Αυτό που θα ήθελα να ρωτήσω είναι το ότι όταν επρόκειτο να έρθουν και να εγκατασταθούν στη συγκεκριμένη δομή με τους συγκεκριμένους όρους, ο Δήμος ενημέρωσε τους πολίτες;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Γίναν Δημοτικά Συμβούλια. Μεγάλη, πλατιά ενημέρωση, εντάξει, δεν προέκυψε η ανάγκη γιατί, πέρασε σταδιακά μέσα από μια συνειδητοποίηση του κόσμου και επειδή, αφού ο Δήμος μπήκε μπροστά, ομόφωνα κιόλας, συμπολίτευση, αντιπολίτευση, παρ' όλες τις αντιθέσεις τις</p>

	<p>ιδεολογικές που υπάρχουν. Και τις προσεγγίσεις, αν θες στο θέμα του προσφυγικού. Ο κόσμος από τη στιγμή που είδε το Δημοτικό Συμβούλιο και τους φορείς γενικά να έχουν μία στάση αλληλεγγύης, οδηγήθηκε πίσω απ' αυτήν την κατάσταση. Δεν το 'κάναν όλοι, ιδία θελήσει, όμως τώρα, έφτασε ναι, να είναι μια κατάσταση αποδεκτή, χωρίς προβλήματα. Έτσι κι αλλιώς, και οι ίδιοι οι Σύριοι που 'χουνε έρθει και 'ρχονται κατά καιρούς εδώ διάφοροι φιλοξενούμενοι, δεν έχουν δημιουργήσει κανένα είδους πρόβλημα. Και μάλιστα, έχουμε κάνει και κοινά πράγματα μαζί, μέσα από τις δομές που έχουνε κλπ.</p>
<p>Γεωργία: Λογικά, ακούστηκαν και κάποιες φωνές, στην αρχή. Λογικά, τέθηκαν και κάποιου είδους επιχειρήματα. Τι επιχειρήματα ήταν αυτά; Αν υπήρχαν...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Το κυριότερο ήταν να μην μας αλλοιώσουν τη θρησκεία, τη ταυτότητα και τον πολιτισμό. Αυτό. Γιατί, ζητήματα ανεργίας και εργασίας δεν ετίθεντο. Δεν υπήρχε περίπτωση να 'ρθουν να μας πάρουνε τις δουλειές εφόσον και δουλειές δεν υπάρχουν, αλλά, και οι άνθρωποι ήρθαν εδώ, πιστεύοντας ότι θα παραμείνουν πολύ λίγο. Και αυτό ήταν ένα επιχείρημα και από την πλευρά ημών εν πάση περιπτώσει, ότι είναι περαστικοί, με την έννοια ότι μακάρι να πάνε στον τόπο που έχουν επιλέξει να πάνε. Και 'χει συμβεί αυτό, έτσι; Πολλές ομάδες έχουνε φύγει. Και ανανεώνονται οι άνθρωποι. Το πρόβλημα ήταν ακριβώς εκεί. Από κάποιους κύκλους, από κάποιους ανθρώπους που καλώς ή κακώς σκέφτονται διαφορετικά από 'μένα ή από κάποιους άλλους. Ότι υπάρχει ο κίνδυνος να αλλοιωθεί η θρησκεία, ο πολιτισμός μας, το κοινωνικό μας πλαίσιο και όλα αυτά. Οι παραδόσεις και όλα αυτά. Η γλώσσα μας. Υπήρχαν τέτοιες φωνές ας πούμε. Αλλά, ευτυχώς, τώρα και αυτές δεν ακούγονται. Μπορεί να ακούγονται από μέσα τους, δε ξέρω. (χα.χα. γελάει). Τα λένε από μέσα τους πλέον.</p>
<p>Γεωργία:</p>	<p>Συνομιλήτρια:</p>

Ωραία.

Εσείς, γενικότερα απ' ότι καταλαβαίνω, έχετε μία καλή άποψη.

Τι θεωρείτε ότι μπορεί, γιατί, είναι και ένα ανθρώπινο δυναμικό, μπορεί αυτό το δυναμικό να προσφέρει σε μία κοινότητα σαν την Κόνιτσα;

Ναι.

Η παρουσία πολιτών από άλλη περιοχή του πλανήτη μας, από άλλη θρησκεία, από άλλο πολίτευμα, από άλλο πολιτισμό εν πάση περιπτώσει, πάντα έχει να προσφέρει.

Και η συμβίωση μαζί τους και η ανταλλαγή αν θέλετε κάποιων δράσεων, κοινές δράσεις, αν μπορούσαμε να κάνουμε μαζί που στην αρχή είχαν ξεκινήσει αλλά τώρα, σαν να περιορίστηκαν και αυτά.

Δηλαδή, δε ξέρω.

Έχω λίγο την ερμηνεία και αν θέλετε θα σας τη πω.

Έχω την άποψή μου γι' αυτό.

Θα μπορούσαν να προσφέρουν και στους δύο μας.

Δηλαδή, και στην κοινωνία της Κόνιτσας και στους ίδιους.

Πάντα είναι πολύτιμο να γνωρίζεις άλλους ανθρώπους, άλλες θρησκείες, άλλους πολιτισμούς, να μπορείς να συμβιώνεις μαζί τους, να αναπτύσσεται αυτή η αλληλεγγύη κι αυτό γίνεται πάρα πολύ καλά μ' αυτόν τον τρόπο, δια ζώσης, δε γίνεται μέσα από τα βιβλία δηλαδή. Κατάλαβες;

Είναι η καθημερινότητα.

Πολλοί Κονιτσιώτες έχουνε, πως να το πω, έχουνε προσλαμβάνουσες θετικές.

Απ' αυτή την ιστορία.

Γιατί, το επεδίωξαν και μόνοι τους.

Επεδίωξαν να συναντηθούνε, να κάνουνε κοινά πράγματα.

Να πάμε αίφνης θυμάμαι, έχουν κάνει δυο τρεις φορές σε μια δομή που έχουνε από μια ΜΚΟ ημέρες και μεσημεριανά φαγητού και μουσικής και πηγαίναμε κάποιοι άνθρωποι και ... πηγαίναμε δικά μας φαγητά ή φτιάχναμε μαζί τους ή δοκιμάζαμε τα δικά τους.

Ακούγαμε τη μουσική τους.

Θα μπορούσαν να γίνουν όμως πολλά περισσότερα.

Είναι λίγο απομονωμένοι αλλά γι' αυτό, μπορεί και να φταίει το πρόγραμμα όπως διαβιούνε, που το 'χουνε σχεδιάσει και το υλοποιούνε, θα τολμήσω να το πω οι ΜΚΟ. Είναι ένα ζήτημα που εγώ διαφωνώ.

Γενικά, με την παρουσία των ΜΚΟ.

Ειδικά, σε δομές όπως είναι οι δημόσιες.

Γιατί, εδώ που βρίσκονται είναι σε δημόσια δομή.

Δεν είναι ξαφνικά ένα hotspot που στήθηκε

	<p>και από ΜΚΟ, ήτανε μια οργανωμένη δομή, από το Υπουργείο Πρόνοιας, τι είναι αυτό; Πρόνοιας πρέπει να 'ναι. Κοινωνικής Πολιτικής τέλος πάντων. Και θα έπρεπε, την ευθύνη, όπου υπάρχουν τέτοιες δομές να την έχει η πολιτεία και ο Δήμος. Είμαστε λίγο απέξω απ' αυτά τα πράγματα. Προσπαθούμε να βοηθήσουμε ή να παρέμβουμε πολλές φορές που βλέπουμε κάποια πράγματα που δε μας αρέσουνε, αλλά, δε μπορούμε να κάνουμε κάτι.</p>
<p>Γεωργία: Θεωρείτε ότι και ο ρόλος αυτός των ΜΚΟ είναι ανασταλτικός και για την ένταξη των «προσφύγων» στην κοινότητα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Κοίτα, δεν είμαι αφοριστική. Δε μιλώ ούτε για όλες τις ΜΚΟ, ότι είναι κακές, αρνητικές. Ούτε για τις συγκεκριμένες που 'χουνε έρθει εδώ. Μπορεί να 'χουν υποχρεωθεί μέσα από το πλαίσιο που έχει η Ευρωπαϊκή Ένωση γι' αυτά τα πράγματα και νομίζω από 'κει ξεκινάει το κακό εντός εισαγωγικών, το γεγονός, να δρουνε έτσι. Δεν είμαι εγώ αυτή που θα κρίνω αν είναι καλή η μία ΜΚΟ ή ... εξάλλου, γνωρίζουμε πολλές ΜΚΟ που είναι καταπληκτικές και έχουνε παρουσιάσει πολύ καλό έργο έτσι; Να μην ονομάσουμε, είναι γνωστές. Αίφνης, έχουμε εδώ τη Κιβωτό. Που είναι μία ΜΚΟ που είναι από τις πιο αποτελεσματικές και ελπίζω και διαφανής στη δράση της. Οπότε, δεν αφορίζω καμία ΜΚΟ, αλλά, θα προτιμούσα τις πολιτικές αυτές να τις έχει κεντρικά το κάθε κράτος. Η κάθε εθνική κυβέρνηση. Συνεργαζόμενη βέβαια με την Ευρωπαϊκή Ένωση μέσα σε κάποια πλαίσια. Αλλά, να τις έχει... να είναι σχεδιασμός εθνικός. Και νομίζω έχουν προκύψει και προβλήματα γενικότερα επειδή δεν είναι σχεδιασμός εθνικός.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, θέλω να σας ρωτήσω. Αναφορικά, με το χώρο της δομής φιλοξενίας, θεωρείτε ότι είναι λειτουργικός για τις ανάγκες των «προσφύγων;»</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, είναι από τους καλύτερους χώρους που θα μπορούσε να βρεθεί κανείς φιλοξενούμενος μετά από μία τέτοια ταλαιπωρία και οδύνη που τράβηξε. Είναι πολύ καλό κτίριο. Έχει τα πάντα μέσα. Είναι πολύ οργανωμένο. Βέβαια, θα πρέπει και οι ίδιοι οι φιλοξενούμενοι να το προσέχουνε. Να μάθουνε να το φροντίζουν σαν να είναι</p>

	<p>σπίτι τους. Εκεί ακούγονται διάφορα ζητηματάκια, αλλά, είναι και ζήτημα... εντάξει. Τώρα, δεν είναι αυτό το ουσιαστικό εν πάση περιπτώσει.</p>
<p>Γεωργία: Και τώρα, αναφορικά με τη τοποθεσία. Το γεγονός του ότι επιλέχθηκε να βρίσκεται στο κέντρο της πόλης. Οπότε, αυτό με κάποιον τρόπο σε τι βοηθά;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Αυτό, βοηθά και τους ίδιους βασικά, να ενταχθούν. Να ενταχθούν; Δε ζητάμε να ενταχθούν. Να επικοινωνήσουν με τη τοπική κοινωνία. Όσο ζουν εδώ, όσο παραμένουν εδώ, να έχουν τα θετικά αυτής της επικοινωνίας. Και ειδικά, για τα παιδάκια τους. Τα οποία πήγανε και σχολείο την πρώτη χρονιά, τώρα, νομίζω οι ΜΚΟ έχουν αναλάβει και τους κάνουν μαθήματα, αν δεν κάνω λάθος. Κάποιο λάθος. Μέσα, νομίζω στη δομή. Το ότι ζούνε μέσα στο κέντρο της πόλης χωρίς να υπάρχει κανένα πρόβλημα, χωρίς να δημιουργούνται εντάσεις, είναι θετικό και για τις δυο πλευρές. Είναι ένα κομμάτι της ζωής μας πλέον. Καταρχήν, θα ήταν πολύ ρατσιστικό και εγώ δε θα το επέτρεπα στον εαυτό μου να συμφωνήσω. Όχι, μόνο εγώ. Και δεκάδες και εκατοντάδες Κονιτσιώτες. Ναι είναι κάπου απομονωμένοι. Σαν είναι ένα μίasma ας πούμε. Σαν να είναι κάτι που θέλουμε να το ξεχνάμε. Και όχι μόνο γι' αυτή τη δομή. Υπάρχουν και άλλες δομές που πρέπει να είναι ενταγμένες μέσα στον κοινωνικό ιστό.</p>
<p>Γεωργία: Ναι. Γιατί, ιστορικά όλοι οι προσφυγικοί πληθυσμοί ήταν... σε γκέτο ή ήταν απομονωμένοι στις άκρες των ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ήταν σε γκέτο. Αυτό έγινε και λίγο πολύ χωρίς να το καταλάβουμε. Για όλους ... κάποιιοι το επεδίωξαν να είναι μέσα στο κέντρο. Τους άρεσε, το θέλανε. Έγινε όμως και από ανάγκη πρακτική. Γιατί, δεν υπήρχε και κάτι άλλο που αμέσως έπρεπε να αποδοθεί στη χρήση. Ήταν το μοναδικό ας πούμε κενό κτίριο, δημόσιο, το οποίο βόλεψε αυτή την κατάσταση. Όμως, το αποτέλεσμα είναι θετικό. Όπως και αν συνέβη, δηλαδή.</p>
<p>Γεωργία:</p>	<p>Συνομιλήτρια:</p>

<p>Εσείς, ως πολίτης της Κόνιτσας και με όλους τους ρόλους που επιτελείτε γιατί, ουσιαστικά έχετε και δικό σας μαγαζί, είστε επαγγελματίας κτλ. Πώς τους βλέπετε να κινούνται στην τοπική αγορά;</p>	<p>Στην αρχή, αποκλειστικά ψωνίζαν από την Κόνιτσα. Και μάλιστα, τότε που 'τανε 280, 300 πόσοι ήτανε, η Κόνιτσα είναι αλήθεια ότι είχε πολύ καλό έτσι οικονομικό όφελος απ' αυτή την ιστορία. Τώρα, έχει κάνα χρόνο, δε θυμάμαι τώρα ακριβώς, που υπάρχουν στη διάθεσή τους λεωφορεία καθημερινά, τα οποία για λόγους, δε ξέρω, σχεδιασμού, που είπα και πριν από τις ΜΚΟ, ίσως από δε ξέρω από που, την Ύπατη Αρμοστεία, δε ξέρω από που είναι αυτά τα πράγματα σχεδιασμένα, μετακινούνται συνέχεια στα Γιάννενα. Δηλαδή, έχει μειωθεί πάρα πολύ η αγορά των πρώτων ειδών ανάγκης και ό,τι θέλουν να αγοράσουν από την αγορά της Κόνιτσας. Και έχουμε ακούσει ότι πηγαίνουν και σε συγκεκριμένα καταστήματα, είναι αλήθεια, αυτή, γερμανικών συμφερόντων στα Γιάννενα. Αυτό κάτι λέει.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς τι είδους σχέσεις έχετε μαζί τους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Πάρα πολύ καλές. Με πάρα πολλούς. Και μάλιστα με κάποιους που έφυγαν, είχαμε αποκτήσει και μία σχέση πολύ συγκινητική και τις μέρες που έφευγαν, κλαίγαμε. Μαζί. Κάποιοι είναι πάρα πολύ αξιόλογοι άνθρωποι, όλοι είναι αξιόλογοι άνθρωποι, κάποιοι όμως έχουν και ιδιαίτερα προσόντα. Και αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικό να το γνωρίζεις, να τους γνωρίζεις αυτούς τους ανθρώπους.</p>
<p>Γεωργία: Γνωρίζετε αν έχουν γίνει κινήσεις από την κοινότητα να του απασχολήσει εργασιακά;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι. Και από μόνοι τους, κάποιοι, πολλοί λίγοι, είχαν βρει έτσι κάποιες δουλίτσες, που δε φαινότουσαν κιόλας, και μία περίπτωση που παντρεύτηκε κιόλας αυτή η κοπέλα είναι γνωστό με κάποιον Κονιτσιώτη πολίτη που είχαν ανοίξει ένα μαγαζί αλλά, τώρα μάλλον... μάλλον, επέλεξαν να μετακινηθούν στο εξωτερικό δε ξέρω ακριβώς.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Τώρα, και μία τελευταία ερώτηση. Γιατί, μάλλον, δεν είμαστε στο τέλος του «προσφυγικού», οι ροές συνεχίζουν κτλ. Οπότε, θεωρητικά εφόσον ξεκίνησε αυτό το εγχείρημα από τη συγκεκριμένη δομή να φιλοξενεί πρόσφυγες εδώ και δύο χρόνια,</p>	<p>Συνομιλήτρια: Στην αρχή είμαστε. Ναι. Εγώ πάντα το πίστευα ότι θα έπρεπε να είναι μια ελεγχόμενη κατάσταση. Μακάρι, να είναι ελεγχόμενη η κατάσταση όσον αφορά αριθμητικά. Όχι, για λόγους ρατσιστικούς ή φοβίες που είπα στην αρχή της κουβέντας μας, μην μας</p>

<p>αυτό θα συνεχιστεί. Αυτό που θα ήθελα να ρωτήσω είναι το ότι ΟΚ μέχρι στιγμής τα πράγματα λειτουργούν έτσι, από κει και πέρα εσείς πώς βλέπετε την κατάσταση να εξελίσσεται; Για την Κόνιτσα;</p>	<p>αλλάξουν το πολιτιστικό στάτους ή το θρησκευτικό μας συναίσθημα. Ο καθένας το διαφυλάσσει και το επιλέγει όπως θέλει ο ίδιος. Δεν έχω τέτοιες απόψεις. Το ζήτημα είναι ότι για να διαχειριστούμε σαν κοινωνία και να περνάν' και αυτοί καλά και να 'χουνε καλές υπηρεσίες, πρέπει να 'ναι ελεγχόμενος αριθμός. Πιστεύω ότι αυτή η δομή είναι αρκετή. Δεν πρέπει να απλωθεί και η κατάσταση άλλο, όπως επιχειρήσαν στην αρχή να βάλουν και σε ξενοδοχεία και να μας άλλαζαν με αυτές τις πρωτοβουλίες... μπορεί ο ξενοδόχος να πέρναγε καλά, θα 'παιρνε κάποια χρήματα. Κι αυτός υποφέρει σαν επαγγελματίας. Αλλά, θ' άλλαζε και την κατεύθυνση την αναπτυξιακή της Κόνιτσας. Αν όλα τα ξενοδοχεία μετατρέπονταν σε μονάδες φιλοξενίας. Δηλαδή, εγώ πιστεύω όπως είναι τώρα, είναι η ιδανική κατάσταση. Μόνο και μόνο για λόγους συνέχισης της πορείας μας. Και εμείς πρέπει να αποφασίζουμε μόνοι μας. Να μην μας επιβάλλουν κάποιοι άλλοι. Δυστυχώς, εν μέρει γίνεται αυτό.</p>
--	---

Τόπος: Δημόσια Βιβλιοθήκη Κόνιτσας (χώρος παιδικού τμήματος)
Ημερομηνία: 06-12-2017
Ώρα: 20:00μ.μ.-20:45μ.μ.
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης: 38 λεπτά και 26 δευτερόλεπτα
Συνέντευξη: 6η

<p>Γεωργία: Καλησπέρα σας. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Θα ήθελα να ξεκινήσουμε με κάποια βιογραφικά στοιχεία. Θα ήθελα λοιπόν να σας ρωτήσω πού και πότε γεννηθήκατε;</p>	<p>Συνομιλητής: Εγώ γεννήθηκα στην Κόνιτσα. 17 Ιανουαρίου το 1948. Μια εποχή ταραγμένη με πόλεμο.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Θα ήθελα αν θυμάστε και θέλετε να μου αφηγηθείτε πως ήταν η παιδική σας ηλικία εδώ.</p>	<p>Συνομιλητής: Νηπιαγωγείο, Δημοτικό σχολείο και Γυμνάσιο, όλα στην Κόνιτσα. Τα καλοκαίρια στο χωριό, στο Πάπιγκο. Τα περισσότερα καλοκαίρια, όταν ήμουν στο Δημοτικό σχολείο. Μεγάλωσα στην Κόνιτσα με αυστηρή μητέρα και ήπιο χαρακτήρα του πατέρα μου. Ήπιος ο πατέρας μου. Η μητέρα μου είχε μεγάλες φιλοδοξίες για εμένα από μικρό παιδί. Δηλαδή, να γίνω πρίγκιπας, τόσο πολύ. Ήθελε να κάνω μεγάλα... Λοιπόν, γι' αυτό με βοήθησε στο Δημοτικό σχολείο η μητέρα μου και αν έβλεπε ότι είχα κάποια προβλήματα με τα μαθηματικά που είχα στο ξεκίνημά μου, ας πούμε με βοηθούσαν κάποιοι δικοί της άνθρωποι. Και στο Γυμνάσιο επέμενε η μητέρα μου να έχω καλούς βαθμούς, ήταν αυστηρή η μητέρα μου. Γενικώς, όμως, ήμουν αρκετά καλός μαθητής και έτσι, έμεινε και αυτή ευχαριστημένη. Ωραία χρόνια περάσαμε με τους γονείς μου. Και τα σχολικά μου χρόνια ήταν ευχάριστα.</p>
<p>Γεωργία: Οι γονείς σας τι δουλειά κάνανε;</p>	<p>Συνομιλητής: Ο πατέρας μου ήταν ράπτης στην Κόνιτσα. Ένας απ' τους καλούς ράπτες της Κόνιτσας. Όχι όπως θέλω εγώ, αλλά, ήταν και γνωστός καλός ράπτης, ο πατέρας μου. Και η μητέρα μου είχε δύο δουλειές. Η μία δουλειά ήταν να βοηθάει τον πατέρα μου στη ραπτική και είχε και ένα συνοικιακό παντοπωλείο. Στο οποίο βοηθούσα και εγώ όταν ήμουν στο Γυμνάσιο. Βοηθούσα και εγώ. Έκανε, λοιπόν, δύο δουλειές η μητέρα μου και τρίτη δουλειά να με διαβάζει βέβαια εμένα, όταν ήμουν στο Δημοτικό.</p>
<p>Γεωργία:</p>	<p>Συνομιλητής:</p>

<ul style="list-style-type: none"> • Θα ήθελα λίγο να σας ρωτήσω τώρα για το κομμάτι της εκπαίδευσης, των σπουδών. Μου είπατε ότι πήγατε εδώ Νηπιαγωγείο, Δημοτικό και Γυμνάσιο και Λύκειο... Στο κομμάτι των σπουδών σας τι κάνατε; 	<ul style="list-style-type: none"> • Ναι, τελείωσα το 1967. Μετά, το 67. Οι γονείς μου... ο πατέρας μου έφυγε για Αυστραλία το 1965. Θεώρησε η μητέρα μου ότι το παιδί μας για να σπουδάσει καλά και για να έχει γνώσεις, να 'ρθει στην Ελλάδα, σαν επιστήμονας θα πρέπει να πάμε στο εξωτερικό. Η μάνα. Με πρόσκληση λοιπόν ο πατέρας μου φεύγει και πηγαίνει ο πατέρας μου στην Αυστραλία, στη Μελβούρνη και η μητέρα μου πριν φύγει, εγώ είχα τελειώσει το 67, η μητέρα μου έφυγε στο τέλος του 66. Εμένα μ' άφησε μόνον εδώ στη γειτόνισσα για να τελειώσω. Δεν είχα τελειώσει. Και είχε κανονίσει στα Γιάννενα να κάνω φροντιστήριο αγγλικά, που θα τρώω, που θα κοιμάμαι και που θα κάνω φροντιστήριο αγγλικά για να δώσω εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο, αγγλικά για να πάω στη χώρα που θέλω να σπουδάσω. Γιατί, εκείνη την εποχή αν ήθελες να πας κάπου να σπουδάσεις, έπρεπε να γνωρίζεις τη γλώσσα. Έτσι, λοιπόν φεύγοντας η μητέρα μου το 66, εγώ παρέμεινα εδώ επτά μήνες. Την πρώτη φορά έδωσα εξετάσεις στην Αθήνα, δεν πέτυχα, τη δεύτερη φορά δεν πέτυχα (αγγλικά) επίπεδο πολύ δυνατό, έκανα φροντιστήριο κάθε μέρα. Αλλά, τη τρίτη φορά ήμουνα πολύ καλός και πέτυχα. Έτσι, λοιπόν φεύγω και εγώ το 1967, εποχή χούντας. Απαγορευόταν. Θα σου πω και μια ιστορία ωραία. Απαγορευόταν εκείνη την εποχή να ταξιδέψεις με αεροπλάνο, αν ήσουν από επαρχία. Υπήρχε περιορισμός για να ταξιδέψεις με αεροπλάνο. Για λόγο αρρώστιας και τέτοια πράγματα. Έτσι, λοιπόν τι να κάνω εγώ; Να φύγω μόνος μου με το καράβι που 'ταν ένας μήνας; Ένας μήνας ήταν τότε το ταξίδι. Έτσι, λοιπόν, βάζει μέσο η μητέρα μου από την Αυστραλία με κάποιους γνωστούς εδώ και πηγαίνουμε στον πρόξενο της Αυστραλίας. Και παρουσιάζομαι στον πρόξενο της Αυστραλίας και μου λέει: «Τι θέλετε
---	---

<ul style="list-style-type: none"> • Γιατί, επιλέξατε το συγκεκριμένο επάγγελμα; 	<p>εσείς;» Του λέω εγώ: «Θέλω να σπουδάσω στη χώρα σας. Στα αγγλικά». Μικρό παιδάκι, 18, 19 χρονών, πόσων ήμουν; Ήμουν εσωστρεφής. Μου λέει: «Τι έχεις εκεί;». Του λέω: «Έχω τη μάνα μου και τον πατέρα μου». «Και τι θέλεις σε 'μένα;» Του λέω: «Εγώ να ταξιδέψω ένα μήνα με το καράβι, θα χαθώ. Από την επαρχία είμαι». Κι αυτός βοήθησε και ταξίδεψα με αεροπλάνο. Μοναδικός. Από επαρχία. Έτσι, λοιπόν έφτασα στη Μελβούρνη, να συνεχίσω την ακαδημαϊκή μου πορεία. Λοιπόν, φτάνοντας εκεί μπαίνω σε φροντιστήριο των μεταναστών, για να μάθω τη γλώσσα. Αυτό ήταν το απόγευμα. Συνάμα, το πρωί πηγαίνω στο Λύκειο. Ένα Λύκειο για να μάθω τη γλώσσα μαζί με τα παιδιά που σπουδάζαν, στην τελευταία τάξη. Γίνομαι μαθητής πάλι. Για ένα χρόνο. Στο κομμάτι της γλώσσας. Πήγαινα καθημερινά. Όπως πήγαινα στο Λύκειο εδώ, πήγαινα και εκεί καθημερινά στο σχολείο, σε ένα προάστιο εκεί. Και το απόγευμα πήγαινα αγγλικά στο σχολείο των μεταναστών, που 'ταν για τους μετανάστες. Και έτσι, λοιπόν, διέπρεψα στα αγγλικά. Όταν έγιναν οι εξετάσεις. Και έτσι λοιπόν με αυτό το εφόδιο, την επόμενη χρονιά μπήκα στο ξεκίνημα του Πολυτεχνείου και ξεκίνησα εκεί την πορεία μου. Η πορεία βέβαια ήταν εξαιρετικά δύσκολη γιατί, διάλεξα ένα από τα δυσκολότερα... το «δυσκολότερα» σε εισαγωγικά, γιατί, όλα ήταν δύσκολα... κλάδο. Ο οποίος ήταν ο κλάδος Ηλεκτρολογίας Μηχανολογίας. Πολλά Μαθηματικά, πολλή Φυσική, πολλά Ηλεκτρονικά. Με αποτέλεσμα να δυσκολευτώ πάρα πολύ, την εποχή εκείνη. Παρ' όλα αυτά, όμως, με τη φιλοδοξία μου να τελειώσω και με τη συμπαράσταση της μητέρας μου και του πατέρα μου, ότι εδώ ήρθαμε για να σπουδάσουμε, δεν ήρθαμε για να δουλέψουμε, τα κατάφερα. Και τα κατάφερα</p>
---	--

<ul style="list-style-type: none"> • Οι γονείς σας στην Αυστραλία, τι επάγγελμα έκαναν; • Πότε επιστρέψατε στην Ελλάδα; Ή, πιο σωστά θέλω να ρωτήσω για ποιο λόγο επιστρέψατε πάλι πίσω; 	<p>δύσκολα, αλλά, όμως πετυχημένα.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Εγώ ήθελα να γίνω οδοντίατρος. Όταν πήγα. Μου λέει ο πατέρας μου, Τάκη μ' έλεγε εκείνη την εποχή, εσύ θες να γίνεις οδοντίατρος, να πάμε να μιλήσουμε και με κάποιον που 'ναι εδώ καθηγητή, εδώ στην Αυστραλία να μας πει και αυτός τι να γίνεις. Πάμε να τον συναντήσουμε. Πάμε τον συναντάμε σε ένα σινεμά κάπου εκεί στον εξώστη επάνω, δεν υπήρχε κανένας. Μου λέει: «Τι θες παιδί μου να γίνεις;» Του λέω: «Θέλω να γίνω οδοντίατρος». «Για να γίνεις οδοντίατρος, θα δυσκολευτείς πολύ». «Γιατί;» «Να γίνεις Μηχανικός Ηλεκτρολόγος Μηχανολόγος γιατί εκεί είναι τα λεφτά». Και λέει ο πατέρας μου: «Τάκη, αυτό θα γίνεις». Ο πατέρας μου αποφάσισε. Δεν αποφάσισα εγώ. Ήμουν περιορισμένος, πολύ συνεσταλμένος, υπάκουος δηλαδή, δεν είχα δυνατή άποψη για να μπορέσω να επιβάλω τη γνώμη μου. Σ' αυτή την ηλικία. Κι έτσι, λοιπόν, ο πατέρας ήταν εκείνος, ο οποίος πήρε την απόφαση να γίνω Ηλεκτρολόγος Μηχανολόγος στο Πολυτεχνείο. • Συνεχίσαν, ανοίξαν μια βιοτεχνία και ο πατέρας μου δούλευε εξαιρετικά καλά, πάρα πολύ καλά, αλλά, εγώ ήμουν εκείνος ο διακινητής που έφερνε τα ρούχα, τα έραβε ο πατέρας μου, παντελόνια, φούστες, είχε βιοτεχνία. Αλλά, όλη την επικοινωνία με τα εργοστάσια, με τα χρήματα, αυτά, για τα αγγλικά, για τη γλώσσα και την επικοινωνία, ήμουν εγώ το παιδί των 20 ετών που έκανε όλη αυτή τη δουλειά. Δούλευα, δηλαδή, συνάμα. Ταυτόχρονα, με τις σπουδές μου. Σε μία ξένη χώρα. Ήμουν ο μοναδικός στο Πολυτεχνείο που πέρασε. Ήταν δύο. Τον οποίον, τον έκανα φίλο για να μπορέσω να ανταπεξέλθω και στα προβλήματα και έκανα κανά δυο-τρεις Αυστραλούς, πολύ καλούς φίλους, οι οποίοι με συμπαθήσαν και με
--	--

<ul style="list-style-type: none"> • Μπορείτε να μου αφηγηθείτε πώς ήταν αυτή η εμπειρία σας; • Πολύ ωραία. Πότε επιστρέψατε στην Ελλάδα; 	<p>βοηθήσανε πάρα πολύ, τα παιδιά. Εγώ τελείωσα... ποιο είναι το παράδοξο; Εγώ τελείωσα, πήρα το πτυχίο μου και τα άλλα τα παιδιά δεν περάσαν. Που 'ταν απ' την Αυστραλία. Οι άλλοι τρεις, καθώς και ο Έλληνας. Δηλαδή, περάσαν ύστερα από δυο χρόνια. Φανταστείτε τι διάβασμα έριχνα. Αυτό είναι έτσι, όπως έγιναν τα πράγματα. Ακριβώς.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Πάω λίγο πίσω εγώ τώρα. Να πω ότι τελειώνοντας το πτυχίο, ψάχνοντας για δουλειά και εκείνη την εποχή ήταν δύσκολα στην Αυστραλία για να βρεις δουλειά. Ξεκίνησα από τα εργοστάσια. Εργάτης. Εργάτης. Κανονικά εργάτης. Σε διάφορα εργοστάσια. Μέσα σε χώρους που ήταν πραγματικά εργατόκοσμος. Εργάτες σε μηχανές. Δούλεψα περίπου 1 με 1,5 χρόνο. Έτσι. Έδινα αιτήσεις αλλά, απορρίπτονταν. Έτσι, λοιπόν, μια εποχή γίνεται προκήρυξη στον ΟΤΕ της Αυστραλίας, ζητούσανε σχεδιαστές. Ζητάνε σχεδιαστές, πηγαίνω εκεί κάνω την παρουσία μου, κάνω εξετάσεις και περνάω. Και γίνομαι μόνιμος υπάλληλος του ΟΤΕ της Αυστραλίας. Εγώ, μετά έδειξα το πτυχίο μου και από draftsman, έγινα αμέσως μηχανικός. Πήρα, δηλαδή, την κατάλληλη θέση χωρίς να δώσω εξετάσεις για μηχανικός. Δηλαδή, πλάγιος τρόπος για να μπορείς να μπεις στη θέση που θέλεις. Έτσι, λοιπόν, δούλεψα εκεί δώδεκα χρόνια. Και διέπρεψα. Ήμουν στην καλύτερη εταιρία, στο καλύτερο τμήμα της Αυστραλίας, στα τηλεφωνικά κέντρα, (μια συγκεκριμένη εταιρία αναφέρει), τα οποία έβαλε και η Ελλάδα μετά, εδώ. Και είχα μια πάρα πολύ καλή θέση. Συνάμα, τα απογεύματα, ήμουν δάσκαλος στα ελληνικά σχολεία. • Θα ήθελα να γίνω δάσκαλος. (σταματάμε). Τα απογεύματα, όλα τα απογεύματα, στα ελληνικά σχολεία από τις 5 η ώρα μέχρι τις 10 το βράδυ, 11. Ξεκινήσαμε με κάποιον γνωστόν μου, ο οποίος ήταν
---	--

	<p>Διευθυντής, είχε δύο σχολεία. Και μόλις με γνώρισε και έγινα δάσκαλος των σχολείων του, διέπρεψε το σχολείο, δε θέλω να πάρω εύσημα, έχω αφήσει ιστορία κάτω, την ξέρουν εκεί. Όταν έφυγα για Ελλάδα, είχαμε δώδεκα ελληνικά σχολεία. Αυτό ήταν Δευτέρα-Τρίτη-Τετάρτη-Πέμπτη-Παρασκευή, τα απογεύματα. Σάββατο και Κυριακή υπήρχαν παιδιά που δεν μπορούσαν να κάνουν μάθημα, γιατί, πληρώναν οι γονείς. Και μερικά χρόνια, πήγαινα τα Σαββατοκύριακα και τα έκανα δωρεάν. Στο σπίτι τους.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Λοιπόν, έκανα δύο ταξίδια. Έκανα το 1979, ένα ταξίδι για να δω τι γίνεται εδώ. Με πλούτο γνώσεων. Με εξαιρετική θέση. Με εμπειρία. Είχε γίνει μια προκήρυξη για τον ΟΤΕ εδώ της Ελλάδας. Πριν την προκήρυξη, το 79 δίνω μία συνέντευξη στη Τανάγρα, στην πολεμική βιομηχανία της Ελλάδας, για να με πάρουν εκεί μηχανικό. Αφού, κάνω τη συνέντευξη μου λέει ο Έλληνας: «Εντάξει, είσαι εσύ, κάνα πολιτικό μέσο να βάλεις και είσαι εντάξει». Πως γίνονται αυτά τα πράγματα. «Αλλά, πήγαινε να δεις», μου λέει «τον Αμερικάνο, ο οποίος αυτός αποφασίζει». Στο ίδιο το κτίριο. Ήμουν στο ισόγειο, μου λέει πήγαινε στο 2^ο όροφο, είναι ο Αμερικάνος, ο διευθυντής. Σου λέω, πως έχει η ιστορία, ακριβώς. Ανεβαίνω πάνω, μόλις με βλέπει ο Αμερικάνος, «Are you Peter? Come here Peter». Μιλάμε, λίγο αγγλικά, τώρα, θα το μεταφέρω ελληνικά. Μου λέει: «Τι θέλεις εσύ εδώ;» Του λέω: «Ήρθα στην πατρίδα μου, θέλω να πιάσω δουλειά εδώ». «Ελα εδώ», μου λέει. Με πάει στο παράθυρο κοντά, ανοίγει έτσι την κουρτίνα, μου λέει: «Βλέπεις το κυλικείο εκεί απέναντι;» «Το βλέπω», λέω. «Πήγαινε να πιεις έναν καφέ και πάρε το αεροπλάνο και φύγε για την Αυστραλία». Του λέω: «Γιατί;» «Δε χρειάζεσαι εδώ». Λέω: «Δεν τα πήγα καλά;» «Το εναντίο», μου λέει
--	--

	<p>«επειδή, είσαι καλός, θα φύγεις». Και έφυγα. Το 79. Έμαθα, αφού έφυγα για την Αυστραλία ότι με πήρανε στο T.....N, είχα κάνει αίτηση, αλλά, τώρα, δεν έρχομαι. Το 83 με 84, κάνω μία επίσκεψη εδώ, πάλι για το ΟΤΕ της Αυστραλίας, με μέσον, προσπαθώ να μπω, δεν έγινε κάτι. Απορρίπτονταν. Λόγω, λέγανε η μάνα σου είναι δεξιά, αρά, αυτό... εδώ είναι ΠΑΣΟΚ, ξέρω 'γω, δε γίνεται. Εγώ δεν είχα καμία πολιτική... ήμουν προς την πλευρά την άλλη, αλλά, δε το γνωρίζαν. Άρα, λοιπόν, οι άνθρωποι που ήταν σε αυτά, ξέρανε ότι ο πατέρας μου ήταν αριστερός full, η μητέρα μου ήταν δεξιά, λίγοι ξέρανε μόνο. Έτσι, λοιπόν, ύστερα από μερικές συνεντεύξεις που έκανα στον ΟΤΕ, φεύγω για την Αυστραλία. Μαθαίνω ότι το 85, ότι γίνεται προκήρυξη στη ΔΕΗ, ξαναέρχομαι στην Ελλάδα. Περνάω από συνέντευξη, στη ΔΕΗ και μου λένε, θα το μάθεις το αποτέλεσμα, ύστερα από μήνες. Φεύγω για την Αυστραλία πάλι εγώ. Φεύγω για την Αυστραλία, μαθαίνω ότι πέρασα, με παίρνουνε στη ΔΕΗ, στη μηχανογράφηση. Πουλάω τα σπίτια μου, εκεί, το 85-86 και έρχομαι οικογενειακώς με τα δυο μου παιδιά, παντρεμένος πλέον. Τα δυο παιδιά είχαν γεννηθεί στην Αυστραλία. Έρχομαι εδώ και εντεύθεν δουλεύω στη ΔΕΗ, στη Μηχανογράφηση, για τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής μου, μέχρι το 2011.</p>
<p>Γεωργία: Στην Κόνιτσα ήρθατε ή μέيناτε σε άλλη πόλη;</p>	<p>Συνομιλητής: Εγώ ήρθα στην Αθήνα. Έζησα στην Αθήνα. Τη σταδιοδρομία μου την επαγγελματική από το 1985, το 86 μέχρι το 2011, επαγγελματικά ήμουνα στην Αθήνα. Έζησα στην Αθήνα. Ερχόμουνα εδώ μόνο τα καλοκαίρια.</p>
<p>Γεωργία: Άρα, ουσιαστικά εσείς που έχετε βιώσει και τη μετανάστευση αλλά, μπορούμε να πούμε και η μετακίνησή σας από την Αθήνα στην Κόνιτσα, για ένα διάστημα... πόσο διάστημα περίπου μένετε στην Κόνιτσα; Εδώ στην Κόνιτσα έχετε σπίτι... Το τελευταίο διάστημα μένετε περισσότερο</p>	<p>Συνομιλητής: Δεκαπέντε μέρες. Με την άδειά μου. Γιατί, κάναμε και διακοπές σε διάφορα μέρη της Ελλάδας. Δε τη γνώριζα και εγώ την Ελλάδα. Μικρός, έφυγα 18 χρονών. Γι' αυτό ήθελα να μάθω και την Ελλάδα. Και τις διακοπές μου τις καταλάωνα και σε διάφορα άλλα μέρη. Εδώ στην Κόνιτσα, έχουμε σπίτι.</p>

<p>από δεκαπέντε μέρες;</p> <p>Άρα, ουσιαστικά, αφού μισό χρόνο βρίσκεστε εδώ , παρακολουθείτε γενικότερα και την κατάσταση στην Κόνιτσα. Αυτή η παράταξη λοιπόν αποτελούνταν από κατοίκους πού τι οραματίζονταν;</p>	<p>Από το 2011 και μετά μένω πέντε μήνες, έξι μήνες, επτά μήνες εξαρτάται πως νιώθω. Πως νιώθω εγώ και πως νιώθει η σύζυγος. Και έτσι, μισό χρόνο μπορώ να πω ότι τον καταναλώνουμε στο χωριό. Φτιάχνουμε τον κήπο μας, έχουμε τους φίλους μας, έχουμε κάνει και διάφορες άλλες δραστηριότητες εδώ στην Κόνιτσα.</p> <p>Ναι, είχα λάβει μέρος και σε παράταξη. «Τόπος που θέλω να ζω».</p> <p>Οραματίζονταν την αλλαγή της Δημοτικής Αρχής, οραματίζονταν τα παλιά χρόνια πως έγινε η αλλαγή με το ΠΑΣΟΚ και... Επειδή, δεν υπήρχε κάτι καλύτερο και φιλία με τους ανθρώπους εκεί γι' αυτό και ... δεν ήθελα να πολιτευθώ. Καθόλου. Απλά, ήθελα να βοηθήσω. Και το κατάφερα αυτό εκτός της πολιτικής του Δήμου. Και πιστεύω ότι το καταφέρνω.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, η Κόνιτσα είναι μία περιοχή, μία κωμόπολη, η οποία αποτελείται από κατοίκους, οι οποίοι δεν είναι καθ' αυτό Κονιτσιώτες. Αποτελείται από ένα ποικιλόμορφο και πολύμορφο μωσαϊκό. Μικρασιάτες «πρόσφυγες» από την Καππαδοκία και το Μισί, Αλβανοί από τα γύρω χωριά ... Γενικότερα, λοιπόν, αυτό που θα ήθελα να σας ρωτήσω και αυτό το οποίο αναζητώ είναι το κομμάτι του «προσφυγικού» στην Κόνιτσα, όπως αυτό διαμορφώθηκε τα δύο τελευταία χρόνια. Από το Μάρτιο του 2016 μέχρι και σήμερα. Θα ήθελα, λοιπόν, να σας ρωτήσω η Κόνιτσα (το καταλαβαίνω ότι είναι αυθαίρετο, ποια είναι η Κόνιτσα;) πώς υποδέχτηκε και δέχτηκε ένα τέτοιο δεδομένο; Ή εσείς προσωπικά; Μπορώ να δεχτώ και τις δύο απαντήσεις.</p>	<p>Συνομιλητής: Αλβανοί, τα τελευταία χρόνια. Από τα χωριά της Κόνιτσας. Θα μιλήσω προσωπικά. Θεωρώ, λοιπόν, ότι το πρόβλημα το προσφυγικό δεν είναι πρόβλημα της Ελλάδας, είναι γενικότερο πρόβλημα της Ευρώπης. Αυτά που συμβαίνουν στην άλλη άκρη δεν είναι πρόβλημα ούτε της Κόνιτσας, ούτε της Ελλάδας. Επαναλαμβάνω, είναι ευρωπαϊκό πρόβλημα. Τώρα, οι άνθρωποι ξεσπιτώνονται μέσα από ένα χώρο που είναι πόλεμος, κάπου πρέπει να ζήσουν. Πού θα βρουν αλλού τη ζεστασιά, αν δεν πάνε σε κάποιους άλλους ανθρώπους, οι οποίοι είναι πιο ευχάριστα, με ηρεμία, ειρήνη, λοιπόν. Και η Κόνιτσα είναι ένας χώρος που θεωρώ ότι υπάρχει ευκολία, υπάρχουν οι υποδομές, που μπορούν να τους βοηθήσουν, να ξεπεράσουν το πρόβλημά τους, να τους υποστηρίξουμε και εμείς όπως μπορούμε είτε με ρούχα είτε με τρόφιμα. Δε νομίζω ότι είναι τόσο δύσκολο γιατί, έχουμε την ευχέρεια προσωπικά μιλώ και ρούχα να τους δώσουμε και φαγητό να τους προσφέρουμε σ' αυτούς τους ανθρώπους, οι οποίοι 'χασαν τα πάντα. Και θεωρώ ότι έτσι πρέπει να σκέφτεται ο άνθρωπος και ειδικότερα και ο Κονιτσιώτης.</p>
<p>Γεωργία: Προτού επιλεχθεί η συγκεκριμένη δομή για να φιλοξενήσει τους «πρόσφυγες» είχε γίνει</p>	<p>Συνομιλητής: Δε το γνωρίζω. Καθόλου. Δε γνωρίζω, καθόλου.</p>

<p>ενημέρωση από το Δήμο στους πολίτες; Το γνωρίζετε αυτό;</p> <p>Αναφορικά μ' αυτές τις συζητήσεις, άλλοι άνθρωποι το δέχονται, άλλοι άνθρωποι δε το δέχονται, λογικά στηρίζουν τις απόψεις τους σε κάποια επιχειρήματα. Αυτό που το δέχεται, τι επιχείρημα χρησιμοποιεί;</p> <p>Από την άλλη πλευρά;</p>	<p>Τώρα, το πως το δέχτηκε για τη 2^η ερώτηση που μου έκανες, για το πως το δέχτηκε η Κόνιτσα, είναι υποκειμενικό να απαντήσω σ' αυτό το κομμάτι γιατί, συζητώντας με διάφορους ανθρώπους καταλαβαίνω άλλοι το δέχονται, άλλοι δε το δέχονται. Και στατιστικά δε ξέρω πραγματικά τι συμβαίνει.</p> <p>Είναι άνθρωποι, πρέπει να ζήσουν. Αν βρισκόμασταν και εμείς στην ίδια κατάσταση, θα θέλαμε κάποιον να μας υποστηρίξει να ζήσουμε. Δεν είναι το θέμα να πλουτίσουμε και να ζήσουμε καλά. Είναι να ζήσουμε. Λοιπόν, το σκέπτονται έτσι.</p> <p>Από την άλλη πλευρά, έρχονται εδώ, δεν προσφέρουν κάτι. Οι ΜΚΟ, που είναι δεν αγοράζουν από εμάς πράγματα. Κάθονται δωρεάν. Είναι πλούσιοι, έχουν λεφτά, έχουν φέρει χρυσό αλλά, όμως, δεν κάνουν κάτι γι' αυτό. Το κράτος τους υποστηρίζει, παίρνουν τα λεφτά, τα λεφτά αυτά είναι τα δικά μας, ξοδεύουμε γι' αυτούς, είμαστε σε κρίση και η Ελλάδα, φέρνει «πρόσφυγες» και τέτοια άλλα διάφορα επιχειρήματα. Προσπαθούν να δείξουν ότι υπάρχει μεγάλο πρόβλημα στην πόλη. Δεν υπάρχει πρόβλημα.</p>
<p>Γεωργία: Στο κομμάτι της γλώσσας και της εθνικότητας και της θρησκείας, τέθηκαν κάποιου είδους αντιδράσεις;</p>	<p>Συνομιλητής: Νομίζω ότι υπάρχει ένας μικρός πληθυσμός που έχει αυτήν την αντίληψη ότι εδώ έχουμε Χριστιανισμό, έρχονται οι μουσουλμάνοι εδώ, βλέπουμε τι γίνεται στη Θράκη, θέλουν να κάνουν και την Κόνιτσα έτσι. Νομίζω ότι δεν έχουν καλή πληροφόρηση. Ότι είναι προσωρινοί οι άνθρωποι αυτοί εδώ. Αλλά, και προσωρινοί να μην είναι, δεν έχουμε τους άλλους πρόσφυγες που 'ρθαν από την Κατππαδοκία και είναι μόνιμοι και είναι Κονιτσιώτες; Πλέον είναι ενσωματωμένοι στην κοινωνία της Κόνιτσας και ζούνε και παράγουν και είναι μια χαρά. Υπάρχει μικρός πληθυσμός που λέει για το θέμα της θρησκείας, το μουσουλμανικό εδώ. Έτσι, καταλαβαίνω από τις συζητήσεις που κάνω.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, θα ήθελα να ρωτήσω για κάποια λειτουργικά ζητήματα. Αναφορικά με το χώρο φιλοξενίας, ο οποίος έχει επιλεγεί να είναι το συγκεκριμένο Κέντρο, το οποίο βρίσκεται στο κέντρο της πόλης της Κόνιτσας και ένα δεύτερο είναι το ότι γενικότερα και ιστορικά γνωρίζουμε ότι όλοι οι «προσφυγικοί» πληθυσμοί ή όλοι με</p>	<p>Συνομιλητής: Θεωρώ ότι καλύτερα μπορούν να ενσωματωθούν οι άνθρωποι όταν είναι κοντά στην πόλη παρά όταν είναι απομονωμένοι. Δηλαδή, όταν είναι απομονωμένοι είναι σαν «Εσείς δεν είστε οι άνθρωποι, που εμείς θέλουμε. Σας παραμελούμε. Σας αφήνουμε στην άκρη». Είναι όπως βάζεις ένα ξεροκόμματο και λες</p>

<p>κάποιον τρόπο με μεταναστευτικό υπόβαθρο τοποθετούνταν στις άκρες της πόλης.</p> <p>Θεωρείτε ότι αυτός ο χώρος βοηθά την επαφή των μεν και των δε; Τις σχέσεις των ανθρώπων. Δηλαδή, κάνει ορατούς τους «πρόσφυγες» στην κοινωνία και διευκολύνει την καθημερινότητά τους καθώς, μπορούν με ένα βήμα να βρεθούν στο κέντρο. Ποια είναι η άποψή σας γι' αυτό;</p>	<p>αυτό είναι για άλλους, κάπως έτσι το βλέπω. Θεωρώ, λοιπόν, ότι πολύ πιο καλά ενσωματώνεται ο άνθρωπος, ο πρόσφυγας, ο οποίος είναι και προσωρινός και μπορείς να τον δεις κιάλας και ξέρεις τι βοηθάς και τι άνθρωπος μπορεί να είναι, να τον συζητήσεις έτσι όπως είναι. Με τη φορεσιά του, να δεις και τον πολιτισμό του.</p>
<p>Γεωργία: Γίνονται κινήσεις από το Δήμο για την «ένταξη» αυτών των ανθρώπων;</p>	<p>Συνομιλητής: Εγώ δεν είδα καμία. Εκτός, αν δεν κατάλαβα.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς είχατε σχέσεις μαζί τους;</p>	<p>Συνομιλητής: Δεν έτυχε. Έκανα μία προσπάθεια στο πιγκ πονκ, έχουμε μία ομάδα πιγκ πονκ εδώ στην Κόνιτσα και είχα ζητήσει, είχα ενημερώσει ότι όποιος θέλει απ' αυτούς να 'ρθει στην αίθουσα να τον μάθω ή ξέρει να παίζει πιγκ πονκ, να 'ρθει να παίξει. Και ήρθε κάποιος. Για λίγες μέρες. Δε ξέρω γιατί, μετά εξαφανίστηκε. Τον δεχτήκαμε μια χαρά. Είχαμε δει παιδιά έξω, καθόνταν και μας βλέπουν που πηγαίναμε στην αίθουσα και τους πλησίασα. Αρχίσανε να κοιτάνε από τα παράθυρα εκεί και ήρθανε, ναι.</p>
<p>Γεωργία: Τι θεωρείτε, αν θεωρείτε ότι μπορεί να προσφέρει ένας τέτοιος πληθυσμός στην Κόνιτσα; Τώρα, το Μάρτη κλείνουν δύο χρόνια.</p>	<p>Συνομιλητής: Αυτό εξαρτάται για το πόσο χρονικό διάστημα θα παραμείνει. Αν οι άνθρωποι αυτοί παραμείνουν ένα χρονικό διάστημα αρκετό, δηλαδή, αν μείνουν ένα δύο χρόνια. Να πω ότι θα μπορούσαν με ενέργειες από το Δήμο ή και την Περιφέρεια να ενσωματωθούν στο κομμάτι της παραγωγής του κάμπου, υπάρχουν αρκετά κομμάτια του κάμπου, θα μπορούσαν να δοθούν για καλλιέργεια τα χωράφια που υπάρχουν εκεί, να τα καλλιεργήσουν. Θα μπορούσαν να ενσωματωθούν και στο εμπορικό κομμάτι εδώ. Θα μπορούσαν ακόμη και τις δικές τους εμπειρίες από τον πολιτισμό τους να εμφανιστούν εδώ στην πόλη πολιτισμικά, ίσως, χοροί, μουσικά, ίσως φαγητά. Θα μπορούσαν με κάποια προγράμματα να προσφέρουν και αυτοί. Και παραγωγικά να κάνουν το δικό τους και να πουλάνε. Πολλά χωράφια είναι ακαλλιεργήτα και εγώ αν είχα ένα χωράφι θα μπορούσα να το δώσω να το καλλιεργήσουν.</p>
<p>Γεωργία: Άρα, ο Δήμος μπορεί να αποκτήσει μία διαφορετική πολιτισμική ματιά και να</p>	<p>Συνομιλητής: Αυτή είναι η άποψή μου, ναι. Και πολιτισμικά και παραγωγικά.</p>

<p>απασχολήσει εργασιακά έναν πληθυσμό προς όφελός του.</p>	
<p>Γεωργία: Θεωρείτε όμως σήμερα, σε περίοδο κρίσης, οικονομικής κρίσης και σε μία περίοδο που η ανεργία των νέων και η κατάρρευση του πρωτογενούς τομέα, ιδιαίτερα σε τέτοιου είδους περιοχές θα μπορούσε αυτό που μου λέτε να γίνει εφικτό;</p>	<p>Συνομιλητής: Τα προγράμματα αυτά χρηματοδοτούνται από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Είναι θέμα πολιτικής. Αλλά, και με τη θέληση της Δημοτικής Αρχής εδώ, ενημερωτικά τι συμβαίνει θα μπορούσε να αλλάξει και τις απόψεις των ανθρώπων εδώ στην Κόνιτσα που έχουν απέναντι στο πρόβλημα που έχει ο άνθρωπος. Αλλά, δε γίνεται.</p>
<p>Γεωργία: Είναι η τελευταία ερώτηση που θα σας θέσω. Πώς βλέπετε το μέλλον της Κόνιτσας; Την άποψή σας.</p>	<p>Συνομιλητής: Δύσκολη ερώτηση. Είμαι απογοητευμένος. Βλέπω τους νέους να είναι στα καφενεία, δεν ασχολούνται ούτε με τον αθλητισμό ούτε με την εκκλησία (να πούμε όλα ... έτσι), δε συμμετέχουν στα κοινά, φεύγουνε, άμα βρούνε και λίγη δουλίτσα, φεύγουνε. Δεν αναλαμβάνουν πρωτοβουλίες σ' αυτήν την πόλη εδώ. Νομίζω ότι ο Δήμος είναι υπεύθυνος γι' αυτό το κομμάτι. Θα μπορούσε ο Δήμος να ενημερώσει τους νέους ότι κάτι υπάρχει σ' αυτή την πόλη, ότι δεν είναι κάτι που τελείωσε. Πρέπει να αισιοδοξεί.</p>
<p>Γεωργία: Ευχαριστώ πολύ.</p>	<p>Συνομιλητής: Και εγώ ευχαριστώ.</p>

Τόπος: Δημόσια Βιβλιοθήκη Κόνιτσας
Ημερομηνία: 06-12-2017
Ώρα: 20:00μ.μ. – 21:00μ.μ..
Διάρκεια μαγνητοφωνημένης συνέντευξης : 24 λεπτά και 12 δευτερόλεπτα
Συνέντευξη: 6 ^η

<p>Γεωργία: Καλησπέρα σας. Σας ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Θα ήθελα, λοιπόν, να ξεκινήσουμε με κάποια βιογραφικά στοιχεία σας. Θα ήθελα να μου πείτε πού και πότε γεννηθήκατε;</p>	<p>Συνομιλητής: Καλησπέρα σας. Γεννήθηκα στην Κόνιτσα, 25 Μαρτίου, μεγάλη μέρα, το 1957.</p>
<p>Γεωργία: Πώς ήταν η παιδική σας ηλικία στην Κόνιτσα;</p>	<p>Συνομιλητής: Η καλύτερη. Όταν λέω η καλύτερη, το εννοώ, δηλαδή, απόλυτη ελευθερία. Παίζαμε, τρέχαμε, τσακωνόμασταν ...</p>
<p>Γεωργία: Οι γονείς σας τι δουλειά κάνανε;</p> <p>Η μητέρα σας;</p>	<p>Συνομιλητής: Ο πατέρας μου είχε ταξί. Έλειπε, τις περισσότερες ώρες, από το σπίτι. Αν τον βλέπαμε λίγο το πρωί και το μεσημέρι που τρώγαμε και μετά, το βράδυ.</p> <p>Οικιακά.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Είστε μοναχοπαιδί;</p>	<p>Συνομιλητής: Όχι. Τρία αδέρφια.</p>
<p>Γεωργία: Ωραία. Πήγατε σχολείο;</p> <p>Τι σπουδάσατε; Γιατί, επιλέξατε τη συγκεκριμένη σχολή;</p>	<p>Συνομιλητής: Ναι. Πήγα Νηπιαγωγείο, Δημοτικό, Γυμνάσιο, Λύκειο. Πανεπιστήμιο, στα Γιάννενα.</p> <p>Φυσικό. Μου άρεζε. Μου άρεζαν και τα Μαθηματικά. Μου άρεζε και η Φυσική.</p>
<p>Γεωργία: Εξασκήσατε το συγκεκριμένο επάγγελμα;</p> <p>Ποιο ήταν αυτό το ζήτημα;</p>	<p>Συνομιλητής: Όχι. Άλλη σαχλαμάρα αυτή. Ναι, εκεί υπάρχει ένα ζήτημα.</p> <p>Λοιπόν, ενώ μου άρεζαν, ίσως, επειδή, ... τώρα, ψυχανάλυση, θα μου κάνεις; (γελάει!)</p>

	<p>... Τέλος πάντων, ήταν εποχή, ήμουν και εγώ έτσι, δεν είχα δώσει σημασία στα μαθήματα. Ήταν η εποχή μετά τη μεταπολίτευση. Οπότε, ο μόνος νους ήταν στην επανάσταση.</p> <p>Τέλος πάντων, μετά, είχα μπει στο Δημόσιο, βρέθηκα στο Δημόσιο, στη Νομαρχία. Δεν άσκησα το επάγγελμα.</p> <p>Μου 'χε μείνει, όμως, στο μυαλό, αυτό το κενό και ενώ ήμουν υπάλληλος πήγα και έκανα, είχα ξεκινήσει, δηλαδή, μία διατριβή, όχι στο Φυσικό ακριβώς, αλλά, έκανα Φυσικοχημεία στο Χημικό.</p> <p>Η οποία, όμως, δε μου βγήκε.</p> <p>Είχα κάνει κάποιες εργασίες, καλές εργασίες, αλλά... δεν το τέλειωσα.</p> <p>Ήδη, ήμουν 40 +.</p>
<p>Γεωργία: Δηλαδή, φύγατε από την Κόνιτσα ...</p> <p>Και πήγατε, πού;</p>	<p>Συνομιλητής: Έφυγα το 89.</p> <p>Στα Γιάννενα, πάλι.</p> <p>Παντρεύτηκα, έκανα παιδί.</p> <p>Μέχρι να φύγει και η κόρη μου από τα Γιάννενα, όταν πήγε να σπουδάσει, ήμουν και εγώ στα Γιάννενα.</p> <p>Το λέω, επειδή, πήγαιναν κάπως μαζί αυτά.</p> <p>Είχα μία τρέλα με την Κόνιτσα.</p> <p>Σχεδόν, κάθε Σαββατοκύριακο ήμουνα εδώ.</p>
<p>Γεωργία: Από τότε εγκατασταθήκατε μόνιμα εδώ;</p>	<p>Συνομιλητής: Ξανά; Από το 10. 2010.</p>
<p>Γεωργία: Επαγγελματικά, πώς δραστηριοποιείστε;</p>	<p>Συνομιλητής: Όταν γύρισα εδώ πέρα, στη Βιβλιοθήκη.</p>
<p>Γεωργία: Για ποιο λόγο επιλέξατε να βρεθείτε στο συγκεκριμένο χώρο;</p>	<p>Συνομιλητής: Δεν ήταν και τόσο επιλογή, δεν είχα και πολλά να διαλέξω.</p> <p>Ήμουν στο Υπουργείο Παιδείας.</p> <p>Η θέση μας, τότε, καταργούταν.</p> <p>Οπότε, από το Υπουργείο Παιδείας, το πιο εύκολο... όχι, εύκολο, αυτό που μ' άρεζε ας πούμε περισσότερο, εντάξει, με τα βιβλία ασχολιόμουνα.</p> <p>Μ' άρεζαν.</p> <p>Και ήταν ένας φορέας, ένας θεσμός στην Κόνιτσα που μπορούσα να προσφέρω.</p>
<p>Γεωργία:</p>	<p>Συνομιλητής:</p>

<p>Πολύ ωραία. Γενικότερα, έχετε ταξιδέψει στο εξωτερικό;</p>	<p>Ναι, είχα κάνει 9 μήνες στη Γαλλία, με το θέμα της διατριβής. Έκανα κάποιες εργασίες εκεί, έξω, βασανιστικές, για διάφορους λόγους. Μετά, στο εξωτερικό πήγαινα σε διάφορες τουριστικές εκθέσεις, αντιπρόσωπος της Νομαρχίας. Ήμουν στη Διεύθυνση Πολιτισμού – Τουρισμού. Οπότε, ως Αρμόδιος, πήγαινα. Βενετία, Μιλάνο, Αγγλία, Λονδίνο, δηλαδή.</p>
<p>Γεωργία: Πώς ήταν οι μεταβάσεις σας; Δηλαδή, από τη μία χώρα στην άλλη; Εννοώ, δηλαδή, στο κομμάτι του ότι θεωρητικά και στη Γαλλία που βρεθήκατε, κληθήκατε στο να επικοινωνείτε εκεί...</p>	<p>Συνομιλητής: Εκεί ήταν πολύ δύσκολο γιατί, δεν ήξερα και τη γλώσσα. Είχε γίνει μία ιστορία, τέλος πάντων, εγώ είχα βρει κάποιον να με υποδεχτεί εκεί πέρα στη Γαλλία, στο πανεπιστήμιο, που ήξερε άπταιστα Ελληνικά. Αλλά, όταν πήγα εκεί πέρα, είδα ότι δεν κάναμε το ίδιο αντικείμενο. Ίδια έρευνα. Οπότε, χωρίς γλώσσα, πως πέρασα αυτούς τους 9 μήνες στη Γαλλία, ήταν δραματικοί. Δραματικοί μήνες.</p>
<p>Γεωργία: Στο κομμάτι των συμπεριφορών του πληθυσμού;</p>	<p>Συνομιλητής: Μια χαρά. Δηλαδή, εντάξει, είχαμε γνωρίσει κάποιους Γάλλους εκεί. Εκεί, ανταλλάσαμε επισκέψεις, μια χαρά. Καλά, περάσαμε.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Έχετε βιώσει, ουσιαστικά, και το κομμάτι να είσαι «ξένος» σε μία άλλη χώρα...</p>	<p>Συνομιλητής: Ναι, ναι. Δεν υπήρχε, πέρα από το ζήτημα της γλώσσας, δεν υπήρχε κάτι. Ιδιαίτερο. Να αισθανθώ, ξέρω 'γω, κάπως. Διαφορετικά.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, η Κόνιτσα είναι μία κωμόπολη, ένα χωριό, το οποίο αποτελείται από πληθυσμούς που δεν είναι καθαυτό «Κονιτσιώτες». Οπότε...</p>	<p>Συνομιλητής: Ναι, αυτό το βιώσαμε από μικρά παιδιά. Επειδή, είχανε έρθει οι Μικρασιάτες, από την Καππαδοκία, η Κόνιτσα, όπως την ένιωθα εγώ τότε μικρός, ήταν χωρισμένη στα δύο. Ήταν η πάνω Κόνιτσα και η κάτω Κόνιτσα. Πρόσφυγες. Με διάφορους χαρακτηρισμούς που έδιναν οι Κονιτσιώτες στους πρόσφυγες. Υποτιμητικούς. Σαν να λες ήταν διαιρεμένη πόλη. Δηλαδή, υπήρχε πάθος. Μέχρι μίσους. Τα παιδιά με τους μεγάλους.</p>

<p>Γεωργία: Αυτή η διάκριση υφίσταται μέχρι και σήμερα;</p>	<p>Συνομιλητής: Όχι. Σε κάποιους, ναι. Αλλά, όχι, με εκείνες τις αντιλήψεις, τις πρακτικές του περασμένου καιρού. Δηλαδή, των αρχών, πες του 60-70, που ήμουνα παιδί. Κι είχαμε κάνει, μάλιστα, στη μεταπολίτευση, μετά, είχαμε κάνει μία προσπάθεια, σα νεολαία εδώ πέρα να συνενωθούν αυτοί οι δύο χώροι. Με κοινές συναντήσεις. Κοινά πάρτι. Κοινές εκδηλώσεις. Επί τούτου. Για να σπάσει αυτό το φράγμα.</p>
<p>Γεωργία: Αυτό που οδήγησε;</p>	<p>Συνομιλητής: Λοιπόν, δε ξέρω αν ήταν μόνο αυτό και γενικά, η εξέλιξη των καιρών, πιστεύω εξελίχθηκε θετικά. Δεν υπάρχουν πλέον αυτές οι διακρίσεις. Εκτός από κάποιους που θεωρούν ακόμη τους πρόσφυγες έτσι λίγο «χοντροκέφαλους» ας πούμε, ότι εμμένουν στην άποψή τους και κάποιοι τους θεωρούν μειωμένης αντίληψης, ας πούμε. Ακόμα. Αλλά, δεν δείχνεται αυτό, δε φαίνεται στην κοινωνία.</p>
<p>Γεωργία: Μετά, τη δεκαετία του 90 ... Ήσασταν Γιάννενα. Τα Σαββατοκύριακα που λογικά ερχόσασταν...</p> <p>Ερχόσασταν σε επαφή με ένα άλλο κομμάτι του πληθυσμού, το οποίο ήρθε τότε ... Με Αλβανούς;</p>	<p>Συνομιλητής: Μετά, τη δεκαετία του 90, ήμουν Γιάννενα. Ασχολήθηκα περισσότερο με τις εργασίες του αδερφού μου, ράφτινγκ, καγιάκ, τέτοια. Δηλαδή, τα περισσότερα Σαββατοκύριακα ασχολιόμουν μ' αυτό.</p> <p>A. Με Αλβανούς. Αυτό το κομμάτι, δεν το πολυέζησα αυτό. Γιατί, τα Σαββατοκύριακα ήμουν στα ποτάμια. Ή στα βουνά. Να σου πω, με τους Αλβανούς. Ο πατέρας μου ήταν από το Λεσκοβίκι, που 'ναι στην Αλβανία. Υπήρχε μια, πώς να στο πω; ... Μια συμπάθεια, θα 'λεγα κιάλας, γιατί, υπήρχε και αυτή η σχέση με τον πατέρα μου με την άλλη πλευρά. Μάλλον, ναι. Με καλό μάτι τους έβλεπα και ήξερα, ας</p>

	<p>πούμε, μάλλον, ένωθα πως έφυγαν αυτοί αποκεί κάτω από ένα τυραννικό καθεστώς και ήρθαν, ας πούμε, οι άνθρωποι να βρουν την υγεία τους, που λέμε. (γελάει!)</p> <p>Και η Κόνιτσα, πολλά, μπορεί να λέγονταν αλλά, τελικά, πιστεύω ότι είναι ανεκτική πόλη.</p> <p>Δε θα 'λεγα τόσο συντηρητική, δηλαδή. Αλλά, είναι ανεκτική.</p> <p>Δέχεται πολλά τέτοια «στραβά» σε εισαγωγικά.</p> <p>Δε φτάνει στα άκρα.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Και τώρα, μου δίνετε την αφορμή από τον ορισμό σας ως «ανεκτική», στο κομμάτι των «προσφύγων» που 'χουν έρθει εδώ και δύο χρόνια στην Κόνιτσα.</p>	<p>Συνομιλητής: Ναι. Πάλι, δεν έχει συμβεί τίποτα το ιδιαίτερο. Εκτός από κάποιους που ... εγώ δε τους βίωσα αλλά, απ' αυτά που άκουγα. Κάποιοι Αφγανοί προσπαθούσα να ληστέψουν κάτι και τέτοια, πολλή μικρή η κλίμακα. Δε νομίζω ότι είναι άξια λόγου. Οι τελευταίοι, τώρα, έγινε μία φασαρία στην αρχή. Ήταν κάποιοι που φώναζαν να τους δεχτούμε ή να μη τους δεχτούμε. Και μέσα από το Δήμο. Υπήρξαν κάποιες φωνές. Αλλά, έσβησαν. Έσβησαν από μόνες τους, δηλαδή. Δεν είχε κάτι ... αφού, δε γινότανε κάτι που δεν ήθελε η κοινωνία, σώπασαν και αυτοί.</p>
<p>Γεωργία: Οι φωνές αυτές που ακούστηκαν, τι επιχειρήματα χρησιμοποιούσαν; Γιατί, το να μη θέλω κάποιον, από πίσω κρύβει και ένα λόγο που δεν τον θέλω.</p>	<p>Συνομιλητής: Υπάρχει αυτή η γενική φοβία. Έτσι; Γιατί, δεν ήταν λίγοι και αυτοί που θα έρχονταν. Αν και οι Αλβανοί που 'χαν έρθει, ήταν πολύ περισσότεροι. Αλλά, υπάρχει μία διαφορά. Οι Αλβανοί ήταν από τη Βόρειο Ήπειρο, που λέμε. Ήταν πιο δικοί μας άνθρωποι. Πιο κοντινοί. Αλλά, και δήλωναν Έλληνες. Αυτοί εδώ πέρα, έχοντας και αυτό το μικρό παράδειγμα με τους Αφγανούς που είχαν έρθει πριν, φοβόντανε 200 άτομα να 'ρθουνε σ' αυτή τη μικρή κοινωνία. Δεν ήξεραν τι μπορεί να συμβεί. Μπορεί να αλλοιωθεί μία κοινωνία έτσι ή να 'χει προβλήματα με 200^{ους} που έρχονται εδώ πέρα, σ' αυτό το μικρό το χώρο.</p>

	<p>Δεν έγινε τίποτα. Όλα εξελίχθηκαν και εξελίσσονται ομαλά. Οι φόβοι έσβησαν.</p>
<p>Γεωργία: Πριν έρθουν και εγκατασταθούν είτε με όρους προσωρινότητας είτε με όρους μονιμότητας διότι, το Μάρτιο κλείνουν 2 χρόνια, ο Δήμος είχε ενημερώσει τους πολίτες της Κόνιτσας για τον ερχομό τους;</p>	<p>Συνομιλητής: Όχι, δεν έγινε κάτι τέτοιο. Το θέμα μπήκε σε ένα συμβούλιο, έγινε πολύ γρήγορα, είχε κατέβει ο Δήμαρχος στην Αθήνα, του είπαν, ας πούμε ότι αυτοί θα έρθουν για πολύ λίγο καιρό και ίσως, μ' αυτή την πρόφαση ότι θα 'ναι λίγος ο καιρός που θα καθίσουν οι Σύριοι εδώ, ίσως το ανέχτηκαν και το δέχτηκαν πιο εύκολα, οι κάτοικοι της Κόνιτσας. Αλλά, εντάξει, μετά, έχουν περάσει δύο χρόνια και δεν έφυγαν ακόμα. Ούτε πιστεύω ότι θέλει κανένας να φύγουν. Δεν υπάρχει λόγος.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, θα ήθελα να σας ρωτήσω. Τι θεωρείτε ότι ένας τέτοιος πληθυσμός μπορεί να προσφέρει στην Κόνιτσα;</p>	<p>Συνομιλητής: Όπως, ξέρεις αυτοί είναι με το ένα πόδι για Ευρώπη. Να προσφέρουν, ούτε το σκέφτεται κανένας. Δε νομίζω ότι υπάρχει τέτοια αντίληψη. Αν μπορεί κάποιος δηλαδή να μείνει εδώ απ' αυτούς, τους Σύριους και να βρει δουλειά δηλαδή και να βιώσει τον υπόλοιπο βίο του εδώ. Δε νομίζω ότι έχει μπει σε κάποιο κεφάλι του. Αυτή η σκέψη. Σε κεφάλι πρόσφυγα και Κονιτσιώτη. Ναι, το 'χουν έτσι, ότι αυτοί θα φύγουν. Οπότε, δε χρειάζεται να γίνει η «ένταξη» που λέμε, στην κοινωνία.</p>
<p>Γεωργία: Ο χώρος που έχει επιλεχθεί, η συγκεκριμένη δομή θεωρείτε ότι είναι ένας χώρος λειτουργικός για τις ανάγκες των «προσφύγων» στην Κόνιτσα; Πού στηρίζετε αυτή την άποψή σας;</p>	<p>Συνομιλητής: Απ' αυτά που ακούμε αποδώ και αποκεί τι γίνεται, πιστεύω ότι είναι από τους καλύτερους. Είναι κτίριο άνετο, έχει μέσα δωμάτια, έχει εστιατόρια, και υπαλλήλους έχει.</p>
<p>Γεωργία: Το γεγονός του ότι βρίσκεται στο κέντρο της Κόνιτσας ενώ ιστορικά γνωρίζουμε ότι οι «προσφυγικοί» πληθυσμοί συχνά τοποθετούνταν στις άκρες ή γενικότερα, μεθοριακά... Άρα, εκείνο ήταν και ένα σχέδιο στο να απασχοληθούν επαγγελματικά ...</p>	<p>Συνομιλητής: Ναι, αυτοί ήταν «προσφυγικοί» πληθυσμοί που θα έμεναν εκεί. Α. Μπορεί να 'ταν και αυτό. Αλλά, έτσι και αλλιώς, αφού θα έμεναν κάπου έπρεπε να τους βρουν χώρο.</p>

	<p>Και ο χώρος θα 'τανε γύρω από την ήδη σχηματισθείσα πόλη, που πήγαιναν. Είχε τα όριά της, η πόλη. Αφού, ήρθε καινούργιος πληθυσμός πού θα τους βάλουμε; Αυτό πιστεύω. Δεν έχω μελετήσει κιόλας το θέμα.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς τι είδους σχέσεις έχετε μαζί τους;</p>	<p>Συνομιλητής: Δεν έχω. Δεν έχω. Απλά, μέσα από τη δουλειά μου εδώ πέρα προσπαθήσαμε από την αρχή, απ' τη Βιβλιοθήκη και δικιά μου επιθυμία ήταν και των υπολοίπων να κάνουμε ό,τι μπορούσαμε για να περάσουν καλά. Να περάσουν ανθρώπινα. Από πόλεμο έβγαιναν και έπρεπε να το καταλάβουμε αυτό. Και αφού ήρθαν εδώ να περάσουν καλά και τα παιδιά και οι μεγάλοι. Δεν είναι μόνο τα παιδιά. Προσπαθήσαμε να συνεργαστούμε και με κάποιες ΜΚΟ αλλά, ενώ μας είχαν πει ναι, μετά, στο τέλος, μας αγνόησαν. Και τώρα, υπάρχει πρόταση και προς εσένα. Πιστεύω θετικά την είδες.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, οι δράσεις που θα γίνονταν από το συγκεκριμένο χώρο, τη Δημόσια Βιβλιοθήκη Κόνιτσας, λογικά, από πίσω είχανε και μία πολιτική σκέψη εκτός και από το να περάσουνε και ωραία. Δηλαδή, θέλω να πω ο σχεδιασμός σε κάτι απέβλεπε ... Οι δράσεις, οι οποίες θα γίνονταν ή που έγιναν ...</p>	<p>Συνομιλητής: Για τα παιδιά. Δε νομίζω ότι μπορούσαμε εμείς να κάνουμε κάτι το παραπάνω για τους μεγάλους. Και αφού, επαναλαμβάνω, ότι υπάρχει αυτή η αντίληψη και σε εμάς όλους αλλά, και σε αυτούς ότι φεύγουνε. Φεύγουν. Δε θα 'ταν κάτι για να «ενταχθούν», οι άνθρωποι αυτοί σ' αυτή την κοινωνία. Οπότε, γι' αυτό απευθυνόμασταν περισσότερο στα παιδιά, που μπορούσαμε και πιο εύκολα και να τα φέρουμε σε επαφή με τα σχολεία εδώ πέρα, τα τοπικά. Το κάναμε μία δύο φορές. Πιστεύω λίγο ανοργάνωτα. Αλλά, μπορούν να γίνουν καλύτερα.</p>
<p>Γεωργία: Μία ακόμη ερώτηση θα ήθελα να σας κάνω. Γιατί, καταλαβαίνω με κάποιον τρόπο ότι είστε ένας άνθρωπος, ο οποίος με κάποιον τρόπο έχει έναν ρόλο εκτός του ότι είστε πολίτης της Κόνιτσας. Είστε και ένας υπάλληλος μιας δημόσιας δομής, η οποία έχει κάποια εκπαιδευτικά χαρακτηριστικά.</p>	<p>Συνομιλητής: Κάτι παραπάνω απ' αυτά που λέγαμε δηλαδή, ούτε εμείς θα μπορούσαμε να βγάλουμε πρόγραμμα ούτε το κάναμε. Αλλά, θα μπορούσαμε να εκτελέσουμε κάποιο πρόγραμμα. Είχαμε τη διάθεση να εκτελέσουμε κάποιο πρόγραμμα. Δεν έχουμε ειδικούς για να βγάλουν ένα</p>

<p>Ο συγκεκριμένος χώρος για έναν «προσφυγικό» πληθυσμό με ποιόν τρόπο μπορεί να τον βοηθήσει;</p>	<p>τέτοιο πρόγραμμα, πως θα περάσουν τα παιδιά των προσφύγων εδώ. Και επειδή, είδαμε ότι όλα τα χρήματα για τη διαχείριση αυτού του θέματος πήγαν στις ΜΚΟ, καλώς ή κακώς, είναι άλλο κεφάλαιο, δε συνεχίσαμε. Αυτό δε σημαίνει ότι δε μας ενδιαφέρει. Γι' αυτό συζητήσαμε τι μπορούμε να κάνουμε για τα παιδιά αυτά, πως θα συνδεθούν με τα παιδιά τα δικά μας. Αλλά, δε κάναμε τίποτα. Ούτε να βρω δικαιολογία, δεν υπάρχει θέμα. Ήταν ότι με τις ΜΚΟ που πήγαμε να συνεργαστούμε, δύο ήτανε, τρεις ήτανε, ενώ είχαμε προχωρήσει και είχαμε δεχτεί εμείς και να διαθέσουμε το χώρο εδώ και ώρες μέσα σ' αυτό το κτίριο, στο τέλος, πήγαν και νοίκιασαν αλλού. Για να γίνουν τα μαθήματα. Ενώ τα μαθήματα θα μπορούσαν να γίνουν και εδώ. Διαθέταμε το χώρο και το χρόνο. Δε ξέρω για ποιους λόγους.</p>
<p>Γεωργία: Και τώρα, μια τελευταία ερώτηση. Πώς βλέπετε η Κόνιτσα από εδώ και στο εξής να κινείται τόσο σε σχέση με το «προσφυγικό» αλλά, και σε σχέση με ένα μέλλον, το οποίο ... βρισκόμαστε στη μέση της κρίσης, της οικονομικής κρίσης που ενδεχομένως δε θα τελειώσει, βρισκόμαστε σε μία εποχή όπου το «προσφυγικό» ούτε αυτό θα τελειώσει, οπότε, η Κόνιτσα θα καλείται καθημερινά να αντιμετωπίζει «κρίσεις» ...</p>	<p>Συνομιλητής: Οι πρόσφυγες μπορεί να έρχονται φουρνιές φουρνιές αλλά, δεν έχω σκεφτεί ότι κάποιοι απ' αυτούς μπορεί να μείνουνε εδώ. Δε ξέρω αν είναι και ο τόπος, κατάλληλος, για να βρύνε και εργασία. Γιατί, αυξήθηκε, πες, ο πληθυσμός με αρκετούς Αλβανούς που 'χαν έρθει, δηλαδή, εδώ στην περιοχή ή γύρω, είχαν έρθει κάπου 800 Αλβανοί, εγκαταστάθηκαν εδώ. Με την κρίση, αυτοί άρχισαν να τα μαζεύουν και να πηγαίνουν πάλι πίσω στην πατρίδα τους. Τώρα, να 'ρθουν κι άλλοι εδώ πέρα, να κάνουν τι; Υπάρχει και ζήτημα εργασίας, δηλαδή. Προσφορά εργασίας. Δεν υπάρχει. Απλά, σα δομή που φιλοξενεί πρόσφυγες, ναι, θα το έβλεπα, αλλά, να μείνουνε, δε θα τα καταφέρουνε.</p>
<p>Γεωργία: Ωραία. Ευχαριστώ πολύ.</p>	<p>Συνομιλητής: Και εγώ.</p>

Τόπος: Μίνι Μάρκετ (Κάτω Κόνιτσα)
Ημερομηνία: 10 – 12 - 2017
Ώρα: 14:30 μ.μ. – 15:00 μ.μ.
Διάρκεια μαγνητοφώνησης: 25 λεπτά και 44 δευτερόλεπτα
Συνέντευξη: 7 ^η

<p>Γεωργία: Καλημέρα. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα και ευχαριστώ πολύ για τη βοήθεια. Θα ξεκινήσουμε με κάποια στοιχεία βιογραφικά. Πότε και πού γεννηθήκατε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Καλημέρα. Τίποτα. Εγώ γεννήθηκα εδώ στην Κόνιτσα. Το 1972. Στο σπίτι, κιόλας γιατί, τότε υπήρχαν οι μαίες που πήγαιναν στο σπίτι και γεννήθηκα στο σπίτι, στο πατρικό, ναι.</p>
<p>Γεωργία: Οι γονείς σας από πού είναι;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Λοιπόν, οι γονείς μου γεννήθηκαν και αυτοί εδώ στην Κόνιτσα, αλλά, η καταγωγή τους είναι από το Μιστί της Καππαδοκίας.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Άρα, οι προπαππούδες σας ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Οι γονείς του πατέρα μου, ο παππούς μου δηλαδή ήρθε σε ηλικία 6 ετών από το Μιστί της Καππαδοκίας. Και η γιαγιά μου ήταν 6 μηνών. Οι άλλοι, νομίζω, της μαμάς μου δεν είμαι σίγουρη, γεννήθηκαν εδώ.</p>
<p>Γεωργία: Πώς ήταν η παιδική σας ηλικία στην Κόνιτσα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Πολύ ωραία, πολύ ωραία. Έζησα πολύ ωραία χρόνια. Οι γονείς μου ήταν πολύ καλοί. Ανέμελα χρόνια. Είχαμε ένα μαγαζί. Το μισό ήταν παντοπωλείο, το άλλο μισό ήταν καφενείο. Εγώ ήμουν πολύ κολλημένη, ζωηρή σαν παιδάκι και πήγαινα πολύ με τον πατέρα μου, είχα πολύ έτσι στενή σχέση. Και επειδή η δουλειά του πατέρα μου ήταν να πηγαίνει πράγματα, έκανε χονδρική πώληση στα χωριά, τα χωριά είχαν πολύ κόσμο. Και όποτε έβγαινε έξω, πήγαινε διανομή στα χωριά και εγώ μαζί με τον πατέρα μου. Μετά, παίζαμε εδώ με τα κορίτσια της γειτονιάς, κάναμε ωραία παιχνίδια. Ήταν πιο ανέμελα δηλαδή τα χρόνια. Πηγαίναμε κάτω στο κάμπο βόλτες, τα καλοκαίρια στο ποτάμι, πηγαίναμε για μπάνιο, ήταν πολύ ωραία. Έζησα πολύ ωραία χρόνια.</p>

<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Ο μπαμπάς σας μου είπατε τι δουλειά έκανε. Η μητέρα σας;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Οικιακά, αλλά, βοηθούσε και αυτή πάρα πολύ στο καφενείο. Γιατί, τότε είχε πολύ κόσμο η Κόνιτσα. Και έφτιαχναν τους δρόμους. Εδώ, ας πούμε ήταν τότε ο κεντρικός δρόμος και περνούσαν αποδώ τα λεωφορεία, δεν υπήρχε ο εθνικός δρόμος εδώ κάτω. Και είχαν έρθει τότε να φτιάξουνε τους δρόμους συνεργεία από πολλά μέρη της Ελλάδας και έτρωγαν εδώ στο μαγαζί. Και μαγείρευαν για πολύ κόσμο. Και η μαμά μου βοηθούσε σ' αυτό, δηλαδή, αυτή έκανε τα φαγητά. Από ότι μου έλεγε 10 κοτόπουλα την ημέρα. Είχαν πολλή δουλειά.</p>
<p>Γεωργία: Το μαγαζί σας ήταν εδώ; Μέχρι τότε λειτούργησε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ακριβώς, όπως το βλέπεις εδώ. Εδώ ήταν το παντοπωλείο και αποκεί ήταν το καφενείο. Το 1982 ο μπαμπάς μου το άλλαξε και το 'κανε σαν mini market. Και μετά το 90 πέθανε ο πατέρας μου και το συνέχισε η μαμά μου. Και μετά το πήρα εγώ. Και συνεχίζουμε.</p>
<p>Γεωργία: Αυτή η τοποθεσία που βρισκόμαστε, είναι ουσιαστικά η περιοχή όπου εγκαταστάθηκαν οι «πρόσφυγες»;</p> <p>Άρα, ουσιαστικά και εσείς εδώ μένετε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εδώ ήρθανε, ναι. Γιατί, απ' ότι έχω ακούσει και 'γω από τις γιαγιάδες μου, εγκαταστάθηκαν οι πρόσφυγες, άλλοι πήγανε ας πούμε στο Βόλο, άλλοι στη Λάρισα, άλλοι στον Πειραιά, οι δικοί μας, αυτοί που ήρθανε εδώ στην Κόνιτσα, είχαν κατεβεί στην Ηγουμενίτσα. Και μετά από την Ηγουμενίτσα, τους έφεραν εδώ. Η μάνα του παππού μου, επειδή ο άντρας της είχε πάει στη Ρωσία και δεν είχε ξαναγυρίσει στην Τουρκία, στην Καππαδοκία, είχε ξεκινήσει μαζί με τα αδέρφια της. Ήρθαν τα αδέρφια της εδώ στην Κόνιτσα και ήρθε και αυτή μαζί με τα αδέρφια της. Ενώ το υπόλοιπο σόι, ας πούμε από τον άντρα της είχαν πάει όλοι στο Βόλο. Αλλά, δεν τους ακολούθησε. Γιατί, ήθελε να 'ναι μαζί με τα αδέρφια της. Δεν είχε τον άντρα της. Και γι' αυτό ήρθε Κόνιτσα. Τους έφεραν εδώ. Εδώ μένω. Όλη η κάτω Κόνιτσα, στην πάνω Κόνιτσα</p>

<p>Για ποιο λόγο;</p>	<p>δεν είχαν πάει πρόσφυγες, τους είχαν βάλει όλους εδώ, από την αγορά και κάτω. Για ποιο λόγο, δε το ξέρω αυτό. Πάνω, ήταν ουσιαστικά οι ντόπιοι. Ήταν οι ντόπιοι, οι Κονιτσιώτες. Τους πρόσφυγες, τους εγκατέστησαν όλους εδώ κάτω. Η λάκκα κοντά στο ποτάμι και προς τα πάνω και όλη αυτή εδώ η περιοχή που είναι κάτω από το κέντρο, κάτω από την πλατεία. Ίσως, γιατί εγώ φαντάζομαι, λέω τώρα ήταν ο κάμπος. Και δούλεψαν πολύ τον κάμπο. Στα χωράφια. Ασχολήθηκαν πολύ με τα χωράφια. Μήπως, ήταν αυτός ο λόγος. Γιατί, τότε απ' ότι έχω ακούσει οι ντόπιοι, οι Κονιτσιώτες, δεν ασχολούνταν με τις αγροτικές δουλειές τόσο. Περισσότερο, ασχολήθηκαν οι «πρόσφυγες». Και ανέπτυξαν τον κάμπο της περιοχής. Αυτά που έχω ακούσει σου λέω τώρα.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, θα πάμε λίγο στο σήμερα. Εδώ και δύο χρόνια από το Μάρτιο του 2016, φιλοξενούνται Σύριοι «πρόσφυγες» στη δομή φιλοξενίας. Εσείς είστε «πρόσφυγας», όχι εσείς, η «καταγωγή» σας. Τι αντίληψη έχετε γι' αυτούς;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εγώ όταν είχα ακούσει ότι θα 'ρθουνε εδώ να μείνουν δεν είχα κανένα πρόβλημα. Γιατί, και αυτοί οι άνθρωποι είναι ταλαιπωρημένοι, από τον πόλεμο, έχασαν τους δικούς τους, τις περιουσίες τους και είμαι της γνώμης ότι να τους αγκαλιάσουμε κιόλας τους πρόσφυγες. Αυτή τη γνώμη είχα από την αρχή που εγκαταστάθηκαν εδώ και μέχρι τώρα να σου πω δεν είχαμε κανένα θέμα. Γιατί, ήταν πολλοί που ήταν επιφυλακτικοί και δεν ήθελαν. Γιατί, μέσα σ' αυτούς τους πρόσφυγες, εκτός από τους Σύριους ήταν και οικονομικοί πρόσφυγες και πολλοί φοβόνταν για κλεψιές. Αλλά, εγώ δεν το σκέφτηκα ποτέ αυτό, να σου πω την αλήθεια.</p>
<p>Γεωργία: Γενικότερα, και η Κόνιτσα ήταν εξοικειωμένη δηλαδή και με τη συγκεκριμένη δομή...</p> <p>Και γι' αυτό το λόγο υπήρξαν αντιδράσεις;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, απλά ήταν πολλοί αποδώ, τώρα δεν ακούγονται όμως αυτές οι απόψεις, τότε στην αρχή που ήταν να εγκατασταθούν, ένα μέρος της Κόνιτσας είναι με τη θρησκεία από παλιά όχι τώρα, γιατί, έπαιξαν ρόλο και οι μητροπολίτες που είχαμε που λόγω της θρησκείας δε τους ήθελαν. Όχι, για κανένα άλλο λόγο, πιο πολύ λόγω της θρησκείας. Ναι, ναι στην αρχή δεν τους ήθελαν. Τώρα, όμως, όχι γιατί, πέρασαν δύο χρόνια</p>

	<p>είδανε πως είναι να ζεις με τους πρόσφυγες που ήρθανε από αλλού, αλλά, τώρα δε τις ακούς αυτές τις απόψεις.</p> <p>Στην αρχή, όμως, τις άκουγες πάρα πολύ έντονα.</p> <p>Γιατί, εδώ η Κόνιτσα έχουμε ένα κομμάτι πολύ προσκολλημένο με τη θρησκεία. Να είσαι προσκολλημένος, αλλά, να έχεις και κάποιες άλλες απόψεις δηλαδή, εγώ έτσι το βλέπω ότι ο Χριστός, ο Θεός, όλοι οι άνθρωποι να είμαστε ίδιοι και να είμαστε ίσοι. Είναι όμως πολλοί που το βλέπουν διαφορετικά.</p> <p>Ναι, επειδή, είναι διαφορετική θρησκεία. Τους βλέπουν σαν ισλαμιστές. Ότι είναι άλλη θρησκεία.</p> <p>Είχα ακούσει, επειδή ήθελαν να τους βάλουν και σε ξενοδοχεία, έμειναν και ένα διάστημα πάνω στο ξενοδοχείο, είχαν πει και σε σπίτια όποιος ήθελε να νοικιάσει, να τους βάλει στα σπίτια του και άρχισαν να λένε κάποιοι: «Τι θα βάλουμε τους Τούρκους, τους ισλαμιστές δηλαδή και στα σπίτια μας;»</p>
<p>Γεωργία: Προτού έρθουν και εγκατασταθούν στη συγκεκριμένη δομή, ο Δήμος είχε κάνει ενημέρωση; Γιατί, αυτό το θέμα αφορούσε όλη την Κόνιτσα.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Εγώ δεν είχα ακούσει κάτι, όχι. Όχι, δεν νομίζω να είχε γίνει κάποια ενημέρωση.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς με τους Σύριους «πρόσφυγες», λογικά περνάνε αποδώ...</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, ιδίως την πρώτη χρονιά, το καλοκαίρι αυτό θα μου μείνει, η εικόνα αυτή, περνούσαν όλοι μαζί, πήγαιναν κάτω στο ποτάμι.</p> <p>Εντωμεταξύ, κουβαλούσαν και τα φαγητά τους, τις κατσαρόλες, κοτόπουλα, μπύρες, ένα παράδειγμα σου λέω και τα κουβαλούσαν όλοι, οικογένειες με τα παιδάκια τους. Και πήγαιναν κάτω στο ποτάμι και έτρωγαν. Έκαναν σαν πικνίκ.</p> <p>Έτρωγαν και μετά πάλι όλοι μαζί το απόγευμα προχωρούσαν προς τα πάνω. Και ένα άλλο που μας έκανε εντύπωση είναι ότι μόλις έβρισκαν φρούτα, σταφύλια, κεράσια, δαμάσκηνα... γιατί, είχα εδώ απέναντι τα σταφύλια στον κήπο και έπεφταν όλοι μαζί και τα παίρνανε.</p> <p>Και στα κεράσια το ίδιο.</p> <p>Και παρακάτω στα βατόμουρα, γιατί, υπάρχει ένα σπίτι που είχε βατόμουρα. Και πλάκωναν όλοι μαζί και... αυτή η εικόνα θα μου μείνει πάρα πολύ.</p>

	<p>Την πρώτη χρονιά, όμως. Αυτή τη χρονιά τώρα το καλοκαίρι δε το συνάντησα αυτό. Όχι, όπως έρχονταν μπουλούκια. Περνούσανε λίγοι αλλά, όχι όπως περνούσαν μπουλούκια, μπουλούκια.</p>
<p>Γεωργία: Λένε ότι τώρα δεν έχουν μείνει ούτε οι μισοί... είναι πολλοί λίγοι.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ίσως, γι' αυτό. Δε το ξέρω αυτό να σου πω την αλήθεια. Αλλά, την πρώτη χρονιά ήταν πάρα πολλοί. Ίσως, και γι' αυτό μου έκανε εντύπωση γιατί, περνούσαν πολλά άτομα μαζεμένα. Αλλά, εντάξει κανένα πρόβλημα. Αυτοί μόνο που ανέβαιναν και μάζευαν τα φρούτα, κατά κύριο λόγο, κυρίως ήταν παιδιά και άντρες νέοι, γυναίκες όχι και οι οικογένειες που περνούσαν γιατί, έρχονταν εδώ και έπαιρναν τα παγωτά τους ήταν πολύ ευγενικοί, πολύ καλοί, μια χαρά. Κανένα πρόβλημα δεν αντιμετωπίσαμε.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς όταν είχε ξεκινήσει όλο αυτό ή κατά τη διάρκεια έχετε βρεθεί στη δομή φιλοξενίας; Από ότι είχα μάθει και εθελοντές πήγαιναν... Υπήρχε κάποιος λόγος;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι. Ναι, πήγανε. Ξέρω, και πολλές γυναίκες που πήγαν εθελόντριες. Το ξέρω αυτό. Αλλά, δεν έχω πάει όχι. Όχι, δεν έτυχε. Ξέρεις, τι είναι και μακριά δε σε βολεύει, είναι πάνω στο κέντρο, εγώ εδώ κάτω είμαι περισσότερο. Όταν ανεβαίνω, ανεβαίνω μόνο για δουλειές και δεν έτυχε να πάω κάποια φορά εκεί. Γι' αυτό, ίσως, όχι για άλλο λόγο.</p>
<p>Γεωργία: Η Κόνιτσα, ως μία κατά κόρον πόλη, κωμόπολη, αποτελείται περισσότερο από ομάδες παρά από ντόπιους. Ακριβώς, οπότε, κάθομαι και σκέφτομαι το γεγονός ότι έπαιξε και αυτό ρόλο στο ότι δεχτήκανε να φιλοξενηθούν.... Γιατί, λογικά αυτό πονάει μέσα... Εσείς που είστε και εδώ το πρώτο επιχείρημα εντός εισαγωγικών «φόβου» ήταν η θρησκεία. Τώρα, στο κομμάτι της οικονομίας.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, Βλάχοι ας πούμε είναι πολλοί. Τα χωριά γύρω γύρω είναι πολλοί Βλάχοι. Οι πρόσφυγες όπως είπαμε, οι ντόπιοι Κονιτσιώτες, Αρβανίτες και Αλβανοί τώρα που ήρθανε. Ήρθανε πολλοί Αλβανοί. Έχουμε πολλούς Αλβανούς εδώ στην Κόνιτσα. Κατά κύριο λόγο είναι από ομάδες. Ναι, ναι, ναι. Σωστά, έχεις δίκιο. Κοίταξε, επειδή αυτοί μένουν πάνω στο κέντρο, τα μαγαζιά που είναι εκεί στο κέντρο, βοηθήθηκαν πάρα πολύ. Γιατί, από ό,τι ξέρω, από ό,τι έχω ακούσει ότι τους δίνουν κάποια λεφτά, ένα χρηματικό ποσό. Και παν' και ψωνίζουνε. Ό,τι θέλουνε.</p>

	<p>Τα σούπερ μάρκετ, οι καφετέριες, ό,τι έχουμε ας πούμε στην Κόνιτσα βοηθήθηκαν πάρα πολύ.</p> <p>Γιατί, έχω ακούσει ότι πήγαιναν και ψώνιζαν και κινητά και τρόφιμα. Τους έβλεπες πάντα με τσάντες γεμάτες. Δηλαδή, μη σου πω ότι εμείς οι Κονιτσιώτες δυσκολευόμαστε περισσότερο στο θέμα το οικονομικό να ψωνίσουμε όπως ψώνιζαν αυτοί.</p>
<p>Γεωργία: Αυτό θεωρείτε ότι δημιούργησε μία άλλου είδους εντύπωση για το τι εστί «πρόσφυγας»; Διότι, και εγώ έχω εικόνες από πάνω που κυκλοφορούν με τα κινητά τελευταίας τεχνολογίας... Αυτό θεωρείτε ότι διαμορφώνει μια άλλου είδους αντίληψη;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, και εμείς δε μπορούμε να τα έχουμε αυτά. Δηλαδή, αν άλλαξε η γνώμη τους, λες; Αυτό δε το ξέρω γιατί, δε το έχω συζητήσει.</p>
<p>Γεωργία: Τι είναι αυτό που μπορούν να προσφέρουν οι άνθρωποι στον τόπο; Αν θεωρήσουμε ότι είναι ένας πληθυσμός, ο οποίος διαμένει εδώ και δύο χρόνια στην Κόνιτσα.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Δεν μπορούν. Τι άλλο να προσφέρουν; Αφού, δε δουλεύουνε. Μόνο το ότι πάνε και ψωνίζουν. Και βοηθάει στον τόπο. Αν δούλευαν, θα 'ταν διαφορετικά. Κάτι θα πρόσφεραν και στην Κόνιτσα. Αλλά, τώρα, αφού δε δουλεύουνε, είναι φιλοξενούμενοι. Δεν μπορώ να σκεφτώ τι άλλο μπορούν να προσφέρουν.</p>
<p>Γεωργία: Ο Δήμος έχει κάνει κινήσεις να τους εντάξει εργασιακά;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι. Όχι. Τίποτα. Δε ξέρω, δηλαδή, αν έχουν σκοπό να μείνουνε μόνιμα, πιστεύω ότι κάτι θα γίνει. Δε ξέρω και η κυβέρνηση τι σκοπό έχει. Αν δηλαδή φύγουνε, τότε τι να κάνει και ο Δήμος. Αν έχουν σκοπό να μείνουνε, να μείνουνε εδώ για πάντα, τότε πιστεύω ότι και ο Δήμος κάτι θα κάνει.</p>
<p>Γεωργία: Θεωρείτε ότι η δομή που τους έχουν φιλοξενήσει, ότι είναι λειτουργική; Η τοποθεσία;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι, πιστεύω ναι. Γιατί, αυτό το είχαν φτιάξει όταν ήταν η Δημοτική Αστυνομία και το είχαν φτιάξει. Ναι, πιστεύω ότι είναι, δε έχω μπει. Μια φορά πήγα σε μία έκθεση και ήταν όλα πολύ ωραία, μου 'χε αρέσει πάρα πολύ. Και η τοποθεσία γιατί, είναι στο κέντρο και τους βοηθάει. Τα 'χουν όλα μπροστά τους. Ό,τι θέλουνε. Μανάβικα, κρεοπωλεία, υπηρεσίες.</p>
<p>Γεωργία: Επειδή, και εσείς έχετε με κάποιον τρόπο</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όταν τους έβλεπα ότι περνούσαν γιατί, άμα</p>

<p>από τους απογόνους σας, μέσω αφηγήσεων κτλ, πώς τους βλέπετε; Που έχουν βιώσει τον πόλεμο, που 'χουν έρθει στην Ελλάδα; Αισθανθήκατε κάτι όταν ήρθανε;</p>	<p>Δε τους δεις, δεν καταλαβαίνεις κιόλας μόνο μ' αυτά που ακούς, η εικόνα δηλαδή βοηθάει περισσότερο. Όταν τους έβλεπα, κατά βάθος δηλαδή, όχι ότι τους λυπόμουνα, αλλά, στενοχωριόμουν κατά βάθος, γιατί, έχασαν το σπίτι τους, έφυγαν από το τόπο τους, και ήρθαν σε άγνωστο τόπο με άγνωστους ανθρώπους, έχασαν την περιουσία τους, τους συγγενείς τους, όλα, όλα τα πάντα. Στενοχωριόμουνα, όχι τους λυπόμουνα και κυρίως για τα μικρά τα παιδάκια. Και για τις γυναίκες γιατί, οι μαμάδες τα τραβάνε περισσότερο. Και όταν έβλεπα και κάποιες που ήταν έγκυες, τότε ακόμη πιο πολύ στενοχωριόσαι. Και για τα παιδάκια όταν χάνουν κάτι, πάντα στενοχωριέμαι περισσότερο. Λες και μπαίνω στη ψυχή τους.</p>
<p>Γεωργία: Ωραία. Ευχαριστώ πολύ.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τίποτα, τίποτα</p>

Τόπος: Κοινοτικό Κέντρο Κόνιτσας (community center)
Ημερομηνία: 17-01-2018
Ώρα: 13:00μ.μ.-13:40μ.μ.
Διάρκεια μαγνητοφώνησης: 34 λεπτά και 2 δευτερόλεπτα
Συνέντευξη: 8η

<p>Γεωργία: Καλησπέρα σας. Ευχαριστώ πολύ που θα μιλήσουμε σήμερα. Θα ήθελα, λοιπόν, να ξεκινήσουμε με κάποια βιογραφικά στοιχεία σας. Θα ήθελα να μου πείτε πότε και πού γεννηθήκατε; Στην Αθήνα, γεννηθήκατε για κάποιο λόγο;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Μάλιστα. Γεννήθηκα στις 5 Ιουνίου το 1980 στην Αθήνα. Λόγω προβλημάτων στη γέννα της μητέρας. Για κανένα άλλο λόγο. Γεννήθηκα και επέστρεψα.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Και οι δύο οι γονείς σας είναι από την Κόνιτσα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ναι.</p>
<p>Γεωργία: Θα ήθελα να μου περιγράψετε την παιδική σας ηλικία εδώ. Πώς ήταν για εσάς;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ήταν μια πολύ γεμάτη και χαρούμενη παιδική ηλικία. Είχα πολλούς φίλους στη γειτονιά. Ήταν πολλά μικρά παιδάκια στην ηλικία μου. Παίζαμε, ερχόνταν στο σπίτι, πήγαινα στα σπίτια τους, παίζαμε έξω μπάλα, τα πάντα. Δεν είχαμε καμία σχέση με tablet, τεχνολογία όπως τώρα. Κανένα ηλεκτρονικό παιχνιδάκι κάπου κάπου. Κανένα παιχνιδάκι στη τηλεόραση. Αλλά, γενικά ήμασταν έξω στους δρόμους και παίζαμε.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς πότε μετακινηθήκατε, αν μετακινηθήκατε από την Κόνιτσα; Για λόγους σπουδών κτλ....</p>	<p>Συνομιλήτρια: Το 2003 πέρασα στο πανεπιστήμιο και πήγα στα Γιάννενα. Έμεινα 4 χρόνια, αλλά, όχι μόνιμα, εννοώντας ότι το Σαββατοκύριακο ερχόμουν στην Κόνιτσα. Ή όποτε δεν είχα μαθήματα γενικά πάντα ήμουν εδώ.</p>
<p>Γεωργία: Οι γονείς σας τι δουλειά κάνανε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Ο πατέρας μου ήταν οικοδόμος και η μητέρα μου οικιακά.</p>
<p>Γεωργία: Εσείς γιατί, επιλέξατε το συγκεκριμένο επάγγελμα;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Από μικρή μου άρεσε να κάνω τη δασκάλα. Χαχα (γελάει!) Ο βασικός λόγος ήταν αυτός. Δηλαδή, ως παιδάκι έλεγα ότι εγώ θέλω να γίνω δασκάλα. Μεγαλώνοντας αγάπησα τα αρχαία, τα λατινικά που έκανα στο σχολείο. Πέρασα στο Πανεπιστήμιο που ήταν η μόνη</p>

	<p>μου επιλογή, η πρώτη και η μόνη και εντάξει, ήξερα ότι θα περάσω λόγω βαθμών. Όταν μπήκα, όμως, στο Πανεπιστήμιο, στη Φιλολογία τότε των Ιωαννίνων, στο πρώτο εξάμηνο, γνώρισα τη Γλωσσολογία. Εκεί άλλαξα κατεύθυνση, δηλαδή, άφησα τα Αρχαία που μου άρεσαν πάρα πολύ και τα Λατινικά και στράφηκα να εξειδικευτώ στη Γλωσσολογία. Και από τότε το κάνω με πολλή αγάπη. Σπούδασα, τελείωσα πρώτη και τώρα κάνω και μεταπτυχιακό στη Γλωσσολογία.</p>
<p>Γεωργία: Αναφορικά, με την επαγγελματική σας πορεία... Πού έχετε εργαστεί;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Τελειώνοντας το Πανεπιστήμιο έκανα κάποια ιδιαίτερα, πολύ λίγα και πάντα σε αγόρια. Δε ξέρω γιατί. Γιατί, μου τυχαίνει αυτό. Αλλά, το 2009 ήμουν πολύ τυχερή και βρήκα μια πιο σταθερή δουλειά. Δούλεψα στο Κέντρο Παιδικής Μέριμνας, όπως λεγόταν τότε. Ήτανε ένα ευρωπαϊκό πρόγραμμα. Έγινε ένας ξενώνας ασυνόδευτων ανήλικων αλλοδαπών. Εκεί εργάστηκα από το 2009 έως το 2013, όπου σταμάτησε και ξαφνικά το πρόγραμμα λόγω ενός λάθους στην αίτηση χρηματοδότησης. Από τότε έμεινα τρία χρόνια χωρίς δουλειά γιατί, συνέπεσε με εγκυμοσύνη και με γέννα, οπότε, κάθισα να μεγαλώσω και λίγο το παιδί. Δεν έψαχνα να βρω δουλειά. Έκανα και ένα μεταπτυχιακό παράλληλα. Και μετά, στη Terre des Hommes, το 2016 το Δεκέμβριο ξεκίνησα να εργάζομαι ως animator – librarian που σημαίνει δημιουργικές δραστηριότητες περισσότερο ψυχαγωγικού χαρακτήρα. Και μετά ως educator, διδάσκοντας σε παιδιά προσφύγων.</p>
<p>Γεωργία: Άρα, ουσιαστικά με τη συγκεκριμένη δομή φιλοξενίας «προσφύγων» σήμερα, έχετε και προϋπηρεσία. Πολλά χρόνια. Συνολικά; Όταν είχατε προσληφθεί στη συγκεκριμένη δομή, ποια ήταν τα καθήκοντά σας;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Πολλά χρόνια. Έξι ήτανε τότε. Και τώρα ένας χρόνος και δύο μήνες. Δίδασκα τα ελληνικά ως ξένη γλώσσα.</p>
<p>Γεωργία: Ο πληθυσμός, ο οποίος φιλοξενούταν στη συγκεκριμένη δομή, από ποιες χώρες ήταν;</p>	<p>Συνομιλήτρια:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ήταν, ως επί το πλείστον, Αφγανοί. Ήταν Πακιστανοί και μετά, κάποιο διάστημα είχανε έρθει απ' την Αφρική, απ' τη Γουινέα, Κογκό, Ακτή Ελεφαντοστού. Και μετά, κάποιοι Αλγερινοί, πολλοί λίγοι από το Μαρόκο. Και τότε, κάποιοι Σύριοι, που απλά πέρασαν, δεν έμειναν

Τότε, ο πληθυσμός, ο οποίος φιλοξενούταν, με τι κριτήρια επιλέγονταν; Ήταν κατά κύριο λόγο ανήλικοι;

Τώρα, απλά μία επεξηγηματική ερώτηση: Τι είδους προβλήματα προέκυπταν, αν προέκυπταν; Σε σχέση με τη τοπική κοινωνία;

καθόλου. Τους φέρνανε για ένα βράδυ, κοιμότανε και φεύγανε.

- Ηλικιακά. Ήταν στα χαρτιά τους όλοι ανήλικοι, στην πραγματικότητα αυτό δεν ίσχυε. Ήταν κυρίως μεγαλύτεροι, όμως, επειδή θα είχαν διαφορετική μεταχείριση ως ανήλικοι και αυτό το γνώριζαν πλέον όλοι, μπαίνοντας στα σύνορα γιατί, δεν υπήρχε κάποιος τρόπος να διαπιστώσει κάποιος την ηλικία τους, ακόμη και τα τεστ τα οποία υπήρχαν, είχαν μία απόκλιση συν πλην πέντε ετών. Αυτοί δήλωναν κυρίως ότι είναι δεκάξι χρονών. Και γεννημένοι όλοι την πρώτη πρώτου, ανάλογα το πόσο έβγαине τότε το δεκαέξι ετών. Και εντάξει και να ήθελαν να κάνουν κάποια από αυτά τα διαγνωστικά τεστ για να δούνε την ηλικία τους ήταν και χρονοβόρο και κόστιζαν αρκετά, οπότε, δεν γινότανε ποτέ. Έχει τύχει να γίνει σε περίπτωση που θέλαμε να διώξουμε παιδί από τη δομή επειδή, δημιουργούσε προβλήματα. Έγινε το τεστ, αλλά, και πάλι δεν ήταν αυτό αξιόπιστο και ας πούμε και είκοσι να τον έβγαζες, συν πλην πέντε, θα μπορούσε να είναι και ανήλικος.
- Όχι. Ήταν κυρίως, εντός της δομής. Είχαν προκύψει και προβλήματα στην τοπική κοινωνία τα τελευταία χρόνια και ειδικά οι Αλγερινοί που είναι φημισμένοι για το μακρύ τους χέρι άνοιγαν ένα συγκεκριμένο περίπτερο και κλέβανε. Επίσης, είχαν κλέψει και κάποια laptop, δε θυμάμαι περισσότερες λεπτομέρειες, πως ακριβώς είχε γίνει. Τους είχαν πιάσει πάντως. Και τους είχαν διώξει κιόλας. Τα προβλήματα ήταν κυρίως εντός της δομής του τύπου πίνανε, μεθάγανε, κάνανε ζημιές υλικές, σπάγανε κάποιες τηλεοράσεις, καταστρέφαν πράγματα στη δομή, μπορεί να αντιδρούσανε γιατί, το παπούτσι που τους πήραμε δεν ήταν μάρκα και θέλανε κάτι καλύτερο, μπορεί να αντιδρούσαν γιατί, ο άλλος πήρε

<p>Ήταν κατά κύριο λόγο αγόρια;</p> <p>Αυτός τώρα ο πληθυσμός πού βρίσκεται;</p> <p>Η συγκεκριμένη δομή τι άλλο τους παρέιχε εκτός από τη στέγαση και λογικά και τη τροφή;</p> <p>Με τη λήξη εκείνου του προγράμματος που μου αναφέρατε, φύγανε;</p>	<p>καλύτερο παντελόνι, για τέτοιους λόγους. Όταν δεν καλύπτονταν κάποιο αίτημά τους, αντιδρούσαν πάρα πολύ άσχημα. Και θυμάμαι πολύ χαρακτηριστικά στην αρχή της δουλειάς μου εκεί, σ' αυτούς δίνανε ένα επίδομα. Μηνιαίο. 90ευρώ το μήνα. Και τότε επειδή υπήρξε ένα πρόβλημα στη χρηματοδότηση και ακόμη εμείς δεν πληρωνόμασταν, αυτοί για να πιέσουν, σηκωθήκαν και φύγανε όλοι από τη δομή, με τα πόδια, να φτάσουνε στα Γιάννενα να διαμαρτυρηθούν, δε ξέρω που ήθελαν να διαμαρτυρηθούν. Και τους ακολουθούσε στο δρόμο αστυνομία, ασθενοφόρο ξέρω 'γω, ήταν πολλοί πίσω τους, στην πορεία που κάνανε, φτάσανε μέχρι την Κλειδωνιά κάπου, όπου μετά, από διαπραγματεύσεις πείστηκαν να γυρίσουν. Και τους υποσχέθηκαν τέλος πάντων ότι θα τους δώσουν κάποια χρήματα. Και έτσι, ηρέμησαν. Είχαν γραφτεί και σε εφημερίδες τοπικές και ειδήσεις.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Μόνο αγόρια. • Αυτοί, ο σκοπός τους ήταν να φύγουν σε χώρες της Ευρώπης. Οπότε, ερχόνταν εδώ, μένανε όσο θέλανε να μείνουνε και μετά, πήγαιναν στην Πάτρα, στην Ηγουμενίτσα, γενικά σε σύνορα και προσπαθούσαν να μπουέ στα καράβια παράνομα για να φύγουνε στο εξωτερικό. Για να περάσουν στην Ιταλία κατά κύριο λόγο. Και θυμάμαι ότι είχε γίνει ένα δυστύχημα όχι με δικό μας παιδί, αλλά, με δομή αντίστοιχη, είχε μπει μέσα σε ψυγείο και έμεινε πάρα πολύ και πέθανε μέσα στο ψυγείο. Στο ψυγείο του πλοίου. • Παρέιχε ό,τι μπορείς να παράσχεις σε ένα ανήλικο. Εκπαίδευση, στέγη, ένδυση, υπόδηση, φαγητό μαγειρεμένο μέσα στη δομή από προσωπικό. Η εκπαίδευσή τους ήταν στη διδασκαλία της ελληνικής ως ξένη. Κάποια στιγμή είχαμε και
--	---

Άρα, ουσιαστικά η τοπική κοινότητα ήταν εξοικειωμένη με έναν πληθυσμό «Άλλο»...

γυμναστή, καθηγητή πληροφορικής. Τους πλένανε τα ρούχα, τους τα μοιράζανε καθαρά και σιδερωμένα, τα πάντα σαν να έχουμε ένα παιδί που πρέπει να το φροντίσουμε.

- Δε φύγανε αμέσως γιατί, δε γινόταν να διώξεις ένα παιδί επειδή έγινε ένα λάθος σε μία χρηματοδότηση. Φύγανε σταδιακά ανάλογα και με τις επιθυμίες τους κιόλας. Έμειναν για πάρα πολύ καιρό εδώ. Η δομή υπήρχε γιατί, έτσι και αλλιώς ήταν και το παλιό ορφανοτροφείο που λέγαμε εδώ στην Κόνιτσα. Το ίδρυμα, το γνωστό. Οπότε, λειτουργούσε. Κάποια λίγα παιδιά που είχαν μείνει με τους πόρους του ιδρύματος πλέον, ό,τι μπορούσαμε. Είχαν κοπεί βέβαια όλα αυτά, ρούχα, παπούτσια που παρείχαμε σε πολύ μεγάλο βαθμό πριν.
- Εξοικειωμένη; Το καλό που υπήρχε τότε ήταν ότι όλες οι αγορές γινόνταν από τη τοπική κοινωνία. Από το σούπερ μάρκετ, το μανάβικο, τα ρούχα, τα παπούτσια. Ακόμη, και τα χρήματα που έπαιρναν τα παιδιά από το επίδομα κατά κύριο λόγο έπεφταν στην τοπική κοινωνία. Να σου πω ένα παράδειγμα, τα παιδιά αυτά πήγαιναν συνέχεια και παίζανε κίνο. Ακόμα, δηλαδή και το προποτζιδικό είχε όφελος. Εξοικειωμένη σε άλλο βαθμό δεν ήτανε. Όχι. Δεν είχανε κανένα πρόβλημα. Αν γινόταν κάτι, ας πούμε μία κλοπή που 'χε γίνει σε ένα σπίτι, πρώτη στο στόχαστρο ήταν η δομή. Ότι θα 'τανε παιδιά από τη δομή. Αλλά, είχε εξακριβωθεί μετά ότι δεν ήτανε. Πέρα από το περίπτερο που 'σου πα, που ήταν σίγουρα δικό μας. Να σου πω ένα παράδειγμα. Τα παιδιά 'θελαν να πηγαίνουν στο γυμναστήριο. Υπήρχαν άνθρωποι που τους δημιουργούσαν μόνιμα πρόβλημα. Δε τους θέλανε στο γυμναστήριο. Είχαμε ζητήσει από το δήμο κάποιες συγκεκριμένες ώρες να πηγαίνουν

	<p>έστω και χώρια, δεν είχε γίνει. Είχαμε πάρει αρνητική απάντηση. Θέλησα μαζί με τη διεύθυνση να τους γράψουμε στο σχολείο. Υπήρχε βέβαια και το θέμα της ηλικίας που εντάξει δίνω και ένα δίκιο στη τοπική κοινωνία που λέγανε: "Πώς το δεκατριάχρονο θα πάει σχολείο μαζί με τον πόσων χρονών θα 'ναι επειδή λέει το χαρτί του ότι είναι δεκάξι;" Αλλά, σ' αυτό είχαμε προσπαθήσει πάρα πολύ να πάνε στο σχολείο παιδιά που ήταν πραγματικά παιδιά. Δε θα στέλναμε τον σαραντάρη να πάει στο Γυμνάσιο με το δεκατριάχρονο. Πολλές αντιδράσεις από τους τοπικούς συλλόγους γονέων, πάρα πολλές. Ανταλλαγές εγγράφων με τον Διευθυντή κάθε μέρα. Δηλαδή, αυτή τη δουλειά έκανα τότε. Γράψε έγγραφο, πήγαινε το στο Γυμνάσιο. Να πάρεις την απάντηση που ουσιαστικά ήταν για να καθυστερήσει η διαδικασία να πάνε στο σχολείο. Και να χαθεί μετά η προθεσμία ένταξής τους. Και τελικά, δεν πήγαν ποτέ σχολείο. Καταφέραμε και πήγανε επειδή ήταν συνεργάσιμος ο Διευθυντής στο 2^ο Δημοτικό, τέσσερα παιδάκια που 'ταν μικρά αλλά, όταν τα άλλα παιδιά είχαν διάλειμμα, εκείνα ήταν μέσα για μάθημα. Δεν τα βγάζανε ώρες κοινές. Ήταν σε μια τάξη απομονωμένα. Και ουσιαστικά δεν κάνανε και όλα τα μαθήματα. Απλά, επειδή, ο διευθυντής είχε την καλή διάθεση, τα μάζευε τα παιδιά, τα μάζεψε και τους έκανε κάποια μαθήματα γλώσσας, λίγο μαθηματικά, τίποτα. Όχι οργανωμένα όπως είναι τώρα που πάμε τα παιδιά στο σχολείο κανονικά και με το νόμο. Μια προσπάθεια τέτοια. Και δε βγάζαμε και άκρη τι γίνεται με την εκπαίδευση αυτών των παιδιών. Ακόμη, και με το Υπουργείο, ήμασταν στα τηλέφωνα κάθε μέρα, κανείς δεν ήξερε να μας απαντήσει. Ωραία, τι γίνεται; Ο δεκαεξάχρονος</p>
--	---

	<p>δε μπορεί να πάει εκεί πέρα σχολείο, πού θα πάει; Πρέπει να τον στείλουμε σε σχολείο δεύτερης ευκαιρίας; Κανένας δεν ήξερε τότε το νομικό πλαίσιο. Και στο Γυμνάσιο είχαν έρθει τέλος πάντων, στο Ίδρυμα, έτσι το λέγαμε εμείς πάντα, στο Ίδρυμα, κάνανε ένα τεστ διαγνωστικό, δε ξέρω πως λέγεται, δε θυμάμαι, για να καταλάβουν σε ποιο επίπεδο είναι η γλώσσα ως να τα εντάξουνε, αλλά, η γνώμη μου είναι ότι το κάνανε για τα μάτια του κόσμου επειδή έπρεπε και μετά, καθυστέρησαν τη διαδικασία τόσο όσο να μη γίνει.</p> <p>Εξοικειωμένη είναι επειδή έχει δεχτεί τους πρόσφυγες, δε δημιουργούν προβλήματα ο ένας στον άλλον, αυτό.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, από το Μάρτιο του 2016, φιλοξενούνται ως επί το πλείστον Σύριοι και οικογένειες. Αυτό το επιχείρημα το χρησιμοποιούν γενικότερα οι κάτοικοι, ότι ήταν και ένα επιχείρημα του Δήμου στο κομμάτι της ενημέρωσης, δηλαδή, του ότι θα 'ρθουν «πρόσφυγες» αλλά, μην ανησυχείτε γιατί, θα είναι οικογένειες.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Και οικογένειες. Ναι, ουσιαστικά, όμως, δεν είχαν και κανένα πρόβλημα με τα αγόρια που 'τανε πριν. Το να γίνει μία κλοπή στα έξι ή επτά χρόνια δε θεωρώ ότι χαρακτηρίζει τη δομή. Το επιχείρημα βέβαια αυτό υπήρχε. Ότι θα 'ναι οικογένειες, μην ανησυχείτε, είναι οικογενειάρχες άνθρωποι, δε θα μας ενοχλήσουν. Υπήρχε, το ξέρω ότι υπήρχε. Εδώ μένω. Τα ακούω όλα.</p>
<p>Γεωργία: Πριν έρθουν οι Σύριοι «πρόσφυγες» είχε κάνει ενημέρωση συλλογικά ο Δήμος στους κατοίκους;</p> <p>Αυτό το επιχείρημα, απλά, διευκρινιστικά, γιατί, να το προβάλλει, ότι είναι οικογενειάρχες άνθρωποι; Αυτό τι θα σήμαινε;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Όχι. Νομίζω ότι ο ερχομός των οικογενειών έγινε εν μία νυκτί. Κανείς δε γνώριζε. Τουλάχιστον, έτσι γνωρίζουμε εμείς γιατί, γινόταν προσπάθεια από εμάς να ξαναρχίσει το πρόγραμμα με τους ανηλίκους. Και είχαμε φτάσει σε ένα στάδιο που πιστεύαμε ότι θα ξαναγίνει. Και ξαφνικά ενημερωνόμαστε ότι στη δομή ετοιμάζουν κρεβάτια και ετοιμάζουν χώρους ώστε να υποδεχτούν, δε θυμάμαι πόσα άτομα ήταν τότε, ήταν πολλά στην αρχή. Οπότε, νομίζω για όλους ήταν ξαφνικό.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ότι είναι άνθρωποι σοβαροί, που έχουν την οικογένειά τους και δεν πρόκειται να δημιουργήσουν προβλήματα, είναι περαστικοί, θα φύγουνε, θα πάνε σε άλλες χώρες. Και στην αρχή, η ενημέρωση ήταν ότι θα 'ρθουν για δεκαπέντε μέρες. Ότι είναι μια μετάβαση. Θα έρθουν

	<p>για δεκαπέντε μέρες, απλά, μέχρι να ετοιμαστούν άλλες δομές για να τους πάρουνε. Και οι δεκαπέντε μέρες έχουν γίνει μήνες, δύο χρόνια. Ε ναι.</p>
<p>Γεωργία: Υπήρξαν αντιδράσεις; Στην αρχή, τουλάχιστον.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Μεμονωμένες πιστεύω. Δε θυμάμαι κάτι συγκεκριμένο. Εντάξει, σίγουρα ακούστηκε ότι πάλι θα 'ρθουνε πρόσφυγες, μήπως, δημιουργηθούν προβλήματα αλλά, γενικά, αυτό το επιχείρημα ότι είναι οικογένειες ήταν νομίζω αρκετά καθησυχαστικό. Γιατί, ο ασυνόδευτος ανήλικος, τη στιγμή που δεν είναι και ανήλικος θεωρούταν ότι μπορεί να δημιουργήσει και πρόβλημα με κορίτσια, να κυκλοφορήσει βράδυ και να κάνει κάτι, υπήρχε αυτός ο φόβος. Δεν είχαν όμως καμία επαφή. Εκείνοι τουλάχιστον δεν είχαν δημιουργήσει καθόλου σχέσεις με ανθρώπους από την τοπική κοινωνία. Εγώ επειδή ήμουν πολύ δεμένη μαζί τους, σε γιορτές που γινόνταν στην πλατεία ή οτιδήποτε, πήγαινα στο Ίδρυμα και τους ξεσήκωνα να τους πάρω έξω μαζί μου. Και όταν ήμουν έξω μαζί τους, ακόμα και εμένα με κοιτάγανε περίεργα, λέγανε τώρα αυτή τι κάνει έξω με τόσους άντρες; Οπότε, και εγώ βίωνα με κάποιο τρόπο ένα ρατσισμό.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι άνθρωποι που φιλοξενούνται στη δομή, έχουν αναπτύξει σχέσεις; Ή το αντίστροφο; Δηλαδή, οι άνθρωποι της τοπικής κοινωνίας με τους φιλοξενούμενους;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Λοιπόν. Υπήρχαν νεαρά παιδιά στην αρχή, τα οποία έβγαιναν. Στην προηγούμενη δομή, η πόρτα έκλεινε το βράδυ. Ήταν ανήλικοι, έπρεπε να μείνουν μέσα στη δομή. Εδώ, δεν έχουν κανένα περιορισμό. Οπότε, βγαίνανε και κυκλοφορούσανε και γνώρισαν κόσμο και ανέπτυξαν σχέσεις. Αυτοί, οι νεαροί. Άνθρωποι μεγαλύτεροι με τις οικογένειες, δε θεωρώ ότι έχουν αναπτύξει καμία σχέση. Υπάρχουν γυναίκες που εγώ δεν τις έχω δει ποτέ. Ή τις έχω δει βγαίνοντας το βράδυ να πάρω κάτι από την αγορά, να βλέπω μία γυναίκα να 'ναι μαζί με τον άντρα της να κάνει απλά μια βόλτα έξω. Θεωρώ ότι δεν έχουν δημιουργήσει άλλες σχέσεις. Μόνο οι νεαροί, εκείνοι είχαν κάποιες φιλίες και μάλιστα, όταν είχε πρωτο-ανοίξει εδώ το community, μας τους φέρνανε και εδώ. Σκοπός του community center ήταν αυτός. Να ενταχθούν και άνθρωποι από την τοπική κοινωνία. Δεν έγινε ποτέ. Πέρα από</p>

τα αγόρια που φέρνανε κάποιους φίλους και καθότανε λίγο, τίποτα άλλο. Επίσης, προσπαθήσαμε από τη θέση που είμαι τώρα να κάνουμε κάποιες δραστηριότητες με τους κλόουν που ερχότανε εδώ και θέλαμε να εντάξουμε και τα παιδιά του σχολείου. Να κάνουμε μία κοινή δραστηριότητα που θα αφορά όλους. Απευθυνθήκαμε στα σχολεία, στην αρχή μέσω e-mail, μια πρώτη ενημέρωση και μετά, να επικοινωνούσαμε περισσότερο, ωστόσο στείλαμε το e-mail, δεν πήραμε ποτέ καμία απάντηση. Αφού, δεν πήρα απάντηση στο e-mail που έστειλα και ενημέρωνα με κάθε λεπτομέρεια και το τι είμαστε και το τι κάνουμε και ποιος είναι ο σκοπός της εκδήλωσης. Η εκδήλωση ήταν ουσιαστικά μια παράσταση από τους κλόουν, που θα γινότανε στην πλατεία ώστε να έρθουνε σε επαφή παιδιά των σχολείων, ελληνόπουλα, της τοπικής κοινωνίας με τα δικά μας. Παίρνοντας μετά τηλέφωνο σε όλα τα σχολεία, κανένας μα κανένας δε δέχτηκε ούτε καν να ενημερώσει τα παιδιά. Ένας από τους διευθυντές μου είπε: "Εντάξει, αφού έχετε αφίσα, στείλτε την να την τυπώσουμε να τη βάλουμε." Που δε νομίζω καν να το έκανε. Οι άλλοι δύο ήταν έως και επιθετικοί. Μου πρόβαλαν ως επιχείρημα, ήταν κάποια γιορτή τότε, ήταν η γιορτή της αποφοίτησης νομίζω, καλοκαίρι θέλαμε να το κάνουμε. Και ότι έχουμε πολλές δουλειές και δε μπορούμε να ασχοληθούμε και με αυτό. Ο άλλος μου είπε ότι δεν έχω έγκριση από το σχολικό σύμβουλο που τι έγκριση να χρειαστεί; Δε σου ζήτησα ούτε να έρθω μέσα στο σχολείο ούτε τίποτα άλλο. Σου ζητήσαμε απλά μία ενημέρωση στα παιδιά να έρθουνε στην πλατεία. Που θα 'ταν πολύ ωραίο να συμμετάσχουν σε μία παράσταση με κλόουν όπως είναι αυτοί, που είναι γνωστοί σε όλη την Ευρώπη. Η εκδήλωση έγινε. Εμείς εφόσον την είχαμε προαναγγείλει, την κάναμε. Έστω και για τα δικά μας παιδιά. Ή είχαμε βάλει αφίσες από μόνοι μας στην αγορά, όπου μπορούσαμε να βάλουμε. Πιστεύαμε ότι θα την έχει δει κόσμος και ότι θα έρθουνε παιδάκια. Δεν ήρθε κανείς. Περνώντας τυχαία κάποιοι από την πλατεία σταμάτησαν και κοίταγαν και κάποια παιδάκια που έτυχε μάλλον να περνάνε από την πλατεία, σταμάτησαν και την είδαν την παράσταση σε απόσταση

	<p>όμως από τα υπόλοιπα παιδάκια, καθόταν μακριά. Και όταν τα παρακινούσαν οι κλόουν να έρθουν να συμμετάσχουν, έλεγαν όχι. Δεν πλησίαζαν. Δε ξέρω, αν τους είχαν πει ή τυχαία πέρασαν αλλά, και τα ίδια τα παιδιά δε θέλανε να πλησιάσουν. Είναι ένας κύριος, ο οποίος ερχόταν πολύ συχνά και τους έφερνε γλυκά ή οτιδήποτε τέλος πάντων. Αυτόν έχω δει πολύ συχνά. Όταν ήρθανε οι πρόσφυγες εδώ και ήταν οι κάμερες και τα μέσα, εμφανίστηκαν πολλοί εθελοντές να βοηθήσουν τους ανθρώπους και αυτά. Πού πήγαν όμως μετά; Θεωρώ ότι αυτό ήταν καθαρά για τις κάμερες και την προβολή. Γιατί, δε συνεχίστηκε.</p>
<p>Γεωργία: Ο χώρος της δομής που φιλοξενούνται βρίσκεται στο κέντρο της Κόνιτσας. Αυτό θεωρείτε ότι είναι λειτουργικό για τις δικές τους τις ανάγκες αλλά, και για το γεγονός του ότι βλέπονται (οι μεν με τους δε)... Δηλαδή, κυκλοφορούν στην κεντρική αγορά, κινούνται στο χώρο κτλ.</p> <p>Με ποια έννοια;</p> <p>Αυτό που θεωρείτε ότι οφείλεται;</p>	<p>Συνομιλήτρια:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Θα μπορούσε να είναι, δε νομίζω ότι έχει βοηθήσει σε κάτι. • Δεν έρχονται σε επαφή με ανθρώπους. Μπορεί να βγαίνουν να πάνε στο σούπερ-μάρκετ να ψωνίσουν, θα γυρίσουν πάλι μέσα. Δε θα μιλήσουν με ανθρώπους. • Είναι και οι ίδιοι κλειστοί, πιστεύω και φοβούνται να ανοιχτούνε και να επικοινωνήσουν με την τοπική κοινωνία και το αντίστροφο. Και νομίζω ότι δεν υπάρχει και μία αφορμή συνύπαρξης. Δηλαδή, να γίνει κάτι που να τους φέρει σε επαφή. Τώρα, δε νομίζω ένας άνθρωπος που θα δει τον πρόσφυγα στην πλατεία να κάτσει στο παγκάκι και να του πιάσει κουβέντα. Να γνωριστούν, να γίνουν φίλοι, ας πούμε. Δε γίνονται αυτά. Τα νεαρά τα αγόρια έκαναν παρέες. Οι μεγαλύτεροι είναι με την οικογένειά τους, με τα παιδάκια τους, θα βγούνε, θα κάνουνε τη δουλειά που πρέπει, θα πάνε στο φούρνο (όχι στο φούρνο, δε τρώνε ψωμί), θα πάνε στο μανάβικο, θα πάνε να πάρουν πέντε πράγματα και θα γυρίσουν και θα μείνουν όλη

	μέρα στη δομή.
<p>Γεωργία: Τώρα, αφορμή μου έδωσες με αυτό που είπες για το ψωμί. Σα δομή έχει ένα χώρο που είναι η κουζίνα και είναι και η τραπεζαρία κάτω που πλέον δε λειτουργεί. Και έχουν τοποθετηθεί δύο containers απέξω που είναι σαν μαγειρεία. Για ποιο λόγο έγινε αυτό;</p>	<p>Συνομιλήτρια: Στην αρχή λειτουργούσε κουζίνα. Μαγειρεύανε και τους δίνανε έτοιμο φαγητό. Σκεφτόμενοι ότι πρέπει να λειτουργήσουν πιο αυτόνομα και να μαγειρεύουν και να τρώνε ό,τι θέλουνε σαν οικογένειες, έκλεισε η κουζίνα και αρχίσαν να τους δίνουνε λεφτά ώστε να αγοράζουν ό,τι θέλουν και να μαγειρεύουν μόνοι τους, ο καθένας για την οικογένειά του. Δεν πηγαίνουν βέβαια να μαγειρεύουν στα containers τώρα, πάνω στα δωμάτιά τους μαγειρεύουν κυρίως, στο δωμάτιο που έχουν στο camp. Δεν κατεβαίνουν καν κάτω, δηλαδή. Έχει γίνει έντονη παρατήρηση και θέμα. Κατεβαίνουν στην αρχή στα κουζινάκια, αλλά, συνεχίζεται δε το κόψανε. Ακόμη και από τη μυρωδιά, μπαίνοντας στο camp καταλαβαίνεις ότι από πάνω μαγειρεύουνε.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, μία τελευταία ερώτηση. Θα ήθελα να μοιραστείτε μαζί μου μία θετική εμπειρία σας από τους «πρόσφυγες» όμως που τώρα φιλοξενούνται, που έχετε ζήσει μαζί τους και τη θυμάστε και μία αρνητική εμπειρία που είναι και αυτή ανθρώπινη.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Θετική εμπειρία έχω από τις γιορτές που γίνανε εδώ στο community center. Σ' αυτές τις γιορτές, ειδικά στα εγκαίνια που κάναμε στο χώρο, στείλαμε προσκλήσεις οι ΜΚΟ ΑΡΣΙΣ και Terre des Hommes στους φορείς της Κόνιτσας ώστε να επισκεφτούν τη γιορτή. Και βάλαμε και αφίσες παντού ώστε να 'ρθει κόσμος, είχαμε φαγητό, είχαμε μουσική, χορούς, ήταν πάρα πολύ ωραίες γιορτές. Δεν ήρθε κανένας. Ο Δήμαρχος τον είδα με τα μάτια μου πέρναγε από κάτω εκείνη την ημέρα και δεν ανέβηκε πέντε λεπτά να πει μια καλημέρα. Να δώσει το παρόν. Ήταν επίσημα προσκεκλημένος. Ήρθαν μόνο δύο τρεις άνθρωποι. Ο φούρναρης που 'χε από κάτω το φούρνο, ανέβηκε ίσως και από περιέργεια, ο αδερφός του ιδιοκτήτη του χώρου και κάποιες τέλος πάντων άλλες κυρίες απ' την τοπική κοινωνία. Αρνητική εμπειρία μ' αυτούς εδώ δεν έχω, δεν ένιωσα άσχημα ποτέ με κάποια οικογένεια, δε θυμάμαι κάτι.</p>
<p>Γεωργία: Ευχαριστώ πάρα πολύ.</p>	<p>Συνομιλήτρια: Παρακαλώ.</p>

Τόπος: Φωτογραφείο
Ημερομηνία: 21-01-2018
Ωρα: 13:00μ.μ.-13:40μ.μ.
Διάρκεια μαγνητοφώνησης: 25 λεπτά και 10 δευτερόλεπτα
Συνέντευξη: 9η

<p>Γεωργία: Καλημέρα σου. Ευχαριστώ πολύ που με δέχτηκες και θα μιλήσουμε σήμερα. Λοιπόν, θα ήθελα να ξεκινήσουμε με κάποια βιογραφικά στοιχεία σου. Λοιπόν, πότε και πού γεννήθηκες;</p>	<p>Συνομιλητής: Ημερομηνία: 25 Οκτωβρίου το 1960 στο Παλιοσέλι της Κόνιτσας.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Πώς ήταν η παιδική σου ηλικία εκεί;</p>	<p>Συνομιλητής: Ε, όπως είναι, εκείνα τα χρόνια η παιδική ηλικία ενός παιδιού, σχολείο, παίξιμο και στις αλάνες. Στο χωριό έζησα μέχρι επτά ετών, μέχρι που μετεγκατασταθήκαμε στην Κόνιτσα.</p>
<p>Γεωργία: Για ποιό λόγο ήρθατε εδώ;</p>	<p>Συνομιλητής: Ο πατέρας μου ήταν φωτογράφος. Ήτανε, στην αρχή ήτανε, πλανόδιος φωτογράφος, μέχρι που το 1965, άνοιξε μαγαζί στην Κόνιτσα και αναγκαστικά, μετά κατέβηκε και η οικογένεια όλη και μείναμε στην Κόνιτσα, εδώ. Ο λόγος ήταν αυτός δηλαδή, που ήρθαμε στην Κόνιτσα. Η ζωή κυλούσε κανονικά, σχολείο, έτσι; Γυμνάσιο, Λύκειο, δουλειά στο μαγαζί του πατέρα, από μικρός στη φωτογραφία. Μέχρι, που κάποια στιγμή, το 1975, όταν πέρασε ο αδερφός μου στην Αθήνα, φοιτητής, εγώ ακόμη ήμουν τότε στην Τετάρτη Γυμνασίου, τη λέγαμε τότε, έτσι! Δεν υπήρχε το Λύκειο. Έφυγα και εγώ μαζί του και πήγα στην Αθήνα. Και οι λόγοι ήταν, γιατί, εντάξει, ήμουν λίγο... Καλός μαθητής ήμουν σχετικά, μες στα πλαίσια ενός καλού μαθητή, αλλά, εδώ πέρα στην Κόνιτσα ήταν μία κατάσταση τότε που επικρατούσε, δηλαδή, αν το κράτος είναι η Ελλάδα, η Κόνιτσα ήταν κράτος εν κράτι. Λόγω του ότι υπήρχε ο Σεβαστιανός εδώ και ήθελε να ελέγχει τα πάντα. Τα πάντα, όταν λέμε τα πάντα, τα πάντα. Και στο σχολείο βασικά δεν πηγαίναμε, μας αναγκάζαν να πηγαίνουμε εκκλησία, να πηγαίνουμε κατηχητικό. Μας αναγκάζαν. Και εγώ ήμουν αντίθετος σ'αυτά. Δεν ήθελα να πηγαίνω. Ε αναγκαστικά, μου μειώναν τους βαθμούς. Ε και δεν άντεχα άλλο την</p>

	κατάσταση αυτή και έφυγα και πήγα Αθήνα.
Γεωργία: Οι γονείς σου συμφώνησαν σ'αυτή την απόφαση;	Συνομιλητής: Βασικά, στην αρχή αντιδρούσανε λίγο, αλλά, τους είπα εγώ, ότι και αν πείτε, θα φύγω. Δεν υπήρχε. Δηλαδή, και σε πολλά πράγματα, τότε που ήμουν παιδί, δεν ξέρω αν ήταν θετικό ή αρνητικό αυτό ας πούμε, ό,τι ήθελα το έκανα.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Μου είπες ότι έχεις έναν αδερφό.	Συνομιλητής: Έχω έναν αδερφό μεγαλύτερο από εμένα, ο οποίος έχει τελειώσει την Πάντειο και έχει κάνει μεταπτυχιακό στο Βέλγιο. Και μια αδερφή μικρότερη από εμένα.
Γεωργία: Η οποία;	Συνομιλητής: Η οποία είναι εδώ στην Κόνιτσα, ζει αυτή τη στιγμή. Είναι παντρεμένη, με οικογένεια κτλ.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Και οι δύο οι γονείς σου ζουν.	Συνομιλητής: Ζουν. Ναι.
Γεωργία: Πώς ήταν ο χαρακτήρας τους όταν ήσουν σε ηλικία υπό προστασία;	Συνομιλητής: Ο πατέρας μου είχε το άγχος της δουλειάς πάντα. Έτσι; Γιατί, ήθελε να τα βγάλει πέρα. Ήταν δύσκολες οι εποχές, πάρα πολύ δύσκολες. Βέβαια, αυτό το άγχος του εμείς, σαν παιδιά, όπως και κάθε παιδί βέβαια, δεν μπορεί να καταλάβει το τι άγχος τραβάει ο γονιός, ας πούμε το να μεγαλώσει την οικογένεια. Ε και πολλές φορές ας πούμε, μου έλεγε να πάω να τον βοηθήσω στο μαγαζί, εγώ ξέρεις σαν παιδί, ήθελα να πάω να παίξω. Και εκεί ήταν ας πούμε, μαλώνουμε λίγο. Μου φώναζε και αυτά, αλλά, πήγαινα στο μαγαζί. Εντάξει, βοηθούσα όσο μπορούσα. Και μέσα, από εκεί βέβαια, έμαθα και τη φωτογραφία.
Γεωργία: Από τι ηλικία ξεκίνησες να έρχεσαι στο μαγαζί και να βοηθάς;	Συνομιλητής: Από επτά χρονών. Από τότε που ήμουνα, το Δημοτικό θυμάμαι. Τρίτη Δημοτικού, γιατί, Τρίτη Δημοτικού ήρθα εδώ στην Κόνιτσα. Και ακόμη και η μητέρα μου μπήκε και βοηθούσε στο μαγαζί, τότε, γιατί, ξέρεις, δεν είχαν ούτε μηχανήματα που εμφανίζαν τις φωτογραφίες τότε, ήταν οι σκοτεινοί οι θάλαμοι. Έτσι; Οπότε, όλες οι φωτογραφίες καθόνταν και τις τυπώναν το βράδυ. Για να τις έχουν έτοιμες το πρωί. Και έφευγε και η μάνα από το σπίτι, 3 η ώρα το βράδυ, μαζί με τον πατέρα πηγαίναν, τυπώναν. Ερχόταν μετά, να μας ετοιμάσει, να πάμε σχολείο, με τη γιαγιά μαζί που είχαμε. Εντάξει, δύσκολα

	<p>χρόνια. Δύσκολα, δύσκολα. Εντάξει, όμως πιστεύω ότι ήταν καλύτερα τα χρόνια εκείνα. Μου άρεσαν. Ήταν πιο αγνά τα χρόνια της νεολαίας. Των παιδιών, από ότι είναι σήμερα. Και το καλό είναι ότι αυτό με βοήθησε ας πούμε τότε, πήγαινα στο μαγαζί, με βοήθησε να μπω στη δουλειά ας πούμε γρήγορα. Γενικά, στη δουλειά. Να μη φοβάμαι τη δουλειά. Γιατί και στην Αθήνα όταν πήγα, παράλληλα με το σχολείο, πήγαινα και έκανα διάφορες δουλειές, έτσι, για να βγάλω κανένα μεροκάματο. Γιατί, δεν ήθελα να επιβαρύνω τους γονείς μου. Δεν τους ζήτησα, όσο ήμουν κάτω, δεν τους ζήτησα χρήματα.</p>
<p>Γεωργία: Τι δουλειά έκανες στην Αθήνα;</p>	<p>Συνομιλητής: Οτιδήποτε. Ε βασικά, εκεί που έμενα, ήταν μια μάντρα που είχε μάρμαρα. Και ερχόνταν διάφορα αυτοκίνητα και ξεφορτώνουμε τα μάρμαρα. Και βγάζαμε καλό μεροκάματο. Μπορώ να πω ότι βγάζαμε πολύ καλύτερο μεροκάματο, από ότι έβγαζε ένας εργάτης εκεί. Δηλαδή, αν το μεροκάματο ήταν 6 εκατοστάρια, εμείς βγάζαμε δύο χιλιάδες τη μέρα, έτσι. Αλλά, δεν ήταν κάθε μέρα, αλλά, μας φτάνανε ας πούμε. Τα παιδιά που ήμασταν, κάναμε κουμάντο. Αυτά ήτανε. Μετά, αφού τέλειωσα το σχολείο. Έτυχε, συζητούσα με ένα φίλο και φύγαμε για κρουαζιερόπλοια, για δουλειά. Στην αρχή, ξεκίνησα στη λάντζα μέσα, είχα και τη μηχανή, τη φωτογραφική μαζί μου. Αυτό στη λάντζα ήταν για μία εβδομάδα περίπου. Και μετά, πήγα στη ρεσεψιόν, γιατί, μιλούσα λίγα αγγλικά. Γιατί, με ρωτήσαν, ξέρεις αγγλικά; Ναι, ξέρω, λέω. Εντάξει. Ήξερα, λίγα, αλλά, σιγά εκεί έμαθα, όσα μπόρεσα ας πούμε. Όσο καλύτερα, μπόρεσα, αγγλικά. Μια μεγάλη εμπειρία, γιατί, εκεί γνώρισα πολύ κόσμο. Και πολλά μέρη.</p>
<p>Γεωργία: Ο πατέρας σου, άρα, η δουλειά που έκανε ήταν φωτογράφος.</p>	<p>Συνομιλητής: Φωτογράφος, ναι. Ο πατέρας μου στην αρχή, πριν γίνει φωτογράφος, ήταν ξυλουργός. Είναι μεγάλη ιστορία. Το πώς ξεκίνησε και έγινε φωτογράφος. Του είχε φέρει μία φωτογραφική μηχανή, ο αδερφός του που ήταν στην Ουγγαρία. Ήταν πιο μικρός ο αδερφός του, είχαν φύγει τότε με το παιδομάζωμα, είχαν φύγει πολιτικοί πρόσφυγες και είχε έρθει το 57 και του έφερε μια φωτογραφική μηχανή. Και ήταν κόλλημα. Και κόλλησε με τη μηχανή. Και άρχισε να τραβούσε φωτογραφίες. Μόνος του έμαθε, εμπειρικά, τελείως.</p>
<p>Γεωργία:</p>	<p>Συνομιλητής: Όχι, ήταν ο αδερφός του και οι δύο αδερφές του.</p>

Μόνο ο αδερφός του είχε φύγει...	
Γεωργία: Αυτός, γιατί, δεν έφυγε;	Συνομιλητής: Δεν είχε φύγει, είχε μείνει εδώ πέρα ο πατέρας μου. Είχε παντρευτεί εδώ, ήταν παντρεμένος. Όταν έφυγε η αδερφή του, μετά τον εμφύλιο. Αλλά, εντάξει. Έτυχε, 'φυγαν τότε τα αδέρφια του. Αλλά, ο πατέρας μου δεν είχε φύγει.
Γεωργία: Μάλιστα. Η μαμά σου τι δουλειά έκανε;	Συνομιλητής: Δεν έκανε κάποια δουλειά. Αγρότισσα ήτανε. Ναι, εντάξει, μετά οικοκυρικά. Στο σπίτι, τα παιδιά να μεγαλώσει μαζί με τη γιαγιά. Και βοηθούσε παράλληλα τον πατέρα στο μαγαζί, όσο μπορούσε.
Γεωργία: Πολύ ωραία. Άρα, εσύ ακολούθησες τα βήματα του πατέρα σου.	Συνομιλητής: Ναι, εγώ είναι λίγο μεγάλη η ιστορία η δική μου.
Γεωργία: Για ποιο λόγο επέλεξες αυτό το επάγγελμα;	Συνομιλητής: Βασικά, δεν το επέλεξα, ήταν αναγκαίο κακό που έμεινα εδώ πέρα. Και έμεινα στην Κόνιτσα έτσι; Γιατί, πολλές φορές το έχω μετανιώσει, πολλές φορές όχι. Αυτό που ήθελα να κάνω εγώ, είναι να γυρίζω με μία φωτογραφική μηχανή να δω τον κόσμο. Και ακόμη, το θέλω. Ακόμη, το έχω μέσα μου. Δεν ξέρω, εύχομαι να μπορέσω έστω να το κάνω για δύο τρία χρόνια. Εντάξει, τώρα, να πω για ποιο λόγο έμεινα και πως, δεν ξέρω αν...
Γεωργία: Όχι, όχι, δεν θέλω να μου πεις τον λόγο, απλά, θέλω να μου πεις το τι σου δίνει αυτό το επάγγελμα, του φωτογράφου.	Συνομιλητής: Βασικά, το χαίρομαι. Γιατί, μ'αρέσει η φωτογραφία. Όχι, τίποτα άλλο. Απλά, εδώ στην Κόνιτσα, αναγκαστικά, κάνω και διάφορα άλλα πράγματα, μαζί με τη φωτογραφία. Βασικά, ήθελα να επικεντρωθώ μόνο στη φωτογραφία, τίποτα άλλο να μην κάνω, έτσι. Αλλά, οι ανάγκες της δουλειάς ας πούμε, για να μπορέσεις να επιβιώσεις, σε αναγκάζουν ας πούμε να ασχοληθείς και με άλλα πράγματα. Παράλληλα, βέβαια, με τη φωτογραφία, έτσι. Όχι, άσχετα πράγματα. Με γραφιστικά, τέτοια.
Γεωργία: Μου είπες ότι πήγες σχολείο. Μου είπες για την εργασία σου κτλ...	Συνομιλητής: Μετά, το κρουαζιερόπλοιο πήγα και σε μια σχολή φωτογραφίας στην Αθήνα, την Άκτο, την οποία δεν τέλειωσα ποτέ. Την παράτησα. Την παράτησα στον έναν χρόνο και κάτι. Ήτανε δύο χρόνια η σχολή, στον ενάμισι χρόνο περίπου την παράτησα. Γιατί, είχα βαρεθεί. Τον πρώτο χρόνο, δηλαδή, ξεκινήσαν τα

	<p>μαθήματα και κάθε μέρα που περνούσε, βαριόμουνα. Να ακούω πράγματα, που ήξερα. Ήταν λάθος μου βέβαια, που την παράτησα, έτσι; Έπρεπε να την τελειώσω. Εντάξει, το αναγνωρίζω αυτό σε εμένα, μερικά έχω κάνει λάθη. Όπως κάθε άνθρωπος βέβαια, έχει κάνει λάθη. Αλλά, το παν είναι να διορθώνεσαι από τα λάθη σου. Γι'αυτό που έχασα, γιατί, σίγουρα πιστεύω ότι στη σχολή υπήρχε ένα κομμάτι μετά, το οποίο έμαθα αργότερα, ας πούμε. Μέσα από την πρακτική της δουλειάς. Αν μάθαινα κάποια πράγματα, πιο πριν ας πούμε, από αυτά που είδα μέσα στην πρακτική της δουλειάς, να ήταν καλύτερο και για εμένα.</p>
<p>Γεωργία: Λοιπόν. Πολύ ωραία. Τώρα, θα περάσουμε σε ένα θέμα, όσον αφορά το «προσφυγικό» στην Κόνιτσα. Από τον Μάρτιο του 2016, φιλοξενούνται περίπου 150...</p>	<p>Συνομιλητής: Στην αρχή ήρθανε 180, από ότι θυμάμαι πολύ καλά εκείνη τη μέρα.</p>
<p>Γεωργία: Άνθρωποι, οι οποίοι φιλοξενούνται στο Κέντρο...</p>	<p>Συνομιλητής: Παιδικής μέριμνας. Το έχουν μετονομάσει Κέντρο Προστασίας του Παιδιού, κάπως έτσι λέγεται.</p>
<p>Γεωργία: Έχω δει ότι έχεις βρεθεί κοντά τους και ότι τους έχεις φωτογραφίσει. Τι ήταν αυτό που σε οδήγησε κοντά τους;</p>	<p>Συνομιλητής: Από την πρώτη μέρα. Η ανθρωπιά. Πάνω απ'όλα. Έτσι; Γιατί, πάνω απ'όλα είμαστε άνθρωποι. Και ήθελα να βρεθώ κοντά τους όσο μπορώ και να βοηθήσω και εγώ ας πούμε σ'αυτό το δράμα που τραβάνε. Τώρα, φωτογραφικά, ήθελα να αποτυπώσω αυτές τις στιγμές για να μείνουν. Κάποια στιγμή, ας πούμε, ίσως μετά από χρόνια, ίσως χρειαστούνε. Δεν ξέρω. Αλλά, είναι ένα γεγονός το οποίο έπρεπε να το αποτυπώσω και φωτογραφικά. Αλλά, ήθελα να τους γνωρίσω και σαν ανθρώπους ας πούμε, από κοντά. Και σχεδόν επί ενάμισι μήνα ήμουν κάθε μέρα μαζί τους, στην αρχή. Όχι, ότι δεν είμαι και τώρα, έτσι; Ό,τι γίνεται, πηγαίνω, έρχονται εδώ στο μαγαζί. Δηλαδή, με βλέπουν, δηλαδή, με 'νιώσαν και αυτοί από την αρχή σαν δικό τους άνθρωπο. Λες και τους ήξερα χρόνια. Τέτοια σχέση έχουμε. Και εντάξει, μ'άρεσε να βγάλω, επειδή μ'αρέσει η φωτογραφία ας πούμε και καθόμουν με τα πιτσιρίκια, με τους μεγάλους ας πούμε και βγάξαμε φωτογραφίες πάρα πολλές. Έχω βγάλει πάρα πολλές φωτογραφίες. Και έβλεπα το χαμόγελο στα πρόσωπα των παιδιών ας πούμε και έλεγα αυτά τα παιδιά ας</p>

	<p>πούμε, αυτό που έχουν τραβήξει, σκεφτόμουν, έχουν φύγει από μία χώρα που καταστρέφεται, περάσαν μία θάλασσα, σε δύσκολες συνθήκες και έχουν το χαμόγελο στα χείλη. Και ήθελα να τα αποτυπώσω αυτά. Ήταν συγκινητικό.</p>
<p>Γεωργία: Κυρίως, σε ποιες στιγμές τους έχεις φωτογραφίσει;</p>	<p>Συνομιλητής: Ε εντάξει, στις στιγμές που, όχι στις προσωπικές τους τελείως, έτσι; Σε καθημερινές, ας πούμε, μέσα εκεί στο χώρο. Έξω που παίζουν ας πούμε, ατομικές. Καθόταν και ερχόταν και μου 'λέγαν, βγάλε με μία φωτογραφία. Βγάλε με μία φωτογραφία. Και μένα και μένα και μένα. Ε δε χαλούσα χατίρι σε κανένα. Και μετά, πήγαινα τις τύπωννα και τις έδινα. Στην αρχή, εντάξει.</p>
<p>Γεωργία: Πολύ ωραία. Πώς αισθανόσουν, πώς αισθάνεσαι όταν τους φωτογραφίζεις;</p>	<p>Συνομιλητής: Υπέροχα. Ευχάριστα πολύ.</p>
<p>Γεωργία: Θα μπορούσες λίγο να μου σχολιάσεις αυτό το ευχάριστα, γιατί;</p>	<p>Συνομιλητής: Ίσως, επειδή έβλεπα την ελπίδα στα μάτια τους. Και αυτό ήθελα να αποτυπώσω βασικά. Και με έκανε ας πούμε να πιστεύω ότι η ελπίδα δεν τελειώνει ποτέ. Δεν ξέρω έτσι. Δεν μπορούσα να τους δω σαν ξένους, με τίποτα. Τους έβλεπα σαν δικούς μου ανθρώπους. Και έτσι, συνεχίζω να τους βλέπω. Από αυτή την άποψη. Θέλω δηλαδή, αυτό που θέλουν πραγματικά να πάνε εκεί που θέλουνε, μακάρι να το πετύχουνε. Ακόμη, και αν μείνουνε ακόμη εδώ πέρα, στην Κόνιτσα, αυτοί που είναι να μείνουν, να ενταχθούν στην κοινωνία μέσα. Γιατί, θα είναι καλό και για εμάς. Δεν μπορείς να τους φέρεις σαν παράσιτα, γιατί, δεν είναι παράσιτα. Είναι άνθρωποι μορφωμένοι, μου 'χουν πει ιστορίες γιατί δεν καθίσανε εκεί, μερικά άτομα. Δηλαδή, μου έλεγε ένα παιδί, μια μέρα, πώς να κάτσω εκεί όταν ο αδερφός μου είναι στους τζιχαντιστές και ο άλλος ο αδερφός μου είναι με τους Σύριους. Σκοτώνονται μεταξύ τους. Τι να κάνω μου λέει; Να σκοτώσω ποιον τον αδερφό μου; Και στο κάτω κάτω λέει, θέλω να φύγω, έφυγα γιατί, θέλω να συνεχίσω αυτό που έκανα. Άλλοι σπουδάσαμε, άλλοι σταματούσαν τις σχολές. Θέλουμε να δουλέψουμε. Άμα, βρω και δουλειά εδώ πέρα, στην Κόνιτσα, δεν θα 'χω κανένα πρόβλημα να κάτσω να δουλέψω. Δεν μπορώ λέει αυτή την κατάσταση, που γίνεται εδώ κάτω, να κάθομαι και να περιμένω. Θέλω να δουλέψω. Θέλω να ζήσω.</p>

<p>Γεωργία: Μία ερώτηση. Σε τι θεωρείς ότι μπορούν να βοηθήσουν οι φωτογραφίες σου; Με την έννοια, εδώ στους ανθρώπους, βλέποντάς τες.</p>	<p>Συνομιλητής: Τους ανθρώπους, εννοείς της Κόνιτσας; Δεν νομίζω ότι θα μπορέσουν οι φωτογραφίες να βοηθήσουν σε κάτι εδώ τους ανθρώπους της Κόνιτσας (χα.χα. γελάει) Ίσως, οι φωτογραφίες αυτές αν δημοσιευτούν, δηλαδή, αν προχωρήσουν παραπέρα, ίσως να βοηθήσουν στο δράμα που περνάνε αυτοί οι άνθρωποι. Και αυτό μου ζητούσαν και οι ίδιοι, ας πούμε γιατί, τους έδινε φωτογραφίες και τις στέλνανε σε διάφορα ξένα περιοδικά και σε διάφορα sites. Τις ανεβάζανε στα ξένα για να βοηθήσουνε στο να λυθεί κάποια στιγμή αυτό το δράμα που περνάνε. Γιατί, δεν θέλουν και αυτοί, και αυτοί δεν θέλουν να μείνουν εδώ. Τώρα, έτσι όπως 'κλείσαν τα σύνορα, να πάνε και νιώθουν εγκλωβισμένοι, να πάνε να βρύνε τους δικούς τους. Υπάρχουνε παιδιά εδώ που, βέβαια αυτό που με λυπεί και με στενοχωρεί πάρα πολύ είναι πολλά μικρά παιδιά, τα οποία δεν έχουν καν τους γονείς τους. Δεν έχουνε κανέναν έτσι; Και είναι άσχημο αυτό, ένα παιδί να μεγαλώνει με αυτόν τον τρόπο. Άλλα παιδιά έχουν χάσει τους γονείς στο πόλεμο, και σε άλλα παιδιά, οι γονείς είναι στο εξωτερικό. Οι ίδιοι έχουν περάσει, δεν ξέρω πως έγινε και μείναν μόνοι τους. Άσε, δεν ξέρω πως έγινε και μείναν μόνοι τους. Μόνο και μόνο να τα σκέφτεσαι αυτά, στενοχωριέσαι.</p>
<p>Γεωργία: Έχω δει τώρα πρόσφατα κάποιες φωτογραφίες σου, από κάποια διαδήλωση που κάνανε εδώ οι άνθρωποι και έχεις προβάλλει γενικότερα, ουσιαστικά, αυτές που είδα δημοσιευμένες, ένα κορίτσι.</p>	<p>Συνομιλητής: Την Εζρά.</p>
<p>Γεωργία: Πώς και την επέλεξες;</p>	<p>Συνομιλητής: Ε, γιατί, αυτό το κορίτσι έχει μία φοβερή δυναμική από ότι έχω αντιληφθεί. Είναι πανέξυπνη. Είναι πανέξυπνη. Είναι χωρίς να της πει κανένας τίποτα, ή έχει ήδη μάθει σχεδόν τα ελληνικά, μιλάει ελληνικά άνετα. Είναι πολύ κοινωνικό κορίτσι. Τη βλέπουμε κάθε μέρα, κάθε μέρα, έρχεται, βγαίνει, μιλάει τον κόσμο. Και εκείνη την ημέρα, ειδικά, μ'άρεσε, ήταν λες και είχε οργανώσει αυτή τη διαδήλωση. Έβλεπα ότι ήτανε μπροστά, φώναζε, κρατούσε τα πλακάτ και παρακινούσε και τους άλλους ας πούμε και ήτανε μπροστάρης. Δηλαδή, είναι απίστευτο για ένα κοριτσάκι 9 χρονών να βλέπεις μια τέτοια δυναμική. Και εντάξει, εστίασα βασικά, δεν ήταν η</p>

	<p>πρώτη φορά που εστιάζω πάνω σ'αυτό το κορίτσι, μου 'χει κάνει εντύπωση. Είναι σε πολλές εκδηλώσεις εδώ που έχουν γίνει στην Κόνιτσα, είναι μέσα σ'όλες. Είναι απίστευτη. Και βασικά, εντάξει, είναι και άλλα παιδιά που ήταν εκεί μαζί, αλλά, ξέρεις πως λέμε ότι αυτό το άτομο ξεχωρίζει, τέρμα. Λες, είναι.</p>
<p>Γεωργία: Ναι. Και από ότι είδα, ανταποκρίνονταν. Δηλαδή... κοιτούσε το φακό...</p>	<p>Συνομιλητής: Ναι, με το φακό έχει τρέλα με τη φωτογραφία. Γιατί, από την πρώτη μέρα που ήρθε, με κυνηγάει να τη βγάλω φωτογραφίες. Έλα βγάλε με, βγάλε με εδώ, βγάλε με εκεί. Βγάλε με εδώ. Όπου με βρίσκει, μου λέει φωτογραφία. Φωτογραφία. Αλλά, την έχω βγάλει και εγώ σε στιγμές ανύποπτες ας πούμε. Χωρίς, να ξέρει ότι την έχω βγάλει ας πούμε. Μια εκδήλωση που είχε γίνει εδώ πέρα και 'παίξαν κάτι συγκροτήματα, εκεί που παίζανε, ξαφνικά, βλέπω την Εζρά να σηκώνεται και να αρχίζει να χορεύει. Ήταν απίστευτη. Απίστευτη με το ρυθμό. Το έχει μέσα της αυτό το παιδί.</p>
<p>Γεωργία: Εκτός από την Εζρά, όταν πας κοντά τους και αποφασίζεις ότι θα τους φωτογραφήσεις, γενικότερα, τι σε ελκύει;</p>	<p>Συνομιλητής: Μου έκανε εντύπωση πάρα πολύ τα εκφραστικά μάτια τους που έχουν οι γυναίκες. Αυτό με... βασικά, στην αρχή τραβούσα τις φωτογραφίες ξέρεις για να αποτυπώσω τη στιγμή που ήρθανε, στο χώρο και εντάξει να έχω ένα υλικό. Αλλά, συγχρόνως μέρα με τη μέρα που τους γνώριζα, έβλεπα ας πούμε τις γυναίκες, έτσι που φορούσαν τη μαντίλα και ξεχωρίζαν τα εκφραστικά τους μάτια. Τα μεγάλα, τα εκφραστικά και αυτό ήθελα να το αποτυπώσω, οπωσδήποτε. Και άρχιζα να βγάλω χωρίς κανένα πρόβλημα, βέβαια, γιατί, μου ζητούσαν και οι ίδιες να βγάλω. Και έτσι ήθελα να το αποτυπώσω σε διάφορες στιγμές και όχι σε μια συγκεκριμένη ας πούμε, να κάθονται δηλαδή απέναντι μου και να τις βγάλω. Με διάφορους φωτισμούς ή οπουδήποτε τους πετύχαινα, ήθελα να τους φωτογραφίσω. Βέβαια, δεν είχαν αντίρρηση.</p>
<p>Γεωργία: Όταν λες εκφραστικό βλέμμα, τι βλέπεις στο βλέμμα τους;</p>	<p>Συνομιλητής: Δεν ξέρω, ήταν τα μεγάλα τα μάτια. Είχανε ένα γλυκό βλέμμα. Αυτό μόνο. Δεν μπορώ να πω ότι, να το πω ας πούμε διαφορετικά.</p>
<p>Γεωργία:</p>	<p>-</p>

<p>Πώς αισθανόσασα;</p>	
<p>Γεωργία: Τώρα, θα ήθελα να μοιραστείς μαζί μου, αν θέλεις κάποια δύσκολη στιγμή ή κάποιο περιστατικό, αν συνέβη κατά τη φωτογράφησή τους.</p>	<p>Συνομιλητής: Με τους πρόσφυγες εννοείς έτσι; Δεν μου έχει συμβεί κάτι. Απλά, ένα περιστατικό θυμάμαι, το οποίο με χαροποίησε, βασικά. Ήτανε μετά την πορεία που κάνανε. Καταλήξανε πάλι στο χώρο, που είναι κάτω στο κέντρο Παιδικής Μέριμνας, εκεί που μένουνε. Και εντωμεταξύ, υπήρχε ένας φύλακας εκεί πέρα. Εγώ μπήκα μαζί τους από μια άλλη πύλη και συνέχιζα να τους βγάζω φωτογραφίες και τραβούσα και video, συνεντεύξεις. Και έρχεται κάποια στιγμή ο φύλακας και με πιάνει και μου λέει, βγες έξω. Και ξαφνικά βλέπω από κάτω, όλους να αντιδράνε, όλους τους Σύριους να αντιδράνε και να έρχονται καταπάνω του να του λένε, μην το πειράζεις. Δεν ξέρω, έτσι; Εκείνη τη στιγμή, ένιωσα υπέροχα. Αυτό. Άλλο περιστατικό δηλαδή, που να είναι άσχημο με τους πρόσφυγες δεν είχα κανένα. Κανένα απολύτως.</p>
<p>Γεωργία: Από ότι καταλαβαίνω έχεις από την εδώ...</p>	<p>Συνομιλητής: Ναι, ναι. Εντάξει, εδώ σίγουρα έχουμε άτομα που δεν μπορούν να δεχτούνε, να τους δεχτούνε εδώ πέρα, θεωρώντας τους μιάσματα. Μου φαίνεται λίγο παράλογο αυτό. Για όλοι είμαστε πρόσφυγες. Βασικά. Και όλοι είμαστε περαστικοί πάνω σ'αυτό τον τόπο. Το παν είναι να δείξουμε την ανθρωπιά μας. Γενικά, σε όλους. Γιατί, ίδια κατάσταση ακριβώς είχε συμβεί και το 90', που ερχότανε, που ανοίξαν τα σύνορα με την Αλβανία και ερχόντανε κοπάδια. Μπορώ να πω. Δηλαδή, κάθε μέρα, πάρα πολύς κόσμος, εδώ. Κι όμως τότε δεν μίλησε κανένας. Δεν ξέρω τι τους πειράζει. Τους πειράζει η διαφορετικότητα, το ότι είναι μουσουλμάνοι; Μα και οι Αλβανοί που ερχόνταν από μέσα, 'λέγαν ότι είναι χριστιανοί κι ήταν μουσουλμάνοι. Πολλοί απ' αυτούς και όχι μόνο. Και δεν έχουν καμία σχέση σε επίπεδο λαού. Επίπεδο μόρφωσης. Οι μεν με τους δε. Βέβαια, υπήρχαν και εκεί πέρα μορφωμένα άτομα, αλλά, η πλειοψηφία που πέρασε εδώ πέρα στην Ελλάδα, ήταν όλοι αμόρφωτοι. Μπορώ να πω. Και δημιουργούσανε και προβλήματα. Σε αντίθεση με τους Σύριους πρόσφυγες, που είναι εδώ, που δεν έχουν δημιουργήσει το παραμικρό. Και οι ίδιοι έχουν αρχίζει μετά τις πρώτες μέρες, αρχίζουν και βγαίνουν έξω, ψωνίζουν στα μαγαζιά, συνεισφέρουν και αυτοί στην οικονομία, κι έστω αυτό το ελάχιστο επενδύουν στην</p>

	οικονομία της πόλης.
<p>Γεωργία: Αναρωτιέμαι αν έχεις βγάλει κάποια φωτογραφία που σ' έχει συγκινήσει. Μαζί τους. Ή αυτούς. Τους ανθρώπους.</p>	<p>Συνομιλητής: {...} Ήτανε μία μέρα που τράβηξα πράγματι ένα... μια οικογένεια με το νεογέννητο μικρό. Όχι εκείνη την ημέρα, εντάξει είχε μερικών ημερών μικρό. Συγκινήθηκα από την άποψη ότι είναι ένα από τα παιδιά που γεννήθηκαν στην Ελλάδα. Και σε μια κατάσταση που λες τι θα γίνει. Δεν ξέρεις τι θα γίνει ας πούμε, μ' αυτό το παιδί πως θα μεγαλώσει. Που θα πάει. Και μια άλλη φορά που τους έβγαζα φωτογραφίες και μου λένε, δώσε τη μηχανή σε κάποιον, θέλω να με βγάλουν φωτογραφία μαζί σου. Και βέβαια, ένιωθα πολύ ευχάριστα και καθόμουν πολλές ώρες με τα πιτσιρίκια μαζί που ερχόνταν όλα, ερχόνταν δίπλα μου εκεί πέρα και καθότανε. Βέβαια, είχα τη μηχανή για να τους βγάλω φωτογραφίες, αλλά, όποτε με βλέπανε, 'τρέχαν όλα και έρχονταν σε 'μενα.</p>
<p>Γεωργία: Τώρα, μία γενική ερώτηση. Από ότι καταλαβαίνω, η ζωή σου μαζί τους είναι πολύ όμορφη. Η εμπειρία σου μέχρι τώρα; Ή πως φαντάζεσαι ότι θα είναι και στο μέλλον;</p>	<p>Συνομιλητής: Δεν ξέρω πως θα είναι στο μέλλον, γιατί, δεν ξέρω το τι θα γίνει. Αν θα μείνουν ή όχι, αν θα φύγουν, αν θα ανοίξουν τα σύνορα, κανένας δεν ξέρει. Εντάξει οι εμπειρίες μέχρι τώρα, δεν μπορείς να πεις ότι είναι... η μόνη εμπειρία είναι η επαφή μαζί τους. Δεν είναι κάτι το περισσότερο. Δεν έχω ζήσει πολύ καιρό μαζί. Έτσι; Για να πω ότι έχω την τάδε εμπειρία, μου συνέβη αυτό, έγινε το άλλο. Αυτά γίνονται με το χρόνο. Έτσι, πιστεύω. Θα δούμε. Στο άμεσο μέλλον. Τι θα γίνει. Α, και κάτι άλλο ποτέ δεν τους είδα σαν χρήμα. Με την έννοια της δουλειάς. Γιατί, υπάρχουν άτομα που τους βλέπω έτσι. Μόνο σαν χρήμα. Έχει μεγάλη διαφορά.</p>
<p>Γεωργία: Και ένα ακόμη σχόλιο θέλω, που το έχω παρατηρήσει αλλά, δεν ξέρω αν ισχύει. Αυτό που έχω παρατηρήσει από ζητήματα προσφυγικά, πολέμου, φτώχειας, κτλ, συνήθως προβάλλεται με το παιδί. Γιατί, θεωρείς ότι εστιάζει η οπτική του φωτογράφου σ' αυτή την εικόνα;</p>	<p>Συνομιλητής: Δεν ξέρω κάθε φωτογράφος έχει τη δική του οπτική. Θα μου πεις κυκλοφορούν πάρα πολλές τέτοιες φωτογραφίες, πιστεύω ότι θέλουν να δείξουν τη στοργικότητα της μάνας απέναντι στο παιδί γιατί, είναι ένα το παιδί και η μάνα. Και βασικό είναι αυτό για μένα. Εγώ δεν εστιάζω πάρα πολύ σ' αυτό. Θέλω να έχω διαφορετικές καταστάσεις. Δεν μπορώ να εσιτιάσω μόνο στη μάνα και το παιδί. Και τον πατέρα, και το παιδί μόνο, θέλεις να δείξεις τα αισθήματά του, τη χαρά του, τη λύπη του, τη στενοχώρια, το κλάμα. Εντάξει, η στοργή της μάνας, είναι στοργή της</p>

	μάνας. Δεν το αμφισβητεί κανένας.
Γεωργία: Ευχαριστώ πολύ.	Συνομιλητής: Κι εγώ.

Εθνογραφικό Ημερολόγιο

1^ο Απόσπασμα

Συνέντευξη: Μ.Κ..

Τόπος συνέντευξης: Χώρος Ιατρείου, εντός της δομής της Κόνιτσας

Ημερομηνία: 20.10.2017

Η συνομιλία μας με τη Μ.Κ., πραγματοποιήθηκε μέσα στο ιατρείο της δομής. Ήταν μία συνομιλία, στην οποία ανακάλυψα ότι έχει και η σιωπή τον κόσμο της, την υπόστασή της και ό,τι στη συγκεκριμένη περίπτωση, αυτή μου μιλούσε. Η Μ.Κ. μιλούσε συλλαβιστά, αποσπασματικά, η φωνή της ήταν λίγο αυστηρή και το ύφος της έδειχνε καχυποψία. Απέφευγε τις ερωτήσεις μου με έναν τρόπο που απαντούσε όπως ήθελε αυτή, ωραιοποιώντας καταστάσεις και προσανατολίζοντας τη συζήτηση μόνο στα σημεία που ήθελε. Δεν μπορούσα να καταλάβω αυτή την αλλαγή του χαρακτήρα της σε σχέση με τη γνωριμία και την καθημερινή μας επαφή στη δομή. Με μπέρδεψε η στάση της. Μου μιλούσε πολύ τυποποιημένα και ο λόγος της επικεντρώνονταν στα ζητήματα της δομής που ήθελε να αναδείξει ως θετικά και απαραίτητα να ειπωθούν. Για την προσωπική της βιοιστορία, τη μετανάστευση των γονιών της από τους Άγιους Σαράντα της Αλβανίας στην Πάτρα, όσες αναφορές έκανε, τις ωραιοποιούσε και τις εξωραΐζε, προβάλλοντάς τη ζωή της και το παρελθόν της ως αυτά που συνέβησαν χωρίς να προβληματικοποιούνται καθόλου. Και όταν πάλι προσπαθούσα με άλλης μορφής ερωτήσεις να την πάω στο θέμα που έμενε για εμένα αναπάντητο, αυτή το διηγόταν και το έφτανε στο τέλος του ή στο σημείο που εκείνη ήθελε για τέλος, εκεί που αυτή έβαζε τελεία και το σεβόμουν.

Με κάποιον τρόπο μου έδινε τις πληροφορίες που ήθελα, χωρίς να το καταλαβαίνει. Οι αντιδράσεις του προσώπου της φώτιζαν τα λεγόμενά της και το στήσιμο του κορμιού της καθρέφτιζε τη ταραχή και τους φόβους της χωρίς να το αντιλαμβάνεται.. Ο ρόλος μου αισθανόμουν ότι γινόταν πολύ εύθραυστος και οι κινήσεις μου θα έπρεπε να είναι πολύ προσεχτικές, διότι εκείνη τη στιγμή μιλούσα με ένα άτομο που ενώ είχε βιώσει τη μετανάστευση, φαινόταν ότι δεν την ευαισθητοποιούσε απέναντι στους ανθρώπους που «φιλοξενούνταν» στη δομή, ίσως κάνω και λάθος. Την άφησα λοιπόν να μου πει ό,τι θέλει με τον τρόπο που θέλει. Η γλώσσα της ήταν σαν μιλούσε αυτόματα. Τώρα, αποστασιοποιημένη το καταλαβαίνω, στο βαθμό βέβαια που μπορώ. Το καθήκον μου εκείνη τη στιγμή ήταν να την ακούω και να την σέβομαι. Αυτό έκανα. Ακόμη καλά καλά δεν το έχω πιστέψει ότι πήρα συνέντευξη από την ίδια και ότι τελείωσε. Ό,τι μπορώ να ξυπνήσω αύριο το πρωί και να απομαγνητοφωνήσω το υλικό της. Το συνειδητοποιώ σιγά σιγά. Τι εμπειρία! Δεν ξέρω το πώς να την περιγράψω και να την αισθανθώ!

2^ο Απόσπασμα

Συνέντευξη: Α.Χ.

Τόπος συνέντευξης: Το καπνισμένο τσουκάλι, Κόνιτσα.

Ημερομηνία: 26.11.2017

Ξύπνησα στις 07:15π.μ, ημέρα Κυριακή, με έναν καιρό βροχερό, ψυχρό και μελαγχολικό στη δημοτική εστία Κόνιτσας, όπου έμενα. Αντί, να αποφασίσω να καθίσω να πιω ένα καφέ σ' αυτό το ασφαλές μέρος, αποφάσισα να περπατήσω και να κατευθυνθώ προς το ποτάμι, προς τον κάτω μαχαλά. Στον αέρα που μου έπαιρνε τα μαλλιά πίσω, υπήρχε άγχος. Στην κορυφή του βουνού, είχαν εμφανιστεί τα πρώτα χιόνια και τα δέντρα με τα πορτοκαλί φύλλα τους, μου κέντρισαν το ενδιαφέρον και δεν δίστασα να βγάλω το κινητό από τη τσέπη μου και να τα φωτογραφίσω. Περπάτησα μέχρι κάτω, με διστακτικά βήματα, κάθισα λίγο και μετά, από μία ωρίτσα πήρα την απόφαση να ανηφορίσω και να πάω στο κέντρο, να καθίσω σε κάποιο καφέ και να προετοιμάσω τον οδηγό συνέντευξης. Με τον Α.Χ., είχαμε συνεννοηθεί την προηγούμενη μέρα να συναντηθούμε στις 12:00μ.μ., στο μαγαζί του.

Οι ώρες πέρασαν πολύ γρήγορα. Άρχισα να ανηφορίζω γύρω στις 11:30π.μ., και μέσα σε δύο λεπτά έφτασα έξω από το μαγαζί. Σκέφτηκα να φύγω και να περιμένω να πάει 12:00μ.μ., αλλά, με είδε και μου είπε να μπω μέσα για να μου κάνει καφέ. Αρχίσαμε να κουβεντιάζουμε για το τι θέλω να κάνω και γιατί, του απευθύνθηκα, γιατί, τον προσέγγισα και το τι θα ήθελα από αυτόν. Σιγά σιγά η κουβέντα, επεκτάθηκε και σε άλλου είδους θέματα, όπου πρώτα μου πήρε αυτός συνέντευξη και μετά, εγώ. Συζητήσαμε για τις ζωές μας, τους ανθρώπους του χωριού, τη ζωή του χωριού ιδίως τώρα το φθινόπωρο-χειμώνα, την παρουσία των προσφύγων σ' αυτό και κυρίως, τη στάση των κατοίκων απέναντί τους. Φαινόταν πλήρως ενδοτικός και πρόθυμος να απαντήσει στις ερωτήσεις μου. Αισθανόμουν πολύ άνετα απέναντί του, έκανε χιούμορ και ήταν πολύ οικείος, παρά το γεγονός του ότι δε γνωριζόμασταν.

Με το που ξεκίνησε η συνέντευξη κατάλαβα με βάση τα όσα μου είπε ότι πρόκειται για έναν άνθρωπο με προσφυγικό υπόβαθρο, απόγονος δηλαδή, προσφύγων από τη Μ. Ασία αλλά, και ο ίδιος μετανάστης στην Αυστραλία. Διαμόρφωνε ορισμένες φορές αφηγήσεις που από τη μία μου δημιουργούσαν την αίσθηση ότι δε φοβάται να μιλήσει και από την άλλη ότι αυτά που έλεγε, δεν ήταν δικά του, αλλά, τα είχε ακούσει. Ήταν μία πλήρως αντιφατική συνέντευξη. Μόλις έκλεισα το μαγνητόφωνο, συνεχίσαμε με αφηγήσεις της ζωής μας και κατάλαβα ότι η συγκεκριμένη συζήτηση δεν θα γινόταν με τον τρόπο που έγινε αν δεν ήμουν πλήρως ευέλικτη και αν δεν πήγαινα όπου ο Α.Χ.. με πήγαινε.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

1. Εξωτερικά και περιμετρικά το Κέντρο Παιδικής Μέριμνας Αρρένων Κόνιτσας.

Η είσοδος στον προαύλιο χώρο της δομής και η κεντρική είσοδος στο εσωτερικό της.

Η ανατολική και βορειοδυτική όψη του κτιρίου.

Στο πίσω μέρος της δομής, είχαν τοποθετηθεί δύο εξωτερικά κοντέινερς.

2. Την περίοδο της έρευνάς μου, ο εξωτερικός πίσω χώρος της δομής είχε τη συγκεκριμένη εικόνα.

3. Στο πίσω μέρος της δομής, είχαν τοποθετηθεί δύο κοντέινερς – κουζίνες, τα οποία χρησιμοποιούνταν από τους «φιλοξενούμενους» για να μαγειρεύουν.

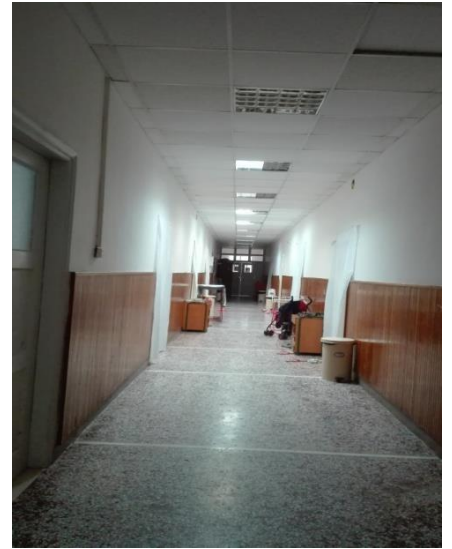

4. Τα ρούχα τους πλένονταν σε κοινά πλυντήρια, τα οποία βρίσκονταν στον κάτω όροφο της δομής. Τα πλυντήρια τα διαχειρίζονταν οι υπάλληλοι της δομής, οι οποίοι αναλάμβαναν και το κρέμασμά τους, κυρίως, κουβερτών, σεντονιών και παπλωμάτων σε κοινά σύρματα στην «αυλή», η οποία βρισκόταν εξωτερικά του κάτω ορόφου.

5. Εσωτερικά, οι διάδρομοι του δεύτερου ορόφου που έμεναν οι «φιλοξενούμενοι». Οι «φιλοξενούμενοι» είχαν τοποθετήσει έξω από τις πόρτες των δωματίων τους κουρτίνες, τις οποίες τις χρησιμοποιούσαν εκτός από «καλύτερη» προστασία και για να μειώνουν το κρύο.

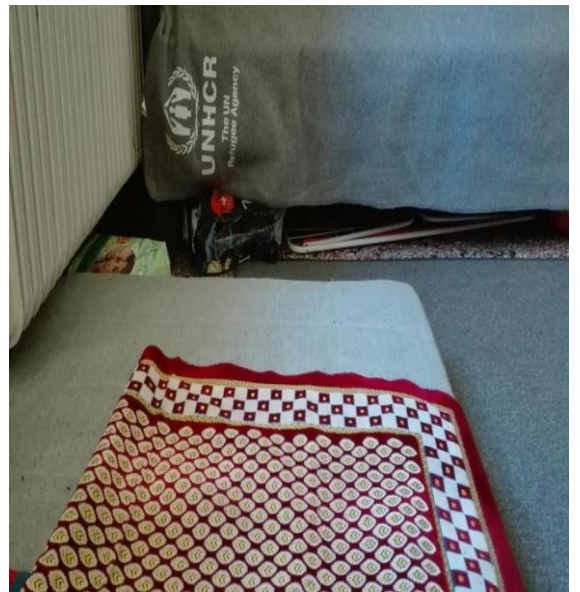

6. Ένα δωμάτιο, όπως ήταν διαμορφωμένο εσωτερικά.

Υπήρχαν δύο κρεβάτια, ένα στρώμα κάτω στο πάτωμα το οποίο χρησιμοποιούταν εκτός από κρεβάτι και ως καναπές.

Δεν υπήρχε κανένα τραπέζι ούτε καρέκλα. Το πάτωμα ήταν στρωμένο με χαλιά.

Υπήρχε μία ντουλάπα, ένα φουρνάκι, μαγειρικά σκεύη και ρούχα καθώς, και άλλα είδη πρώτης ανάγκης.

7. Ενδεικτικές φωτογραφίες από την «κίνηση» των «προσφύγων» στην αγορά της Κόνιτσας.

Οδηγός συνέντευξης

Ευέλικτο ερωτηματολόγιο για ημι-δομημένη συνέντευξη

Γενικές βιογραφικές πληροφορίες – Προκαταρκτικά

1. Πότε και πού γεννηθήκατε;
2. Θα μπορούσατε να μου περιγράψετε το πως ήταν τα παιδικά σας χρόνια εκεί ;
Μέχρι τι ηλικία ζήσατε εκεί και ποιοι ήταν οι λόγοι της μετακίνησής σας, αν μετακινηθήκατε;
3. Οι γονείς σας, από πού είναι ; Τι δουλειά έκαναν ;
4. Πήγατε σχολείο ; Σπουδάσατε ; Τι ; Πού ;
Γιατί, επιλέξατε το συγκεκριμένο επάγγελμα ;

Κόνιτσα – Εργασία στη δομή «φιλοξενίας».

1. Στην Κόνιτσα, πότε επιστρέψατε ή ήρθατε για πρώτη φορά ;
Ποιοι ήταν οι λόγοι αυτής της απόφασής σας ;
2. Από πότε εργάζεστε στη συγκεκριμένη δομή ;
3. Ποια είναι τα καθήκοντά σας ;
4. Ήταν τα ίδια όταν ξεκινήσατε να εργάζεστε εδώ ή άλλαξαν ;
  - Γιατί ; Πότε ; Ποιος πήρε αυτή την απόφαση ;
  - Εσείς πώς αισθάνεστε μ' αυτή την αλλαγή ;
  - Πώς τη διαχειριστήκατε ; Τι κάνατε ;
  - Τι ανάγκες καλύπτετε σήμερα ;
  - Με ποιους τρόπους ;
5. Εκτός από την εργασία σας στη δομή, τι άλλου είδους σχέσεις έχετε με την Κόνιτσα, αν έχετε ;
6. Πριν αρχίσετε να εργάζεστε στη συγκεκριμένη δομή, τι γνωρίζατε γι' αυτή ;
  - Για ποιους λόγους είχε ιδρυθεί ; Πότε ; Από ποιόν ;
  - Τι ανάγκες κάλυπτε ;
  - Ποιοι ήταν οι άνθρωποι που «φιλοξενούσε» ;
  - Γνωρίζετε με τι κριτήρια επιλέγονταν ;

Σχέσεις με τους «πρόσφυγες» - Συμμετοχή στην καθημερινή τους ζωή.

1. Ποιες είναι οι σχέσεις σας μαζί τους ; Πώς χτίστηκαν ;
  - Ποια είναι τα θετικά σημεία τους και ποιες οι δυσκολίες ;
  - Ποια τα κοινά και ποιες οι διαφορές ;
2. Ποιες είναι οι δικές σας σκέψεις για τους ανθρώπους που δουλεύετε γι' αυτούς ;
  - Θα μπορούσατε να μου πείτε το τι κάνετε μαζί τους ;
  - Τι σας αρέσει να κάνετε μαζί τους ;
  - Θα θέλατε να μοιραστείτε μαζί μου μια ιστορία που όταν τη θυμάστε, συγκινείστε ;
  - Μια ιστορία ή ένα περιστατικό που σας δημιουργεί αρνητικά συναισθήματα ;
  - Τι είναι αυτό που σας ευχαριστεί περισσότερο με τις σχέσεις σας μαζί τους και τι είναι αυτό, αν υπάρχει κάτι, που ενδεχομένως, σας δυσαρεστεί;
3. Έχετε παρατηρήσει το τι κάνουν στην καθημερινότητά τους ;
  - Τι κάνουν ; Πώς περνάνε τις μέρες τους εδώ ;
  - Εσείς πώς εμπλέκεστε στην καθημερινή τους ζωή ;
4. Ο χώρος της δομής, θεωρείτε ότι ικανοποιεί τις ανάγκες τους ;
  - Με ποιους τρόπους ;
  - Σας έχουν αναφέρει κάτι το οποίο θα ήθελαν να έχουν ή κάτι που θα ήθελαν να είναι διαφορετικό ;
  - Εσάς ποια είναι η άποψή σας σ' αυτό ;
5. Τι θα θέλατε να κάνετε μαζί τους που δεν το κάνετε ; Ποιοι είναι οι λόγοι ;
6. Τι έχετε να μου πείτε από τη μέχρι τώρα εμπειρία σας μαζί τους ;

Δομή «φιλοξενίας» - τοπική κοινότητα

1. Θεωρείτε ότι η τοποθεσία της συγκεκριμένης δομής, το γεγονός του ότι βρίσκεται στο κέντρο της Κόνιτσας, διευκολύνει την καθημερινότητά τους ;
Με ποιους τρόπους ;
2. Τι είδους προσπάθειες γίνονται για την «ένταξή» τους ;
  - Από ποιους ;
  - Με ποιους τρόπους ;
  - Ποιος είναι ο δικός σας ρόλος ;